
FOXGLOVE
BELLADONNA'NIN NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
ADALYN GRACE

Foxglove, Signa ve Ölüm'ün onları ayırmaya kararlı doğaüstü bir düşmanla yüzleştiği, Gotik esintiler taşıyan Belladonna'nın büyüleyici devam kitabı.

Dük Julius Wakefield öldürülür ve Thorn Grove'un lordu, Dük'ü öldürmekle suçlanır. Ölüm'ün ele avuca sığmaz kardeşi Kader, yakınlardaki görkemli bir malikâneye yerleşir ve yıllar önce sevdiği kadının canını alan Ölüm'den intikam almaya, ne pahasına olursa olsun sevgilisine yeniden sahip olmaya niyetlidir.

Signa ve kuzeni Blythe, Kader'in, Elijah Hawthorne'u hapisten kurtarabileceğinden emindir. Ancak kızlar Kader'le zaman geçirdikçe, Signa, Kader'in geçmişine bağlanan yeni güçlere sahip olduğunu fark eder. Böylece yaşadıkları daha da korkutucu hâle gelir. Her köşede gizem ve tehlike varken, kuzenler yüksek sosyetedeki geleceklerini yönlendirirken, ailelerine musallat olan cinayetleri çözerken ve Kader'in beklenmedik oyunlarını oynarken birbirlerine güvenip güvenemeyeceklerine karar vermelidirler. Tüm bunların arasında kendi kaderlerini de dengede tutmaya çalışırlar.

Tehlikeli, gerilimli ve baştan çıkarıcı olan Signa ile Ölüm'ün hikâyesinin devamı, son derece romantik olduğu kadar ölümcüldür de.

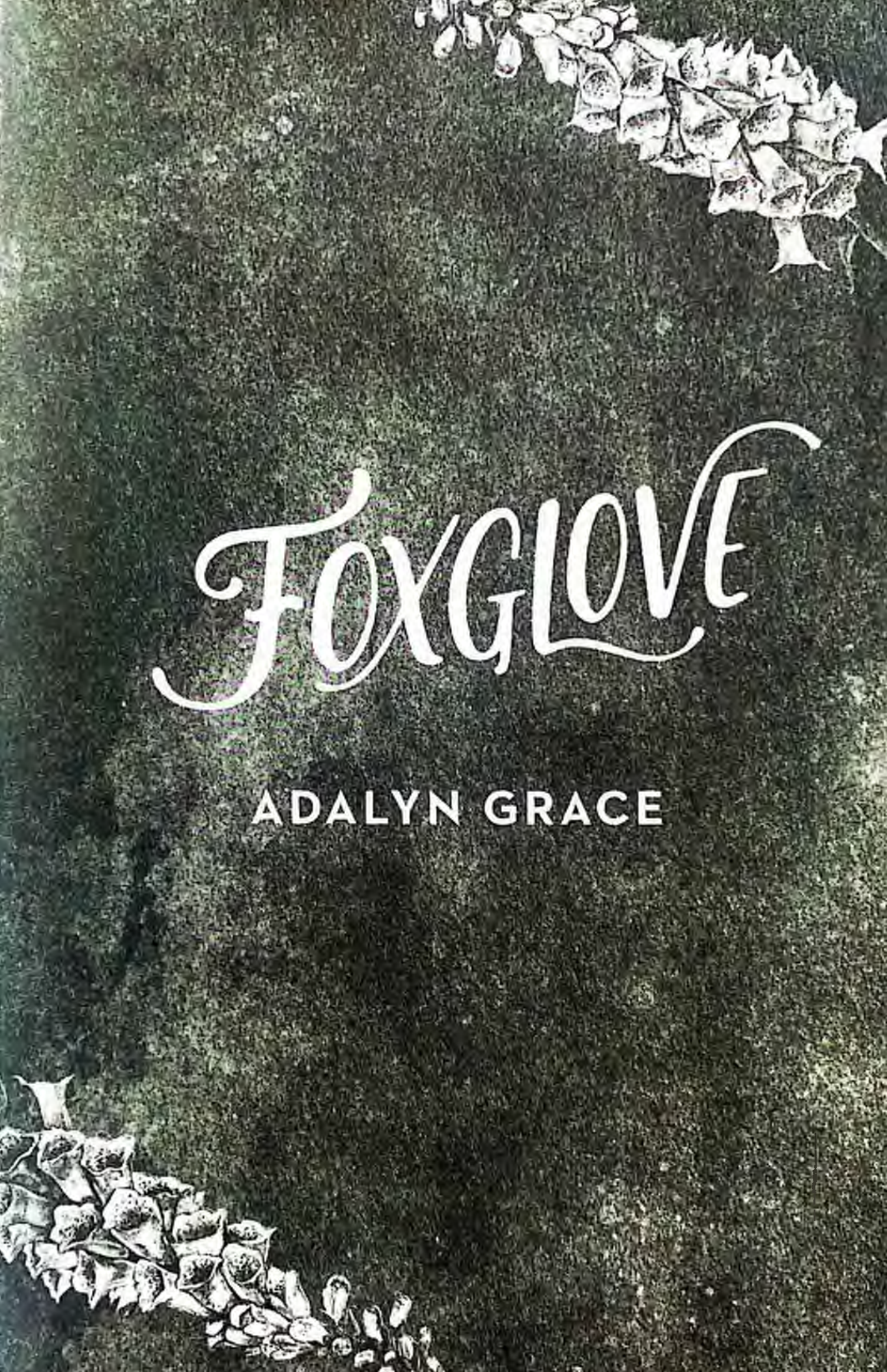
"Sen benimsin." Bu sözler bir sahiplenme değil, bir yemindi. "Beni istediğin sürece, sen benimsin, Signa Farrow. Seni benden almalanna izin vereceğime bu dünyayı yakıp kül ederim."

Yüksükotu tohumlarının,
olgunlaşmadan hemen önce
en öldürücü zamanı olduğu
söylenirdi.

FOXGLOVE
ADALYN GRACE

Bir iş görüşmesinde arkadaşıma,
"Sabahları seni yataktan kaldıran şey nedir?" diye sorulmuştu.
"Alarmım," diye cevap vermişti.
Bu kitap onun için...
Her zaman benim ilk okuyucum, en iyi yol arkadaşım,
bir numaralı takipçim olduğu ve
istemese bile beni güldürdüğü için...

Kitap Kurdu

1. KISIM

GİRİŞ

Kader'in, ipliklerin şarkılarını öğrenmesi bin yılını almıştı, onları nasıl öreceğini keşfetmesi ise daha da uzun sürmüştü.

Sönmek üzere olan bir mumun aydınlattığı mahzenin zeminine oturmuş, kucağına serdiği boş goblenin[1] üzerine doğru eğilmişti. Üstünde gezdirdiği hızlı parmakların arasında bir iğne parıldadı, Kader bir yaşam yaratırken iğnenin rengi de sürekli değişiyordu.

İlk renk her zaman aynıydı: yeni hayatı simgeleyen beyaz bir ilahi... Damarlarında uğuldayan müzikle körüklenen, tuval boyunca yayılan sakinleştirici bir mavi uğultusu hemen onu takip etti. Ardından tutkulu kırmızı nakaratlar ve sarı bir feryat geldi. Kader, bir gün en harikulade sanat eserine ilham verecek kadar yıkıcı bir güzelliğe bürünecek olan zengin bir aristokratın hayatı tarafından tüketilmesine izin verdiğinde, renkler bir güneş patlaması gibi goblenin üzerinde patlıyordu. Resimler ve heykeller, müzik ve şiir... Bunların hiçbiri onun güzelliğini asla tam olarak yakalayamayacaktı. Kadının hayatı, her biri zarif olduğu kadar kırılgan olan ince ince ipliklerden örülmüş bir dizi ihtiraslı ilişkiden ibaretti. Kadının sahip olduğu her yeni sevgili ve yaptığı

[1] Goblen, kanaviçe ya da telleri sayılabilecek denli seyrek dokunmuş bir kumaş üzerine renkli ipliklerle yapılan özel bir işleme. Metinde, bu yöntemle yapılmış duvar halısı kastedilmektedir.

her ters köşeyle, Kader daha da çılgına döndü ve sadece kendisinin duyabileceği bir kreşendoyu takip ederek onun hayatını paramparça etti.

Onu çalışırken gören herkes, Kader'in bir sanatçıdan çok bir müzisyen olduğunu düşünürdü. İğne onun yayı, goblen ise kemanıydı ve hayatı, bir tuvalin üzerinde tıngırdatırdı. İğnesinin her hareketinde, saniyeler içinde aklına gelen koca bir yaşamı yakalamak için acele eder, şarkıları renklere dönüştürürdü. O kadar aceleyle dokuyordu ki düşünmüyordu. Nefes bile almadı. Hikâyeye o kadar kapılmıştı ki, minör bir akorun vuruşu duyulduğunda ve iğnesinin ipliği goblenin sonunu işaretlemek için siyaha döndüğünde, Kader'in bırakın ne yarattığını, kim olduğunu bile hatırlamadığı bir an geldi.

Ancak Kader sonunda, çıplak gri duvarlı boş odaya baktığında ve bu canlı renklerin artık kendisine değil, hikâyelerini önceden anlattığı kişilere ait olduğunu hatırladığında kendine geldi. Çünkü Kader'in gobleni bir zamanlar parlak ve saf bir altınla parlarken, son iplik yüzyıllardır yeni bir renkle lekelenmişti; sade, mükemmel bir gümüş rengiydi çünkü ondan alınan her şeyi simgeliyordu. *Ölüm'ün* ondan aldığı her şeyi.

Mumu üflerken, onu çevreleyen duvarlar, önünde sonsuzluğa uzanan hareketli askılardan sarkan goblenlere dönüştü. Boş bir askı gördüğü anda, Kader sırayı en yeni ürününü asmasına yetecek kadar durdurdu. Parmağını koyu kırmızı kıvrımlarında gezdirdi. Kırmızı, tüm renkler içinde en sevdiğiydi, güçlü bir aşk ve tutku her zaman en sürükleyici hikâyeleri oluştururdu. O, elini geri çekerken goblen ilerlemeye devam etti. Tüm iplikler çözülene ve bir sonraki satırda boş ve yeni bir hikâye oluşturmaya hazır olana kadar devam edecekti.

Arkadan gelen bir ses dikkatini çektiğinde altın rengi gözleri bir sonraki tuvaline kaymıştı. Bu ses, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu, arp şarkısı kadar yumuşak ama yine de Ölüm'ün tiz akoru kadar dikkat çekiciydi. Diğer tüm gürültüleri

bastırdı ve Kader zaten asmış olduğu goblenlere bir daha asla dönüp bakmamayı bir kural hâline getirmiş olsa da -çünkü bir şaheseri neden değiştirsindi ki?- onun çağrısına karşı koyamadı.

Kader askıların arasında yürüdü, oraya doğru ilerlerken eğildi ve yana adım attı. O yaklaşırken sıra durmuştu ve Kader, şarkının bir değil, iki goblenden geldiğini gördü.

İlki belki de Kader'in dokuduğu en çirkin goblendi çünkü çoğu griydi ve morarmıştı. Yine de bu, Kader'in vakit harcadığı bir şeydi. Kardeşi için bu acımasız hediyeyi hazırlarken her bir ipliği hassasiyetle dokumuştu. Bu goblen, Ölüm'ün seveceği ama asla sahip olamayacağı bir kadına aitti. Ancak şimdi Kader, goblene bakarken kaşlarını çattı çünkü sanatı bir şekilde değiştirilmişti. Gri kısımlar, kırmızı ve altınla birleşen siyah çizgilere dönüşmüştü. Sarılar... Maviler... Ve sonra biraz da siyahlar... Sadece tek bir satır bozulmamıştı, Kader, kusurlu ürünü yumruklarının arasına alırken bile kendi kendine dikilmeye devam eden binlerce iplik vardı.

İkinci goblen de ilkinden iyi durumda değildi. Solmuş gül ve buz mavilerinin girdapları, bir piyanonun tuşları gibi tekrar tekrar kalın, siyah ve beyaz çizgilerle kesilmişti. Her notanın bir yumruk gibi çarptığı en karanlık, en sessiz ilahiyi dinlemek için eğildi ve keskin bir nefes alarak uzaklaştı. Güzelliği inkâr edilemezdi ama yine de *yanlıştı.*

Kulağının arkasına sıkıştırdığı bir iğneyi alan Kader, ölümün son siyah ipliğini örmeye çalıştığında ne olabileceğini görmek için iğneyi ikinci goblene sapladı. Goblenin, iğneyi avucunun içine geri tükürmesi onu şaşırttı. İğneyi yumruğunun içine alıp sıkıca sıktı.

Bu ucube şey her neyse, bunu o yaratmamıştı. Onları görmek midesini bulandırdı ve iki goblenin de iplerini çekerek söktü. Kader onları omzunun üzerinde taşırken bile uzamaya devam ettiler. Siyah ve beyaz dikişler sırtından aşağı bir şelale gibi akıyordu, tökezlememeye çalışarak çıktığı merdivenlerin her

basamağında yere doğru değmeye devam ediyordu. Aceleyle başka bir boş odaya, kehribar rengi bir ışıltı saçan ve çıtırdayan taş ocağına doğru koştu; bu odada kükreyen alevlerin karşısında duran bir deri koltuktan başka bir şey yoktu.

Kader, çizgili gobleni alevlere fırlattı ve yanmasını izlemek için can atarak koltuğa oturdu. Yine de alevler, ateş beslendiği anda cızırdayarak söndü ve odaya çok tanıdık bir soğukluk getirdi. Sanki kemiklerinin arasından buzlar geçiyor, vücudunu tutuyor ve omurgasından aşağı titremeler gönderiyordu.

Kader, yalpalayarak gobleni çekip aldı ve ocak yeniden alevlenirken kaşlarını çattı. İçinde bir öfke vardı, bu kez korkunç şekilde hasar almış olan gobleni aldı ve yüzüne közler sıçrarken alevlere doğru fırlattı. Kader geriye doğru adım atarak kendini korudu. Ateşe ters ters baktığında ne kırmızı ne de turuncuydu, bir daha asla göremeyeceğini sandığı bir renk almıştı.

Gobleni alevlerden kurtarırken, sıcaklığın avuçlarını kavurmasına aldırış etmeden, etrafına sardığı titreyen parmaklarının arasından yüzüne o renk yansıdı. Gobleni önüne serebilmek için koltuğu odanın kenarına itti. Gözlerini dikerek ve anlamaya çalışarak dizlerinin üzerine çöktü ve... İşte oradaydılar, yıldızlar gibi parlıyorlardı: gümüş iplikler. Mükemmel, göz alıcı gümüş iplikler... Ordaydılar ama gözünü kırptığı an yok oldular.

Nefesi daraldı. Muhtemelen gördüğü şey, yalnızlığının bir ürünüydü. Çok fazla çalışmanın neden olduğu bir hezeyandı. Çünkü bunca zaman aradıktan sonra... Sonunda onu bulmuş olabilir miydi?

Bir sevgiliye dokunur gibi nazik davranan Kader, bu goblenin tam olarak kime ait olduğunu görmek için elini ipliklerin üzerinde gezdirdi. İnadına yarattığı, artık birlikte olamayacakları ortaya çıktığında adamı mahvetmeye yetebilecek kadar Ölüm'ü ayartmak için yarattığı bir kıza... Yine de kaderi, artık onun kontrolünde olmayan bir şekilde ilerlemeye devam etmişti.

İkinci goblen de benzerdi, Kadere bir değil, iki değil, tam üç kez meydan okuyan bir kıza aitti. Ölüm, onu sık sık kendi ördüğü kaderlere karşı fazla kibirli olduğu konusunda uyarmıştı. Mükemmel yaratım diye bir şey olmadığını ve bir gün birisinin onlara bahşettiği geleceğe karşı çıkacağını ve Kader'i kendi oyununda yeneceğini söylerdi. Şimdiye kadar, bunun doğru olabileceğine asla inanmamıştı.

Öğrenmesi gerekiyordu. Bu gümüş iplikli kızı, Signa Farrow'u, kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Böylece Kader, şapkasını ve eldivenlerini kaptı ve partiyi basmaya gitti.

Kitap Kurdu

BİR

Yüksükotu[2] tohumlarının, olgunlaşmadan hemen önce en öldürücü zamanı olduğu söylenirdi.

Signa Farrow, bir zamanlar Bernes Dükü olan cesede bakarken, o cezbedici derecede zehirli çiçeği ve ailesinin onunla aynı adı taşıyan malikânesini düşünmeden edemedi: Lord Julius Wakefield.

Hayatı boyunca, annesinin ve babasının o malikânede zehir yüzünden nasıl son nefeslerini verdiklerine dair hikâyeler duymuştu. Signa, çocukken büyükannesinin tavan arasının derinliklerinde, olayı ayrıntılarıyla anlatan buruşuk gazete kupürleri bulmuş ve ne kadar trajik bir gece olduğunu düşünmüştü. Saten elbiseler balo salonunun zemininde dönerken, buğulu bir ışık hüzmesinin altında dans eden bedenleri hayal etmişti ve Ölüm gelmeden önceki o son anların ne kadar güzel olduğunu düşünmüştü. Annesinin ölürken bile balo elbisesi içinde en çok sevdiği şeyi yaptığını düşünerek avunuyordu.

Signa, beyninin hiçbir zaman böyle bir ölümün trajedisini hayal etmesine izin vermemişti ya da Thorn Grove'un balo salonunda yankılanarak kırılan camları ve kulakları sağır eden çığlıkları düşünmekle kendini meşgul etmemişti. Kuzeni Blythe, biri onu itip kakarken öne doğru tökezleyene kadar

[2] Yüksükotu, İngilizce karşılığı "Foxglove" sözcüğüdür.

Signa, bir insanın ayaklarının dibinde yatan cesedi aceleyle geçip çıkışa doğru koşanlar tarafından ezilmemek için ellerine ve ayak parmaklarına nasıl dikkat etmesi gerektiğini hiç düşünmemişti.

Bu ölüm, annesi ve babası için hayalini kurduğu güzel, huzurlu ölüm değildi.

Bu ölüm acımasızdı.

Everett Wakefield, babasının yanında diz çöktü. Kuzeni Eliza Wakefield onu bir omzundan kavrarken bile artan kaosun farkında olmadan cesedin üzerine kapanmıştı. Yüzü yosun yeşiliydi. Ölen amcasına uzun uzun baktıktan sonra karnını tuttu ve midesini mermer zemine boşalttı. Everett, kusmuk botlarına sıçradığı için rahatsız olmadı bile.

Birkaç dakika önce, Hawthornelarla, saygın mekânları Greys Centilmenler Kulübü'ne ortak olmaya hazırlanan Bernes Dükü olarak gülümsüyordu. Anlaşma, haftalardır kasabanın en popüler dedikodusuydu ve Signa'nın eski vasisi Elijah Hawthorne'un çok daha uzun süredir övündüğü bir anlaşma olmuştu. Elijah Hawthorne, elinde titreyen kadehiyle, neredeyse ortağı olacağı kişinin cesedinin arkasında dururken artık böbürlenmiyordu. Teni o kadar beyazlamıştı ki cildi mermer gibiydi, gözlerinin altında mavi damarlar belirmişti.

"Bunu bana kim yaptı?" Lord Wakefield'ın ruhu, vücudunun üzerinde geziniyordu. Onu sadece Ölüm ve Signa görebiliyordu. Lord Wakefield, onlarla yüzleşmek için dönerken yarı saydam ayakları yere neredeyse değmiyordu.

Signa aynı soruyu kendi kendine soruyordu ancak etraflarını saran huzursuz kalabalık yüzünden Lord Wakefield'a yüksek sesle cevap veremedi. Daha fazla vücudun düşüp düşmeyeceğini görmek için bekledi ve bu arada, Foxglove'da ebeveynlerinin öldüğü gecenin de böyle olup olmadığını merak etti. Belki de o gece, havayı bozan hastalık için fazla parlak ve ışıltılıydı. Belki de annesinin terli elbisesi ve bukleli saçları o zamanlar, Signa'nın şimdi hissettiği kadar ağırdı.

Kendi düşüncelerinin ve paniğinin içinde o kadar kaybolmuştu ki, Ölüm kulağına fısıldadığında irkildi: "Sakin ol, Küçük Kuş. Bu gece başka kimse ölmeyecek."

Eğer bunu onu rahatlatmak için söylüyorsa, daha çok çabalaması gerekecekti.

Everett, babasının cansız elini tuttu, babasının ruhu önünde diz çökerken gözyaşları ürpertici bir sessizlik içinde döküldü.

"Bunu tersine çevirmenin bir yolu var mı?" Lord Wakefield, Signa'yı öyle bir ciddiyetle süzdü ki, kızın omuzları içe doğru çöktü. Tanrım, ona evet diyebilmek için neler vermezdi.

O an, onu duymuyormuş gibi davranmak zorunda kaldı çünkü cesedin karşısında durup Signa'nın her hareketini izleyen bir adam, dikkatini dağıtmıştı. Sadece onun varlığı bile geri çekilmesine, vücudundaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bu adamı daha önce hiç görmemişti ama adamın ateşli bakışları ona saplandığı anda kim olduğunu anladı. Bakışlarıyla, ışıkların parlaklığı kısıldı ve partiye gelenlerin panik içindeki çığlıkları, uzak bir uğultudan biraz daha fazlası olana kadar azaldı. Ölüm onu daha sıkı kavrarken, Signa dönüp ona bakamadığını fark etti. Kendisine Kader diyen adam onu tüketti ve dudaklarındaki gülümseme yüzünden, yaptıklarının farkında olduğu belliydi.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Farrow." Sesi bal kadar yoğundu ama tatlılıktan eser yoktu. "Uzun zamandır sizi arıyordum."

İnsan formundaki Ölüm'den daha uzundu. Vücudu, ince ve narin kaslarla kaplıydı. Ölüm'ün ten rengi açıktı, keskin bir çene hattı ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Oysa Kader, bronz teninde aldatıcı bir şekilde büyüleyici görünen gamzelerini sergiliyordu. Ölüm'ün karanlık bir entrika olduğu yerde, Kader sanki tüm dünyayı aydınlatan bir fener gibi parıldıyordu.

"Neden buradasın?" Buz gibi bir ses tonuyla konuşan Ölüm'dü çünkü Signa'nın dudakları uyuşmuş, işe yaramaz hâle gelmişti.

Kader, Ölüm'ün, Signa'nın omzundaki eline bakmak için başını eğdi. Aralarındaki tek şey sadece bir kumaş parçasıydı. "Kardeşimin kalbini çalan genç kadınla tanışmak istedim."

Signa dikkat kesildi. *Kardeş.* Ölüm, kardeşi olduğundan bahsetmemişti ve havadaki gerilimden buna inanıp inanmaması gerektiğini bilmiyordu.

Gölgelerini etrafında toplayan Ölüm'den hiç bu kadar dehşet verici bir hava yayıldığını hissetmemişti. Geri çekilmek ve gölgelerin korumasıyla teselli bulmak için can atıyordu ama vücuduna hareket etmesi için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, ayakları yere çivilenmiş gibiydi. Signa, Kader'in bakışlarının altında kendini bir böcek gibi hissetti. Neredeyse ezilmek için Kader'in botunu kaldırmasını bekliyordu. Bunun yerine, iki adım öne çıktı ve Signa'nın yüzünü o kadar ürkütücü derecede yumuşak olan elinin içine aldı ki, kadın irkildi. *Bir soylunun eli,* diye düşündü. Ona doğru eğildi, dokunuşu tenini kavuruyordu.

"Onu rahat bırak." Adam başparmağını Signa'nın boğazına değdirdiğinde Ölüm'ün gölgeleri öne doğru kıvrılarak Kader'in ensesinde durdu.

"Öyle yapacağımı düşünmüyorum." Kader, Ölüm'ün tehdidini dikkate alıp kafasını kaldırmadı bile. "Ölülere ve ölmekte olanlara hükmedebilirsin ama unutmayalım ki yaşayanların kaderini kontrol eden benim elim. O, nefes aldığı sürece bana ait."

Ölüm hareketsiz dururken serinlik odaya yayıldı. Signa, Kader'e karşı mücadele etti ama adam onu sımsıkı tutuyordu. Kader, kızı incelerken neredeyse burun buruna gelecek kadar eğildi. Hiçbir şey söylememişti ve yaşlı gözlerinde şüpheli bir bakış gizliydi. O kadar karanlık ve ateşli bir bakıştı ki, Ölüm'ü bile durduran bu adama karşı bir hamle yapmaya cesaret edemedi ve dilini ısırdı.

Kader fısıltıyla, "Bayan Farrow, benim kim olduğumla ilgili bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Ona bakmak, güneşe bakmak gibiydi. Signa ne kadar uzun süre bakarsa, dünya o kadar puslu hâle geliyordu çünkü görüş alanını güneş ışınları kaplamıştı. Sesi de buğulu çıkıyordu, sözcükler ise bir pamuk gibi yumuşacıktı.

Signa'nın şakakları yeni bir baş ağrısıyla zonkluyordu. "Yalnızca adınızı," demeyi başardı, neredeyse sözcükleri soluyarak. Dokunuşundan sesine, bu adamla ilgili her şey rahatsız ediciydi.

Kader'in, yüzünü kavrayışı sıkılaştı ve dikkatini toplamasını sağladı. "İyi düşün."

"Düşünecek bir şey yok, efendim." Ondan hemen uzaklaşmazsa kafası yarılacaktı. "Sizi hayatımda bir kez bile görmedim."

"Öyle mi?" Kader onu tutmaya son verdi. Sertliği açık olsa da öfkesinde tanıdık bir şeyler vardı. Signa'ya aylar önce ellerinde tuttuğu çaresiz yavru kuşu ya da ormanda rastladığı yaralı hayvanları hatırlatmıştı. Kader omuzlarını geriye atıp kravatının tozunu alırken Ölüm araya girdi, Signa'yı gölgeler sardı. Onu göğsüne yasladı, bir elini beline doladı.

"Sana ne söyledi?" Ölüm'ün gölgeleri her zamankinden daha soğuktu, titriyordu ve öfkeliydi. Signa ona söylemeye, onu yatıştırmaya çalıştı ama Kader'in sorduğu şeyi yüksek sesle söylemek için ağzını her açtığında, ağzı birdenbire kapandı. Konuşmasını engelleyen şeyin şok ya da zonklayan baş ağrısı olmadığını anlayana kadar üç kez daha denedi ve Kader'e ters ters bakmak için döndü.

Ölüm onun yanından kayıp giderken hiçbir şey söylemedi. Her adımında karanlık yayılıyor, yaldızlı duvarların rengini emiyor ve mermer sütunlar boyunca parçalanıyordu. Signa daha rahat nefes aldı. Ölüm, insan formundaki Kader'in önünde dururken Signa artık gözlerini kısmak zorunda kalmıyordu. Sesi yalnızca en korkunç kâbuslarında görebileceği bir ölüm meleğine ait gibiydi. "Ona bir daha parmağının ucuyla bile dokunursan, bu yaptığın son şey olur."

Kader, eğlencesini bir bıçak gibi kullandı. Bu bıçak ustalıkla hazırlanmış ve muazzam şekilde bilenmişti. "Şu hâline bak, büyümüşsün. Ne kadar acımasız bir koruyucu olmuşsun." Parmaklarını şaklattı ve dünya harekete geçti. Signa'nın kulaklarındaki sessiz çığlıklar tizleşti. Kaçışan vücutların baskısını daha yoğun hissetti. Altlarındaki cesetten yayılan acı badem kokusu her

saniye daha da belirginleşiyordu. "Birilerini tehdit edebilecek tek kişi sen değilsin, kardeşim. Benim tehdidimi görmeye ne dersin?"

Ne kadar zaman geçtiğini ya da zamanın geçip geçmediğini söylemek imkânsızdı ama çok geçmeden Elijah bir polis memurunu, cesedi incelemek için balo salonuna sürükledi. Kader artık karşılarında durmuyordu, şimdi geriye kalan küçük kalabalığın arasındaydı. Signa, onun bir kadının kulağına fısıldadığı kelimeleri duyamasa da kadının yüzünü kaplayan dehşeti zerre kadar umursamadı. Kadın yanındaki adama telaşla fısıldadı ve o da karısının söylediklerini yaymaya devam etti. Kısa süre sonra tüm balo salonu dedikoduyla alev alev yanmaya başladı ve Elijah ile elinde gül ağacı bastonuyla titreyerek duran kardeşi Byron'a hararetli bakışlar atıldı. Konuklar, sanki Hawthornlar fazla yaklaşmaya cüret eden herkese bulaşacak bir hastalıkmış gibi Blythe'tan da uzak duruyordu.

Elijah, kalabalığın ani tepkisiyle başı dik bir şekilde yüzleşse de yükselen fısıltılar Blythe'ın kendi içine kapanmasına neden oldu. Birdenbire çok büyük ve fazla parlak gelen odayı ve bakışlarını üzerinde tutmaya cesaret edemeyen yüzleri tararken, kısılmış gözleri keskinleşti.

Bu duyguya ve bir insanı ne kadar derinden parçalayabileceğine aşina olan Signa, izleyenlere doğru döndü. "Hiç utanmanız yok mu? Az önce bir adam öldü ve siz yine de bu bir tiyatroymuş gibi davranıyorsunuz. Rahat bırakın da polisler işini yapsın." Misafirlerden birçoğu burun kıvırsa da özellikle Kader, kalabalığın arasından geçip polis memuruna doğru yaklaşırken konuklar gitmek için pek acele etmediler. Signa, Kader her ne yapıyorsa onu durdurmak için ona doğru ilerledi ama Ölüm onu dirseğinden yakalayıp geri çekti.

Henüz değil, diye uyardı Ölüm, kafasının içinde çınlayan sözlerle. *Ne istediğini öğrenene kadar harekete geçmemeliyiz.* Signa, yumruklarını sıktı ve bu kışkırtmaya boyun eğmemek için elinden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldı.

Tüm biletleri sattıracak kadar zahmetsizce gerçekleştirdiği bir hareketle Kader, Hawthorne kardeşleri parmağıyla işaret ederek gösterisine başladı.

"O yaptı," diye bağırdı Kader, soluk soluğa kalanların arasında daha da dikleşerek. Signa, Ölüm'ün aksine Kader'in artık odadakiler tarafından tamamen görülebilir olduğu gerçeğine tepki verecek bir an bile bulamamıştı. "Lord Wakefield'a içkisini uzatan Elijah Hawthorne'du. Bunu kendi gözlerimle gördüm!" Mırıldanarak onaylayanlar oldu. İnsanların kendilerini, bu adamın bahsettiği şeyi tam olarak gördüklerine ikna eden alçak, sessiz homurtuları duyuldu.

Polis memuru, cesedin yanına eğilip parçalanmış şampanya kadehinden bir parça alırken yüzü gerildi. Kalıntıyı koklamak için kaldırdığında burnunu kırıştırdı. "Siyanür," dedi düz bir sesle ve Signa kendine şaşırmış görünmemesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Polis memuru kalabalık kadar şaşkın değildi ve Signa, onun soğukkanlılığının son birkaç aydır gazetelerde okuduklarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Zehir -özellikle de siyanür- endişe verici derecede yaygın olmaya başlamıştı. Neredeyse tespit edilemeyen bu zehir, cinayet işlemenin akıllıca bir yoluydu. Bazıları buna *kadın silahı* diyecek kadar ileri gitmişti çünkü çok az çaba gerektiriyor ve kaba kuvvet gerektirmiyordu. Fakat Signa bu yaftayı anlamsız buluyordu.

Bakışları Everett ve Eliza Wakefield'a kaydı. Sessiz titremeler Everett'i sarsarken, Eliza hâlâ cesede sırtını dönmüş, karnını tutuyordu.

Kader küçük bir adım atarak elini Everett'in omzuna koydu. Everett'in hizasına çömelirken ona, "Elijah Hawthorne'un o bardağı babana verdiğini gördün, değil mi?" diye sordu.

Everett başını yukarı kaldırdı. Bakışlarının içi boşalmış, ışığı çekilmişti. "İkisini de," dedi ayağa kalkarak, sesinde alev alev yanan bir ateş vardı. "Byron da onların yanındaydı. Hawthorne'un iki adamının da gözaltına alınmasını istiyorum!"

Kader'in parmak uçlarında belli belirsiz bir altın parıltısı gördüğünde Signa'nın göğsü alev aldı. Parmaklarını çok yavaş hareket ettiriyordu. Signa gözlerini kıstığında, Kader'in parmaklarının arasında örümcek ağı kadar ince ipliklerin parıldadığına yemin edebilirdi.

"Dinle beni, evlat," diye başladı Byron. Elijah, kardeşinin kolunu tutup, "Bildiğimiz her şeyi sana anlatmaktan mutluluk duyarız. Seni temin ederim ki gerçeği bulmayı biz de en az senin kadar istiyoruz."

Signa, Elijah'ın ayık olduğunu fark ettiğine bu duruma her zamankinden daha fazla minnettar oldu. Elijah'ın aylar önce, karısının ölümü ve kızı Blythe'ın hastalığı yüzünden yaşadığı kalp kırıklığından sayıkladığı zamanlarda, Signa ona nasıl tepki verebileceğini hayal etmeye cesaret edemiyordu. Muhtemelen durumun ironisinde bir mizah bulurdu. Ama şimdi adamın ağzının sert bir çizgiye dönüştüğünü görünce rahatlamıştı.

Kader'in nasıl bir oyun oynadığı bilinmezdi ama Elijah ve Byron'ın polis memuruyla hiçbir sorun yaşamayacağı kesindi. Memur, Hawthorne kardeşlere balo salonundan çıkana kadar eşlik etti ve onların, Blythe ile Signa'nın yanında yalnızca kısa bir an durmalarına izin verdi.

Elijah, Blythe'ın yüzünü iki elinin arasına aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Endişelenecek bir şey yok, tamam mı? Sabaha kadar her şeyi halletmiş olacağız."

Ardından Elijah, Signa'yı kucakladı ve tıpkı kendi kızını öptüğü gibi onu da alnından öperken vücudu tepeden tırnağa ısındı. Belki de hem o hem de Blythe gözyaşlarının akmasının izin vermedikleri için -her iki kız da diğerinin elini tutuyordu- Elijah çok sakin görünüyordu. Cinayetle suçlanan biri gibi değil de, çaya giden bir adam gibiydi.

"Aklınızı bulandırmayın, kızlarım." Elini omuzlarına koydu. "Yakında görüşeceğiz."

Ve sonra hem Elijah hem de Byron, tıpkı birer beyefendi gibi Thorn Grove'dan çıkarıldılar. Signa onlar gözden kaybolduktan sonra bile koridora baktı ve Kader'in onu ağlarken görmesine izin vermemek için gözyaşlarını sildi.

Elijah iyi olacaktı. Birkaç soru sorulacak ve ardından Hawthorne kardeşlerin bu ölümde parmağı olduğu iddiası daha adli tabip cesedi almaya gelmeden son bulacaktı. Signa, destek olmak için Blythe'ın elini sıktı ama kuzeni ne ona ne de giden babasına bakıyordu. Onun yerine Blythe'ın öfkesinin tek odağı Kader'di. Ne o ne de Ölüm onu durdurabildi. Blythe elini Signa'nın elinden çekip balo salonuna doğru yürüdü, eteklerini o kadar sıkı tutuyordu ki kumaşı yırtacakmış gibi görünüyordu.

"Bu gece ne babamı ne de amcamı böyle bir şey yaparken gördün!" Topuklu ayakkabı giyse bile Blythe, Kader'den epey kısaydı ama bu, Blythe'ı fiziksel olarak mümkün olduğunca yaklaşmaktan ve parmağını bir silahmış gibi Kader'in karnına saplamaktan alıkoymadı. "Ailemden ne istediğini bilmiyorum ama bize zarar vermene izin vereceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun!" Blythe onu kimin izliyor olabileceğini umursamadan Kader'i iterek yanından geçti ve Thorn Grove'un kâhyası Charles Warwick'e doğru yürümeye başladı. Kader alayla karışık bir bakış attı ama Ölüm ve Signa'ya dönmeden önce kıza bir kez daha bakmadı.

"Şimdi senin sıran, kardeşim," dedi Kader. "İyi bir hamle yap."

Kader, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu ve ardında sadece kaos bıraktı.

İKİ

Bir saat sonra, Thorn Grove'un koridorları ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Signa gölgelere yakın durdu, parmakları tırabzanın aşınmış ahşabını kavramış hâlde merdivenlerden temkinli adımlarla inmeye başladı. Demir sürgüler son dedikoducunun arkasından kilitlendiğinde ve Warwick odasına çekildiğinde, Signa fuayede yankılanan ahşabın her iniltisini ve gıcırtısını çok net bir şekilde duyabiliyordu.

Burnu, aceleyle söndürülmüş çok sayıda mumun dumanını soludu; sönen mumlar yüzünden malikâne öyle bir karanlığa gömülmüştü ki Signa, neredeyse kendi ellerini bile göremeyecekti. Yine de bir ışık hüzmesi vardı çünkü balo salonunun eşiğinin altından sızan bir ruhun ışıltısı, çift kapıya doğru bir yolu zahmetsizce aydınlatıyordu. Ölüm'ün hâlâ içeride merhum Dük'ü hazırlıyor olması gerektiğini düşünüyordu ve ensesindeki tüyler diken diken olup arkasından bir ses duyulduğunda tam da gizlice içeriye bakmaya çalışıyordu.

"Oğluyla birkaç dakika yalnız kalmak istedi."

Signa tökezleyerek geri çekildi, alçak ve yankılanan sesin Ölüm'e ait olduğunu fark etmeden önce ruhu korkudan vücudunu terk etmeye hazırdı. Ona koridordan aşağıya doğru gelmesini

işaret etmeden önce merdiven boşluğunda kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için arkasını kontrol etti. Hawthorneların ihtiyacı olan son şey, onu cinayetten birkaç dakika sonra karanlıkta tek başına kendi kendine konuşurken bulmaktı.

Ölüm gölge hâline geri dönmüştü ve yakınlığından ürpermemeye çalışan Signa'nın arkasındaki duvarlardan süzülüyordu. Aklını milyonlarca soru kurcalıyordu ama salonun kapılarını kapatırken ağzından ilk dökülen şu oldu: "Bana bir *erkek kardeşin* olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

Ölüm'ün iç çekişi, Signa'nın ellerini kendi ellerine alırken yüzündeki saç tutamlarını savuran yumuşak bir esinti olarak geldi. Eldivenleri olmasaydı, onun dokunuşu kalbini sakinleştirmeye ve içinde uyuyan Azrail'in güçlerini ortaya çıkarmaya yeterdi. Ama eldivenler sayesinde, Signa parmaklarını onunkilere doladığında Ölüm'ün parmakları belirginleşti.

"Onunla birkaç yüz yıldır konuşmadım," diye cevap verdi sonunda Ölüm. Signa'nın bir tutam saçını tenine değdirmemeye özen göstererek kulağının arkasına sıkıştırırken gölgeleri nazikti. "Ölmemiz imkânsız olmasaydı, bir kardeşim olduğunu bile bilmeyecektim."

Signa, Kader'in varlığından Ölüm'ün nasıl rahatsız olduğunu ve belini kavrayışındaki gerginliği hatırladı. Şimdi bile, tek başına ve odanın bir köşesindeki kitaplıklara yaslanmış hâldeyken, Ölüm sesini alçak tutuyordu. Dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı, onu bu kadar endişeli görmekten nefret ediyordu. Ölüm hiçbir şeyden kaçmazdı. Ölüm *korkmazdı.* Kader tam olarak kimdi ki, ortaya çıkıp kardeşinin böyle bir tepki vermesini sağlamıştı?

"Bizimle oynuyor," dedi Signa. Derisi kaşınıyordu ve kabul etmek istemediği kadar tedirgindi. Ölüm onu kendine çektiğinde rahatladı, başparmağı eldivenin üzerinde yatıştırıcı bir çizgi çizerken kalbi çırpındı.

"Elbette öyle. Kader, yarattıklarının hayatlarını kontrol eder; ne gördüklerini, ne söylediklerini, nasıl hareket ettiklerini...

Yolları ve eylemleri onun eliyle önceden belirlenmiştir. Kardeşim tehlikelidir ve burada bulunma sebebi her ne olursa olsun, iyi niyetli olmadığından emin olabiliriz."

Signa, Kader'in "yarattıklarından" biri olarak anılmaktan pek hoşlanmamıştı. Üstesinden geldiği onca şeyden sonra seçimlerini Kader'e bağlamak, başarısını hak etmemiş gibi hissettiriyordu. Sanki en zor kararlarında ve en büyük zaferlerinde bir şekilde onun parmağı varmış gibiydi.

"Sana kesinlikle bir kardeş gibi davranmadı." Signa başparmağını usulca Ölüm'ün avuçlarına bastırdı, tek isteği eldivenlerini çıkarıp onu daha fazla hissedebilmekti.

"Uzunca bir zaman birbirimizden başka kimsemiz yoktu," dedi Ölüm. "Birbirimizi kardeş gibi görmeye başlamıştık ancak bu ünvan bugünlerde pek bir şey ifade etmiyor. Kader benden bu dünyadaki herhangi bir insanın nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyor." Signa'nın daha fazla ısrar etme fırsatı bulamadan, Ölüm elini çekip Signa'nın çenesini tuttu ve onu kendine doğru eğdi. Salon ne kadar karanlık olsa da Signa sürekli değişen gölgelerin arasında onun çenesindeki kesiği hâlâ görebiliyordu. Adam o gece ilk kez çıplak tenine dokunduğunda omuzlarındaki gerginlik azaldı. Vücuduna bir serinlik yayıldı ve Signa başını ona doğru yaklaştırarak dokunuşun tadını çıkardı.

"Bana gerçeği söyle." Ölüm'ün dudakları kulağına değdi ve Signa'nın dizleri titredi. "Seni incitti mi, Küçük Kuş?"

Signa, ona ihanet eden kalbine lanet okudu. Daha fazla bilgi istiyordu çünkü anladığına inandığı bu adamla ilgili öğrenecek çok şeyi olduğunu ancak o anda fark etmeye başlamıştı. Ama Ölüm ona sarıldıkça, Signa onun dokunuşunun altında eridiğini, kalbinin atışlarının durduğunu hissetti.

Ona bu şekilde sarılmayalı ne kadar olmuştu? Günler mi? Haftalar mı? Birbirlerini görebilmeleri için yakınlarda birinin ölmüş ya da ölüyor olması gerekiyordu. Blythe belladonna zehirlenmesinden kurtulduğundan beri böyle durumlar nadiren

görülüyordu. Signa bundan memnundu elbette çünkü hayatında biraz istikrar ve biraz daha az ölüm olması işine yarayabilirdi. Yine de Ölüm'ün dudaklarının kendi dudaklarına değdiği ve gölgelerinin teninde kaydığı zamanki hissi hatırlayarak çok fazla gece geçirmişti. Çok uzun zamandır onunla sadece düşünceleri aracılığıyla iletişim kurabiliyordu ama o, fiziksel olarak yanındayken kontrolü sarsılmıştı. Zihni cevaplar istiyor olabilirdi ama bedeni *onu* istiyordu.

"Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu, eldivenlerini çıkarıp yere atarken.

Ölüm'ün derin kahkası, Signa'nm kasıklarında bir sıcaklık hissetmesine sebep oldu. "İşe yarıyor mu?" diye sorarken Signa'nın kanı arzuyla yanıyordu.

"Fazlasıyla." Signa elini adamın kolunda gezdirdi ve gölgelerin parmak uçlarının altında eriyip yerini tene bırakmasını izledi. Kemik kadar beyaz saçlara, söğüt kadar uzun ve meşe kadar geniş bir gövdeye bırakmasını... Galaksiler kadar karanlık gözleri, ona bakarken özünün derinliklerinde titreşen aynı açlıkla parlıyordu. "Ama seninle tanışmadan önce hayatının nasıl olduğunu sormama engel olacak kadar değil. Her şeyi bilmek istiyorum, Ölüm. İyisiyle kötüsüyle."

Aralarındaki sessizlik sonsuzluk gibiydi. Tek tepki, bir dalın cama sürtünmesiydi; keskin ve titrek bir bahar esintisi sesi... Sonra Ölüm fısıldadı: "Kötünün iyiden daha fazla olduğunu keşfettiğinde ne düşüneceksin?"

Signa onun teninin altında hissettiği bu duyguyu hafızasına kazımaya çalıştı ve hâlâ yapabiliyorken tadını çıkarmaya çalıştı. "Yaşadığın her şeyin seni bugün karşımda duran adam hâline getirdiğini düşüneceğim. Ve bu adamdan oldukça hoşlanıyorum."

Ölüm'ün kolu, kadının beline dolandı ve parmakları kadının elbisesinin kıvrımlarında kayboldu. "Nasıl oluyor da her zaman söylenecek doğru şeyi biliyorsun?"

Signa, Ölüm'ün vücudunun hatlarında eriyerek güldü. "Birkaç ay önce beni bunun tam tersiyle suçladığını hatırlıyor gibiyim. Yoksa çoktan unuttun mu?"

"Senin o zeki dilini istesem de unutamam, Küçük Kuş. Ve benimle ilgili bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Ama önce arayı kapatmamız gerektiğine inanıyorum."

Gölgeleri Signa'nın arkasından geçerken Ölüm, Signa'yı kavradı ve onu birkaç ay önce Elijah'la dama oynadıkları masanın üzerine yatırırken dama taşlarını yere saçtı. Signa'nın aklına o zamanlar Ölüm'den nasıl bu kadar tutkuyla nefret ettiğine dair kısa ve esprili bir düşünce geldi. Yine de aylar sonra buradaydı, tüm bedeni onun etrafında kilitlenmişti. Ölüm'ün dudaklarının tadına baktı ve kendisini tüketmesini ne kadar çok istediğinden başka bir şey düşünmedi. Signa kendini adama sımsıkı sardı ve Ölüm onun üzerine uzandı. Ölüm'ün dudakları boynunun, köprücük kemiklerinin, korsesinin hemen üstündeki yumuşak teninin tadını çıkardı.

"Her gün seni düşündüm."

Ölüm'ün sesi coşkun bir akıntıydı. Signa'yı, akıntısının derinliklerine çekiyor ve bütünüyle yutuyordu.

"*Bunu* ve yokluğumu nasıl telafi edeceğimi düşündüm."

Bu dünyada Ölüm'ün dokunuşunun ona hissettirdiklerini anlatmaya yetecek kelime yoktu. Bir gün, yaşlandığında ve insan hayatı sona erdiğinde, soğuğun onu çağıracağı ve gitmesine izin vermeyeceği bir zaman gelecekti. Signa o gün için hevesli değildi ama ondan korkmuyordu da. Damarlarını ele geçiren soğuğu takdir etmeyi, onun gücünden zevk almayı öğrenmişti.

Ancak Signa onun ellerini bırakmak yerine, oturdukları koltuğun Blythe ve Percy'nin, Signa'nın ilk görgü derslerini izlemek için kullandıkları koltuk olduğunu fark edince sustu. Gözleri, Percy ona dans etmeyi öğretirken ayağının takıldığı kalın İran halısına kaydı. Signa, kuzenini en son ne zaman gördüğünü

düşünürken göğsünü tutarak Ölüm'den uzaklaştı; yanan bir bahçede, aç bir cehennem köpeğine yem olmuştu.

"Signa?" Puslu anılarda kaybolan Signa, Azrail'in çağrısını zar zor duydu. Verdiği karardan pişman değildi; başka bir karar vermiş olsaydı, Blythe ölmüş olurdu. Yine de Percy'nin kahkahalarını duymadan edemiyordu. Zihninde onun gülümsemesini görmeden ve ne zaman soğuğa çıksalar, burnunun ne kadar kızardığını hatırlamadan edemiyordu.

"Dans etmeyi burada öğrendim." Parmaklarını minderlere geçirdi, tırnakları kumaşın üzerinde geziniyordu. "Percy öğrenmeme yardım etti."

Ölüm'ün anlaması gereken tek şey buydu, onu kollarının arasına alabilmek için pozisyonunu ayarladı. Signa onun bacaklarının arasına oturdu ve göğsünün hoş serinliğine kendini bıraktı. "Kuzeninin başına gelenlerden sen sorumlu değilsin."

Böyle söylemesini takdir ediyordu ama bu, doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bana bir seçenek sunuldu," diye fısıldadı. "Ve ben bunu seçtim."

Ölüm çenesini başının üzerine koyduğunda, Signa onun hafif mırıltısını duymadan önce hissetti. "Tekrar o durumda olsaydın, farklı bir yol seçeceğini mi söylüyorsun?"

Yapmayacaktı ve onu her şeyden çok korkutan da buydu. Onu geceleri uyutmayan şey, Percy'nin hayatını Blythe'ınkiyle takas etme emrini vermiş olması değil, bunu tekrar yapabilecek olmasıydı. Percy'yi sevmeye başlamıştı, gerçekten. Ama onun ölmesine izin vermek neredeyse çok kolay olmuştu. Belki de zaten Signa, inandığından daha fazla Azrail'di.

"Sana yalan söylemeyeceğim ve böyle yaşamanın kolay olduğunu da söylemeyeceğim." Ölüm'ün dokunuşu şefkatliydi, başını omzuna yaslarken bir eli beline dolanıyordu. "Belki de senden bu seçimi yapmanı istemem yanlıştı ama kolay bir cevap yoktu. İkisini de kaybetmeni istemedim."

"Beni olduğum kişiden koruyamazsın." Bunu söylerken, bu sözlerin gerçekliği içine işlemişti. Signa içindeki karanlık gücü çoktan kabul etmişti. Yine de o fısıltı hep var olacaktı. Birlikte büyüdüğü, onu kendisiyle ilgili her şeyin yanlış olduğuna inandıran o fısıltı...

Kapıda biri boğazını temizlediğinde Signa kendini Ölüm'den uzaklaştırdı ve kapının açıldığını duymadığı hâlde sessizce odaya giren kişiye bakmak için döndü. Neyse ki kapı kapalı kalmıştı; eşikten onlara bakan, Lord Wakefield'ın ruhuydu.

"Oğlumla daha fazla ilgilenmemene şaşmamalı." Ellerini arkasında kavuşturdu, sesindeki yargıyı ya da Signa'yı yargılarken gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını gizleme zahmetine girmedi, sonra Ölüm'e döndü. *"Bundan sonra olabilecekleri düşünmekten ne kadar kaçınmaya çalışsam da kendimi tekrar sana yönelmiş buluyorum."*

Ölüm, elini Dük'e uzattı. "Bu iyi bir şey. Bana katılmaya ve burayı geride bırakmaya hazırsın demektir."

Dük öne doğru adım atmadı, bunun yerine, *"Geçiş can acıtıyor mu?"* diye sordu.

Ölüm'ün nazik gülümsemesi muhteşem bir manzaraydı. "En ufak bir acı bile yok."

Onun bu kadar şefkatle konuştuğunu duymak, Signa'nın yüreğini eritti ve onca yılın onu sertleştirmemiş olmasına sevindi. Dük'ün yumruklarındaki gerginlik azaldı ve elini Ölüm'ünkine doğru uzattı ama dokunmadan hemen önce geri çekti.

"Görevlerimi oğlumun devralması gerekecek," dedi Lord Wakefield, kelimeler ağzından dökülürken. *"Onu hazırladığımdan emin değilim."*

Ölüm yine elini ileri uzattı. "Yapman gereken işi yaptın. Oğlun iyi olacak."

"Görevlerim çok ağır," diye karşı çıktı. *"Belki de kalıp ona göz kulak olmalıyım. Katilim bulunana kadar rahat etmeyecektir."*

Signa ona, "Biliyorum," dedi. Yakınında bulunan son ruhun onu nasıl ele geçirdiğini düşününce, vücudunda kaçmasını söyleyen içgüdüyle savaştı. Everett'i iyi tanımasa da babasına sarılırkenki yüzünü görmüştü. "Everett konusunda haklı olduğunuza eminim ve katilinizi bulması için ona yardım etmeye niyetliyim, lordum." Signa istese de istemese de Kader bu işin onun görevi olmasını sağlamıştı.

Dük'ün özür dileyerek başını eğmesi kısa sürdü. Gözleri, Ölüm'ün eline takıldı ve bu kez o elleri tuttu.

"Ona göz kulak olun." Ölüm'ün gölgeleri etrafını sararken, Dük'ün sesi çatallaştı. Ama ayrılmadan önce Ölüm, Signa'ya son bir kez baktı.

Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorum, dedi ona, kelimeler zihninde bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. *Ama yakında sana geri dönmenin yolunu bulacağım.*

Signa bu sözlere kolayca inanabilmeyi dileyerek kendini gülümsemeye zorladı. Şüphe ve yalnızlık, geçmişte kalmış şeyler olmalıydı. Yine de gölgeler Ölüm'ü ve Dük'ü bütünüyle yutarken, bunun belki de sadece bir başlangıç olduğunu fark etti.

Nefesi tekrar ciğerlerine yerleşirken Signa eteklerini düzeltti ve eldivenlerini giydi. Ancak kapıya doğru ilerlemeye başladığı anda, geri dönen kalp atışları hızlandı. Tökezledi ve kendini dik tutmak için çay masasının kenarına tutundu.

Bu Signa'nın ölümle ilk karşılaşması değildi ama bu sefer... Bir şeyler farklıydı. Bu kez Signa nefesi geri döndüğünde boğuldu, bir kriz onu ele geçirdiğinde eldivenlerinin içine öksürdü. Tırnaklarını tahtaya geçirdi, sanki kendisini kesmeye çalışan cam parçalarını yutmuş gibi hissediyordu.

Nefes alabilmesi için dakikalar geçmesi gerekti. Nefes nefese ve titreyerek ellerini ağzından çektiğinde, Signa'nın beyaz eldivenleri kanla kıpkırmızı parlıyordu.

ÜÇ

BLYTHE

Gökyüzü, şafağın sökmesiyle birlikte aydınlanmıştı ve Blythe hâlâ babasının ve amcasının durumuyla ilgili tek bir kelime bile duymamıştı. Oturma odasının zemininde volta atıyordu, kalın İran halısının üzerinde tepinmekten kendini alamıyordu çünkü halının güzelliği, bu kadar sert bir geceye hiç yakışmıyordu.

Blythe üstünde parıldayan elbisesini henüz değiştirmemişti. Onu giydiği için ne kadar mutluydu, sonunda lüks bir şey giyme fırsatı bulmuştu. Şimdi ise her dönüşünde bacaklarına dolandıkça kaşlarını çatıyordu.

Kapı tokmağının sesini beklemeye devam etti. Warwick'in, Signa'nın ya da birinin gelip babasının döndüğünü ve her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemesini bekledi. Belki de zehir değildi de zamanlaması son derece kötü olan bir kalp kriziydi. Sadece dua edebilir ve umut edebilirdi çünkü bir adamın ölebileceği onca yer varken, Tanrı aşkına, neden Thorn Grove'da olmak zorundaydı? Ve bu adam neden *Dük* olmak zorundaydı? Blythe kendini topluma geri dönecek kadar iyi hissetmeye yeni başlamıştı fakat şimdiden evini ve ailesini çevreleyen bakışlardan ve dedikodulardan yorulmuştu. Zihni, Lord Wakefield'ın düşüşünü

izleyen şaşkın yüzleri hatırlamakla meşguldü; bunun sorumlusu olarak babasını gören yüzlerle...

Blythe'ın elleri yumruk oldu. Onu, böyle gülünç dedikoduları durdurmak için her görgü tanığının ağzına çorap tıkamaktan daha çok memnun edecek bir şey olamazdı. Evet, ailesi son zamanlarda büyük trajediler yaşamıştı. Ve evet, Thorn Grove'un, garip dekoru ve genel kasvetiyle biraz tuhaf olduğunu düşünüyordu ama bunların hiçbirinde doğaüstü bir şey yoktu.

En azından öyle olmadığını umuyordu. Yine de Blythe yavaş yavaş bir şüphe kırıntısının, zihninin en karanlık yarıklarını vahşi ve imkânsız fikirlerle doldurmaya başladığını itiraf etmek zorundaydı. Belki de bu durumda, görebildiğinden daha fazlası olduğuna dair işaretler vardı çünkü son zamanlarda uğursuz saatlerde ölümün, kapısını çaldığı anılarla uyandığı çok fazla gece olmuştu.

Aylar önce, gerçekliğin üzerine bir perde çekilmişti ve onu gerçek hayattan uzaklaştırmış gibi hissettiği o ateşli anlara dair çok az şey hatırlıyordu. Ama rüyalarında, o anıların üzerindeki gibi bir bulanıklık yoktu. Rüyalarında, midesinde kalan azıcık şeyi de çıkarırken babasının saçlarını nasıl tuttuğunu hatırlıyordu. Mürebbiye Marjorie'yi nasıl suçladığını ve Signa'nın biriyle -kimsenin göremediği, yüzü olmayan, şekilsiz bir figürle- nasıl konuştuğunu hatırlıyordu.

Blythe rüyalarında, içinde garip bir şeyin kıpırdadığını hatırlıyordu; ölüme her yaklaştığında titreşen hafif ve sıcak bir şeydi. Signa gelmeden günler önce ve Percy'nin Thorn Grove'dan kaybolduğu gece bunu tekrar hissetmişti. Şimdi bile göğsünün ortasında sıkı, sıcak bir sarmal sıkışıyordu. Sanki zorlukla nefes alabiliyormuş gibi hissedene kadar sıkıldıkça sıkılıyordu. Bazen güzeldi; üstesinden geldiği her şeyin ılık, hoş bir hatırlatıcısıydı. Diğer zamanlarda, oturma odasında olduğu gibi, içinde alev alev yanıyordu ve sabit durmayı imkânsız hâle getiriyordu.

Babasını suçlayan adamı düşünmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Blythe, altın sarısı teni ve güneş kadar kör edici gözleri olan adamı hayatında hiç görmemişti ama neredeyse tam bir yıldır hasta olduğu ve bugünlerde pek çok insanın kim olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığı düşünülürse, bunun pek bir anlamı da yoktu.

Bir soylunun görünüşü ve kendini beğenmişliği vardı ama ister bir prens, ister bir dük, isterse hepsini cezalandırmak için göklerden inen Tanrı'nın ta kendisi olsun, bu adam evine gelip babasını suçlayacak kadar aptaldı. Tek bildiği, *adamın* katil olabileceğiydi ve bunu, herkese anlatmak niyetinde olduğuydu.

Ancak güneş resmen yükseldiğinde Blythe kendini sakinleşmeye zorladı. Masadan yatağa, oradan da oturma odasına geçerek bu çabasına en iyi şekilde yardımcı olabilecek sandalyeyi bulmaya çalıştı. Akşamın erken saatlerinde hizmetçisinin yardımını reddeden Blythe, nefes almak için korsesinin ulaşabildiği kısımlarını çözmeye çalışmak zorunda kaldı. Sonunda bir koltuğa çöktü ve botlarını da önündeki masaya doğru fırlattı. Düşüncesizce tavana bakarken saatler geçmiş gibi hissetti ve kapı çalındığında neredeyse ayağa fırlayacaktı. Saçlarının dağınık olduğu kesindi, dudaklarına ve yüzüne sürdüğü azıcık allık da mutlaka dağılmıştı. Yine de kendine çekidüzen vermek için hiç çaba sarf etmedi çünkü önemli olan tek bir şey vardı.

"Baba?" Eşikte duranın hizmetçisi Elaine Bartley olduğu ortaya çıktığında yaşadığı hayal kırıklığının şiddetini gizlemeye çalıştı.

"Henüz kendisinden haber yok, hanımefendi." Elaine oturma odasına doğru ilerledi ve kaşlarını çatarak Blythe'ın hâline baktı.

Blythe her şeyden önce haberleri duymayı tercih edecek olsa da Elaine'in masaya koyduğu çayı ve hamur işi tepsisini görünce açlığını gizleyemedi.

"Hâlâ ayakta olabileceğinizi düşündüm. Bayan Farrow da öyle. Ve Bay Warwick. Kahvaltı iki saat içinde hazır olacak ama

gözünüzü bile kırpmadığınızdan şüphelendiğim için aç olabileceğinizi düşündüm."

Blythe *açtı.* Hem de çok. Ama bir fincan çay koymadan önce Elaine ekledi: "Daha rahat bir şeyler giymek ister misiniz? Balo elbisesinin, uyumak ya da yemek yemek için iyi bir seçim olduğunu sanmıyorum." Gün ışığının perdelerin arkasından içeri sızmasına rağmen, Elaine bir gecelik aldı ve Blythe'ın üstünü değiştirmesine yardım etti. Blythe ancak o zaman, Elaine'e bu kadar yakınken, kadının gözlerinin ne kadar kırmızı ve kısık olduğunu gördü. Elaine bir elini alnına bastırdı, ayaklarının üzerinde dengesini sağlayamıyor gibi görünüyordu.

"Hasta mısın?" Blythe her ihtimale karşı nefesini biraz tutarak sordu. Daha yeni yeni ayağa kalkmıştı ve isteyeceği son şey, iyileşmesini mahvedebilecek bir hastalığa yakalanmaktı.

Elaine'in yanakları kızardı. "Ara sıra oluyor, hanımefendi. Gerçi saman nezlesidir diye umuyorum. Polenler her yıl beni etkiliyor." Elaine uzaklaşıp Blythe geceliğini düzeltti. Gecelik, önceki kıyafetlerinden çok daha rahattı, hava kadar hafifti. Blythe, ne kadar berbat bir durumda olduğunu görmek için boy aynasına baktı ama dikkatini çeken şey, Elaine'in yansıması oldu. Elaine'in gözlerinin altındaki mor torbalara ve solgun, iskelet gibi olan yansımasına bakarken, Blythe'ın vücuduna korku yayıldı. Aynadaki Elaine, bir deri bir kemikti ve Blythe'ın boğazı, atamadığı bir çığlıkla kurumuştu. Elaine, "Üşüdünüz mü?" diye sorduğunda, cılız yüzü Blythe'a doğru dönmüştü. Kâğıt gibi derisi yüzünden yüzündeki kemikler ve dişlerinin oyuntusu görünürken, Blythe titremesini durduramadı ve başını çevirip bakamadı.

Sesi dalların pencere camına sürtünmesi gibiydi, o kadar rahatsız ediciydi ki Blythe hastalığın tanıdık ağırlığı onu ele geçirdiğinde geriye düştü. Belki de uykuya dalmıştı ve tüm bunlar bir rüyaydı çünkü Elaine'in tenine sızan ve onu bir hastalık gibi saran gölgeleri başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Blythe bakışlarını kaçırdı, o kadar ağır nefes alıyordu ki hizmetçi onu sabitlemek için Blythe'ın ellerini tuttu. Blythe'ın vücudunun her santimi buz kesmişti.

"Hanımefendi?" diye Elaine fısıldadı. "Bayan Hawthorne, iyi misiniz?"

Bu kez Blythe çığlık attı, kadının iskelet gibi dokunuşundan kaçarken kalbi boğazında düğümlendi. Ama iskelet yoktu. Karşısında duran Elaine, Blythe'ın her zaman tanıdığı kişiydi. Blythe aynadan hizmetçiye bir kez daha baktığında gördüğü Elaine dolgun vücutluydu ve -kırmızı ve parlak gözleri dışında- mükemmel derecede sağlıklı görünüyordu.

Blythe yutkundu. Eğer rüya görmüyorsa, belki de uykusuzluktan halüsinasyon görüyordu? Hastalığı ortaya çıkmadan ve Elaine'e odasında bir saniye daha kalması için bir neden vermeden önce midesini yatıştırmaya çalışarak dikkatle Elaine'den uzağa baktı.

"Biraz ara vermek sana iyi gelecektir." Blythe'ın sesi her zorlama kelimede titrerken, az önce tanık olduğu şeyin tuhaflığını atlatmaya çalıştı. "Bugün izin almalısın."

Blythe en son halüsinasyon gördüğünde... Hayır. Yine zehirleniyor olamazdı. Bunu düşünmeyi bile reddetti.

Elaine, "Çok naziksiniz ama bunu aklımdan bile geçiremem," dedi. "Sizi ve kuzeninizi şimdi yalnız bırakırsam nasıl bir insan olurum?" Blythe otururken, Elaine çömelerek onun uzun ve beyaz eldivenlerini çıkarmaya yardım etti. Elaine'in parmakları çıplak tenini sıyırdığında Blythe irkilmemek için kendini zor tuttu.

Soğuk. Elaine'in parmakları çok ama çok soğuktu.

Neyse ki Elaine bu işi çabucak halletti ve ayağa kalktı. "Zaten boş zaman geçirmeyi pek sevmem. Özellikle de son günlerde." Bu son sözleri o kadar uğursuzca söylemişti ki Blythe onun son zamanlarda Thorn Grove'da olanlardan bahsettiğini hemen anladı. Ruhlar ya da hayaletlerle ilgili söylentiler ya da onlara ne ad verilirse verilsin, garip cinayetler dizisiyle ilgili.

Sadece... Aynada gördüklerinden sonra Blythe, bunlara söylenti demekte tereddüt etti. Gözlerini kısarak bir kez daha Elaine'e baktı. Artık hastalıklı bir solgunluk ya da kızarıklıklar göremiyordu. Elaine'in sesi de normale dönmüştü. Sanki Blythe, her şeyi hayal etmiş gibiydi.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi Blythe keskin bir ses tonuyla. Arkasını döndü ve odaklanacak başka bir şey bulmak için elini beline koydu. Şüphesiz, zihni ona oyun oynuyordu. Partide şampanya içmişti ve gün hem uzun hem de yorucu geçmişti. Hepsi bu kadar olmalıydı. "Kahvaltıda görüşürüz."

Elaine dışarı çıkmadan önce reverans yaptı ve kapı arkasından kapandığı anda Blythe'ın kemiklerine derin bir yorgunluk yerleşti.

Belki de hastalığından hemen sonra partiye katılmak için aceleci davranmıştı. Yatağa gidemedi ama onun yerine çayına ve ağzına atmak için fazla tatlı olan kızılcık çöreğine uzandı. Lokmasını çiğnerken kahvaltı için kalktığında babasının Thorn Grove'a sağ salim dönmüş olacağını, her şeyin yoluna gireceğini ve o talihsiz günün sonsuza dek geçmişte kalacağını umdu.

Kitap Kurdu

DÖRT

Signa'nm bugünlerde Thorn Grove'da kaç kişi kaldığıyla ilgili pek fikri yoktu. Elijah, Blythe'ın hastalığından sonra çalışanların çoğunu işten çıkarmış, sadece en güvendiği kişileri ve Elaine gibi kızların kefil olduğu kişileri bırakmıştı. Elbette birkaç yeni çalışan işe alınmıştı çünkü atlarla ilgilenmek ve geniş malikâneyi temizlemek için hâlâ yardıma ihtiyaçları vardı. Ama Signa sabahın henüz gri olan saatlerinde kasvetli koridorlarda yürürken, uzun zaman önce ölmüş Hawthorneların portrelerinin önünden geçerken, malikânenin, geçmiş sakinlerinin duvarlara kazınmış pek çok anısı ve görünürde yaşayan tek bir kişinin bile olmamasıyla ürkütücü bir şekilde bir mezarlığa benzediğini düşünmeden edemiyordu. Signa, Lord Wakefield'ın ölümünden sonra, çalışanların eşyalarını toplayıp yeni bir iş bulmak için başka bir yere gitmiş olmalarına şaşırmazdı.

En azından bir umut ışığı vardı. Signa'nın önceki gece yakalandığı hastalık her neyse, çabucak geçmiş gibi görünüyordu. Kanlı eldivenlerini bahçeye gömmüş ve onları aklından çıkarmıştı. Ne de olsa ölemezdi ve son zamanlarda dayanılmaz bir stres altındaydı. Belki de geçici bir hastalıktı. Belki de zehirdi. Ya da belki de üzerinde düşünmeye hazır olduğundan daha fazla düşünmesini gerektirecek bir şeydi.

Signa kahvaltı için merdivenlerden inerken, masanın kendisi için hazırlandığını görünce rahatladı. Yani aslında malikânede hâlâ başka biri vardı. Otururken sandalyesinin tahtaya sürtünme sesini duymuş olacak ki, Warwick burnunun üstündeki gözlüklerini indirerek mutfaktan çıktı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Signa kendi gözlerinin onun gölgeli gözlerine benzememesinin tek sebebinin son zamanlarda yaşanan hiçbir olayın ona yeni ya da şaşırtıcı gelmemesi olduğundan emindi. Kader'in gelişini tahmin edememiş olabilirdi ama hayatının asla kolay olmayacağını bilmesi gerekirdi. Belki de düşünce tarzını değiştirmeli, bunun yerine her zaman en kötüsünü beklemeli ve korkunç bir şey olmazsa hoş bir sürprizle karşılaştığını düşünmeliydi.

"Günaydın, Bayan Farrow." Sözcükler boğuk bir şekilde çıkınca Warwick boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Kahvaltınızı getireyim mi?"

Signa boş sandalyelere baktı, sinir bozucu sessizlikten rahatsız olmuştu. "Neden benimle yemiyorsun, Warwick?" diye sordu, böyle bir önerinin uygunsuzluğuyla ilgili muhtemelen yüzden fazla aptalca toplumsal kural olduğunu bilmesine rağmen. "Byron ya da Elijah'tan haber var mı?"

Kaşlarını çatmayı bırakan Warwick, Signa'nm kendisiyle yemek yeme isteğine sözlü bir yanıt vermedi, bunun yerine ayakta bekledi. "Korkarım henüz haber yok."

Bir elini gergin midesinin üzerinde sabitledi. Polis memurunun bu kadar uzun süren sorgusundan iyi bir şey çıkmazdı. "Bayan Hawthorne'un durumu nasıl?"

Konuşmak için ağzını açtığında arkadan kadınsı bir ses duyuldu. "Belli ki daha iyi günleri olmuştu." Blythe bitkin bir hâlde yemek odasına girdi, ikisinden de kötü görünüyordu. Sarı saçları taranmamıştı ve tokaların saçlarının dalgalarını tutturduğu yerlerde hâlâ toka izleri vardı. İnce telli saçları kafasının etrafına saçılmıştı ve kemikli omuzlarına dökülüyordu. Pudra kalıntıları hâlâ yüzünün çizgilerine yapışmış hâldeydi, allığı dudaklarına

bulaşmıştı. Babasının daha önce pek çok kez yaptığı gibi, Blythe sadece yeşil kadife terlik ve fildişi renkli bol bir geceliğin üzerine bir sabahlık giymişti. Warwick onun görünüşünden ürkmüş olsa da Signa kuzenini kucaklamakta tereddüt etmedi, Blythe'ın zarar görmediğini görmenin verdiği güvenceye tahmin ettiğinden daha fazla ihtiyacı vardı. Blythe, Signa'nın yanına oturmadan önce bir kez onun sırtını okşadı ve karşılarındaki gazeteyi aldı.

Gazeteyi açıp sayfaları hızla gözden geçirdi ve rahat bir nefes alarak, "Lord Wakefield'ın ölümünden bahsedilmiyor," dedi.

Signa endişelenmesi mi yoksa rahatlaması mı gerektiğini bilemeyerek, "Belki de Everett onlara susmaları için para vermiştir," dedi. "Aksi takdirde böyle bir haberin manşetlerde olacağını düşünüyorum."

Okumaya devam eden Blythe, "Everett'i dük ilan edecekler, değil mi?" diye sordu.

"Öyle olacağını tahmin ediyorum."

Blythe gazeteyi kapatıp kenara fırlattıktan sonra Warwick'e döndü. "Kahvaltı teklifi beni de kapsıyor mu?"

Warwick, kendini toparlamak için gözlüklerini hızla yukarı kaldırdı. Signa, Elijah'la çalıştığı için Warwick'in bu tür tuhaflıklara aşina olması gerektiğini düşündü. Ancak Blythe'ın babası gibi davrandığını görmek adam için bir ilkti. Bu davranışlar belki de genç kadının ruh hâlinin net bir işareti değildi ama Signa yine de Blythe'ın toplumsal beklentilere hiç aldırış etmemesine hayranlık duyuyordu. Kendisinin de erkenden kalkıp giyinmeye başladığı düşünülürse buna imreniyordu. Bir gece önce olanlar düşünüldüğünde, böyle bir şey saçma geliyordu.

Warwick ortadan kayboldu ancak birkaç dakika sonra dönüp önlerine yulaf lapası, dilimlenmiş jambon, çörek, tütsülenmiş balık, yumurta, tereyağı ve kızarmış ekmek koydu. Elaine ona yardım ediyordu, fincanlara çay doldurup demliği masaya koyarken yanakları kızarmıştı ve mırıldanıyordu.

Blythe şekersiz çayını eline aldı. Keskin bakışları, küçük bir reveransla odadan çıkan hizmetçiye sabitlendi.

"Elaine sana da hasta gibi görünüyor mu?" Blythe eğilerek fısıltıyla sordu. "Ateşi var gibi mi görünüyor? Öksürüğü var mı?"

Soru tuhaf olsa da Signa basit bir cevapla yetindi. "Sanmıyorum, gerçi daha önce homurdandığını hiç duyduğumu hatırlamıyorum."

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum!" Blythe dumanı tüten fincanını dudaklarına götürdü. "Bula bula bugünü mü buldu!"

Kendi ilişkisi göz önüne alındığında, Signa hiç kimsenin yas tutma ya da sıkıntılı zamanlarla başa çıkma yöntemini eleştiremezdi. Yine de Elaine her zaman nazik davranırdı ve böyle bir davranış kesinlikle tuhaftı. "Her şey çok garip. Polis sorgusunun neden bu kadar sürdüğünü anlamıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorum." Blythe ayaklarını kaldırarak sandalyesinde bağdaş kurdu ve Signa'ya doğru döndü. "Babamın Dük'ü öldürmek isteyeceğine onları inandıran ne olabilir? Greys'ten kurtulmayı her şeyden çok istiyordu."

Kısmen haklıydı ve Signa kuzenine bu haberi veren kişi olmak istemese de, özür dileyen bir sesle, "Lord Wakefield'a içki ikram eden oydu," demek zorunda hissetti kendini. Sonra, Blythe ona doğru eğdiği başını henüz kaldırmadan Signa onun elini tuttu ve aceleyle ekledi: "Bunun onu katil yapmadığını biliyorum ama polis memuruna şüphelenmesi için bir neden veriyor."

"Dün geceki adama ne diyorsun?" Blythe kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı. "Babama karşı suçlamada bulunan o adam. Onu daha önce hiç gördün mü?"

İşte yine o soru gelmişti. Kader'in bir gece önce ona sorduğu sorunun aynısı.

"Görmedim." Signa limonlu çöreğinin üzerine dağ gibi tereyağı sürdü ve içini kemiren acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Bu sözler onun gerçeği olsa da Signa yalan söylediğini hissetmekten kendini alamıyordu. Blythe'ı bir kız kardeş olarak görmeye başlamıştı.

Gün geçtikçe ne olduğunu ve yapabileceklerini paylaşma ihtiyacını görmezden gelmek imkânsız hâle geliyordu. Ama paranormal olaylar konusunda hiçbir deneyimi olmayan birine, Ölüm'ün, Blythe'ı zehirleyen kişinin yakalaması konusunda Signa'ya sadece yardım eden -ve Blythe'ın hâlâ hayatta olduğuna inandığı abisi olan- duyarlı bir varlık olduğunu değil, aynı zamanda babasının suçlamasından sorumlu olan adamla kardeş olduğunu tam olarak nasıl söylerdiniz?

Bu yeterince karmaşık gelmediyse, Signa ve Ölüm'ün yakın olduğu ve Signa'nın Azrail'in güçlerine sahip olduğu gerçeği de vardı. Bu, herkesin kabul edebileceği bir şey değildi ve Signa bu konunun açılabileceğine bile *inanmıyordu.*

Daha fazla bir şey söylemek yerine tabağını jambon ve yumurtayla doldurdu. Ardından bir limonlu çöreğe daha tereyağı sürdü. Her şey cehenneme döndüğünde, en azından her zaman çöreklere güvenebilirdi.

Blythe, Signa'nm mümkün olduğunu bilmediği bir hiddetle çayını yudumlarken, "Her kimse, kesinlikle cesur biri," diye bastırdı. "Ya da belki gizli bir amacı vardır. Onu bulup niyetinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum"

Bu düşünce Signa'nm dikkatini öylesine dağıtmıştı ki üflemeyi unuttuğu için sıcak çay dilini yaktı. "Bir Hawthorne olduğunu unutma," dedi dikkatle, attığı üç kaşık şekeri karıştırarak. "Ailenizin kıskançlık ya da kin gibi nedenlerle düşmanları olması kaçınılmaz. Belki de baban birinin kulübe girmesini reddetti. Belki de bunun Elijah'la değil, Lord Wakefield'la bir ilgisi vardır. Eğer biri onun ünvanını istiyorsa, Everett bir sonraki kurban olabilir. Enine boyuna düşünmeden bu durumun içine dalamayız."

Blythe koltuğunda arkasına yaslandı ve çatalını bir parça jambona sapladı. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun? Boş boş oturmamı bekleyemezsin."

Signa böyle bir sorunun tüylerini diken diken etmesinden ve içindeki küçük bir parçanın canlanmasına neden olmasından

nefret ediyordu. Blythe'ın katilini ortaya çıkarması, Signa'nın tekrar yaşamak isteyeceği bir şey değildi ama konu Hawthornelar olduğunda asla tereddüt etmezdi. Yine de zihninde beliren yeni bir bilinmezi çözme fikrine bu kadar çabuk kapılması sinir bozucuydu. Daha şimdiden kendini dağınık parçaları bir araya getirmeye çalışırken bulmuştu.

"Bence şimdilik Elijah'a ne olacağını bekleyip görmeliyiz."

Bu, Blythe'ın istediği cevap değildi ancak içindeki küçük bir parça, bunun en iyi seçenek olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Sabrımın sınırlı olduğu konusunda seni uyarmalıyım, kuzen," dedi Blythe.

"Ve ben de seni uyarmalıyım ki, şu anda dışarı çıkmaya cesaret edersen, bu hâlinle ve kaba davranışlarınla, Hawthornelarda bir tuhaflık olduğuna dair inancı daha da güçlendirirsin." Blythe ona bir bakış attığında Signa gülümsedi ama bu şaka kısa sürdü çünkü yemek odasının kapısının dışında ağır bir *tak-tak-tak* sesi yankılandı. Ses o kadar tanıdıktı ki Signa ve Blythe, çift kapı açılıp Byron Hawthorne içeri adımını attığında, ayağa fırlamadan önce birbirlerine baktılar.

Omuzları çökmüş, zayıf yanakları ve boynu koyu kirli sakallarla gölgelenmişti. Signa onun arkasına, Warwick'in tek başına durduğu yere baktı ve destek almak için sandalyesinin arkasına tutundu.

Blythe aynı anda Warwick'i fark etti ve yüzündeki gülümseme yok oldu. "Babam nerede?"

"Elimden gelen her şeyi yaptım." Byron bastonunu sıkıca kavradı ve yeğeninin gözlerinin içine baktı. "Üzgünüm, Blythe ama korkarım Elijah, Lord Wakefield'ı öldürmek suçundan gözaltında tutulacak."

BEŞ

Signa ölümle ne kadar içli dışlı olsa da hayatı boyunca çok az katille -elbette Percy hariç- karşılaşmıştı. Ya da öyle sanıyordu ama buna takılmamaya çalışıyordu. Yine de Elijah Hawthorne'un katil olmadığını anlamak için daha fazla tecrübeye ihtiyacı yoktu.

Yapbozun parçaları zihninde dağılırken Signa, "Nasıl bir sebebi olduğunu düşünüyorlar?" diye sordu. "Greys ile işinin bitmesini istedi!"

"Lord Wakefield işteki geleceğini güvence altına almak için çoktan yüklü bir ödeme yapmıştı." Byron eldivenlerini çıkarıp masanın üzerine atarken bir gecede yirmi yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. "Greys'in Elijah'ın ihmali yüzünden mali çöküşün eşiğine geldiğini ve paraya ihtiyacı olduğunu ama tüm mülkiyeti bırakmak istemediğini düşünüyorlar."

Alnı terleyen Byron oturup sakat dizini düzeltirken Warwick ona bir bardak su ve bir tabure getirmekte gecikmedi.

"Bu çok saçma!" Her ne kadar açık tenli olsa da Blythe'ın yüzü ve boynu öfkeden kızarmıştı. Byron başını sallayarak onu onayladı, sonra yeğeninin kıyafetini fark edince iki kez baktı.

"Tanrı aşkına, senin hâlin ne... Ah, boş ver. Gerçek ne olursa olsun, Lord Wakefield'a içkiyi veren Elijah'tı. Aptal, bunu kendisi itiraf etti."

Blythe'ın öfkeli homurtusu, babasının böyle bir şeyi kabul ettiği için gülünç olduğunu düşündüğünü belli ediyordu. Signa da aynı fikirdeydi, özellikle de koşullar göz önüne alındığında. İnsanların birinin ölümüne sizin sebep olduğunuza inanmasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Ama insanların bir dükü öldürdüğünüze inanması? Bu haber yakında ülkedeki tüm gazetelerde yer alacak, Hawthorneların ve onunla birlikte Greys'in de itibarını zedeleyecekti.

"Eğer Greys'i mali yıkımdan kurtarmaya çalışıyorsa," dedi Signa, "o zaman neden bir dükü öldürüp itibarını lekelesin? Bunun neresi mantıklı?"

Byron'ın gözleri kısıldı ve Signa onun bu şaşkınlığı karşısında kırıldığını belli etmemeye çalıştı. Byron, Hawthorne ailesinin açık ara en gelenekçi üyesiydi; Thorn Grove'da geçirdiği aylar boyunca, Elijah aile şirketinin başına ilk geçtiğinde Byron'ın öyle bir kıskançlıkla dolduğunu öğrenmişti ki, Elijah'ın yanında çalışmak yerine, ortadan kaybolmak için orduya katılmıştı. Elijah'ın söylediğine göre, Byron dizinden sakatlanıp eve dönmeden önce rütbesi çok yükselmişti. Askeri eğitim onu her zamankinden daha katı hâle getirmiş olsa da kısa süre sonra aile işine katılmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Byron her şeyin bir düzeni olduğu inancıyla hareket ediyordu, kadınların da erkeklerin de bir yeri vardı. Signa, Byron'ın bu konuşmayı yapmasına bile biraz şaşırmıştı. Belki de son birkaç ayın onun üzerinde olumlu bir etkisi olmuştu.

"Haklısın." Byron su bardağını sehpaya bıraktı. "Bu hiç de mantıklı değil. Ne yazık ki geçtiğimiz yıldan beri kimse Elijah'tan mantıklı düşünmesini beklemiyor."

"Artık şımarıklık yapmıyor," diye karşı çıktı Blythe. "Hem de hiç."

Byron'm gözlerinin etrafındaki ince deri gerçekten üzgün olduğunu belirtircesine kırıştı. "Bir kez kendinize bir konuda ün kazandırdığınızda, başkalarının sizi algılama biçimini değiştirmek zordur. Korkarım, babanı uzun ve zorlu bir yol bekliyor."

"Ama ona inanıyorsun," diye üsteledi Blythe, "değil mi?" Byron başını çevirdiğinde Signa'nın karnı kasıldı. Blythe'ın onun yüz ifadesini karartan gölgeleri görememesinden memnundu. "Buna karar vermek bana düşmez," dedi Byron.

Signa bir gece önceki partiye gelen tüm insanları düşündü. Onların sahte sırıtışlarını ve güzel sözlerini, Elijah'ı bir an tebrik edip bir an sonra kınayışlarını düşündü. Herkes ona ne kadar çabuk düşman olmuştu. Herhangi birine ne kadar çabuk düşman olabilirlerdi. Uzun yıllar boyunca toplumda bir yer edinmek için dişiyle tırnağıyla mücadele etmeye razı olmuştu ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Kendini şimdiye kadar tattığı zehirlerden daha kötü bir şeye dönüştürmeye çalışmaktan nefret ediyordu.

Blythe, "Şüphesiz babam içkiyi gerçek katilden almıştır," diye fikrini söyledi.

Byron arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak şakaklarına masaj yapmaya başladığında koltuğu hafifçe gıcırdadı. "Bir servis tepsisinden aldığını ve kimden aldığını hatırlamadığını iddia ediyor."

Signa çayından bir yudum almaya yeltendiğinde hepsini çoktan içmiş olduğunu fark etti. Zihni bu yeni bilgiyi işlemekle o kadar meşguldü ki fark edememişti. Partide başka hiç kimse hasta olmamıştı, o hâlde nasıl olmuştu da birisi servis tepsisindeki tek bir içeceğe zehir koymayı ve zehrin doğru hedefe ulaşmasını sağlamayı başarmıştı? Belki de...

Percy'yi ve öz annesi Marjorie'nin çayına zehir kattığını düşünerek, "Lord Wakefield'ın asıl kurban olmaması mümkün mü sizce?" diye sordu.

Blythe kaskatı kesildi. "Zehrin babam için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bir olasılık." Signa bu fikir üzerinde çalışırken parmaklarını masaya vurdu. "Herhangi biri için yapılmış olabilir, gerçekten. Eğer Elijah için yapılmışsa, bunun arkasındaki kişi onun artık içki içmediğinin farkında değildi."

"Bütün gün teori üretebiliriz." Byron, kendisine izin verseler, koltuğunda uyuyakalmaya hazır görünüyordu. "Görünen o ki yetkililer Elijah'ın katil olduğuna inanıyor ve eğer mahkemeye çıkana kadar daha bariz bir suçlu bulamazlarsa..."

Gerisini söylemesine gerek yoktu, bu gerçek zaten etraflarında ağır bir şekilde asılı duruyordu. Cinayetin cezası idamdı. Eğer gerçek suçluyu bulamazlarsa Elijah asılacaktı.

Blythe, Byron içeri girdiğinden beri bir lokma bile yememişti ama yine de çatalını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Signa, "Bu işi bir polis memuruna bırakamayız," dedi. İşin içinde Kader varsa bu seçenek sadece yenilgiyle sonuçlanırdı. Ancak, bunu yüksek sesle söyleyemezdi ve Byron, Signa'yı kuşkulu bir bakışla izlemekten kendini alıkoyacak kadar değişmemişti.

"Sizde bir tuhaflık olduğunu biliyorum, Bayan Farrow," diye başladı, kaba bir şekilde konuşmuyordu. Ya da en azından onun için kaba değildi. "Bu tuhaflığınızla aileme daha önce bir kez yardım ettiğinizi de biliyorum. Ama siz Hawthorne değilsiniz ve bu, hiçbir genç hanımın kendini bulaştırması gereken bir şey değil. Foxglove'a erken dönerseniz kimse sizi suçlamaz."

Signa bu sözlerin bir tokat gibi çarpacağını fark etmemişti.

Yanında oturan Blythe elindeki çatalı bir takırtıyla masaya fırlattı. "*Foxglove*'a mı?" diye sordu. "Neden oraya gitsin ki?"

"Çünkü orası onun evi, Blythe. Dürüst olmak gerekirse, ihtiyacımız olan son şey, ailemizi mercek altına almak için başka bir sebep daha vermek ve Signa da olumsuz bir sebep."

Signa'nın kendi düşüncelerini toparlaması için zaman kalmamıştı ki Blythe daha dik oturdu ve öfkelendi. "Bizi şimdi terk ederse nasıl görünür sence? İnsanlar onu korkutup kaçırdığımızı düşünür!"

Signa her ne kadar etrafındaki tartışmayı duysa ve kabul etse de buna pek aldırış etmiyordu. Kalbi göğsünden boğazına doğru fırlamış hâlde o kadar şiddetli çarpıyordu ki hasta olabileceğinden endişe ediyordu.

Foxglove.

O malikâne aylardır zihninde dolanıyordu. Yirmi yaşına bastığında ve ailesinin serveti ona miras kaldığında, Elijah malikâneyi onun gelişine hazır hâle getirmek için ihtiyaç duyabileceği her türlü yardımı yapmıştı. Ona tavsiyelerde bulunmuş, iş ilanı veren bir gazetenin iletişim bilgilerini paylaşmış ve hatta ona tren için bir bilet almayı teklif etmişti. Sonunda, notlarının ve tavsiyelerinin yer aldığı defterler Signa'nm oturma odasında tozlanmaya başlayınca, Elijah Foxglove'dan bahsetmeyi tamamen bırakmıştı. Uzun zaman önce Signa'ya Thorn Grove'da istediği kadar kalabileceğini söylemişti ve görünüşe göre bunda ciddiydi.

Signa önünde sonunda gitmesinin beklendiğini biliyordu ama Foxglove'a dönme düşüncesi Signa'nın çoktan geride bıraktığı bir geçmişe adım atmak gibi geliyordu. Burada, Thorn Grove'da nihayet bir ailesi vardı. Blythe masanın altından elini uzatıp Signa'nın elini avucunun içine aldığında, Signa'nın tek düşünebildiği, bu aileyi ne kadar yakınında tutmak istediğiydi.

"Gitmiyor." Byron'ın bakışları altında kararını veren Blythe oldu.

Kızların ikisi de adamım burnunu ovuşturmasını görmezden geldi. "Eğer kalırsa, bize yardım etmesi gerekecek." Gözleri Signa'ya kayarken sertti, kızın yüzünü inceliyordu. Kaşlarını çattı, gördükleri hoşuna gitmemiş gibiydi. "Bunu yapabilir misiniz, Bayan Farrow?"

Signa, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sorarken sesini bulmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Sen ve Blythe, sizin yaşınızdaki tüm kadınların yapması gerekeni yapacaksınız." Bu sözler Signa'nm tüylerini diken diken etti. Yine de Byron eğildiğinde o da eğildi. "Bu ailenin adını güçlendirmeye odaklanın. Ya da en azından itibarımızı korumaya. Tanrı biliyor ki Elijah'ın yardıma ihtiyacı var. Eğer kalacaksan, içeride somurtmana izin veremeyiz. Dışarıda olmalı ve bu ailenin masumiyetinden emin olduğunu kanıtlamalısın.

İnsanlar korkudan kendimizi eve kapattığımıza inanırsa bu sadece alevleri körükler."

Signa'nın hiç itiraz etmemesi adamı şaşırtmıştı. Odaya ilk girdiğinde, kahvaltı etmenin ve her şey normalmiş gibi davranmaya devam etmenin ne kadar aptalca göründüğünü düşünmüştü. Ama belki de iyi bir yüz ifadesi takınmak ve her şeyin yolunda olduğu maskaralığını sürdürmek, dedikoduları hafifletebilirdi. Blythe ve Elijah'la birlikte Thorn Grove'da kalmak anlamına gelecekse Signa'nın her şeyi yapmaya hazır olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Byron sandalyesinden kalkıp çıkmaya hazırlanırken, yemek odasının çift kanatlı kapısı açıldı ve kuzguni saçlı hizmetçi, elinde gümüş bir tepsiye yerleştirilmiş bir mektupla içeri daldı. Hizmetçi reverans yaptı- Signa'nın hâlâ alışmaya çalıştığı bir şeydi bu-, sonra tepsiyi Signa'ya uzattı, Signa altın rengi zarfa bir kez baktı ve midesi yanmaya başladı.

Zarfın kimden geldiğini bakmadan anlamıştı çünkü rengi, tesadüf olamayacak kadar Kader'in parlak gözlerine benziyordu. Zarfı tepsiden alırken Blythe'ın merakı Signa'nın tenini karıncalandırdı.

"Aç şunu," diye ısrar etti Blythe, ne yazdığına bir göz atmak için eğilerek. Byron da onları izliyordu ve kaçış yolu olmadığı için Signa zarfı yırtarak açtı. İçinde mektup yoktu ama yaldızlı bir yazıyla yazılmış bir davetiye vardı.

Tarifi imkânsız Bayan Signa Farrow'a,

Kader'i sırf bu saçma girişi yüzünden diri diri yakmak istiyordu zaten.

Majesteleri Verena Prensi Aris Dryden'ın Celadon'a gelişini kutlamak üzere bu cumartesi akşamı saat altıda Wisteria Bahçeleri'nde düzenlenecek büyük balaya katılmanız rica olunur.

Signa elindeki davetiyeyi parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Bir prens! Bu adamın böylesine büyük bir gösterişle içeri girebileceğini düşünmesi ne kadar gülünçtü. Blythe omzunun üzerinden parlayan gözlerle davetiyeyi parmaklarının arasından çekip alana kadar parşömeni parçalamaya niyetliydi.

"Signa." Kuzeninin sesi merakla soluk soluğaydı ve Signa, Kader'in oynadığı oyun her neyse, çoktan kaybettiğini fark etti. "Gitmeliyiz! Eğer bir prensi etkileyebilirsek, belki babamın adını temize çıkarmamıza yardım edebilir."

Gerçek, Signa'nın dilinin ucuna kadar geldi ancak bu adamın prens olmadığını bildiğini itiraf edemezdi.

"Blythe haklı." Byron davetiyeyi yeğeninin elinden aldı. Böyle kötü bir alışkanlık aileden geliyor olmalıydı. "Bu mükemmel bir fırsat. En azından katılmalı ve bu aileye olan güveninizi herkese göstermelisiniz. Hawthornelarla kan bağınız olmayabilir ama belki de bu bizim yararımızadır. Diğerlerinin size inanmasını mümkün kılabilir."

Signa itiraz etmemeye çalıştı. Elbette bunu yapacaktı, istediği son şey sezon boyunca kendini yeniden toplumun pençelerine atmak olsa bile. Byron ya da Blythe'a çok yakından bakmamaya özen gösterdi, onun yerine kucağında birleştirdiği ellerine baktı.

Blythe, gece kadar sessiz bir tonda fısıldadı, "Babam masum. Masum olduğunu biliyorum. Lütfen ona yardım edeceğini söyle."

Signa kendini dikleştirdi, omuzlarını geriye attı ve içindeki tüm cesareti topladı. Kader'in oyununu oynamak zorundaysa, öyle olsundu. O bir Azrail'di; ölümcül dokunuşu olan bir gece gölgesiydi. Ailesini koruyacaktı. *Evini.* Ve onunla işi bittiğinde Signa, Kader'in, ona meydan okuduğu güne pişman olmasını sağlayacaktı.

"Elbette gideceğim," diye söz verdi Signa, kuzeninin gözlerinin içine kararlılıkla bakarak. "Partiye gideceğim, prense kur yapacağım ya da ne gerekiyorsa onu yapacağım. Babanı kurtaracağız, Blythe. Bundan eminim."

ALTI

Signa kısa süre sonra Kader'in davetiyesini elinde tutarak dairesine çekildi. Eğer Kader'i kendi oyununda yenecekse, daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Signa ağır meşe kapıyı arkasından kilitledi, sonra girişi daha da engellemek için şifonyerini sürüklemeyi düşündü ama bunun sadece daha fazla dikkat çekeceğine karar verdi. Kilidin tek başına yeterli olması gerekiyordu.

Signa kulağını kapıya dayadığında Gundry yatağının ayakucundan onu izledi ve kabaran çarşafın arkasından esnedi. Koridorda kimsenin dolaşmadığından emin olduktan sonra komodine doğru ilerledi ve üst çekmeceyi açarak küçük bir ipek kumaş çıkardı. Bohçayı göğsüne yaklaştıran Signa, yatağına götürüp çarşafın üzerine serdi ve koyu renkli bir avuç böğürtleni ortaya çıkardı.

Belladonna.

Arkasındaki Gundry boğazının derinliklerinden hırladı. Cehennem köpeği son birkaç aydır onunla birlikteydi, Ölüm tarafından yoldaş olarak gönderilmişti. Çoğunlukla günlerini şöminenin yanında tembellik ederek ya da hava izin verdiğinde bahçedeki dökülmüş yaprakların arasında gezinerek geçiriyordu. Signa herkese onun, ormanda yaptığı bir gezinti sırasında bulduğu başıboş bir köpek olduğunu söylemişti ve biraz ikna etmesi gerekse de Elijah kalmasına izin vermişti.

Gundry'yle tanışan hiç kimse onun bir koruyucu olduğunu düşünmezdi ama Signa bazen uğursuz saatlerde onun kıpırdanışını izlerken, açık çenesinden damlayan gölgeleri ve o çenenin tek bir komutla Percy'nin etrafına nasıl kenetlediğini hatırlardı.

"Sus," dedi ona, hayvanın ıslak burnuna vurarak. "Buna pişman olabilirim ama yardımına ihtiyacım var." Signa Azrail formundayken onu sadece Ölüm görebilir ya da duyabilirdi. Belki ani bir rüzgârla ya da ılıman bir günde çarparak kapanan pencerelerle yakında olduğunu gösterebilirdi. Ama Elijah'la iletişim kurmayı umuyorsa, yardıma ihtiyacı olacaktı.

"Kendini hazırla, Gundry. Bir maceraya çıkıyoruz."

Gundry'nin kulakları düzleşti. Signa perdeleri kapatıp çay lekeli bir parşömen parçasına aceleyle bir not karalarken, Gundry umursamaz bir sızlanmayla böğürtlenlere baktı. Kâğıdı katlayıp Gundry'nin çenesinin altını kaşımak için öne uzandı ve henüz mürekkebi kurumamış notu, Gundry'nin tasmasına iliştirdi.

"İyi olacağız," dedi ona. "Söz veriyorum."

Çok fazla böğürtlen kalmamıştı -belki on beş tane kadar- ve Thorn Grove yakınlarındaki belladonna bitkilerinin yeniden çiçek açması için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti. Elindeki tek şey, geçen sonbahardan kalma kuruyup pörsümüş böğürtlenlerdi ve muhtemelen tatları da görünüşleri kadar kötü olacaktı. Yine de iş görürdü. İhtiyacı olan sonuçları elde etmek için en az beş böğürtlen gerekiyordu ve bu yüzden bezi katlayıp bir kenara koymadan önce avuçlarının içine tam olarak beş böğürtlen aldı.

Signa yatağa oturdu ve beş tane böğürtleni de dilinin üzerine bastırdı. Belladonnalar çıtır çıtır ve acıydı, çürükleri ağzını kirletiyordu. Yine de hepsini yuttu ve etki etmelerini beklerken parmaklarını Gundry'nin yumuşak kürküne doladı.

Signa, görüşü dalgalanırken gözlerini kapadı ve daha fazlasını alamayana kadar ağzından sakin nefesler aldı. Belladonna onu ele geçirip Azrail'in gücü damarlarına yayılırken bir gözünü açtı.

Bunu bir âşık gibi karşıladı, soğuğu ve parmak uçlarında dolaşan karanlığı kucakladı.

"Merhaba, size," diye fısıldadı ellerini saran gölgelere. Gundry hâlâ kadının kucağında yatıyordu ama değişmişti. Bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde gölgeler vardı ve daha fazlası ağzından duman gibi sızıyordu. Bu forma en son girdiğinde, Gundry'nin kaburgalarının derisinden çıktığını ya da karnında karanlıkla dönen bir delikten içi boşalmış iç organlarının göründüğünü fark edemeyecek kadar karanlıktı. Gundry, uzun köpek dişleri ve yüzünün iki katı büyüklüğündeki devasa pençeleriyle cehennemin derinliklerinden sürünerek çıkmış bir canavara benziyordu. Ama yine de aynı Gundry'ydi, sızlanıyor ve ıslak burnunu Signa'ya dayıyordu.

"Ben iyiyim," dedi Signa, yataktan kayarak. "Gel, acele etmeliyiz."

Signa kendini sakinleştirdi. Ölüm bir keresinde güçlerinin niyetle ilgili olduğunu söylemişti: Bir şeyi iste, sonra al. Dairesindeki en çıplak duvara bakarak, kendisini onu görmeye götürecek bir gölgeler geçidi hayal ederken Elijah'ın yüzüne odaklandı. Bu kesinlikle mümkündü çünkü Ölüm onu ruhlar köprüsünü görmeye götürdüğü gece de benzer bir şey yapmıştı. Yine de bir şeyin yapılabiliyor olması, onun nasıl yapılacağını bildiği anlamına gelmiyordu. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülürken odaklanmakta güçlük çekiyordu. Güçleri gün ışığına uygun değildi, hatta belki de yasakmış gibi hissediyordu. Bahar sıcağını teninde hissedememenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmekten ancak gecenin karanlığında vazgeçebildi.

Ancak Signa'nın başını belaya sokacak olan da bu tür düşüncelerdi. Şüphelerini bir kenara bırakmaktan ve duvarın üzerindeki gölgelere doğru adım atmaktan başka çaresi yoktu. Ne yazık ki Signa bunu denediği anda yüzünü duvara çarptı ve sanki uzanıp ona saldırmış gibi, lanet okuyarak geriye doğru tökezledi.

Yer aniden derin, dumanlı bir kahkahayla gümbürdedi. Signa gözlerini sıkıca kapadı ve yatağında beklediği yerden dönüp Ölüm'e bakmayı reddetti.

"Ne kadar zamandır izliyorsun?"

"Yeterince uzun süredir." Sesi kendini beğenmiş gibiydi ama Signa onun da öyle göründüğünü teyit etmek için bir bakışını bile esirgemedi. "Neyin peşindesin, Küçük Kuş?"

Zavallı burnu, sanki bir tuğla yemiş gibi hissediyordu ve acısını dindirmek için burnunu ovalamaya çalıştı. "Neyin peşindeymişim gibi görünüyor? Bu canavarca güçleri kullanmaya çalışıyorum." Ancak adam tekrar kıkırdayınca kadın ona öyle sert bir bakış fırlattı ki Ölüm'ün dudakları hemen aralandı. Gizlemek için elinden geleni yapsa da gözlerinde parlayan eğlenceyi inkâr etmek mümkün değildi.

"Ne için?" diye sordu. "O böğürtlenleri sadece acil durumlarda kullanacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Kalan belladonnalara baktı, on tane daha kalmıştı. Daha fazla kullanmak zorunda kalmak istemiyorsa, etrafta dikilip sohbet edecek zamanı yoktu.

"Kardeşin, ailemi mahvetmek için bir görevde. Bu durum, acil bir durum değil de nedir, bilmiyorum." İçinden bir panik dalgası geçti ve Signa kalbi çırpınırken göğsünü sıktı. Ölüm bir anda arkasındaydı, elleri omuzlarındaydı. Kalbi bir kez daha durduğunda onun bedenine yaslandı ve elini onunkine doğru yaklaştırdı.

"Kendimi fazla kaptırdım," dedi Signa. "Bir daha olmayacak..."

"Vücudun belladonaya alışıyor." Ölüm bir tutam saçı yüzünden çekti ve bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu kullanmamalısın."

"Elijah *hapiste*." Ölüm'ün gözleri öylesine endişe doluydu ki, Signa bakışlarını onun göğsünde tutmak zorunda kaldı. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Ölüm, kollarını gevşetti ancak mevcut durumunu korumasına yardımcı olmak için tamamen bırakmadı. "Pekâlâ." Boştaki elini ateşli gölgelerin kaynaştığı duvara doğru salladı. "İstediğin bu muydu?"

Signa çenesini kaldırdı. "Evet."

"Harika. Yüzünü çok seviyorum ve bir başka denemeyi daha kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyorum." Elini kızın omzundan indirdi ve elini tutarak onu kıvranan gölgelere doğru çekti. "Ne zaman hazır olursan."

Gundry onun peşinden alçak sesle mırıldandı. Signa, tasmasının altındaki kâğıda üstünkörü bir bakış atıp hâlâ güvende olduğundan emin olduktan sonra Gundry'nin başını nazikçe okşadı ve öne doğru bir adım attı.

Gölgelerin onu bir yerden başka bir yere çekmesine izin vermek tanıdık bir duyguydu, tıpkı bir gölün içinden süzülüp kuru bir şekilde çıkmak gibiydi. Tuhaf ve biraz tedirgin ediciydi ama aynı zamanda geldikleri yer düşünüldüğünde aldatıcı bir şekilde huzurluydu.

Artık Signa'nın yatak odasında değil, az ışık alan çok küçük bir odadaydılar. Signa ilk başta görme yetisinin kaybolduğunu düşündü. Bir Azrail olduğu için görüşü normale döndü, karanlık kısa sürede küçük bir karyolanın dış hatlarını ortaya çıkarmaya başladı. Bir lazımlık. Ve sonunda, soğuk taş zeminde dizlerini göğsüne çekmiş bir adam.

Signa ona doğru ilerlerken Ölüm ellerini sıktı. "Şu anda bir Azrail olduğunu unutma. Dokunuşuna dikkat et."

Signa kollarını kendine sımsıkı sararak bir duvara doğru geri çekildi. "Hapishanede miyiz?" O anda insan olmadığına sevinmişti çünkü yerden kopan taşlar o kadar çok tozla kaplanmıştı ki nefes alamamaktan korkuyordu. Sanki tek bir yanlış hareket, bu yerin üzerlerine yıkılması için yeterli olacakmış gibi hissediyordu.

"Evet." Ölüm, Lord Wakefield ve diğer huzursuz ruhlara karşı kullandığı yatıştırıcı tonda konuştu ve Signa bu taktiği fark

etmiş olsa da takdir etti. "Hücrelere ışık girmesine izin verilmiyor. Amaç mahkûmları kör etmek, birbirlerini ya da çevrelerini görmelerine asla izin vermemek. Böylece kendilerini tamamen yalnız hissedebilirler. Bunun gibi odalardan yalnızlık yüzünden deliliğe sürüklenen çok fazla insan aldım."

Elijah'a bakarken, Ölüm'ün sözleri onu derinden yaraladı. Signa köpeği yanma çağırarak, "Ona git," diye fısıldadı. Gundry başını eğmeden önce ona bir kez baktı ve Elijah'a doğru birkaç kısa adım attı. Çıkıntılı kaburgalarının etrafında dönen gölgeler her adımda üzerinden kayıyor, vücudu dolana ve hafif bir iniltiyle sıradan bir tazıdan başka bir şey olmayana kadar derisinden dökülüyordu.

Elijah sesle irkildi ve yüzünü ona doğru çevirdi. Yüzünün sol tarafı morarmış ve şişmişti. Elleri ve giysileri odanın kiriyle kaplanmış, isli bir griye boyanmıştı. Signa ağzını kapattı, alnında kemiğe kadar uzanan ve enfeksiyon kapması işten bile olmayan kesiği inceledi.

"Kim o?" diye mırıldandı, karanlığın içinden gözlerini kısmaya çalışarak. "Orada biri mi var?"

Signa, Ölüm'ün elini sıkarak kendini sabit tuttu. Gundry'nin Elijah'ın bacağını dürtmesini izleyebildi sadece, Elijah geri çekilse bile hareketsiz ve sakindi. "Gundry? Bu gerçekten sen misin?"

Gundry burnunu Elijah'ın bacağına bastırdı ve Elijah titreyen elleriyle hayvanı sevmek için uzandı. Parmakları Gundry'nin kürküne dolandığı anda Elijah'ın sesi boğuk bir kahkahayla kısıldı. "Görünüşe göre hayal görmeye başlamışım." Gundry'nin sırtını okşadı ve sonra tekrar yukarı çıktı, parmak uçları tazının tasmasının altına sıkıştırılmış kâğıt parçasına değince durdu. Elijah bu sesle sustu ve Gundry'nin tasmasındaki notu çekiştirmeden önce kapıya bir kez baktı.

Notu havaya kaldırdı ancak okumak için yeterli ışık yoktu, özellikle de bazı harflerin lekelendiği yerlerde. Elleri titreyerek yavaşça hücre kapısına doğru ilerledi ve notu demir kilidin

anahtar deliğine doğru tuttu, gözlerini kısarak teker teker harfleri okumaya çalıştı.

Bir şüpheli var mı?

O kadar uzun sürdü ki Signa'nın aklının bir köşesinde geri dönüp ona bir çakmak getirmek vardı. Ama bu fikir kafasında daha yeni oluşmuştu ki hücre kapısı tıkırdadı. Elijah notu ağzına attı ve kapı açılıp neredeyse ona çarpacakken yutkundu. Elijah'ın gözleri hemen Gundry'ye kaydı ama tazı görünürde yoktu, çoktan Ölüm'ün ve Signa'nın yanına dönerek gölgelerin arasına gizlenmişti.

Hücreden içeri adım atan adamı tanımlayacak en doğru sözcük *iğrenç*ti. Yüzü vücuduna göre çok küçüktü, yuvarlak ve yağlıydı. Signa'nın, adamın çatlamış dudaklarından silmeyi arzuladığı korkunç bir sırıtış vardı. Hemen adamın eklemlerine baktı. Adamın parmak eklemleri kabuk bağlamıştı ve bu da Elijah'ın yüzüne ne olduğu sorusunu cevaplıyordu.

"Ayağa kalk, Hawthorne. Burası bir centilmenler kulübü değil."

Signa, elini sıkana kadar Ölüm'ün onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmemişti.

Sakin ol, Küçük Kuş. Kelimeler zihninde hafif bir vızıltı gibiydi. *Sakin ol.*

Eğer Ölüm'ün varlığı olmasaydı, adam Elijah'ı yakasından tutup ayağa kaldırırken böyle bir şey insana imkânsız gibi gelirdi. İzlemesi ne kadar korkunç olsa da Signa, Elijah'ın karşılık vermemesinden memnundu. Bu adamlara karşı bir hamle yapmaya cüret ederse neler olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Gardiyan, Elijah'a gözleri yarıklarla kapatılmış bir çuvaldan biraz daha fazlası gibi görünen bir maske fırlattı. Elijah hiç itiraz etmeden maskeyi taktı ama bu ucube şeyi yüzüne geçirmeden bir an önce gözleri daracık hücrenin arka tarafına, Signa'nın Ölüm'ün karşısında durduğu yere kaydı. Signa kaskatı kesilmişti ama Elijah aramaya devam ettikçe onu göremediği anlaşıldı.

"Byron benim aleyhimde konuştu." Elijah'ın sözleri o kadar sessizdi ki gardiyan duyamıyormuş gibi bir kulağını tuttu.

"O da neydi, Hawthorne?" İğrenç adam bir adım öne çıkarak maskeyi Elijah'ın yüzünden çıkana kadar çekti. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Signa kendisini arayan yalvaran gözleri zorlukla görebiliyordu ama anlayacak kadar biliyordu. Gardiyan onu hücreden çıkarırken Elijah başka bir şey söylemedi ama mesajı açık ve netti: Byron Hawthorne, Elijah'ı korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını söylerken yalan söylemişti.

Bu da Signa'nın, Lord Wakefield cinayetinde baş şüpheliyi bulduğu anlamına geliyordu.

YEDİ

Signa, Ölüm onu Elijah'ın hücresinden alıp, teninde kalan tüm sıcaklığı söken gölgelerin arasından çekerek Thorn Grove'daki dairesine geri götürürken dönüşümünü zar zor hissetti. Zihni, hepsi de Byron'la ilgili olan düşüncelerle dolup taşıyordu. Kendini makyaj masasının kenarına yaslamaya çalıştı ama hangi formda olduğunu unuttu ve eli, masanın içinden kayarken tökezledi.

Byron neden bu işe karışmış olabilirdi? Hâlâ Greys'i istiyor muydu? Bunun için cinayet işleyebilir miydi? Bu sezon seçkin kadınlara oldukça ilgi gösterdiği için Signa onun sonunda işinden ayrılmayı kabul ettiğine inanmıştı. Bir eş bulup yuva kuracakmış gibi görünüyordu.

Signa midesini tuttu ve Elijah'ın kanlı, dövülmüş yüzünü her hayal ettiğinde midesini saran bulantıyla savaştı. Ona bunu yapan adamı öldürebilirdi ve bunu nasıl yapabileceğini düşündü. Hapishaneye geri dönebilirdi. Onu gecenin karanlığında takip edebilir ve ellerini boğazına dolayabilirdi. Bir anda ölmüş olurdu ve ruhuna gelince... Onu nasıl da yok etmek istiyordu. Gölgelerini bir tırpana dönüştürmeyi ve adamın özü yeryüzünden silinene kadar onu kesip biçmeyi...

Ölüm sanki Signa'nın içindeki acı düşünceleri sezmiş gibi onu kendine çekti ve ellerini Signa'nın kollarında gezdirdi. "Ne hissettiğini anlıyorum ve sayamayacağım kadar çok kez bu dürtüyle hareket ettim. Değmez, Küçük Kuş. O adam ne kadar korkunç olursa olsun, onun da bir ailesi var. O kadar kötü davranmadığı ve ona güvenen bir ailesi. Öğrendiğim bir şey varsa, o da Tanrı'yı oynayamayacağımızdır. Kader'e müdahale edemeyiz, özellikle de o ensemizde soluk alıp verirken."

Signa, Ölüm'ün konuşmamış olmasını ve sadece bu birkaç kelimenin bile o adamın ailesini zihnine yerleştirmeye yetmemiş olmasını diledi. Onlar için gözlerini kapadı ve zihninin böylesine acımasız ölüm düşüncelerinden uzaklaşmasını diledi.

Tanrım, ona ne oluyordu böyle?

"Byron bize her şeyi denediğini söyledi," diye fısıldadı Signa, zihnini başka bir şey düşünmeye zorlayarak: çözülmesi gereken yeni bir bulmacaya.

"O zaman neden yalan söylediğini bulmamız gerekecek." Signa içindeki ateşin sönmesine izin verdikçe, Ölüm'ün pençesi daha da gevşedi. "Bu arada, kimsenin Elijah'a elini sürmemesini sağlayacağım."

Signa, Gundry'nin oturma odasına doğru ilerleyişini izledi, yazı masasının yanına yerleşmeden önce birkaç kez daireler çizdi. "Elijah bugün gördüklerinden dolayı kendini deli sanıyor olmalı. Gundry'yi kullanmak onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmemin tek yoluydu."

"Elijah aptal değil," dedi Ölüm ona. "Senin ona verdiğinden daha fazla değeri hak ediyor. Karısının ruhunda doğaüstü bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu, tıpkı senden de her zaman şüphelendiğine inandığım gibi."

Bu, Signa'yı hareketsiz kıldı ve bir korku dalgası boğazını sıktı. "Sence Elijah beni biliyor mudur?"

"Lillian ile iletişim kurabildiğini biliyor. Ve senin, göründüğünden daha fazlası olduğunu bildiğine inanıyorum." Parmağı,

kızın boynunda gezindi ve aşağı kaydıkça vücudundaki gerilim dalgası hafifledi. "Zihnini rahatlat, Küçük Kuş. Bunu çözeceğiz."

Bu kelimelerin ona inandırıcı gelmesine izin vermeye çalıştı. Onları ruhuna sarmaya ve içlerinde teselli bulmaya çalıştı. Hayatı hep böyle olmayacaktı: Elijah'ı kurtaracaklardı ve sonra bu kâbus sona erecekti.

Bir kez daha. Bir gizem daha. Ve sonra nihayet -*sonunda*- her zaman istediği huzurlu hayata sahip olabilecekti. Artık cinayetler olmayacaktı. Gecenin her saatinde zihnini çalkalayan gizemler olmayacaktı. Sadece Hawthornelarla ve sevdiği adamla huzurlu bir hayatı olacaktı.

Signa, Ölüm yüzünün yan tarafını kavrayıp onu bal kadar tatlı ve kış kadar her şeyi tüketen dudaklarla öpmek için eğildiğinde omuzlarındaki gerginliğin bir kısmından kurtuldu. Ölüm, tenine öpücükler kondururken başını geriye eğdi ve onun devam etmesine izin vermek istese de -elbisesinin ipek bağcıklarını çözen maharetli parmaklarının dikkatini dağıtmasını ve gölgelerini kalçalarında hissetmek istese de- kendini uzaklaşmaya zorladı.

"Konuşmamız gereken şeyler var." Signa boğazını temizledi, her kelime zorlama ve garipti. Yatağa geri dönüp onu üzerine çekmekten başka bir şey yapmak istemiyordu. Vücudunun en büyük dikkat dağıtıcısı olmasına izin vermek ve yirmi dört saatten uzun bir süredir ilk kez uykuya dalana kadar endişelerini hafifletmesine izin vermek istiyordu. Ama hâlâ Kader meselesi vardı ve kiminle karşı karşıya olduklarıyla ilgili daha fazla şey öğrenene kadar zihni, dikkatinin dağılmasına izin vermeyecekti. "Öncelikle kardeşin..."

Ölüm'ün çenesi gerildi. "Kardeşimle ben ilgilenirim. Senin endişelenmene gerek yok." Gözleri, Signa'nın yanından geçip komodinin üzerindeki altın zarfa kaydı. Ölüm sanki içgüdüsel olarak elini ondan çekip zarfa doğru ilerledi ve Signa onun yokluğunda vücudunu saran ani sıcaklık karşısında ürperdi. Gözlerini sımsıkı kapadı ve içinden geçen bulantı dalgasıyla savaştı.

Signa ona doğru uzanarak, "Ölüm," diye seslendi.

"Nedir bu?" Ölüm, zarfı aldı ve notu çıkardı. Yaldızlı kelimeleri okurken alay etti. "Kendini ne sanıyor da buraya lanet olası bir kraliyet mensubu gibi giriyor?"

"Ölüm!" Signa tekrar seslendi ama artık çok geçti. Nefes tekrar ciğerlerine hücum ederken iki büklüm oldu. Midesi gurulda-dı ve Signa bir, iki ve ardından üçüncü kez kusmadan saniyeler önce bir çöp kutusunun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Sonunda arkasına yaslanabildi, elbisesinin yakası terden ıslanmıştı. Görüşü bulanıktı, Ölüm'ün gölgeleri onun yanında çömelmiş bir şekilde sallanıp duruyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı dişlerinin arasından, onu gözden kaybetmemek için kendini zorlayarak. Bu nafile bir çabaydı, belladonanın vücudundan tamamen atılması sadece birkaç dakika sürecekti.

Kesinlikle iyi değilsin. Ölüm'ün sesi bir kez daha zihninin boşluğunu doldurdu ve Signa kızgınlıkla kaşlarını çatmasına engel olamadı. Onunla kalmasını istiyordu. Sesini içinde değil, yüksek sesle duymak için... Ona sarılmayı. *Ölümün kokusu tenine sinmiş, Signa. Neler oluyor?*

Yüzünü yere indirdi. "Önemli bir şey değil. Sadece ateşim var." Dişlerinin takırtısı her kelimede azalıyordu ve yavaş yavaş kendini daha iyi hissetmeye başlıyordu.

Bu ateş değil. Gölgeleri onun arkasında dönerek yataktan bir battaniye çekti ve dikkatlice omuzlarına sardı. İçindeki ürpertiyi yatıştırmak için çok az şey yaptı. *Buna neden şaşırmadın?*

Signa bir eliyle battaniyenin köşesini kavradı. Neler olduğuna dair bir teorisi olsa da gerçeği dile getirmeye hiç niyeti yoktu. Ne yazık ki Ölüm sabırlı bir adam değildi. Zihninin tam anlamıyla içine konuşabildiği düşünülürse, ondan kurtulması da pek mümkün değildi. Ona gerçeği söylemekten başka çaresi yoktu.

"Böyle bir şey ilk defa yaşanmıyor."

Ölüm uzun bir süre yanıt vermedi ve o anda Signa'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Gidecek miydi? Çoktan gitmiş miydi? Tam onu çağıracaktı ki, Ölüm'ün sesini bir kez daha duydu; kesik ve sert bir sesle, *Ne zaman?* diye sordu.

"Dün gece," diye fısıldadı, her kelimeyle kendini paramparça hissederek. Onun ne düşüneceğini zaten biliyordu, tıpkı aralarında daha fazla sır olamayacağını da bildiği gibi. "Sen Lord Wakefield ile ayrıldıktan sonra kan kusmaya başladım."

Odada bir değişiklik oldu ve Signa, Ölüm'ün kendisinden uzaklaştığını hissedebildi. *Sen perdeyi geçip hayata döndükten sonra,* dedi. *O böğürtlenlerin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Eğer perdeye girip çıkmak hasta olmana neden oluyorsa, o zaman onu yemeyi bırakmalısın.*

Boşta kalan elini yere dayadı. Tırnakları, kalaslara sürtünüyordu. Öylece *duramazdı.* Onu görmezden gelemezdi. Ama bunu söylemenin kendisine bir faydası olmayacaktı, o yüzden bunun yerine, "Kardeşine karşı kendimi başka nasıl savunabilirim?" diye sordu.

Kader'in benim sorumluluğum olduğunu sana zaten söylemiştim. Adamın sesi daha da uzaktan geliyordu ve kadın, sesin izinden adamın pencereye doğru geri geri gittiğini anladı. *Sana dokunmayı aklından bile geçirirse, ben orada olacağım. Eğer böğürtlenleri kullanman gerekiyorsa, bunu sadece acil durumlarda yap. Bu sefer bana söz ver. Yemin et. Bu hastalık kesinlikle Kader'in işi.*

Signa, Kader'in notunun masanın üzerinde durduğu yere baktı, altın rengiydi ve pırıl pırıl parlıyordu. Belki de düşmanlıkları, iki kardeş arasındaki bir kan davası olarak başlamıştı ama Kader, Hawthorneları işin içine kattığı anda Signa'nın savaşı hâline gelmişti. Bu yüzden, o partiye gidip Kader'le yüz yüze görüşmeye niyetli olduğunu bildiği için ona cevap vermedi. Bunun yerine, "Bunu neden yapıyor? Sizin aranızda ne oldu?" diye sordu.

Her ne kadar sana her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek istesem de korkarım, kardeşimin benden nefret etmeye

hakkı var. Cevap çok uzaktan geliyordu, Signa sanki onu su kaçmış kulaklarla dinliyormuş gibiydi. *Kader'in sevdiği tek kadını öldürdüğüm 1346 yılından beri onu görmedim,* dediğinde Signa onu duyabilmek için dikkatini vermek zorunda kaldı.

Signa bu cümlenin sonunu duyduktan sonra daha fazlasını bekliyordu. Yine de sessizlik sürdü, önce bir dakika, sonra iki dakika.

"Ölüm?" Signa battaniyeye tutunarak ayağa kalktı. Zihninde uzun zamandır hissetmediği bir durgunluk vardı. Bu, o kadar ağırdı ki bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

"Ölüm!" diye tekrar seslendi, dehşet boğazını yakıyordu. Yakınlığıyla buz kesen havada varlığını hâlâ hissedebiliyordu ve teninde diken diken olan tüylerden hâlâ orada olduğunu anlıyordu.

Ama onu göremiyordu. Ona dokunamıyordu. Ve şimdi, göğsünde giderek artan bir panikle Signa artık onu duyamadığını fark etti.

Kitap Kurdu

SEKİZ

Signa her yerde Ölüm'ü aradı. Bazen hava sıcaklığı düştüğünde ya da özellikle yumuşak bir esintinin yanağını okşadığını hissettiğinde, yanında olduğunu hayal ederdi. İlkbaharda gökyüzü hâlâ kasvetli bir griyken ve çimler çiyle parıldarken sabah yürüyüşlerine çıkıyor, orada olduğundan bile emin olamadığı bir adamla konuşup yalnız olduğundan emin oluyor ve ona, araştırmasının güncellemelerini veriyordu.

Elijah'ın tutuklandığı günden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Neredeyse bir hafta boyunca Byron'ı Thorn Grove'da dolaşırken takip etmiş, çalışanları işe almak ve görev dağılımı yapmak gibi işlerle meşgul olurken onu eleştirel bir gözle izlemişti. Adam, Greys Centilmenler Kulübü anlaşması suya düştüğü için, gün doğumundan gün batımına kadar sık sık Elijah'ın çalışma odasına gidip defterleri ve evrak işlerini gözden geçiriyordu.

Signa'nın o oradayken yapabileceği çok az şey vardı ve bu yüzden öğleden sonralarını parmağına bir iğne batırarak, kanın akmasını ve saniyeler sonra hiçbir hastalık olmadan durmasını izleyerek geçirdi. Güçleri hâlâ yerindeydi; sadece perdeyi geçtiğinde ve onlara tam erişim sağladığında hastalanıyor gibiydi. Kader'in yetenekleriyle ilgili çok az şey bilmesine rağmen, bu durumun bir şekilde onun işi olduğunu tahmin etti. Onu kendi

oyununda yenmek için zaten yeterince nedeni yoksa bile, şimdi kesinlikle vardı.

Blythe da dedektif şapkasını takmıştı ve Signa'nın aksine, Kader'in endişeleri ve Elijah'ın, hücresinde kamburlaşmış ve dövülmüş görüntüsüyle dikkati dağılmamıştı. Ancak o da her şeyi bilmiyordu ve Signa'nın, bu konuyu nasıl açacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Günaydın, Blythe. Ben babanı hücresinde ziyaret etmek için güçlerimi kullanan bir Azrail'im. Baban, amcanı araştırmamı önerdi. Aileni parçalama görevimde bana katılmak ister misin?*

Hayır. Eğer Blythe'ı böyle bir bilginin acısından kurtaracaksa, Signa bunun yükünü sonsuza dek taşıyacaktı. Tıpkı Percy ile ilgili gerçekler konusunda yapmayı planladığı gibi.

Blythe sabahlarını ve öğleden sonralarını kütüphanede zehirlerle ilgili araştırma yaparak ve siyanür içeren cinayetlerle ilgili bulabildiği haber kupürlerini inceleyerek geçiriyordu. Elijah hapsedildiğinden beri ilk birkaç akşamını yemek masasında geçirmiş, dinleyen herkesle bulgularının ayrıntılarını paylaşmıştı. Byron, Blythe'ın akşam yemeği için daha uygun konuları tartışmaya niyeti olmadığını anladığında, iki kıza yemeklerini başka bir yerde yemeleri talimatını verdi, böylece biraz rahat edebilecekti. Bu da akşamları, Signa'nın bir parça rostoyu keserken, Blythe'ın okuduğu son cinayeti olağanüstü ayrıntılarla paylaşacağı anlamına geliyordu.

Kader'in daveti -daha doğrusu Prens Aris'in daveti, çünkü o artık bu isimle anılıyordu- yaklaşıyordu ve adamı görme ihtimali ne kadar yüksekse bu işi erteleme istediği de o kadar yüksekti. Signa, ismi her okuduğunda ve o yaldızlı harfleri her gördüğünde, davetiyeyi bir kere daha buruşturuyordu.

Elaine o öğleden sonra Signa'nın hazırlanmasına yardım etmişti, sonbahar yaprağı renkli ve altın işlemelerle süslü muhteşem bir saten elbise Signa'nın üstünde âdeta parlamıştı. Elbise hem bu yılın hem de mevsimin modasına göre belki birkaç ton koyuydu ama Signa elbisenin aynadan yansıyan görüntüsüne bayılmıştı.

Kumaş, teninde zengin bir his uyandırıyor ve üzerine bir eldiven gibi oturuyordu; beli sıkıydı ve göğüs kısmı, frikik vermekten kıl payı kurtuluyordu. Evli olmadığı için saçları yüzünden geriye toplanmış ve zarif bukleler hâlinde tutturulmuştu. Kendini incelerken buklelerden birkaç tanesini gevşetti ve Ölüm'ün, kendisini görmek için orada olmasını diledi. Belki de gelirdi. Belki de zaten buradaydı ve onu davete katılmaması için uyarmaya çalışıyordu ama iletişimleri kesildiği için bunu bilemezdi.

"Sezon sonuna kadar yüz tane yakışıklı erkek size talip olmazsa, hiçbirimiz için umut yok demektir." Elaine, Signa'ya bakarken ellerini beline indirdi. Bugünlerde Thorn Grove'daki tek hizmetçi oydu ve Signa, Elaine'in yanaklarının bu kadar pembe ve gülümsemesinin bu kadar parlak olmasının, malikâneye musallat olan pisliği telafi etmek için kendisinin ve Blythe'ın yararına olup olmadığını merak etti. Ama aradan zaman geçtikçe bu gülümseme daha gerçekçi görünüyordu. Signa, Elaine'le tanıştığı ilk zamanlar genç kadın sessiz ve çekingendi. Artık koridorlarda dolaşırken mırıldanıyor ve çay dağıtırken mutlu haberlerle ilgili hikâyeler paylaşıyordu. Neşesi bazen tuhaf olsa da böylesine acımasız koşullar onu çok daha takdir edilir kılıyordu.

Erkekler hakkındaki yoruma gelince... Signa uzun ve beyaz eldivenlerini düzeltti, bu kadar ilginç görünebileceğini hiç fark etmemişti. Zenginliği bir sır değildi ve Hawthornelar onu eskisi kadar iyi beslediklerı için Signa çok güzel bir şekilde kilo almıştı. Cildi malikâneye ilk geldiği zamankinden daha canlıydı ve gözlerine hâlâ şüpheyle bakanlar olsa da -biri kış mavisi, diğeri erimiş altın rengindeydi- Signa ilgi çekecek kadar güzel olduğunu biliyordu. Ancak istediği zaman Ölüm'ü çağıramayacağını bilmek onu daha da çok özlemesine ve başkalarının ilgisini her zamankinden daha az beklemesine neden olmuştu.

Elaine, önlerindeki aynada Signa'nın yansımasına bakarak, "Suratınızı öyle asmayın," diye söylendi. "Eğer konu Bay Everett Wakefield ise, ben bile onun sizden hoşlandığını biliyorum. Bay Hawthorne'un masumiyeti kanıtlandığında her şeyin

yoluna gireceğinden eminim. Yine de bana sorarsanız, neden prensin peşinden gitmiyorsunuz? Özellikle de yakışıklıysa."

Signa, Elaine'in sesindeki şakacılığı ya da kaşlarını çatma şeklini hiç umursamadı. Yine de her şeyden çok, Kader kadar aşağılık bir adamın yakışıklı olarak düşünülebileceği fikrinden nefret ediyordu. Şimdiye kadar gördüğü herkesten daha korkunçtu; ki eski savaşlarda vücutlarının bir kısmı bıçaklanmış, çürümüş ya da havaya uçmuş her türden garip ruhu görerek büyüdüğü düşünülürse bu çok şey ifade ediyordu.

Hizmetçisi yanaklarına biraz renk katıp onu hızla kapıdan dışarı çıkardığında Signa'nın Elaine'i azarlamaya gücü yoktu. "Yola çıksanız iyi olur, hanımefendi. Amcanız sizinle arabada buluşacak."

Byron'a bütün bir akşam boyunca eşlik etme fikri Signa'nın adımlarını durduracak olsa da onu Thorn Grove'dan ve Elijah'ın çalışma odasından uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordu. Dikkat etmesi gereken tek kişi Kader değildi, Byron'ın halkın gözü önünde nasıl davrandığını da görmesi gerekiyordu. Kime yaklaşacak ya da kiminle sohbet edecekti? Tavırları nasıl olacaktı? Ne yaparsa yapsın, her hareketini takip etmek için orada olacaktı.

Signa bir eliyle eteklerini tutarken diğer eliyle de gözlerini kapatarak parlak güneş ışığını engelliyordu ve siyah tüylü iri iki aygırın çektiği cilalı bir arabaya doğru aceleyle ilerliyordu. Kapıyı açan sırım gibi seyis kesinlikle Ölüm'ün insan hâli Sylas Thorly değildi ve genç adam onun binmesine yardım ederken Signa göğsünde küçük bir sızı hissetti.

Signa'yı şaşırtan şey, içeride onu bekleyen kişinin Byron olmamasıydı.

"Merhaba, kuzen!" Blythe'ın sesi, olması gerekenden çok daha neşeliydi ve Signa da bunu belli etmek için ona çok kötü bir bakış fırlattı. "Bana öyle bakma. Geleceğimi elbette biliyordun."

"Bunu yapabileceğini düşünmüştüm ama yine de mantıklı olacağını umuyordum." Signa kapıda durmuş, Blythe'ı eteklerinden tutup dışarı sürüklemenin sonuçlarını düşünüyordu ki şoför boğazını temizledi.

"Acele et ve yerine otur," diye azarladı Blythe. "Zaten geç kaldık." Mavinin neredeyse beyaz denebilecek kadar soluk bir tonunu giymiş ve saçlarını toplumsal kurallara *uyarak* olabildiğince açık bırakmıştı. Yanaklarında sağlıklı bir kızarıklık vardı ve Signa onun gözlerinde böyle bir kararlılık parıltısı olmasından nefret ediyordu çünkü Blythe'ı evde kalmaya nasıl ikna edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Byron nerede?" diye sordu Signa.

Blythe, "Bizi başka bir arabayla takip edecek," diye cevap verdi. "Elbiselerimiz yüzünden bacaklarını uzatacak yer bulamazdı."

Şoför yine boğazını temizledi. Bu raundu da kaybettiğini anlayan Signa içini çekti ve Blythe'ın karşısındaki kadife koltuğa kaydı. Kuzeni, ellerini kucağında kavuşturdu ve Signa'nın gözlerine bakmadan eldivenli parmağındaki safir mücevheri inceledi.

"Gelmemeliydin."

"Elbette yapmalıydım." Blythe sanki bu gerçek dünyadaki en bariz şeymiş gibi umursamaz bir tavır takındı. "Bana bak. Bu elbisenin ziyan olmasına izin veremezdim."

"Ben ciddiyim, Blythe..."

"Ben de öyle." Blythe ancak o zaman buz gibi gözlerinde karanlık bir ciddiyetle başını kaldırdı. "Babamın hayatı tehlikede. Prensin altmış yaşında ya da bu dünyaya gelmiş geçmiş en kaba adam olması umurumda değil. Güzel bir elbisenin içinde güzel bir kız olmanın gücü var ve eğer onu bizim tarafımıza çekme şansım varsa, bunu yapmaya niyetliyim. Şimdi, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Bir elini uzattı ve Signa, parmaklarının Blythe'ınkilerin arasından geçmesine izin verdi.

Signa eldivenlerin içinden bile Blythe'ın parmaklarındaki her kemiği hissedebiliyordu. Hâlâ çok zayıftı, hâlâ çok kırılgandı. Blythe belli etmemeye çalışsa da hâlâ iyileşme sürecindeydi ve Signa'nın dünyada isteyeceği son şey, Hawthorne ailesinin, Kader'in oyunlarının içine şimdikinden daha fazla çekilmesiydi.

"Sana her zaman yardım edeceğim." Signa, Blythe'ın elini iki eliyle sıktı. "Ama Hawthorneların şu anki durumu ve davetiyede benim adımın geçtiği düşünülürse, belki de önce prensle konuşmam akıllıca olur."

"Belki de." Blythe narin omuzlarını silkti. "Gerçi amcam davetin muhtemelen aile için olduğunu söyledi. Endişeni anlıyorum ama geçtiğimiz yıl cehenneme gidip geldim. Bırak başka bir arabaya binmeyi, bir daha asla bir baloya bile katılamayacağıma inanıyordum. Yine de buradayım. Bir prens beni korkutamaz, kuzen. Özellikle de beni balosuna doğru dürüst davet etme nezaketini bile göstermeyen biriyse."

Signa'nın koltuğunda geriye yaslanmak ve ellerini kucağına yerleştirmekten başka çaresi yoktu. Blythe gerçeği bilseydi, her şey ne kadar da kolay olurdu. Kader'in onlar için ördüğü ağa adım adım yaklaşıyordu. Ama Blythe kendini korumayacaksa, öyle olsundu. Signa, Hawthorneları güvende tutmak ve onun tuzağından uzaklaştırmak için iki kat daha fazla çalışacaktı.

Bu akşam ne olursa olsun, Kader'in kazanmasına izin vermeyecekti.

DOKUZ

Saatlerdir yolculuk ediyorlarmış gibi geliyordu. Kıvrımlı dikenli yollardan ve o kadar tehlikeli tepelerden geçiyorlardı ki, hem Signa hem de Blythe düşme korkusuyla gözlerini kısmak zorunda kalıyorlardı. Sonunda Wisteria Bahçeleri'nin ilk işareti ortaya çıkarken orman, yerini batan güneşin turuncuya boyadığı yayvan tepelere bıraktı.

Saray, Signa'ya eski peri masallarındaki resimli sayfaları hatırlatacak kadar olgun bir yeşillikle bezeli dönümlerce çimen üzerinde oturuyordu. Geniş bir dağın yamacında yer alıyordu ve Thorn Grove, yanında bir çiftçi kulübesi gibi kalıyordu.

Arabaları sarmaşıklarla ve likenlerle kaplı demir kapıların önünden geçerken hem Signa hem de Blythe yüzlerini pencerelere dayadı. Önlerinde, bozulmamış beyaz taşlarla döşeli bir avludan geçen en az bir düzine araba daha vardı. Yol boyunca neredeyse Signa'nın elbisesinin renginde çimenler filizlenmişti, o kadar titizlikle biçilmişti ki yürüyüş yolu gerçek boyutta bir satranç oyununa hazır görünüyordu. Genç kadınlar bu taşların üzerine indi, Signa arabadan inerken kalbi hızla çarpıyordu.

Wisteria Bahçeleri'nin güzelliği neredeyse ürkütücüydü. Batmakta olan güneş sarayın arkasında yanıyordu ve esinti o kadar yumuşak ve huzur vericiydi ki, Signa buranın bir prensin masum

kır evinden biraz daha fazlası olduğuna neredeyse inanacaktı. Sağ tarafına baktı. Yeşil tepelerin, otlayan atların ve meleyen koyunlarla dolu bir dağın yamacındaydılar. Yine de çıkardıkları seslerin sanki bir döngüdeymiş gibi kendilerini tekrar etmesi ve havada hiçbir koku olmaması garipti. Sadece mor salkımların kokusunu aldı ve çiçek açmış ağaçları görmek için avlunun ötesine baktı. Mor çiçekler dallardan sarkıyor ve sarayın yan tarafına doğru uzanıyordu. Yürüyüş yolu boyunca zarif bir şekilde korunmuş, mor salkımlarla dolu bir kemer bile vardı.

"Burası inanılmaz bir yer." Blythe bir adım öne çıkıp kolunu Signa'nın koluna doladığında sesi büyülenmiş gibi çıkmıştı. "Buraya daha önce hiç gelmemiş olmam ne kadar tuhaf. Buranın varlığından haberim bile yoktu."

Signa dilini ısırdı. Kader'in Celadon'a birden ortaya çıkan bir sarayla girmeyi ve kendisine prens demeyi nasıl düşündüğü konusunda Signa'nın en ufak bir fikri yoktu. Yine de kimse bunu sorgulamıyor gibiydi: bir sonraki arabadan inip ona yetişmek için acele eden Byron ve Signa'yı peşinden sürükleyen Blythe bile. Blythe onları, sarmaşık ve çiçeklerden oluşan bir elbise giymiş, bir kadının heykelinin olduğu yüksek mermer çeşmeye doğru götürdü. Heykelin elindeki kadehten su dökülüyordu. Ayaklarının dibinde canlı lotus çiçekleri ve zambak yaprakları yüzüyordu.

Başka çeşmeler de vardı. Daha küçük ama her biri bir diğeri kadar abartılı ve kısa spiral çitlerle çevrili ya da Signa'ya bir kez daha bir peri masalını hatırlatan en tuhaf çiçeklerle süslenmişti: gerçek dünyada yeri yokmuş gibi görünen eski ve büyülü şeylerle. Etraflarında çiçek açmış morsalkım[3] ağaçları yükseliyor, zengin yaprakları en görkemli gölgelik gibi tepelerinde sallanıyordu. İnsanlar ellerini her zaman görme şansı yakalayamayacakları yapraklara doğru uzatırken zevkten ağızları açık kalmıştı. Her ne kadar güzel olsa da avlu, sarayın yanında sönük kalıyordu.

[3] Morsalkım, İngilizce karşılığı "Wisteria" sözcüğüdür.

Signa daha önce hiç bu kadar büyük bir şey görmemişti. Thorn Grove karanlıktı ama Wisteria'nın dış cephesi tertemiz bir beyazdı, yaldızlı oymalarla ve Signa'nın sayamayacağı kadar çok pencereyle süslenmişti. Bu pencerelerin her birinde muhteşem vitraylar vardı. Saraya giden uzun bir taş yürüyüş yolu vardı ve yolun her iki yanında bir gölet bulunuyordu. Sudan heykeller yükseliyordu; bazıları muhteşem kadınlar ya da güçlü yapılı erkekler, diğerleri ise sadece en vahşi hayal gücünden gelebilecek canavarlardı. Hepsi de mermerden yapılmış gibi görünüyordu. Bazıları yosun ve incir dolu sarmaşıklarla kaplıydı ve her biri, bir diğeri kadar abartılıydı. Signa uzattığı parmaklarını nemli taşların üzerinde gezdirdi, sonra patikadan gelen baston sesini duyunca Byron'a doğru döndü.

"İkinizin de en iyi şekilde davranmasını istiyorum," diye uyardı, Wisteria'daki herkesin takındığı aynı şaşkınlıkla. "Bu prens, Elijah'ın adını temize çıkarmak için anahtarımız olabilir."

Signa bundan oldukça şüpheliydi.

Blythe, Signa'nın kolunu sıktı. Saraya doğru koşturan kabarık etekli birinin izini takip ederken adımları hızlandı. Fısıltılar da vardı. Birkaçının sesi heyecanlıydı ama çoğunluğu alçak sesliydi ve Signa'nın tenine batıyordu. Döndüğünde, hançer gibi keskin bakışlar ve dillerini yakan kin dolu söylentilerle onlara bakan çok sayıda yabancının gözleriyle karşılaştı.

Signa bu tür davranışlara alışıktı ama alışık olması, bu durumun daha az acı verdiği anlamına gelmiyordu. Blythe da çenesini dik ve yüz ifadesini sabit tutuyordu. Açgözlü akbabaların önüne kendini av olarak atmayı reddediyordu. Aylar önce Signa'yı, herhangi bir yarayı daha da deşmek için toplumun, insanın etini kemiğinden ayırmaya ne kadar meraklı olduğu konusunda uyaran oydu. Ve Signa'nın toplumla ilgili öğrendiği bir şey varsa, o da, insanların kendilerinden üstün olanların gözden düşmesini izlemekten zevk aldıklarıydı.

"Gel." Signa, kuzenini öne doğru yönlendirdi. "İçeriyi de görmek isterim. Çok daha görkemli olduğunu hayal edebiliyorum."

Ne kadar da haklıydı. Wisteria'nın dışı ne kadar gösterişliyse, içi de o kadar şatafatlıydı. Dış cephesi gibi Wisteria'nın içindeki duvarlar da parlak ve tertemizdi, abartılı fildişi renginde duvar kâğıtları ve altın işlemelerle süslenmişti. Görünüşe göre Kader'in bu renklere karşı bir takıntısı vardı çünkü aynalar ve tablolar da aynı şekilde altınla kaplanmıştı.

"Ah, bu muhteşem!" Blythe başını kaldırarak üç kat yukarıya, kırmızının parlak bir tonuna boyanmış tavana baktı ve en karmaşık çiçek desenlerinin girdap gibi döndüğünü gördü. Önünde, ikinci katın ortasında buluşan iki büyük merdiven vardı. Merdivenler kalın, kırmızı ve altın rengi bir halıyla kaplıydı. Konuklar merdivenleri çıkarken kızlar da onları takip etti. Byron için adımlarını yavaşlattılar ve Signa bu zamanı, dekorun her santimini incelemek için kullandı.

Duvarlar boyunca, her biri tuhaf ve saçma sapan şeyleri tasvir eden çok çeşitli yağlı boya tablolar diziliydi. Bir tanesinde büyümüş mantarların etrafında dans eden perilerle dolu bir bahçe, bir diğerinde ise mum ışığında bir balo salonunda dans eden ve elbiseleri arkalarından alev alan iki kadın resmedilmişti. Her köşeye özenle oyulmuş vazolar ya da heykeller yerleştirilmişti. Çoğu zarifti ancak bazıları utanca ve endişeli bakışlara neden oldu; örneğin tutku dolu üç kişinin ve elini şefkatle sevgilisinin yanağında gezdiren bir adamın heykeli.

Her bir resim öylesine zengin bir hikâye anlatıyordu ki, Signa sanatın canlı olduğunu hissediyordu. Gözlerini başka yöne çevirdiğinde resimlerin canlanıp hikâyelerine devam etmeyeceğine ikna olmamıştı.

"Lord Hazretleri iyi bir koleksiyoncudur," dedi ileriden biri ve Signa bu keskin sesin Diana Blackwater'a ait olduğunu anladı; sık sık Eliza Wakefield'ın peşine takılan, ürkek ve zarafetten yoksun bir kızdı. Belki de Signa'nın şimdiye kadar karşılaştığı en

kötü akbabalardan biriydi ve Signa, Diana'nın görüş alanından uzak durmaya çalışarak sessiz kalmaya özen gösterdi.

"Gerçekten de bir koleksiyoncu." Yanından geçtikleri her sanat eseriyle birlikte Byron'ın kaşları daha da çatıldı. "En azından bu eserleri geçici olarak taşımaları gerekirdi. Gözlerinizi kapatın, kızlar. Böyle bir vahşeti görmemelisiniz."

Kolları hâlâ bağlı olan Blythe, kuzenine doğru eğildi ve fısıldadı: "Görünüşe göre komodinlerimizde duran kitapların yarısında ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yok."

Signa gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Başını eğip Byron'ın talimatlarını takip ediyormuş gibi yapsa da bakışları, sarayın ve sanatının her santimini incelemek için tablolarda geziniyordu.

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de Wisteria çok güzeldi. Yine de sarayda bir tuhaflık vardı. Havaya nüfuz eden ve ona Ölüm'ün yanında olmasını dileten bir ağırlık... Signa'nın avuç içleri onun dokunuşunun yokluğunda sızlarken, her adımda kendini zorluyor ve sanki suda yürüyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini kıstığında, garip bir altın rengi pus her şeyi kaplıyordu. Yine de kimse bu konuda tek kelime etmedi ve çok geçmeden en üst katta, ne yazık ki o güne kadar gördüğü en muhteşem balo salonundaydılar.

Sarayın geri kalanının aksine, balo salonu parlak ve canlı değildi ama altın varakla desteklenmiş süslü panellerden oluşuyordu. Duvarların hiçbir bölümü çıplak değildi; hepsi ya aynalı ya da yaldızlı, ağaçlara tırmanan veya çiçekler arasında yuvarlanan tilki oymaları içeriyordu ve salon sıcak, zengin, kehribar renginde aplikler tarafından aydınlatılıyordu.

"Burada yaşamak için neler vermezdim." Blythe'ın sözleri nefes nefese ve hayret doluydu. Herkes onunla aynı fikirde görünüyordu; konukların hepsi gevezelik ediyor, fısıldaşıyor ve odanın etrafında dönerek ihtişamını seyrediyordu. Sarayın geri kalanı sanatla süslenmiş olsa da bu enfes oda, sanatın ta kendisiydi.

Byron kehribar ışığın altında doğruldu ve kızlara fısıldadı: "Bu gece aşırıya kaçmak için uygun bir gece değil. Kaynaşın ama aklınızı keskin, dilinizi yumuşak tutun. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye yineledi Blythe, umursamazca. "Ama Signa ve benim, sen başımızda dikilirken prensin dikkatini çekmeyi başaramayacağımızı söyleyebilirim, amca. Salonun içinde kendimiz dolaşabilir miyiz?"

Byron konuşmak için ağzını açtı ancak kalabalığı tararken dudakları mühürlendi. Hemen alarma geçen Signa, adamın dikkatini kimin çektiğini bulmak için bakışlarını takip etmeye çalıştı ancak içerisi, hangi konuğun gözüne çarptığını çözemeyecek kadar kalabalıktı.

Byron kravatını düzeltirken, "Pekâlâ," diye homurdandı. "Kendinizi nasıl sunduğunuza dikkat edin. Ve bu akşamki ev sahibini bulursanız bana haber verin."

Signa Kader'in peşine düşen ilk kişinin kendisi olmasını umabilirdi ama Byron'a da göz kulak olması gerektiği için bu biraz zor olacaktı.

Kolunu yavaşça Blythe'ınkinden ayırdı. "Ayrılırsak prensi bulma şansımız daha yüksek olur. İdare edebilecek misin?" Bu karar pekâlâ ters tepebilirdi ama Byron'ı takip edecekse Signa'nın biraz alana ihtiyacı vardı.

Blythe sert bir şekilde, "Tabii ki olacağım," diyerek saçlarını geriye attı ve kalabalığın içinde kayboldu. Signa'nın omzunda bir el hissederek sıçraması uzun sürmedi.

"Bayan Farrow?"

İniltisini bastırdı çünkü ses, merdivenden çıkarken duyduğu sesin aynısıydı.

"Bayan Blackwater." Signa, Diana'ya doğru dönerken en kaba gülümsemesini takınmayı denedi ama gülümsemesi yanaklarına ancak değebildi. Odanın bu kadar karanlık olması büyük şanstı. "Sizi görmek ne güzel."

"Aynı şekilde." Diana'nın gözlerinde Signa'yı bir fare, Diana'yı da aç bir kedi gibi hissettiren bir parıltı vardı. "İtiraf etmeliyim ki yaşanan skandalı düşününce, bu kadar çabuk ortaya çıkmanızı beklemiyordum."

Görünüşe göre doğrudan konuya girmişlerdi. Pekâlâ. Signa'nın o zamana kadar öğrendiği bir şey varsa, o da bir akbaba tarafından hedef alındığında insanın sinmemesi gerektiğiydi çünkü böyle bir leş yiyici, sadece etrafta dolanırdı. Ziyafet çekmek için olgunlaşacağı çağa kadar avını gagalar ve yıpratırdı.

Signa Farrow pek çok şeydi ama av değildi. Diana'nın onu gagalamaya devam etmesine izin vermeye niyeti olmayan Signa, duruşunu dikleştirdi ve her düzgün hanımefendinin yapmak zorunda kalacağı gibi, bir noktada kullanmak zorunda kaldığı bir beceriye güvendi: cahil numarası yapmak.

"Skandal mı?" Signa bir elini göğsüne bastırdı. "Lord Wakefield'ın başına gelen trajediyi kastettiğinizi düşünüyorum. Adam soğukkanlılıkla öldürüldü, Bayan Blackwater. Tanrım, başına gelenleri basit bir skandala indirgemeye cüret edemem." Diana'nın yanaklarının kızarmasını izlemek ne kadar güzeldi. "Bay Hawthorne'un böyle bir trajedinin soruşturulmasına yardım etmeye bu kadar istekli olmasına sevindim." Signa performansından gurur duyarak sesine küçük bir iç çekiş kattı. Blythe'ın yakınlarda olup onu izleyememiş olması çok yazıktı; bu, onu çok memnun ederdi.

"Tabii ki hayır." Diana'nın ağzı küçüktü ve kız yeterince kurnazdı. Dudakları o kadar ince bir çizgi hâlindeydi ki neredeyse yokmuş gibi görünüyordu. "Yine de o aileyle birlikte anılmak sana hiç iyi gelmiyor. Everett'le çok iyi anlaşıyordun ama şimdi seninle ilgileneceğini sanmıyorum."

Signa'nın acımasız gülümsemesi hiç değişmedi. Everett'i kastederek, "Lord Wakefield *nasıl*?" diye sordu. Yeni ünvanı dudaklarına tuhaf gelmişti, özellikle de içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde.

"Eliza'ya sor." Diana uzun, beyaz yelpazesini kabarttı ve kalabalığa doğru başını eğip yelpazeyi kendine doğru salladı. "Görünüşe göre, içinde bulunduğu koşullara rağmen prensin davetini geri çevirememiş."

Signa, Diana'nın bakışlarını takip etti. Elbette Eliza evde değildi ve amcasının yasını tutmuyordu. Geleneksel yas kıyafetlerini bile giymemişti. Onun yerine lavanta rengi güzel bir elbise giymişti. Signa başsağlığı dileyen küçük bir kalabalıkla sohbet eden Eliza'yı incelerken, teninde bir solgunluk ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Signa, Eliza'nın en yakınındaki adamlardan birinin Byron olduğunu görünce şaşırdı.

"Bir baloda flört etmek için ne güzel bir zaman." Diana yelpazesini biraz salladı ama zalim gülümsemesini gizleyemedi. "Sanırım amcasını, bizim düşündüğümüz kadar sevmemiş."

Signa'nın eski görgü kuralları kitaplarında kraliyet ailesiyle, özellikle de bir aile yakını yeni vefat etmişse, ilişki kurmanın inceliklerine dair pek bir şey yoktu. Eliza'nın balodaki varlığı alışılmadık görünse de Signa bir prensin doğrudan davetini geri çevirmenin bir insan için kolay olduğundan şüpheliydi. Yine de... Özellikle de Byron'la sohbet ettiği düşünüldüğünde, bu oldukça tuhaftı.

"Bayan Wakefield elinden gelenin en iyisini yapıyor." Konuşan başka bir sesti. Normalde Signa'yı yatıştırması gereken ama o anda tüylerini diken diken eden bir ses: Charlotte Killinger. Signa'nın en eski çocukluk arkadaşı ve herkesin onun Thorn Grove'dan kaybolduğuna inandığı gece Percy'yi bahçeye kadar takip ettiğini gören tek kişi... Signa, Charlotte'tan ve onun meraklı gözlerinden kaçmak için elinden geleni yapmıştı ama Kader'in onu yeniden toplumun içine itmesiyle bunun daha zor olacağı kesindi.

"Hepimiz öyleyiz." Signa, Charlotte elini omzuna attığında gerilmekten nefret ediyordu. Suçluluk duygusunun içinde kabarmasından ve su yüzüne çıkması tehdidinden nefret ediyordu.

Yaptığı şeyden ya da Percy'nin hayatını, Blythe'ınkini kurtarmak adına sona erdirmek için yaptığı seçimden pişmanlık duymuyordu. Ama bunu başka kimsenin bilmesini de istemiyordu. Hiçbir zaman.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Charlotte. Signa arkadaşının daha az nazik olmasını diledi. Signa geçen sonbaharda Thorn Grove'a ilk geldiğinde olduğu kadar sert ve temkinli olmayı dilerdi.

Signa cevap olarak, "Hepimiz gerçeği öğrenmek için sabırsızlanıyoruz," dedi, göğsündeki ağırlıktan nefret ederek. "Everett nasıl?"

"Sanırım hâlâ durumun ciddiyetiyle boğuşuyor. O geceden beri neredeyse tek kelime etmedi."

Signa, anne ve babasını hatırlayamıyor olabilirdi ama çok sevdiği büyükannesini hatırlıyordu. Onu kaybetmenin acısını da hatırlıyordu ve Everett'in yaşadığını bildiği duyguları bir daha asla yaşamak istemiyordu.

"Dük'ün katili bulunacak." Signa sesini öyle bir güvenle doldurdu ki hem Charlotte hem de Diana azarlanmış gibi doğruldular. Signa'nın umurunda değildi çünkü kendini ikna etmenin tek yolu buydu. Daha önce de bir katil bulmuştu. Şimdi bunu yalnızca bir kez daha yapması gerekiyordu. Byron'ın Eliza'nın dans kartını doldurmasını izleyen Signa, Elijah'ın Byron'la ilgili verdiği bilginin doğru olup olmadığını düşünüyordu.

ON

BLYTHE

Blythe ne zaman istenmediğini anlardı. Bunun en büyük nedeni, alışkın olduğu olgun gülümsemelerden ve aşırı neşeli seslerden tamamen farklı bir deneyim yaşamasıydı. Etrafında hayatı boyunca tanıdığı yüzler vardı ama tek bir kişi bile kendisinin ya da ailesinin nasıl olduğunu sormamıştı.

Ancak bu konuda endişelenmek aptalca olurdu çünkü dedikodu konusu olmanın her zaman bir son kullanma tarihi vardı ve akbabalar bir sonraki av başını kaldırdığı anda oraya üşüşeceklerdi. Ve Blythe'ı tekrar hoş karşılamaya karar verdiklerinde -onun tarafına geçmeye çalıştıklarında ve dedikoduları bir ganimet gibi paylaşmaya başladıklarında- ha! Onları canlı canlı yiyecekti. Çünkü Blythe Hawthorne, kuzeni kadar bağışlayıcı değildi ve olmak gibi bir arzusu da yoktu.

Yine de Signa'nın Thorn Grove'da kalmayı kabul etmesinden memnundu. Signa gün geçtikçe daha tuhaf davranıyor olsa da -ki Signa'nın sürekli tuhaflığı göz önüne alındığında bu çok şey ifade ediyordu- Blythe onsuz nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Bencilce olsa da Signa'nın sonsuza dek Thorn Grove'da onunla kalmasını umuyordu çünkü yanında biri olduğu sürece Blythe başkalarının ne düşündüğünü umursamıyordu. Toplumla ilgili

hisleri babasınınkilere benziyordu: Birisi ne zaman eğlenceye ihtiyaç duysa oradaydı ve en azından adını skandal sayfalarından uzak tutmak için çaba sarf etmek önemli olsa da, büyük resimde bunun pek önemi yoktu. Parası ve statüsü olduğu sürece, akbabalar açgözlü gagalarını ceplerine sokmak için çok geçmeden geri döneceklerdi.

Ve bu, her şeyin iyi bir yoluydu. Blythe'ın ne acınmaya ne de kimsenin korumasına ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır ona rafta durması gereken, dünyaya getirilemeyecek kadar değerli, kırılgan bir aile yadigârı gibi davranılmıştı. Ama o, ne narin bir eserdi ne de ailesinin düşündüğü gibi kırılgan bir bebekti.

Belki de bu yüzden Blythe ısırdığında sert ısırırdı. Ufak tefekti ve hastalıktan dolayı hâlâ zayıftı; sarı saçları, açık teni ve gül kadar pembe ve güzel dudakları yüzünden insanlar onun zekâsını ya da kendini idare edebilme yeteneğini genellikle küçümserdi. Ancak yüksek sosyete, içine doğduğundan beri onun alanıydı ve uygun gördüğü her şekilde bu alanda nasıl gezineceğini fazlasıyla biliyordu. Sadece... Bu tür konulara yeterince odaklanmamıştı.

Signa'nın dikkatinin dağıldığını gören -ve prensin henüz orada olmadığını fark eden- Blythe, kehribar rengi balo salonundan ve fısıltılardan kaçmıştı. Wisteria Bahçeleri, Thorn Grove'dan çok daha aydınlıktı ve Blythe gözlerini başka tarafa çevirememiş, eserlerin cüretkârlığı karşısında büyülenmişti.

Sanat eserlerini sonsuz bir koridor boyunca takip etti. Kelebeklerin narin heykellerini ve başka bir zamana aitmiş gibi görünen çok eski çömlekleri geçerken arkasındaki sesler kayboldu. Blythe, koridorun sonunda, nefesini kesecek kadar güzel bir kadın resminin altında durdu. Avludaki figür gibi, bu resimdeki kadın da lotus çiçekleriyle dolu bir havuza beline kadar girmişti. Blythe, resimlerden bir tanesini şefkatle okşayıp ona öyle bir sevgiyle baktı ki, daha yakından incelemek için resme daha çok yaklaştı.

Kadının saçları kar gibi solgundu ve zarif dalgalar hâlinde kalçalarına kadar dökülüyor, uçları göle doğru uzanıyordu. Suyun içinde dalgalanan beyaz bir elbise giymişti ve kumaşı o kadar inceydi ki, içi görünüyordu. Tilkiler arkasındaki otların arasında sürünüyor, altın rengi gözlerle yüksek eğrelti otlarının arasından onu izliyordu. Resim zamanda yakalanmış bir an gibiydi, o kadar gerçekti ki Blythe, kadının başını kaldırmasını bekledi. Gözlerinin kahverengi mi, mavi mi yoksa yeşil mi olduğunu anlamaya çalıştı.

"Gümüş rengi."

Blythe arkasından gelen canlı, derin ve kesinlikle erkeksi sesle neredeyse portreye takılıp düşüyordu. Hemen döndü ve adamın boyu göz önüne alındığında ilk fark ettiği şey yüzü değil, fildişi ve altın rengi bir ceketle ona uygun bir pantolon giymiş olması oldu. Sadece malzemenin kalitesinden ve renginden bile Blythe kiminle konuştuğunu hemen anladı ve hızlı bir reverans yaptı.

"Ekselansları." Başını eğdi, kalbi boğazına düğümlenmişti. Çünkü toplumu ve tüm geleneklerini aptalca bulmuş olsa da bir prensi etkileyecek kadar uygun davranabilirdi.

"Onun gözlerine bakmaya çalışıyordunuz, değil mi?" diye sordu prens. "Gümüş rengi." Blythe yavaşça doğruldu. Gözleri prensin ceketinin güzel dikişlerinin üzerinde gezindi, sonra boynunda onu boğacakmış gibi duran fırfırlı beyaz kravata doğru gitti. Sonra daha da yukarıya, adamın yüzüne baktı ve nefesi kesildi.

İki tanıdık kehribar rengi göz, şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmış olan Blythe'ı umursamadan tabloya baktı. Karşısındaki adam, birkaç gece önce yatak odasında lanetlediği adamın ta kendisiydi. Onu bir daha gördüğünde aklından geçenleri anlatmayı planladığı adamdı. Babasını suçlayan adam, cezbetmesi gereken prensin ta kendisiydi ama ona tek bir güzel söz söyleme düşüncesi bile Blythe'ın kendi dilini kesmek istemesine neden oluyordu.

"Siz." Blythe'ın zihni ağzına yetişemeden sözcük ağzından kaçtı. Ellerinin titremesini engellemek için eteklerine yapışmak zorunda kaldı. "*Siz* Prens Aris misiniz?"

Prensin onu tanıyıp tanımadığından emin olamadı çünkü prens yalnızca kısık bir homurtu çıkardı ve resme doğru bir adım attı. Resmi incelerken yüzü ifadesizdi. "Onunla ilgili ne düşünüyorsunuz?"

Bu soru onu o kadar sarsmıştı ki, Blythe dönüp adamın bakışlarını resme doğru takip etti ve pişman olacağı bir şey söylemeden önce özür dilemesinin kendi yararına olacağı gerçeğini düşündü. Dilini yakan her kötü kelimeyi yuttu. Thorn Grove'da adamın önüne geçip onu kınayarak zaten berbat bir ilk izlenim bıraktığını biliyordu. Tıpkı onun gibi birinin tek bir sözle ailesinin kaderini değiştirebileceğini bildiği gibi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadın," diye cevap verdi Blythe, öfkesini yatıştırarak.

Adam yine homurdandı ama arkasını dönmedi. "Hepsi bu kadar mı?"

Sıkıntısını görmemesi için prensin önüne geçen Blythe, resme çizimden etkilenen bir tüketici gibi değil, bir sanatçı gibi bakmaya çalıştı.

"Zarif biri ama hüzünlü. Gülümsemesinde bir ağırlık var ve gözlerinin yanındaki kırışıklıklar onu göründüğünden daha yaşlı gösteriyor. Çok yorgun olmasına rağmen burası her neresiyse oraya karşı büyük bir sevgi besliyor. Belki de ördek pisliği ve ölü balık gibi kokan soğuk bir gölette uzun süre durmaktandır?"dedi Blythe, soru sorarcasına.

Blythe, yüzünde sinsi bir sırıtışla geri çekilen prensin artık resme değil, kendisine baktığını gördü. Prensin sert tavrının altında en azından bir parça mizah olduğunu ummuştu ama yüzündeki ifade asıktı. Ellerini arkada birleştirdi ve daha da saldırgan bir sesle, "Siz, kendinizi bir yaban domuzu gibi üzerime atan kızsınız," dedi.

Blythe aklına gelen ilk şeyi söylememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Ona, hayatını mahveden acımasız ve alıngan bir zalim demek onu ancak bir yere kadar götürebilirdi.

Yine de karşılık vermekten kendini alamadı. "Ve siz de babamı hiçbir kanıt olmadan alenen hapse mahkûm eden adamsınız."

Prens, onaylamaz bir ses çıkardı ve Blythe onun yüzündeki belirsiz ifadeyi çözememekten nefret etti. Can sıkıntısı mıydı? Entrika mı?

"Lord Wakefield'a o içkiyi veren babanızdı, değil mi?" Soruyu ifade ediş biçimi kulağa o kadar öfkelendirici ve basit geliyordu ki, Blythe eteklerini daha da sıktı.

"Lord Wakefield'ı öldüren kişi asla babam olamaz. Haksız yere suçlandı."

"Peki ya şimdi?" Aris görünmez bir toz zerresini temizler gibi elini kravatının üzerinde gezdirdi. "O zaman soruya cevap ver. Babanız, Lord Wakefield'a onu öldüren içkiyi verdi mi, vermedi mi?"

Blythe bu yüksek sosyete hayatının içine doğmuştu. Yıllarını, sosyetenin kurallarına göre oynayarak ve kelime oyunlarının, en az kılıç kullanmak kadar tehlikeli olduğunu öğrenerek geçirmişti. Yine de bu zekâ dansında ya da içinde bulunmak istemediği bir durumdan zarifçe sıyrılma konusunda Signa, Blythe'tan daha iyiydi.

Blythe, babasının mizacını fazlasıyla miras almıştı ve büyüdükçe, sinirini kontrol etme konusunda daha da kötüye gidiyordu. Bu oyuna o kadar az tahammülü vardı ki, kötü bir şey söylememek için burnundan bir nefes alıp ağzından verdi. Prens bunu hak etmediği için değil, prense ihtiyacı olduğu içindi. Ne yazık ki...

"Babam masum bir adam." Sözleri daha keskindi, ona meydan okumaya cüret ediyordu.

Aris'in belirsiz ifadesi, yerini küçük bir gülümsemeye bıraktı. "Eğer durum buysa, adaletin yerini bulacağından eminim. Baban kısa sürede özgürlüğüne kavuşacak gibi görünüyor."

Blythe'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi olsaydı, kesinlikle bunları söylerdi. Ancak prensin yorumu, Byron'ın söyleyebileceği bir şeye o kadar benziyordu ki, Blythe suratını asmamak için kendini zor tuttu.

Blythe, kuzeninin zoraki nezaketini taklit etmek için elinden geleni yaparak, "Görünüşe göre, efendim," diye söze başladı, "kendinize çok az değer veriyorsunuz. Sizin gibi ünvanlı bir adam, toplum üzerinde ne kadar büyük bir etkiye sahip olduğunun farkında olmalı."

Aris bundan zevk aldı ve eğer Blythe ondan şu âna kadar nefret etmemiş olsaydı bile, şimdi kesinlikle nefret ederdi.

Blythe annesini çoktan kaybetmişti, abisi de tek kelime etmeden Thorn Grove'dan kaçmıştı. Eğer biri babasını elinden almak istiyorsa, onu Blythe'ın soğuk, ölü parmaklarından çekip almak zorundaydı. Bu prens ne kadar kendini beğenmiş olsa da büyük ihtimalle babasının tek umuduydu. Sadece kartlarını doğru oynaması gerekiyordu.

"Geçen geceki taşkınlığım için beni affedin, Majesteleri." Gülümsemesi o kadar zoraki ve kısıktı ki gözleri kırıştı. "Anlaşılacağı üzere, bırakın kendi evimde bir cinayet işlenmesini, ölüme bile alışık değilim. Yine de o gece baloya neden halktan biri gibi giyinerek katıldığınızı merak ediyorum. Prens olduğunuzu bilmiyordum."

Aris ona kurnazca baktı ve Blythe, onun bu konuşmaya zaman ayırmaya değip değmeyeceğini tarttığını hissetti. Şaşkınlıkla ona doğru eğildi. "Bu kasabada bir süre daha kalmayı planlıyorum ve bu kasabanın insanlarıyla gösteriş yapmadan tanışmak istedim."

"Peki, nereden geldiniz?" Bir adım geri çekildi. "İtiraf etmeliyim ki, bu sarayın varlığından haberim yoktu. O kadar güzel ki, bunca zamandır saklanması utanç verici. Sadece içindeki sanat eserleri bile bir müze açmaya yeter."

"Sanattan hoşlanıyor musunuz?" Bundan memnun olmuş gibiydi ve Blythe hemen bu ayrıntıya kilitlendi.

"Çoğunu olağanüstü buluyorum. Koleksiyoncu musunuz?"

Konuşmak için ağzını açtı, kapattı, sonra bu kalıbı bir kez daha tekrarladı ve "*Çoğunu* mu?" diye sordu.

Blythe'ın kalbi korkuyla çarptı ama kendini kurtarmak için herhangi bir bahane sunamadan, Aris küçümseyici bir şekilde el salladı ve "Ben sanatın her türünün tüketicisiyim. Resimler, müzikler, kitaplar, heykeller, şiir dışında her şey. Şiirle hiç ilgilenmedim. Çok iddialı."

Çok iddialı, dedi prens devasa, yaldızlı sarayının koridorlarında dolaşırken. Blythe bu saçmalığa gülmeden önce kendini odaklanacak başka bir şey bulmaya zorladı.

"Peki ya o?" Kadının asılı resmini işaret etti. "Avluda gördüğüm kadınla aynı kadın, değil mi? Çok güzel bir kadın."

"Öyle." Aris'in gözlerinde parlayan ışık söndü. "Ve o, bu saraydaki en paha biçilmez eser."

"Kesinlikle en büyüğü de o." Blythe başını geriye doğru eğdi. Birinin böylesine görkemli bir eseri çizmesinin ne kadar uzun sürmüş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Boyu en az Blythe'ın üç katı uzunluğundaydı ve iki katı genişliğindeydi, bir duvarın tamamını kaplıyordu. "Bu kadar paha biçilmez olduğu düşünülürse, birinin portreyi alıp kaçması konusunda endişelenmenize gerek olmaması büyük şans. Onu taşımak için küçük bir ordu gerekirdi."

"En azından," diye kabul etti, ses tonundaki sertlik biraz azalmıştı. "Yine de kellesini korumak isteyen birinin Wisteria'dan herhangi bir şey çalmaya kalkışacağını düşünmüyorum."

Bir kez daha bakan Blythe, resmin gözlerindeki tuhaflığı fark etti. Signa'nınkileri hatırlatıyordu ama onunkiler altının daha da zengin bir tonuydu. Belki de bu renk genetikti. Kraliyet ailesinin diğer üyelerini görmediğinden bunu bilmiyordu. Neye benzeyebilecekleri, hatta başka kimler olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bu adamı kullanacaksa, önce onunla ilgili daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Ve eğer o olmazsa, belki de babasının savunmasını dinleyecek bir kraliçe vardı.

"Neden balonun tadını çıkarmak yerine koridorlarda geziniyorsunuz?" Blythe onun dikkatini tablodan başka yöne çekmeye

çalışarak sordu. "Siz ev sahibisiniz. Şimdiye kadar her anne ve varlıklı iş adamı tarafından taciz edilmekle meşgul olmanız gerekmiyor muydu?"

Burnunu kaşıyan Aris bir anlığına *neredeyse* ulaşılabilecek kadar çocuksu göründü. "Sanırım beni arıyorlar, değil mi? Ne de olsa sezondayız."

"Bizi bu yüzden davet etmediniz mi? Böylesine gururlu bir soyu devam ettirecek bir prenses bulmak için?"

"Sizi davet ettiğimi hiç hatırlamıyorum," diyen prensin, kızı izlerken çenesinde bir gamze oluştu ve Blythe, utandığını belli etmemek için her şeyini ortaya koydu. O hâlde onu davet etmekten gerçekten kaçınmıştı. Hawthornelarla olanları düşününce bunun beklenen bir şey olduğunu düşündü ama böylesine aşağılanmak, kabul etmek istediğinden daha fazla canını yakmıştı.

"Varlığım sizi rahatsız ettiyse özür dilerim," dedi tüm acımasızlığıyla. "Kısa bir süre önce hastalandım ve bir süre yatağa mahkûm oldum. Artık iyileştiğim için kuzenimin davetiyesini görmenin heyecanı beni daha iyi hissettirdi."

Yukarı bakıyor olsaydı, Blythe onun bakışlarındaki sıcaklığı fark edebilirdi. Etraflarını saran milyonlarca ipliği görebilirdi. Hatta bazıları ona bağlıydı ve Kader onları büyük bir ilgiyle inceledi.

"Siz," dedi sonunda, "ölüme meydan okuyan kızsınız."

Blythe bu tuhaf ifade karşısında durdu. Bunu nereden bildiğini sormasına gerek yoktu, bütün kasaba dedikoduyla kaynıyordu. Yine de bunu yüksek sesle duymak sarsıcıydı ve hayatının o dönemine daha fazla dikkat çekmek istemiyordu. "Ben bir kadınım," diye düzeltti. "Ama evet, büyük olasılıkla birkaç kez ölmem gerekirdi. Ölmemiş olmam bir mucize."

"Gerçekten de bir mucize." Aris'in sesinin belirgin bir şekilde soğuduğunu ya da kendisine yeniden ilgi duymaya başladığını düşünüp düşünmediğini merak etti. "Geldiğinize çok sevindim, Bayan..."

"Hawthorne," dedi. "Benim adım..."

"Blythe!"

Blythe koridorun karşısından kendisine seslenen endişeli sese doğru döndü. Signa'nın teni kızarmış ve bukleleri koşmuş gibi dağılmıştı. Ancak Signa, kuzenine bakmak yerine gözlerini prense dikmişti. Blythe, Signa'nın dikkatini çekmeye ve onu aradıkları kişinin bu adam olduğu konusunda uyarmaya çalıştı. Etkilemeleri gereken kişi *buydu.* Yine de kuzeni bir kez bile ona doğru dönmedi. Blythe'ın, Signa'nın gözlerinin her zamankinden daha da garip, endişeyle açılmış olduğunu fark etmesi için bir adım daha yaklaşması gerekti.

Signa kaba bir şekilde, "Blythe," diye tekrarladı, "baloya geri dönmeliyiz. Byron yokluğunu fark edecektir."

Blythe bir kez daha gözleriyle kuzenine bir mesaj göndermeye çalıştı ama Signa bunu anladıysa bile Aris, Blythe'ın yanından geçip aralarındaki boşluğu kapatırken aldırmadı. "Ah, Bayan Farrow," dedi. Blythe sesinin yumuşadığına yemin edebilirdi, adımlarında saniyeler önce olmayan ani bir canlılık vardı. "Geleceğinizi umut ediyordum."

Signa yaklaştı, neredeyse garip heykellerden birine çarpıyordu. Gözleri Aris'ten hiç ayrılmıyordu. Tüfeğin namlusuna bakan ürkek bir geyik yavrusu gibi davranıyordu.

"Kuzenim ve ben de balonun tadını çıkarmak için içeri giriyorduk," dedi ve Blythe'ın yüzünü buruşturmasına neden olacak bir şiddetle kuzeninin kolunu tuttu. "Amcamız bizi aramaya başlayacaktır."

"Signa, kendine gel." Blythe alçak sesle, gülümseyerek konuştu. "O *prens.*" Bu haberin Signa'yı rahatlatacağını ummuştu. Dik duracak ve böyle kaba davranmayı bırakacaktı. Ama öyle görünüyordu ki Blythe'ın, irkilmekten başka bir şey yapmayan Signa'nm davranışlarını telafi etmek için iki kat daha hanımefendi olması gerekecekti.

"Bayan Farrow haklı." Blythe her kelimede gülümsüyordu. kalbi küt küt atıyordu. Babasının hatırı için iyi bir izlenim bırakması gerekiyordu. "Birileri bizi burada yalnız yakalarsa yanlış bir fikre kapılabilir. Ancak balo salonuna dönerken bize eşlik edecek biri olursa mutlu oluruz. İlk dansım için bir kavalyeye ihtiyacım var."

"Bunun iyi bir plan olduğunu sanmıyorum..." Signa, Prens Aris kolunu tam uzatacaktı ki öne doğru atıldı. Gözleri, etraflarındaki yaldızlı paneller gibi altın renginde parlıyordu.

"Elbette, Bayan Hawthorne." Blythe elini, adamın kolunun üzerinde kaydırırken Kader gülümsedi. "Çok memnun olurum."

ON BİR

Signa eğer bakışlarıyla birini öldürebilseydi, kolunda Blythe'la dans pistinde yürüyen Kader'i yok etmek isterdi. Signa'yı ters ters bakarken yakalayan Kader'in dudağının bir köşesi kıvrıldı. Ellerinin duruşundan yüzünü aydınlatan kendini beğenmiş parıltıya kadar Kader, Signa'nın sinirini bozmak için her türlü çabayı gösteriyor gibi görünüyordu. Ne yazık ki işe de yarıyordu.

"Prensin kolundaki Blythe Hawthorne mu?" İnsanlar Signa'nın arkasına doluşmuş, Signa'nın topuklarını yere vurmasına neden olan bir fısıltı cümbüşü yaratmıştı. Blythe'ın, gözünün önünden kaybolmasına izin vermekle aptallık etmişti çünkü o sırada, dikkatini çekmek için savaşan Byron ve Eliza'ya kaymıştı gözü. Çift, artık dans pistinin yakınında durmuyordu, kendilerini odanın bir köşesine atmışlardı. Eliza, Byron'a hiç bakmıyordu; hatta ağzını kapatmak için yelpazesini açtı. Signa arada bir Eliza'nın dudaklarına bir göz atıyor ve hareket ettiğini görüyordu. Byron dinleyebilecek kadar yakın duruyordu ve iyi gizlemiş olsa da o da konuşuyordu.

Signa onlara yaklaşmak için can atıyordu, önemli bir şeyi kaçırdığını tüm benliğiyle hissediyordu. Ama Kader, Signa'nın peşini bırakmayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Blythe'ın onun eline düşmesine izin vererek zaten yeterince aptallık etmişti.

Kader'in, kuzeniyle tek bir danstan daha fazlasını yapmasına izin vererek aynı hatayı tekrarlamayacaktı.

Kader, Blythe'ın önünde eğildiğinde balo salonu sessizliğe gömüldü, Blythe da bu nazik davranışa reveransla karşılık verdi. Şimdiye kadar fısıltıları duymuş olması beklenen Blythe, ayaklarının üzerinde sakince duruyordu ve narin elini, Kader'in koluna koyup diğer elinin beline yerleşmesine izin verirken bir kraliçe zarafetiyle salınıyordu. Balo salonunu bir vals dalgası doldurdu ve çiftin attığı her adımda Signa'nın nabzı boynunda zonkladı.

Kader, nasıl olmuştu da herkesi kendisinin kraliyet ailesinden olduğuna ikna etmeyi başarmıştı? Sadece ortalığa çıkması yetmişti ve erkekler ceketlerini düzeltirken kadınlar yaltaklanmaya başlamıştı bile. Signa bu adamların bazılarından daha fazla bilgi istemeyi düşündü -prensin nereden geldiği ya da ebeveynleri kraliçe ve kralın nerede olduğu gibi- ancak sorular ağzından çıktığı anda insanlar parlayan gözlerle ona boş boş bakıyorlardı. Sanki bir rüyaya dalmış gibi onu izleyip soruları hiç duymuyorlardı.

Başka kimse bunu fark etmedi. Ama Signa fark etti, tıpkı sesler kesilmiş olsa da fısıltılarını ince bilenmiş bıçaklar gibi kullandıklarını ve öldürmek için etrafta dolaşan kurtlar gibi Blythe'ın etrafına üşüştüklerini fark ettiği gibi. Kuzenini midesinde artan bir korkuyla izlerken, sadece onun rahatlatıcı ürpertisini kemiklerinde hissetmek için bile olsa Ölüm'ün orada olmasını diledi. Tek başına Signa'nın yetenekleri henüz Kader'inkilerle boy ölçüşecek düzeyde değildi. Yine de her ihtimale karşı elbisesinin içinde sakladığı belladonnalara göz attı. Kader istese de istemese de Blythe'ın sırtındaki hedefi genişletiyordu ve günün birinde biri mutlaka nişan alacaktı. Signa, sadece Blythe'ın kalkanı olabilmeyi diliyordu.

Kader elini Blythe'ın sırtına koydu, küçük bir jestti ama masum olmaktan çok uzaktı. Kalabalıktaki diğer bekâr kadınlar gibi Signa da şarkı biter bitmez hamle yapmak için hazırlandı; kuzeninin, nefret ettiğine şüphe olmayan bir adamı etkilemek

için saçlarını geriye atıp saçma sapan bir çabayla gülümseyerek yaptığı şovun devam etmesini izlemek istemiyordu.

Charlotte, başını Signa'nın omzuna yaslayarak, "Şunlara bak," diye fısıldadı. "Tam bir çift olmuşlar, değil mi? Çocukları, minik güneşlere benzeyecek."

"Prens, Blythe'ın babasının cinayetle suçlandığını biliyor, değil mi?" Diana balo salonunun sıcağına karşı yelpazesini salladı ve Signa o an keşke benim de bir yelpazem olsaydı diye düşündü. Neden bu tür etkinlikler dışarıdan her zaman gerçekte olduğundan çok daha göz alıcı görünürdü?

Kader ve Blythe dans ederken boş boş durmak bir meydan okumaydı. Yine de tüm gözler Signa'nın üzerinde olduğu için dudaklarını gülümsemeye zorlamaktan başka çaresi yoktu. O dans pistine çıkması gerekiyordu, bu da en azından kendini sevimli göstermesi gerektiği anlamına geliyordu. Charlotte ve Diana daha şimdiden taleplerle dolup taşıyor, dans kartlarını isimler dolduruyordu. Eliza Wakefield da pisttekilere katılmıştı ve daha önce hiç görmediği bir adamın kollarında dönüp dururken elbisesi göz kamaştırsa da gülümsemesi solmuştu ve bakışları, Byron'ın izlediği köşeye doğru kaymaya devam ediyordu. Işıklar, yüzünde acımasız gölgeler oluşturuyordu.

Signa ne yaptığını fark ettiğinde neredeyse küfredecekti. Buraya geleceğiyle ilgili Ölüm'e karşı dürüst olsaydı ve onun Byron'a göz kulak olmasını sağlasaydı, her şey ne kadar da kolay olurdu. Bu durumda bir seçim yapmak zorundaydı. Byron'la uğraşmak için daha sonra zamanı olacaktı. Ama önce Blythe'ı, Kader'den olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu.

Kendisine dans teklif eden ilk adamın teklifini kabul etti ve diğer kadınların sıralandığı yerde adamın karşısına geçti. Gözleri sıra boyunca dolaşarak Blythe'ı aradı. Signa dikkatini tekrar kavalyesine verdiğinde karşısında duran adamın onu dansa davet eden adam olmadığını fark etti. Bu kişi Kader'in ta kendisiydi. Gözlerindeki, kahkahadan daha yüksek sesle konuşan parıltı dışında sessizdi. Şarkı başlamadan önce geri çekilmek için zaman yoktu.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı, Bayan Farrow? Balo salonunun diğer ucundan gözlerinizin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum." Kader bir adım öne çıktı. Duvarların yanık kehribar rengi, zemine Signa'ya geç bir sonbahar gün batımını hatırlatan bir parıltı yayıyordu. Sanki dökülmüş akçaağaç yapraklarının üzerinde dans ediyorlardı. Ayaklarının altında çıtırdayan yapraklar, sonbaharın durgunluğundan gelen sakinleşme ve göğsünün rahatlaması yoktu. Signa, bir elini havaya kaldıran kavalyesini taklit etti; sanki bir aynanın iki tarafındaymış gibi birbirlerinin etrafında dönerlerken avuç içleri neredeyse birbirine değiyordu.

Avuçlarının arasındaki alan ısınıyor, Signa'nın parmak uçlarını diken diken ediyordu. Signa tüm bunlara rağmen yüzünü asmadı. Müziğin alçak sesinden gün batımı ışığına kadar Kader'le ilgili her şey kabul etmeyi reddettiği bir performanstı. "Benimle sorunun her neyse, kuzenimin bununla bir ilgisi yok."

"Tam tersine," dedi adam ve Signa ilk kez onun sesinde bir aksan olduğunu fark etti. Daha önce duyduklarına benzemiyordu. Eski, tuhaf ve neredeyse gırtlaktan gelen bir sesti. "Yaşaması konusundaki ısrarın yüzünden kuzenin kaderine üç kez meydan okudu. Üç kez ölmesi gerekiyordu."

Signa'nın boğazı, odadaki mırıldanmaların kesildiğini fark ettiğinde sıkıştı. Kışın sessiz soğuğu içeri süzülürken, sonbaharın alçak sesleri kaybolmuştu. Ne fısıltılar ne kahkahalar, ne de cam kadehlerin yumuşak çınlamaları vardı. Etrafındakiler dans etmeye devam ederken, hareketleri keskinleşmişti. Her bir hareketi, bir diğeri kadar hassas ve mükemmel bir uyum içindeydi. Güzel yüzler kimseye gülümsemiyor; insanların kırpışmayan gözleri, yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla doluyor ve dudaklarına dökülüyordu. Onlar kukladan biraz daha fazlasıydı ve Kader de kuklacı gibi onları oynatıyor, döndürüyor ve isteğine göre eğip büküyordu.

Signa'nın baktığı her yerde Kader'in gücünün işaretleri vardı. Saraydan ve etrafında dönen altın ipliklerden, aynı anda pek

çok varlık üzerindeki kontrolüne kadar. Bu zahmetsiz bir güçtü; Signa'yı dans pistinde döndürürken bunu hiç düşünmemiş gibi görünüyordu.

"Onları serbest bırak." Emri kesin olsa da Signa duygularını belli etmemeye dikkat ediyordu. Kader'in onun üzerinde daha fazla hâkimiyet kurmasına izin veremezdi. Gerçi Kader'in parıldayan gözlerindeki bir şey, Signa'nın bundan ne kadar rahatsız olduğunu zaten bildiğini söylüyordu.

"Bana soracak çok sorun olmalı," dedi. "Bana bir dans sözü daha ver, ne istersen cevaplayayım."

Kaşlarının havaya kalkmasını engellemek zorundaydı. Kader onu yemliyordu, evet ama eğer azıcık da olsa samimi olma ihtimali varsa...

"Her sorumu mu?" diye sordu, onun her hareketini dikkatle inceliyordu.

"Mantık çerçevesinde. Ama önce dik dik bakmayı bırakacağına söz vermelisin."

Signa bakışlarını zorla ondan uzaklaştırdı.

"Ve kaşlarını çatmayı."

"Pekâlâ." Signa yanında dönen içi boş bakışları zihninden atmaya çalışırken aklına Blythe geldi. "Bir dansı daha kabul ediyorum."

Göz kamaştırıcı, Kader'in dudaklarına yavaşça yayılan gülümsemeyi tanımlayan yegâne sözdü. Kader, boştaki eliyle ufak bir hareket yaptı, parmakları zar zor kıpırdadı ve aniden kahkahaları havayı doldurdu. Dans sona erip eşler dans kartlarındaki bir sonraki ismi aramak üzere ayrılırken etrafta yine fısıltılar ve dedikodular vardı. Tüm bu süre boyunca Kader, Signa'yı sıkıca tutmaya devam etti.

O kadar pervasızdı ki, Signa arkasında sessiz soluklar ve kısık kahkahalar yükselirken yanaklarının kızarmamasını ummaktan başka bir şey yapamadı. Önce Blythe, şimdi de o. Byron'ın ne düşündüğünü hayal edebiliyordu. Gerçi Elijah'ın ölen karısının yasını tutmasını engellemek için Marjorie'nin onunla yatmasını

öneren Byron değil miydi? Belki de bunun tam da Signa'nın yapması gereken türden bir oyun olduğuna inanıyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," diye tersledi. Müzik balo salonunda bir kez daha yankılanırken Kader yalnızca gülümsemekle yetindi. Doğru dürüst bir vals değildi bu, daha ziyade başka bir zamandan gelmiş gibi duran eski bir melodiydi. Sanki loş bir balo salonu yerine bir ormanda yalınayak dans etmeleri gerekiyormuş gibi hissettiren bir şeydi.

Kader o kadar yakındı ki, Signa onun giysilerindeki morsalkım kokusunu aldı. Koku, hafif ve tatlıydı. İlk adımı o attı ve Signa'yı alışkın olduğu bir zarafetle dansa yönlendirdi.

"Haklıydın. Sorularım var, hem de *çok*," dedi, hissettiğinden daha az endişeli görünmeye çalışarak.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kader'in dokunuşu sert ama dikkatliydi ve Signa'nın yüzünü, çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi izledi. Kendi yüzünün de aynı şekilde göründüğünden şüpheleniyordu.

"Müzik olduğu ve dans ettiğimiz sürece sorabilirsin." Sesi Signa'nın beklediğinden daha yumuşaktı.

"Neden kimse birdenbire ortaya çıkan bir sarayı sorgulamıyor?" diye sordu Signa, hiç vakit kaybetmeden. "Kimse seni amcamı suçlayan adam olarak hatırlamıyor gibi görünüyor. Seni sadece bir prens olarak görüyorlar." Kafasının içinde birden üçe kadar sayarken adımları sertleşmişti. Signa, Kader'in önünde basit bir dansı eline yüzüne bulaştırırsa lanetlenirdi.

"İnsan zihnini yatıştırmak kolaydır." Yine etraflarındaki altın iplikler parlıyordu. "Ne gördüklerini ne yaptıklarını kontrol edebilirim. Gerekirse herkese Elijah'ın hapse girdiğini bile unutturabilirim."

Signa bir adımı kaçırdığında Kader sanki bunu yapacağını tahmin etmiş gibi onun hatasını telafi etti. Signa ancak o zaman bu adama gerçekten bakmak için kendine izin verdi. Kader'in vücudunun sıcaklığı ya da ona dokunmanın ellerini terletmesi umurunda değildi. Yine de nazik davranmasını ve kolayca bilgi

vermesini takdir etti. Prens rolüne bürünmek de onun için ulaşılmaz bir şey değildi. Yüzü dünyanın dört bir yanındaki gazetelerin sayfalarını süsleyebilecek bir yüzdü. Geniş ve belirgin hatları olan bir yüzü vardı. Aynı zamanda güçlüydü, vücudu parmaklarının altında sağlam duruyordu. Ve o gözlerdeki zekâyı unutamıyordu; sanki sürekli bir değerlendirme hâlindeymiş ve bulgularından memnun değilmiş gibi her zaman biraz kısıktı.

Signa bu bakışı daha önce gördüğüne yemin edebilirdi ama nerede gördüğünü çıkaramıyordu.

Signa, "Neden buradasın?" diye sordu, adam onu döndürürken.

Cevabı çok basitti. Çok rahattı. "Sizinle tanışmak için buradayım, Bayan Farrow."

Bir adımı daha kaçırdı ama Kader kimse fark etmeden onu dirseğinden tutup düzeltti.

Signa kaşlarını çattı, adamın sözlerinin üzerinde fazla oyalanmamaya çalışıyordu. Adamın tatlı dilli, gerçek ve düzgün bir çapkın olduğu giderek daha çok ortaya çıkıyordu. "Peki ya kardeşin? Onun için burada değil misin?"

Kader öne doğru eğildi, yeni bir skandal başlatmasına ramak kalmıştı. "Artık bir kardeşim yok. Sana daha önce de söyledim, senin için buradayım."

Signa gözlerini onun göğsüne dikti ve yanaklarının ısındığını hissettiğinde kendinden nefret etti.

Kader'in gözlerindeki ışık, onun bakışlarını yakalayamayınca söndü. "Bu şarkı birazdan bitecek. Neden senin için burada olduğumu sormayacak mısın?"

"Hayır." Onun oyunlarına kanmaya hiç niyeti yoktu, hele de daha acil meseleleri varken. "Blythe'ı rahat bırakmanı istiyorum. Onun hayatının bedeli çoktan ödendi."

"Evet, bu dünyada on yılı daha kalmış bir adam tarafından. İnan bana, farkındayım." Kader'in tutuşu sıkılaştı ve Signa belli etmese de içinde bir fırtınanın koptuğunu hissedebiliyordu. "Bir insanın kaderiyle oynadığınızda bunun dalgalanma etkisi vardır.

Neden bunun sonuçlarıyla kimin baş etmek zorunda kalacağını merak etmiyorsun?"

Signa'nın teni onun bunaltıcı dokunuşu altında yandı. "Sana söz veriyorum, çabalarımıza değer. İkimizin de."

Kader, göğsünün derinliklerinden gelen neşeli bir nefesi bıraktı. "Kimse o kadar değerli değildir."

"Bunu kastettiğine inanmıyorum." Kader'in yüz ifadesi gerginleşirken, Signa ne söylediğini hiç düşünmedi, kelimeler ağzından döküldü. "Bana, uğruna her şeyi yapabileceğin biri olmadığını söyleyemezsin. Buna değeceğine inandığın hiç kimse olmamış."

Müzik durma noktasına geldi. Etrafındaki insanlar öne doğru yığıldı, ipleri kesilmiş kuklalar gibi bellerinden büküldü. Duvarlar titredi, dış cephe parçalandı. Signa, çıplak gri taşın ağ gibi örülüp çatladığını gördü. Blythe'ı aramak için kalabalığa panikle baktı ama kuzeni görünürde yoktu.

Derin bir nefes alan Kader, müzik bir kez daha başladığında Signa'yı daha sıkı tuttu. Parçalanan taşlar ânında kayboldu, yerini bir kez daha yaldızlı kehribar aldı. Bedenler, kurşun askerler gibi dikleşti ve durduklarına dair hiçbir işaret olmadan döndüler.

"Ölüm sana tam olarak ne anlattı?"

"Sadece bir zamanlar bir kadını sevdiğini," dedi aceleyle, griden yaldıza dönüşen duvarlara bakarak, "ve onu almak zorunda kaldığını."

"Bu da bir başlangıç." Kader'in kahkahası, kaldırım taşları üzerinde sürüklenen araba zincirlerinin sesine benziyordu. "Ama korkarım, bunlar sadece dağın görünen yüzü, *Küçük Kuş.*"

İçini bir ürperti kapladı ve Signa geri çekilmesini söyleyen tüm içgüdüleriyle savaşmak zorunda kaldı. "Sakın bana öyle seslenmeye cüret etme. Bana daha fazlasını anlatmak üzereydi ama sen, onun benimle konuşma yeteneğini elinden aldın. Öyle değil mi?"

Kader'in titrek mumların gölgelediği *prens yüzünde* küçük bir acı kırıntısı göründü. Bir an oradaydı ve bir sonraki göz kırpışında yok olmuştu, tıpkı saray gibi.

"Ölüm, mutluluğu hak etmiyor." Müzik kreşendoya doğru ilerliyordu ve Kader danslarını o kadar hızlandırdı ki Signa'nın görüşü bulanıklaşmaya başladı.

"Peki ya ben?" diye sordu. "Benim mutluluğum hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Tam tersine, Bayan Farrow... Bu, her şey demek."

Müzik durduğunda Signa nefes nefese kalmıştı. Ter, şakaklarından süzülüp sırtına iniyordu. Kader'in tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı.

"Soru sorma sırası bende," dedi sonunda. O kadar sessizdi ki, Signa'nın onu duymak için kendini zorlanması gerekti. "Az önce duyduğun şarkı tanıdık geldi mi?"

Onu yatıştıracak bir şeyler bulma umuduyla zihnini karıştırdı. İstediği cevap açıktı ve tehlikede olan bu kadar çok şey varken, bunu ona vermekten başka bir şey istemiyordu. Ama ne kadar zorlarsa zorlasın -ona ne kadar bakarsa baksın ya da teninin tenini yakmasına ne kadar izin verirse versin- bu adamla ilgili hiçbir şey tanıdık değildi.

"Hayatım boyunca birçok şarkı dinledim. Hepsini hatırlamam beklenemez."

Kader avuçlarını yüzünde gezdirerek inledi. Ancak omuzları gevşediğinde ve öfkesi dindiğinde elini uzattı. "Lütfen." Bu bir yalvarıştı, bir ninni kadar yumuşak bir yalvarış. "Elimi tut ve tekrar deneyelim. Hatırlamana ihtiyacım var. Dinlemene ve kim olduğumu hatırlamana ihtiyacım var."

Signa geri çekildi, elleri yanlarına düştü. "Kimsin sen?" Belki de Kader'le ilgili ilk izlenimi, sandığı kadar yanlış değildi. "Seninle daha önce tanışmış olsaydım bilirdim."

Kader elini geri çekmedi, bunun yerine elini ileri doğru bastırdı ve bakışları, Signa'yı delip geçti. "Bilemeyebilirsiniz, Bayan Farrow. Eğer başka bir yaşamda karşılaşmış olsaydık, o zaman bilemeyebilirdiniz."

ON İKİ

Ne duruma ne de ruhunu ona açan ve onunla ne yapabileceğinden korkuyor gibi görünen adama gülmek uygundu. Bu yüzden Signa, içinde fokurdayan sinire rağmen gülmedi çünkü bu, şimdiye kadar duyduğu en saçma şeylerden biriydi.

"Hiçbir şey söylemiyorsun." Kader'in çenesi kasıldı. "Lütfen, bir şey söyle."

Signa ağzını açtı ama kelimeler dilinde takılı kaldı. O Kader'di. Bir insanın hayatının nasıl sonuçlanacağını biliyordu, tıpkı Lord Wakefield cinayetinin arkasında kimin olduğunu ve Elijah'ı nasıl kurtarabileceklerini bilmesi gerektiği gibi. Signa, onun olmasını istediği kişi olmayabilirdi ama bu adamı düşmanı olarak görmeyi de göze alamazdı.

"Benim ne olduğumu düşünüyorsun? Reenkarne olmuş sevgilin mi?" Kader aralarındaki boşluğu kapatırken, Signa'nın ağzı bıçak gibi keskindi. "Neden *ben* olduğumu düşündün ki?"

"Her insanın hayatı için, kaderlerini belirleyen bir goblen vardır," dedi. "Seninkinde benim dikmediğim gümüş iplikler vardı. Benim ipliklerim altın, Ölüm'ünkiler ise siyah. Ve seninkiler... Seninkiler gümüştü."

Konuşurken ona değil, etraflarında parlayan altın ipliklere baktı. *Her yerdeydiler.* Odadaki herkesi susturmuştu. Zamanı

durma noktasına getirmişti. Yine de tüm bunlara rağmen, alnında bir damla bile ter yoktu.

Ölüm'ün güçlü olduğunu her zaman biliyordu ancak yetenekleri genellikle büyük, ani patlamalar hâlinde geliyordu; keskin bir rüzgâr ya da ölümcül bir dokunuş gibiydi. Kader'in gücü daha tüketiciydi. Sonsuz ve dehşet vericiydi ve Signa'nın yapabildiği tek şey elini, yanında taşıdığı belladonnalara götürmek oldu.

"Bu dünyada her insanın kendine ait bir rengi olmasına yetecek kadar renk yok," diye fısıldadı. "Öyleyse neden ben?"

Kader, çenesini iki parmağının arasına alıp sadece ona bakabilmesi için başını geriye doğru eğdiğinde Signa sustu. "Çünkü sen sıradan bir insan değilsin, Azrail de değilsin. Sen Yaşam'sın ve seni ne kadar uzun zamandır aradığımla ilgili hiçbir fikrin yok." Gözlerinde, ne olduğunu anladığında Signa'nm neredeyse geri çekilmesine neden olacak bir bakış vardı: açlık. Sanki Kader, açlıktan ölmek üzere olan bir adamdı ve Signa da onun önüne serilmiş bir ziyafet gibiydi.

Yaşam.

Yaşam.

Signa bu kez ağzından kaçan kahkahayı kontrol edemedi. İki elini ağzına götürerek sesi bastırdı ama artık çok geçti. Onun *Yaşam* olduğunu mu düşünmüştü? Yüce Tanrım, son birkaç aydır neredeydi?

Kader'in gözleri kısıldı, kaşlarının arasında derin çizgiler oluştu. "*Azrail* olduğunuz için Ölüm'e karşı bir çekim hissetmiyorsunuz, Bayan Farrow. Ona karşı bir çekim hissediyorsunuz çünkü sizi benden alan kişi o. Başka bir zamanda, *benim* karımdınız."

Boğazında bir kahkaha daha köpürdü ama Signa bunu bastırdı. Onun *karısı!* Bu fikir bile gülünçtü çünkü bu adam onun ölümcül güçlerine hiç tanık olmamıştı.

"Sevdiğim kişi senin kardeşin." Signa ürkek bir geyik yavrusunu yatıştırır gibi alçak sesle ve yumuşak konuştu. "Ben sandığın

kişi değilim ama onu bulmana yardım edeceğim. Yaşam'ı birlikte bulabiliriz."

Kader'in geri çekilme şekline bakılırsa, söylediklerinin adamın yüzüne vurduğu düşünülebilirdi. Gözlerindeki altın, erimiş gibi yanıyordu ve arkasında tüm Wisteria titriyordu. Signa bir an için sarayın gerçekte ne olduğunu bir kez daha gördü: çıplak gri duvarlar ve çatlak arduaz zeminler. Boş ve altlarındaki zemin titredikçe sallanan, sadece altın ipleriyle ayakta duran kuklaları kadar cansızdı. Sonra tekrar kehribar rengi balo salonundaydılar ve etrafları, misafirlerin kahkahalarıyla çevriliydi. Geçiş o kadar hızlıydı ki, Signa bunun hayal gücü olmadığına kendini ikna etmek zorunda kaldı.

"Benim goblenlerim yalan söylemez." Kader artık ne çekingen ne de nazlıydı. Onu omuzlarından tutup bakışlarını yakalamak için eğilirken hareketleri dengesizdi. "Ben yalvaran bir adam değilim ama şimdi beni dinlemen için yalvarıyorum. Size düşünmeniz için yalvarıyorum, Bayan Farrow. Ne istediğinizi düşünmeniz için. Hayatınızın geri kalanını ölümle çevrili olarak geçirecek olmaktan mutlu musunuz? Acı ve kederle?"

Signa onu kendinden uzaklaştırmak için uzanana kadar titrediğini fark etmemişti. "O kadar da korkunç değil," diye fısıldadı, bir ruhu ilk kez gördüğü geceyi ya da Ölüm'ün onu öbür dünyaya giden köprüye götürdüğü geceyi hatırlayarak. "Ölüm hayatın bir parçasıdır."

"*Hayatın parçası* mı?" Kader alay etti. "Ya o ellerin öldürmekten fazlasını yapabilseydi? Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim. Sana öğretebilirim. Bunu isterdin, değil mi?"

İstemezdi.

İsteyemezdi.

Signa içindeki karanlığı daha yeni kabullenmiş ve ondaki güzelliği bulmuştu ama yine de... Yine o fısıltı vardı. Blythe'a ne olduğunu ve neler yapabileceğini itiraf etmekte bu kadar tered-

düt ediyorsa, o zaman belki de bir iğrençlik olduğu konusunda uyaran fısıltı...

Blythe'ın ondan korkmasını istemiyordu. Sevdiği *kimsenin* ondan korkmasını istemiyordu. Ama gerçeği bilirlerse... Nasıl korkmayacaklardı? Bir Azrail'i kollarını açarak karşılayacak tek bir ruh bile yoktu.

Signa sadece bu nedenle Kader'in vaadine doğru bir çekim hissetti ancak onun yardımını kabul edebileceği bir dünya yoktu. Ölüm'ü nasıl etkileyeceği için değilse bile, daha yeni yeni kendi vücudunda kendini rahat hissetmeye başladığı ve kendini bir kez daha keşfetme fikri korkutucu olduğu içindi. Bu yüzden Signa güçleriyle ilgili soruya cevap vermedi. Bunun yerine Kader'e şöyle dedi: "Ne dersen de ya da ne düşünürsen düşün, ben kardeşini seviyorum. Onu terk etmeyeceğim, beni ondan uzak tutmak da adil değil."

Kader'in gülümsemesi zayıfladı, gözlerinde bir karanlık kıpırdandı. "Aşkta ve savaşta her şeyin mübah olduğunu söylerler. Siperimi inşa ettim, tüfeklerimi getirdim ve geri çekilmeye hiç niyetim yok. Kim olduğunu hatırlayana kadar seni takip edeceğim. Eğer bu sana kur yapmam gerektiği anlamına geliyorsa, Signa Farrow, yaparım. Çiçekler, gezintiler, hatta istediğin buysa şiirler. Neden hoşlanıyorsan onu öğreneceğim ve sonunda bir zamanlar sahip olduğumuz hayatı hatırlayacaksın."

Bu konuşma hiç de Signa'nın beklediği gibi gitmiyordu. Göğsündeki sinirlerin karıncalanmasını hissedebiliyordu ve Diana'nın donmuş elinden yelpazeyi almak için geri çekilmek zorunda kaldı ve kendini serinletmek için umutsuz bir girişimde bulunarak yelpazeyi açtı.

Kader yanılıyor olmalıydı. O, Yaşam değildi. Olamazdı. Magda teyzesini öldürmüştü. Hayatlarını çalmıştı, onlara hayat vermemişti. Kader aptalca umutlu bir adamdı. Ama belki de bunu kendi yararına kullanmanın bir yolu vardı.

"Benimle bir *anlaşma* yap." Sözlerini yüksek sesle söylemeden önce düşünecek zaman bulamadı ve yelpazesini sallamayı durdurdu.

"*Anlaşma* mı?" diye tekrarladı Kader. "Benimle bir anlaşma yapmanın ne anlama geldiğini anladığından şüpheliyim."

Elbette anlamıyordu. Kader'le yapılan bir pazarlık en az Ölüm'le yapılan bir pazarlık kadar tehlikeli geliyordu ama Signa yine de kendini durduramamıştı. Eğer bu, eline geçen tek fırsatsa onu değerlendirmek zorundaydı. "Sen bana çiçek atarken ya da kapımda belirirken boş boş durmak zorunda değilim. Ama Ölüm'le iletişim kurma yeteneğimi geri getirirsen, o zaman bu fantezini eğlenceli hâle getirebilirim."

Kader'in çenesi kasıldı ve Wisteria Bahçeleri'nin bir fırın gibi ısındığını teninde hissetti, hava boğucu ve bunaltıcıydı. Bir pencereye çekilip Kader'in şiddetinden kaçmayı çok istemesine rağmen Signa, Kader'in ifadesi değişene kadar omuzlarını dik ve çenesini yukarıda tuttu.

"Şartlarım var. Birincisi, Ölüm'le olan iletişiminiz sadece biz buluştuktan sonraki akşamlar yeniden sağlanacak."

Signa itiraz etmek için ağzını açtığında, adamın kalkık kaşları itirazını durdurdu. Görünüşe göre bu anlaşma olabildiğince iyiydi. "Ve bu anlaşmaya sadık kalacağına yemin ediyor musun?"

"Tabii ki ediyorum." Her kelimeyi özenle seçmişti.

"Büyük resimde bunun pek önemi yok. Önünde sonunda beni hatırlayacaksın ve hatırladığında onunla iletişimi kesmeye kendin karar vereceksin. *Bu,* hayal edebileceğim tüm intikamlardan daha iyi olacak."

Signa'nın nefesi boğazını yaktı. Kader kendinden çok emindi. Her şeyi hesaplamıştı. Ama başka ne seçeneği vardı ki? "Pekâlâ. Bu geceyi ilk buluşmamız olarak sayıyorum ve kabul ediyorum." O kadar sessiz konuşmuştu ki, Kader'in sırıtışını görmeseydi kelimeleri yüksek sesle söylediğinden emin olamayacaktı. Daha önce

onun esrarengiz olduğunu düşünmüş olsa da son iki kelimeyle sanki bir düğmeyi çevirmiş gibiydi. Adam resmen parlıyordu.

"Kader'le yapılan anlaşmalar bağlayıcıdır, Bayan Farrow. Almak istediğimde hazır olmalısınız." Sanki her kelimenin tadını çıkarıyormuş gibi konuşuyordu.

Signa bu kadar kolay kabullenilmeyeceğini bilecek kadar masal okumuştu. "Sadece üç etkinlik ya da gezi hakkın var. Ondan sonra da Ölüm'le iletişim kurma yeteneğimi tamamen geri vereceksin."

Adamın kahkahası kadının tüylerini diken diken etmişti. "Bir ay," diye düzeltti. "Bu süre içinde sizi birçok kez ziyaret edebilirim."

Cevabı, Kader'in beklediğinden daha kısa sürdü ama yine de Signa'nın, hayal kırıklığını gizlemesine gerek kalmayacak kadar uzundu. "Pekâlâ," diye kabul etti, "ama cevaplaman gereken bir soru daha var: Lord Wakefield'ı kim öldürdü?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Kader'in sırıtışı hiç değişmedi. "Artık müzik yok ve artık dans etmiyoruz." Bir anda insanlar kapılara doğru yöneldi, konuklar merdivenlerden aşağı asker gibi yürüdü. "Umarım sizin geceniz de benimki kadar güzel geçmiştir. Yakında tekrar görüşeceğiz, Bayan Farrow."

Oyalanmadı ya da kızın içine düştüğü durumu bir saniye bile düşünmesine izin vermedi. Konukların geri kalanı balo salonunu terk ederken Signa eteklerini topladı ve Wisteria Bahçeleri'nden kaçtı.

ON ÜÇ

Signa, Blythe'ı arabada yığılmış hâlde buldu. Kız, cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu ama aslında ikisi de öyleydi.

"Neredeydin sen?" Signa arabanın kapısını çarparak kapatırken, aynı şeyi yapmak için öne eğilmiş olan şoförü şaşırtacak şekilde sert bir şekilde sordu.

Blythe gözlerini kırpıştırdı. Bir kez daha ve sonra tekrar. "Ben... Dans ediyordum sanırım. Hava o kadar sıcaktı ki hava almak için buraya gelmiş olmalıyım." Her kelimeyi bir bulmaca gibi bir araya getirmek için zaman harcadı.

Hatırlamıyordu. *Tabii ki* hatırlamıyordu.

Signa kızgın mı yoksa rahatlamış mı olacağına karar vermeye çalışırken başı koltuğa yaslandı. Sonunda Blythe'ın tedirginliğini yatıştırmak umuduyla, "Sanki şeytanın yuvasında dans ediyormuşuz gibi hissettim," diye homurdandı. "Byron çoktan arkamızdaki arabaya bindi. Herkes gidiyor."

"Bu kadar erken mi?" Blythe kaşlarını çattı, zihnindeki çarklar hâlâ dönüyordu. Pencereden dışarı, zift kadar siyah olan gökyüzüne baktı. "Zaman nasıl geçti böyle?"

Signa ancak sürücü dizginleri vurduğunda ve atlar dağdan aşağı inmeye başladığında rahat bir nefes alabildi. Blythe ise tırnaklarıyla uğraşıyor, dalgınca tırnak etlerini didikliyordu.

İkisi de o sabah dış görünüşlerine büyük özen göstermiş olsalar da, Blythe'ın soluk sarı saçları sanki ormanda avlanmış gibi görünüyordu. Başıboş bebek saçlarından oluşan bir hale yüzünün her köşesine dağılmıştı ve güzel yanakları derin bir şekilde kızarmıştı. Signa ise cildinin her santimetrekaresinin yapış yapış olduğunu hissediyordu ve o sabah sürdüğü pudra ya da allıkların muhtemelen eriyip gittiğini düşünüyordu.

"Bir şey öğrendin mi?" diye sordu Blythe, başını pencereye yaslayarak. Signa da pencereye yaslanmış, avludaki çeşmeye son bir kez bakmaya çalışıyordu. Kendisine o kadar benzemeyen bir kadın heykeli vardı ki, Signa kollarını kaşıdı ve bu olasılığı aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

O değildi. Olamazdı.

"Sadece daha fazla dedikodu," diye yanıtladı Signa. "Charlotte oradaydı. Eliza da."

Blythe, "Yas kıyafetleri içinde bile değildi," dedi. "Tuhaf, sence de öyle değil mi? Bütün gece Lord Bainbridge'le dans etmesine rağmen gözlerini Aris'ten alamadı."

Signa'nın kanı dondu. *"Aris?* Prensi mi kastediyorsun?"

"Senin yanında da resmî olmak zorunda mıyım, kuzen?" diye çıkıştı Blythe. Signa karşılık vermemek için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. Blythe zekiydi; Signa'nm bilgi sakladığını düşünürse, bir tazı gibi gerçeğin kokusunu alırdı. Blythe sesinde hafif bir tedirginlikle devam ettiğinde rahatladı: "Eliza'nın gelmesine şaşırdım. Böyle devam ederse akbabaların üzerine üşüşmesi uzun sürmez."

Signa, Eliza'nın hayranı olmasa da -genç kadın her zaman dedikoducuların en kötüsüydü ve Signa'nın şimdiye kadar tanıştığı hanımlar arasında belki de en yargılayıcı olanıydı- kederin insana akılalmaz şeyler yaptırabileceğini herkesten daha iyi anlıyordu.

Blythe sanki Signa'nın düşüncelerini yüzünden okuyabiliyormuş gibi, "Seni temin ederim ki, davranışlarını değiştiren şey sezonda olmamız, kederi değil," diye ekledi. "Bir prensin sahaya

çıktığını duyar duymaz bir anne kadar heveslendi. Yakasını gördün mü?"

"Benimkini gördün mü?" Signa elbisesinin korsesini işaret etti ve Blythe öne doğru uzanarak Signa'yı dizinden kavradı.

"Tam olarak demek istediğim bu! Senin iğrenç davranışların bir yana, biz buraya bir prensi baştan çıkarma niyetiyle geldik, o da öyle. Ya da en azından o Vikont'u. Amcasının ölümüne odaklanmak garip bir şey gibi görünüyor, değil mi? Eliza'nın sahip olduğu babaya en yakın şey oydu."

Bu biraz tuhaftı, tıpkı dans etmediği zamanlarda Byron'ın yanında bu kadar çok zaman geçirmesinin tuhaf olduğu gibi. Ama Lord Wakefield'ın ölümünden önce bile Signa, Eliza'nın sosyeteye girdiği andan itibaren tavırlarının değiştiğine tanık olmuştu. İlk yılında bir eşleşme istemişti. Bu, Signa'nın karşı çıkabileceği bir şey değildi. Ne de olsa Signa da bir zamanlar kendisi için bunu umut etmemiş miydi?

"Ona göz kulak olmakta fayda var," diye onayladı Signa. "Yine de Dük'ü öldürmek için ne gibi bir nedeni olabileceğini anlamıyorum."

Blythe içini çekti ve eldivenlerini giydi. "Hayır, sanırım bir nedeni yoktu. Onun kolunda kasabada geçit töreni yapmaktan hoşlanıyordu. Dük, ona her zaman en güzel elbiseleri alırdı."

Belki de bulunması gereken bir neden vardı ama bu biraz zorlama gibi görünüyordu. *Her* şüpheli zorlama gibi görünüyordu. Katili bulmak, boşa kürek çekmekten biraz daha fazlası gibi geliyordu ve Byron listesinin başında olsa da, parçalar birbirine uymuyordu. Blythe'a onunla Eliza Wakefield arasında fark ettiklerini anlatmak istiyordu ama Blythe, ailesi söz konusu olduğunda yeterince şey yaşamıştı; Signa onun da amcası tarafından ihanete uğramış gibi hissetmesini istemiyordu.

Dağın yamacından aşağıya indiklerinde yol düzleşmişti. Konuşma sakinleştiğinde Blythe başını pencereye yasladı ve gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra derin derin nefes alıyordu.

Signa arkasına yaslandı, bacaklarını elbisenin altına yaydı ve sonra kaşlarını çattı çünkü bu hareket ona Ölüm'le -Sylas'la- ilk konuşmaya başladığı zamanı hatırlattı. İkisi bir tren vagonundayken, o abartılı uzunluktaki bacaklarını olabildiğince kaba bir şekilde açmıştı.

Tanrım, şimdi onunla birlikte olmayı ne kadar isterdi.

Pencereden dışarı bakarken, yüksek kızılağaçların arasından güzel bir mavi ay görüntüsü yakaladı. Ona bakmak sonbahar anılarını geri getirdi. Sylas'la yıldızların altında ata binişini... Esinti tenini ısırmıştı ve başını gökyüzüne çevirip Gundry'yle birlikte ulurken yüzündeki alaycı sırıtışı hâlâ hatırlayabiliyordu.

Wisteria Bahçeleri'ndeki kaçamaklarını onun bilmesini istememişti, özellikle de gitmemesi için ona yalvardığını düşünürsek. Ama onu özlemişti ve Kader'in anlaşmasının ne kadar süreceğini kimse bilemezdi. Signa, Ölüm'le konuşmadan önce Thorn Grove'a dönene kadar beklemek istemedi. Blythe gibi o da başını vagonun penceresine yasladı ve gözlerini kapadı.

Bana kardeşinle ilgili hikâyenin geri kalanını anlatmaya niyetin var mı? diye sordu. *Yoksa sonsuza kadar oturup sonunu kendim mi düşüneyim?*

Signa bekledi, ayağını gergince salladığını fark edince durdu. Belki de tüm bunlar boşunaydı. Belki de Ölüm onu hâlâ duyamıyordu ve bu, Kader'in zalim şakasından başka bir şey değildi. Signa'nın gözleri yaşlarla dolmadan önce sonsuz bir süre geçmiş gibi geldi çünkü dikkatinin onun üzerinde olduğunu hissetti. Ölüm'ün kendisini ne zaman dinlediğini anlayamamıştı ama ortak düşünceleri en sık kullandıkları iletişim biçimi hâline geldiğinden beri Signa onun küçük inceliklerini hissetmeyi öğrenmişti: vücudundaki sessiz bir uğultu gibi. Duyularının karıncalanması, aniden onunkilere uyumlandı.

Ah Küçük Kuş, seni nasıl özledim. Şahsen yanında olmasa da Ölüm'ün sesi, Signa'yı aynı şekilde rahatlatan bir merhemdi.

Blythe uyuduğu için memnundu çünkü sırıtışını saklayabilecek bir şey yoktu. Gözlerini ovuşturarak ânın tadını çıkardı.

Kader, onun Ölüm'ü terk edeceğini düşündüyse aptalın tekiydi. Onu kış gibi seviyordu, kararlı ve her şeyi tüketen bir şekilde. Onu yazın kararlılığıyla ve doğanın vahşiliğiyle seviyordu.

Ben de seni özledim, dedi ona, hâlâ şansı varken. *Seninle konuşmak istediğim milyonlarca şey var ama ne kadar vaktimiz var, bilmiyorum.*

Ölüm'ün sanki yanındaymış gibi iç çektiğini duydu ve kendini onun yanındaymış gibi davranmaya zorladı. Sanki elini uzatırsa, vücudunun buz gibi soğukluğunu kendi bedeninde hissedebilecekti. *Sanırım kardeşimle konuştun.*

Bana Yaşam'ın kim olduğunu söylemeni istiyorum, dedi Signa cevap olarak, zaman kısıtlı olduğu için diğer tartışmaları atlatmayı umarak. *Bana her şeyi anlatmanı istiyorum.*

Uzun bir süre sadece sessizlik oldu. Signa tereddüt etti, anlaşmanın Kader tarafının zaman sınırına çoktan ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordu. Ama odaklandığında, Ölüm'ün hâlâ zihninin köşelerinde gizlendiğini ve cevap vermeden önce zamanını beklediğini hissedebiliyordu: *Kader uzun çağlar boyunca sahip olduğum tek şeydi. İlişkimiz mükemmel değildi; o hep benim insan dünyasına daha az müdahale etmem gerektiğini düşündü, bense her zaman onun daha fazla müdahale etmesini önerdim. Hayatlarını ördüğü ruhların isteklerini dinlemesini ve onları dikkate almasını. Ama Kader kendisinin mükemmel bir sanatçı olduğuna inanıyordu. Bir hikâye dokuduğunda, bir sonrakine geçer ve arkasına bakmazdı. Birbirimizin yöntemleri konusunda her zaman hemfikir değildik ama günün sonunda birbirimizin her şeyiydik. Ta ki bir gün bu sona erene kadar.* Ölüm burada durakladı, görünüşe göre düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Sonraki her kelime, sanki bu anı ona büyük bir şeye mal oluyormuş gibi acı vericiydi.

Bizim gibi bir kadın vardı, diye devam etti. *Bu dünyada her zaman bir şekilde var olmuş biri. Adı Yaşam'dı ve ışıl ışıldı.*

Kader ona hemen tutuldu ve gözlerimin önünde birbirlerine âşık oldular. Yaşam bir ruh yaratacak ve Kader ona bir amaç verecekti. Onun önünde hikâyelerini dokuyacaktı. O zamanlar daha nazik hikâyelerdi. Daha özenle dokunmuşlardı çünkü Yaşam onun ruhlarının gelişmesini, Kader de onun mutlu olmasını istiyordu. Gülümsemesini. Çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Signa'nın omuzları biraz sertleşti ve Ölüm hemen açıkladı: *Onu çok sevdim, Küçük Kuş. Ama bu romantik bir şekilde değildi. Yaşlandıkça, Yaşam'ın ne bana ne de Kader'e benzediğini daha iyi anlamaya başladım. Kader ve ben yaşlanmasak da Yaşam'ın gözlerinde ve ağzında çizgiler vardı. Yorulmaya başladı ve öyle bir zaman geldi ki üretebildiği yeni ruhlar çok azalmıştı.*

Bir gün, gitme zamanının geldiğini söylemek için beni kenara çekti. Bana hayatın sonsuz olmadığını ve çok yakında yeni bir formda bize geri döneceğini söyledi. Çünkü ölümü deneyimlemeden yaşam olmazdı. Onu götürmemi istedi ama önce Kader'le bir gün daha geçirmek istiyordu. Vedalaşmak için bir gün daha.

Elbette Kader ne olduğunu anladı. Ölüm sözlerine devam etti, her kelime dişlerine yapışmış gibiydi. *Onun isteğini reddetmemi istedi. Reddetmezsem, benimle bir daha asla konuşmayacağını açıkça belirtti. Benim de yas tuttuğumu göremiyordu ve bu yasın içinde. . . Duygusal biriydim.*

Ertesi gün Yaşam bana geldiğinde onu reddettim ve bu, şimdiye kadar yaptığım en bencilce şeydi. Çünkü Yaşam hepimizden daha güçlüydü ve gitme zamanının geldiğini biliyordu. Reenkarne olacaktı ama hiçbirimiz nerede ve ne şekilde olacağını bilmiyorduk, bizi tekrar bulmasının ne kadar süreceğini de bilmiyorduk. Zaten varlığımızın büyük bir kısmını onsuz geçirmiştik ve ne Kader ne de ben bunu tekrar riske atmak istedik. Ama daha önce de söylediğim gibi, öyle ya da böyle, onun zamanı gelmişti.

Ben direndikçe durum daha da kötüleşti. Signa kıpırdamadan duruyor, onun her sözüne sarılırken zorlukla nefes alıyordu. *Ölümünün çağrısını duydum. Zamanının geldiğini biliyordum.*

Yine de içimde bastırıp patlayana kadar direndim ve ona hayal edilebilecek en kötü ölümü verdim.

Veba, Signa. Kara Ölüm. Daha fazla idare edemeyene kadar bencilce onu hayatta tutmaya çalışıyordum. O ilk kurbandı ve sonra yayıldı, yayıldı ve Tanrım, nasıl da yayıldı. Bencilliğim yüzünden kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Benim hatam yüzünden kaç masum canın alındığım biliyor musun?

Signa şu anda onun yanında olabilmeyi diledi. Beklediğinden çok daha kötü olan bu hikâyeyi paylaşırken onun elini tutabilmeyi ve ona sarılabilmeyi...

Sonunda *yirmi beş milyon* dedi ve Signa böyle bir rakamın ciddiyetini midesine inen bir darbe gibi hissetti. *Dört yıl içinde yirmi beş milyon masum insanın hayatına mal oldum. Hepsi onun gitmesine izin vermek istemediğim içindi.*

Onu sevdin, dedi Signa ona, sadece aralarında var olan bu garip bağ aracılığıyla konuşabilmelerinden nefret ederek. *Hepimiz sevdiklerimiz için saçma sapan şeyler yaparız.* Blythe'ı bu yüzden korumuştu. Sırf Ölüm'le konuşma şansına sahip olmak için Kader'le bu anlaşmayı yapmıştı.

Bu saçmalıktan da öteydi, Signa. Bencilce ve acımasızcaydı. O zamandan beri Yaşam'ı görmedim, kardeşimi de. Belki bu bizim cezamızdır, belki de bizi hatırlamıyordur. Bir şeyden emin olmak zor ama ölümünü izlediğim günden beri Yaşam'ı bulamadım.

Signa, Kader'in ona söylediği her şeyi Ölüm'e anlatmak istiyordu. Onun gülmesini ve uzun zamandır aradıkları kadın olabileceğine inanmanın saçma olduğunu kabul etmesini istiyordu. Ama kelimeler boğazında düğümlendi çünkü onun düşünebileceklerinden korkuyordu.

Signa'nın başka biri olduğu doğruysa -öldürdüğü ve kardeşinin çok sevdiği kadın olan Yaşam olma ihtimali küçük de olsa varsa- Signa ile ilgili farklı hisseder miydi?

Şimdi soru sorma sırası bende. Kardeşime yaptığın ziyaret olaylı mı geçti?

Signa, Ölüm'ün konuştuğu her heceye odaklandı ve ne kadar kızgın olabileceğine dair bir fikir edinmek için sesini inceledi. Bunu söylemek sinir bozucu derecede zordu.

Balo anlamsızdı. Parmaklarını arabanın koltuğuna doğru kıvırdı. *Kader'i durdurmaya ya da Lord Wakefield'ın katilini bulmaya, geçen haftadan daha yakın değilim. Elijah için endişeleniyorum. Ve Blythe için de... Eğer onun adını temize çıkarmanın bir yolunu bulamazsak. Percy kaybolduğunda Thorn Grove'un çalışanlarına yaptığın gibi, polis memurunun aklına girip onu Elijah'ın masumiyetine ikna edemez misin?*

Ölüm'ün sessizliği, onun isteğini düşünürken uzun bir süre üzerinde ağırlığını hissettirdi. *Eğer bunu yaparsam, Kader sadece daha kötü bir şeyle karşılık verir. Bunu yok etmemize izin vermez.*

Bu noktada Signa, başını geriye atıp çığlık atma dürtüsüne direndiği için bir ödülü hak etmişti. Onun endişesini hisseden Ölüm, ipek kadar yumuşak bir sesle, *inancını kaybetme,* dedi. *Cinayet gecesi Thorn Grove'da olan herkesin şüpheli listesini çıkardık bile.*

Bu, onun düşündüğü kadar güven verici değildi. *Kasabanın yarısı o gece Thorn Grove'daydı.*

Belki, ama bu bir başlangıç, ki bu en son bir cinayeti çözdüğünde elinde olanlardan daha fazlası.

Signa'nın, Thorn Grove'a ilk geldiğinde tek bir kişiyi bile tanımadığı düşünülürse, bunun doğru olduğunu kabul edebilirdi. Yine de Blythe'ın katil adayının Thorn Grove'a sık sık girebileceğini biliyordu, ki bu da Lord Wakefield'ın katili için sahip olduğundan çok daha fazla bir şey değildi.

Neden bu sefer çok daha zor geliyor? Kendinden emin görünmek, bu davayı çözeceğine inanmak istiyordu. Ama bunu başaramadı. Ölüm varken olmazdı.

Kardeşim geçen sefer intikam almak için ensende solumuyordu ve durumu zorlaştırmıyordu. Sen de Hawthorneları şimdiki gibi sevmiyordun. Başlarda sevmiyordun.

Onları gerçekten çok seviyordu. Bu yüzden kafasını toparlaması ve bu işi çözmesi gerekiyordu. Ölüm haklıydı; harika bir ipucu olmasa bile, başlamak için elinde biri vardı: Byron.

Sana nasıl yardım edeceğimi henüz bilmiyorum, diye devam etti Ölüm, sözleri bahar meltemi gibi huzur vericiydi, *ama kardeşimle konuşacağım. Ve bu arada, ondan uzak durmanı istiyorum. Bu sefer gerçekten. Bana bunun sözünü verebilir misin?*

Kader'in onunla ilgili niyetleri göz önüne alındığında, bu imkânsız bir söz olurdu. Ama Signa, Ölüm'ün bunun tüm ayrıntılarını bilmesi gerektiğini düşünmüyordu. En azından önce kendi hislerini anlayana kadar... *Elimden geleni yapacağıma ve sağduyulu davranacağıma söz veriyorum.* Yapabileceğinin en iyisi buydu ve adını fısıldamasına rağmen Ölüm itiraz etmenin faydası olmayacağını biliyor gibiydi.

Sana hiç ne kadar inatçı olduğunu söyleyen biri oldu mu?

Dudaklarını ayıran sırıtış onu şaşırtmıştı. *Beni başka türlü ister miydin?*

Duraksaması yeterli bir cevaptı. *Böyle devam et, Küçük Kuş, bakalım bir dahaki sefere seni kollarıma aldığımda hâlâ bu kadar inatçı olacak mısın?*

Bu sözün zihnindeki görüntüsü onu hayali bir sarmala sürükledi. Kıpırdandı, giydiği dağ gibi kumaşların içinde aniden rahatsız edici bir şekilde ısındı. *Peki, ne yapacaksın? Bana ayrıntılı olarak anlat.*

Ölüm'ün sesi alçak bir hırıltıydı ama Signa onun cevabını duymayı başaramadı. Bunun yerine, Ölüm'e ait *olmadığı* kesin olan bir ses, "Neden böyle sırıtıyorsun?" diye sorunca vücudu taş kesildi.

Blythe, omzundan tuttuğu kuzenini incelemek için öne doğru eğildiğinde Signa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Elinin dış kısmını Signa'nın yanaklarına bastırdı ve alnını kırıştırdı. "Boynundan yukarısı kızarmış! Sana bir şey mi oldu?"

Blythe'ın eli ısındı ama Signa şaşkınlıkla geri çekilmeden önce, Blythe'ın bunu fark etmek için kısacık bir ânı vardı. "Ben gayet iyiyim!"

Daha da kızarmış olmalıydı çünkü Blythe yüzü zevkle aydınlanmadan önce uzun bir süre gözlerini kıstı. "Aman Tanrım, rüyanda bir adam görüyordun, değil mi? Kimdi o? Bana anlatmalısın!"

Ölüm'ün alçak, gürleyen kahkahası Signa'nın zihninin arkasında yankılandı. *Devam et,* diye alay etti, *söyle ona.*

"Kimse değil..."

"Bana bunu söyleme." Blythe alay etti. "Baloda biriyle mi tanıştın? Onun yanında gözünü bile kırpmadığına göre, bu kesinlikle prens değildi."

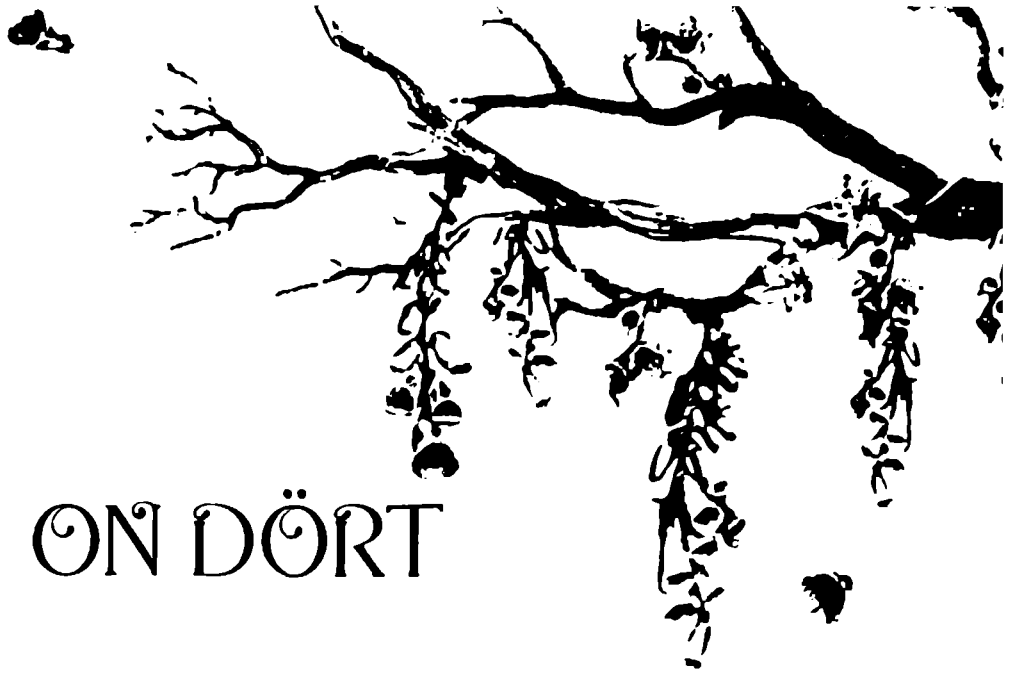
Her ne kadar biriyle tanıştığını söylemek istese de Signa o kadar telaşlıydı ki, bırakın davetteki herhangi birinin adını, kendi adını bile hatırlamakta zorlanıyordu. Blythe'ı tanıyan biri olarak, bir isim vermek ona zavallı adamı takip etme ve onun, ailesinin, en derin sırlarının ve Signa'ya layık olup olmadığının en ince ayrıntısına kadar öğrenmesi için izin vermek anlamına geleceğini biliyordu. Bu yüzden fazla düşünmeden aklına gelen ilk ismi söyledi.

"Everett Wakefield."

Blythe'ın ağzı kapandı. Ellerini hoş bir şekilde kucağında kavuşturdu ve rahat görünmek için pek de iyi bir iş çıkarmıyordu. "Şey, o... Yani, sanırım uygun *biri.* Ama Tanrım, Signa, zamanlama. Her şeyden sonra hâlâ onunla ilgileniyor olabilir misin diye merak ediyordum. Geçtiğimiz aylarda dikkatin ondan uzaklaşmış gibi görünüyordu, yine de burnumu sokmak istemedim. Yaşadığı onca şeyden sonra bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu bir tek Tanrı biliyor. Gerçi Charlotte'ın ona nasıl baktığını gördün mü? İkiniz bir çift olsaydınız ne düşünürdü, merak ediyorum."

"Sanırım sormam gerekecek." Thorn Grove'un yüksek kuleleri ve demir kapıları göründüğünde, Signa pencereyi buğulandıracak kadar ağır bir rahatlamayla nefes verdi. Arabadan ne kadar çabuk inerse o kadar iyiydi.

Ne de olsa Ölüm onu bekliyordu.

ON DÖRT

Blythe ertesi sabah erkenden Signa'nın odasına geldiğinde kapıyı çalma zahmetine girmedi. Vücudu, taşıdığı çiçek aranjmanının ağırlığı altında ezilirken yüzü kızarmış ve nefesi kesilmişti. Aranjman neredeyse kendisinin yarısı büyüklüğündeydi ve güzel yeşilliklerin üzerine dökülen salkımlarla doluydu.

"Prensin sevgisini bu kadar çabuk kazanmak için hangi kadınsı kurnazlıkları yaptığını sorabilir miyim?" Blythe aranjmanı Signa'nın çay masasının üzerine koydu, yere uzanan çiçeklere takılmamaya çalışıyordu.

Daha gün doğmamıştı ama Signa çoktan uyanmış, oturma odasındaki masaya oturmuş, Lord Wakefield'ın öldürüldüğü gece Thorn Grove'a davet edilenlerin isim listesini inceliyordu. O uyurken birkaçının üzeri çizilmiş gibiydi ve bu güncellemenin sadece Ölüm tarafından yapılmış olabileceğini fark etmesi için parşömene bakarak on dakika geçirmesi gerekti. Bunu fark etmesiyle birlikte masayı karıştırmaya başladı ve Ölüm'ün kendisi için bıraktığı mektubu, isim listesinin içinde buldu. Sayfaya kır çiçekleri sıkıştırılmıştı ve Signa'nın kalbi, mektubu görünce neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Kader onların konuşmasını engelleyebilmiş olabilirdi ama bunu engelleyemezdi. Bu iş bittiğinde yapacakları her şeyi ve

görecekleri her yeri ayrıntılı bir şekilde anlatan mektubu henüz açmıştı ki Blythe kapıdan içeri daldı ve Signa'yı sandalyesinden kalkarken mektubu korsesinin altına itmek zorunda bıraktı. Odayı geçerken kaşlarını çatarak çiçekleri inceledi.

"Çiçek çok güzel," dedi Blythe, sırtını esnetmeye çalışarak. "Onunla konuşma şekline ve şimdi Lord Wakefield'ı nasıl hayal ettiğine bakınca, mektupta senin adını görene kadar benim için olduğunu düşünmüştüm. Böylesine canavar bir adamı nasıl evcilleştirdiğinle ilgili hiçbir fikrim yok ama etkilendim."

Signa eğilip Blythe'ın haklı olduğunu gördü. Aranjmanın ortasında ona gönderilmiş yaldızlı bir zarf vardı. Zarfı çiçeklerden ayırdı ve aceleyle birkaç yaprağı masaya düşürdü.

"Prensi umursamadığını sanıyordum," diye zorladı Blythe, zarfı incelemek için birkaç adım daha yaklaşırken gözleri kısıldı.

"Onu umursamayan biri olarak, gönderdiği şeyle kesinlikle ilgileniyor görünüyorsun," diye karşılık verdi Signa. Böyle düşmanca görünmek istememişti ama Blythe'ın meraklı tavrı, sinirlerini bozuyordu ve bu mektupta her ne yazıyorsa, Blythe'ın görmemesini tercih ederdi.

"Merak etmek bu kadar yanlış mı?" Blythe yere düşen yaprakları süpürdü. "Emin ol, varlığıyla bana yük olduğu için bir özür olarak bana çiçek göndermesi gereken adamı yeterince küçümsüyorum. Çiçek oldukça güzel."

Ne yazık ki öyleydi. Pahalı da görünüyordu. Bu da teslim edildiğini gören herkesin, prensin niyetini hemen anlayacağı anlamına geliyordu. Signa, Byron'ın aklından neler geçtiğini ancak hayal edebiliyordu.

"Mektubu okumayacak mısın?" Blythe ayak parmaklarının ucuna basarak bir kez daha Signa'nın omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Eğer prensin ilgisini kazandıysan, o zaman cevap vermelisin!"

Signa zarfı yırtıp açarken iniltisini bastırdı ve vücudunu her saniye daha da yaklaşan Blythe'tan uzaklaştırdı. Signa, Kader'in

ne diyeceğini bilmek istemiyordu ama mektubu ocağa fırlatırsa ne yaptığını anlayacağından da şüphesi yoktu. Ve kendisi de biraz merak etmiyor değildi.

Signa titreyen parmaklarıyla içindeki parşömen parçasını çıkardı. Zarif bir yazıyla yazılmış basit bir cümle vardı:

Bana bir şans verin ve buradaki kötü adamın ben olmadığımı size göstereyim, Bayan Farrow.

Signa bayılacakmış gibi hissetti.

"Ne yazıyor?" diye sordu Blythe, Signa notu göğsüne bastırıp gözden kaybolurken.

"Bir şey değil. Sadece onunla dans ettiğim için bana teşekkür eden bir not."

Blythe'ın dudakları memnuniyetsiz bir bir biçimde büzüldü. "Ben de onunla dans ettim. Şuna bir bakayım..."

Blythe mektubu almak için hamle yaptığında Signa kenara çekildi, sonra Elijah'ın hapishane hücresinde kâğıt parçasına ne yaptığını hatırladı ve onu ufaladı. Blythe beklenti içinde avucunu uzattığında Signa kâğıdı ağzına attı.

Ancak bu, Elijah'a götürdüğü küçük kâğıt parçasından çok daha kalındı ve boğazına takıldı.

Blythe'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Aklından ne geçiyor senin?" Konuşmasını engelleyen mektup olsun ya da olmasın, Signa cevap veremedi.

Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü kapı çalındı ve Elaine bir an sonra aceleyle içeri girdi.

"Bayan Farrow!" diye bağırdı hizmetçi. "Hemen hazırlanmalısınız!"

"Ne oldu Elaine?" Blythe'ın sorusu Signa'ya parşömen tomarını tükürmesi ve dilini temizlemesi için bir süre tanıdı. Kimse

bakmazken aceleyle nemli kâğıdı yırtıp kalıntılarını çöp kutusuna attı. "Bir şey mi oldu?"

"O *burada*, hanımefendi." Elaine'in sesi beklentiyle titriyordu ve Signa, kadının Elijah'ı kastetmesi için dua ederken kanı dondu. Belki de Kader'in mektubu onlara yardım etmeye karar verdiği anlamına geliyordu. Ama sonra Elaine devam etti: "Everett Wakefield sizi görmek için burada. Bay Hawthorne da onunla birlikte salonda."

Blythe boğazının arkasından bir takdir sesi çıkardı. "Önce prens, şimdi de dük. *Birileri* hareketli bir akşam geçirmiş."

Signa sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Lord Wakefield beni görmeye mi geldi? Ama bugün misafir kabul etmiyorum." Bu sözler kendi kulaklarına bile saçma geliyordu çünkü tüm bu olup bitenler göz önüne alındığında, özellikle de bu kadar erken bir saatte, iyi bir nedeni olmadan onu çağırmayacağı kesindi. Yine de merak Signa'yı yeniden ayağa kaldırdı ve Blythe'ın kendini beğenmiş sırıtışını fark ettiğinde omzuna hafifçe vurdu. "Pekâlâ. Onu bekletmemeliyiz."

Elaine aceleyle Signa'nın sabahlığını çıkarmasına ve yüksek yakalı, uzun kollu, bilekleri dantellerle süslenmiş krem rengi, güzel bir elbise giymesine yardım etti. Signa, Elaine'in saçının her telinin yerinde olduğundan emin olmak için nasıl telaşlandığının farkında olarak eldivenlerini hızla kendisi çekti. Everett'in babası kısa bir süre önce ölmüşken birinin dış görünüşüyle ilgilenmesi saçma gelmişti ama itiraz etmedi.

Elaine, "Görünüşe göre prens üzerinde iyi bir etki bırakmışsınız," dedi. "Sizin için gönderdiği tüm çiçekleri görmelisiniz."

Tanrım, daha fazlası vardı.

Blythe geceliğinin eteğini havaya kaldırarak eğildi. "Bundan sonra sana hitap ederken reverans yapayım mı, kuzen? Bir prensesi gücendirmek istemem."

"Ne zamandan beri bir ünvan seni birilerini gücendirmekten alıkoyuyor?" Elaine korsesinin bağcıklarını öyle bir sıktı ki,

Signa kaburgalarının çatlamasından endişe etti. Sabahları hazırlanmak gerçekten zorlu bir işti ve giyinip hazır olduğunda Elaine terlemişti, Signa nefessiz kalmıştı ve biraz da canı yanmıştı, Blythe ise köşedeki sandalyeden onu izliyordu.

"Lord Wakefield neden burada olduğuna dair herhangi bir bilgi verdi mi?" diye sordu Signa, ayakkabılarını giyip kapıdan çıkmaya hazırlanırken.

Elaine onun arkasından geldi. Signa'dan daha kısaydı ve yetişmek için acele etmesi gerekiyordu. "Sadece sizinle konuşmaya geldiğini söyledi."

Signa son iki haftadır her gün Everett'in nasıl olduğunu merak ediyordu. Kuzeni Eliza'nın aksine, Everett dikkatleri üzerine çekmemiş, malikânesinden bir kez bile ayrılmamıştı. Eğer çıksaydı, Signa dedikoduları duyardı. Öyleyse neden ilk kez dışarı çıktığında onca yer arasından Thorn Grove'a gelmeyi seçmişti?

"Bekle!" Blythe onları takip ederken tısladı. Üzerinde hâlâ sabahlığı ve geceliği vardı, koridorda hızla ilerlerken saçları açıktı. "Ben de geliyorum!"

Elaine dehşete düşmüş bir solukla dönüp ona baktı. "Kesinlikle gelmiyorsunuz! Sizi uygun şekilde giydirmemiz gerek ve zamanımız yok..."

Blythe ona el salladı. "Beni *görmeyecek*. Ben sadece dinleyeceğim. Yüksek sesle konuş, kuzen. Kelimelerin net olsun."

Signa, Blythe'a ne kadar aptalca ve meraklı göründüğünü söylemekten başka bir şey istemezdi ama tartışacak zaman yoktu. Merdivenlerin tepesine ulaşmışlardı ve Blythe hemen bir adım geri çekilerek sahanlığın bir köşesine saklandı. Elaine de orada kaldı ve Signa'yı tek başına inmek zorunda bıraktı.

Hizmetçi kadın haklıydı, her yerde çiçekler vardı. Devasa şakayık ve gül aranjmanları... Leylaklar... Devasa mermer vazolardan sarkan sonsuz yüksükotu salkımları... Bunun aşırı olduğunu söylemek hafif kalırdı. Signa salona doğru ilerlerken her şeyi

görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve fark edilmeden durumu değerlendirmek için bir an bekledi.

Byron ve Everett karşı karşıya oturmuştu, aralarında bir tepsi çay ve el değmemiş hamur işleri vardı. Everett tepeden tırnağa matem siyahı giymişti ve şapkasını kucağında tutuyordu. Bronz teni solgundu ve Signa'nın daha önce fark etmediği ince çizgiler alnına kazınmıştı.

Her hareketi dalgınca olsa da Everett kibarca sohbet ediyordu ve Byron da bir zamanlar Percy'nin olduğu kadar düzgün davranıyor, kolay konulara giriyor ve Signa istediğinden emin olsa da burnunu sokmamaya çalışıyordu. Ne Elijah'ın ne de Dük'ün adından bahsedildiğini duydu ve çok geçmeden merakı onu alt etti. Salonun eşiğinde boğazını temizledi.

İki adam ayağa kalktı. "Bayan Farrow!" Everett küçük adımlarla ilerledi ve arkasındaki çiçeklere dikkatle baktı. "Bir kez daha habersiz geldiğim için beni bağışlayın. Bunu alışkanlık hâline getirmeyeceğime söz veriyorum. Geleceğimi bildiren bir mektup gönderecektim ama..."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. İnsanlar bugünlerde Everett'i parçalamak için ortaya çıkmasını bekleyen piranalar gibiydi. Salona girdi ve hemen onun yanına gitti. Uygunsuz da olsa, Everett'in ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Özür dilemenize gerek yok. Lütfen, oturalım. Babanız için üzgünüm ve bunun adil bir soru olmadığını bilsem de, sormadan edemiyorum... Nasılsınız?"

Otururken, "Bayan Killinger bana zaman ayırarak çok nazik davrandı," dedi ve onu yanına çekti. "Her şeyi ayarlamama yardım ediyor. Cenaze, defin, ünvanım için yapılacak tören... Doğrusu, bu yüzden buradayım. Seni ve aileni davet etmek ve o geceki davranışım için özür dilemek istedim. Amcalarınla ilgili söylediklerim nasıl ağzımdan çıktı, hiçbir fikrim yok." Bakışları, başını sallayan ama Everett'i keskin gözlerle izleyen Byron'a

kaydı. Görünüşe göre zaten kendi aralarında bu konu üstüne konuşmuşlardı.

"Aklım başımda değildi," diye devam etti Everett. "Aklım başıma gelir gelmez polis memuruyla konuştuğumu ve Elijah'ı savunduğumu bilmenizi isterim."

Signa, Blythe'ın dinlediği merdivenden gelen sessiz bir gümbürtüyü duymazdan gelerek doğruldu. "Serbest bırakılacağını mı söylüyorsunuz?"

Everett'in tekrar konuşmadan önceki uzun gecikmesi yeterli bir cevaptı. Yavaşça elini onunkinden çekti. "Amcanın, babamı zehirlemek için bir nedeni olduğuna inanmıyorum ama Bay Hawthorne ona içkiyi verenin kendisi olduğunu itiraf etti ve polis memuru da onun, babamın ölmesini istemek için bir nedeni olduğunu düşünüyor. Ne dersem diyeyim, onu tutacaklar. Bunun olmasını asla istemediğimi bilmen gerektiğini düşündüm."

Everett'in yerinde olsaydı ve durum tersine dönseydi, Signa muhtemelen ondan nefret ederdi. Zihninin bir tarafı hemen olası nedenleri düşünmeye başladı. Ama sonra Kader'den gelen ve onun kendini kanıtlama niyetini gösteren mektubu hatırladı. Everett'in geri dönüşü, onun bir hediyesi olabilir miydi? Everett'in gözlerindeki özür, neredeyse bedeninin rahatlamasına izin verebilecek kadar samimiydi. Neredeyse ama tam olarak değil çünkü Everett'in kendi isteğiyle mi geldiğini yoksa Kader'in mi onun zihnine bu tohumu ektiğini bilmiyordu.

Sonunda, "Onu destekliyor olmanız çok yardımcı oluyor," diyebildi. "Babanızın başına gelenler korkunçtu, Everett. Şu anda amcamı düşünüyor olmanız bile çok takdire değer ama kendinize dikkat etmelisiniz. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin."

"Aslında bir şey var." Ceketinin içine uzanıp bir mektup çıkaracak kadar eğildi. "Daha önce de söylediğim gibi, Berness Dükü olarak resmen yerimi almam gerekiyor. Sizin ve ailenizin yemin törenine katılmanız benim için çok önemli."

Mektubu avucunun içine bastırdığında Signa sustu. İstediği şey hiç de küçük bir şey değildi ve Kader olmasaydı, Signa, Everett'in bunu isteyeceğinden bile şüpheliydi. Gerçi Kader olmasaydı, Elijah'ın en başta suçlanacağına da inanmıyordu. Yine de eğer o ve ailesi, amcasını suçlu ilan eden adamdan gelen bir davetiyeyle törene gelirlerse... Elijah'ın adını temize çıkarmak için bundan daha iyi bir adım olabilir miydi?

"O gece aceleci bir suçlama yaptım." Everett bir elini saçlarına götürdü, âdemelması titriyordu. "Bunun için özür dilerim. Ailenize verdiğim zararı onarmak için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm." Byron boğazını temizledi ve Signa ona bir kez başını salladığını görecek kadar uzun süre baktı.

Davetiyeyi kucağına koydu ve Everett'e bir gülümseme fırlattı. "Orada olacağız." Cevabını duyunca omuzları gevşeyene kadar onun bu kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

"Harika," dedi ve bütün bunları Kader düzenlemiş olsa bile Everett'in her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu. Everett ondan daha nazik bir insandı, aslında çoğu insandan daha nazikti. Derinden, içten gelen bir şekilde nazikti.

Everett ayağa kalktı, Byron ve Signa da onu izledi. "Kimse arabamı ön tarafta görmeden gitmeliyim. Ama tüm ailenizden tekrar özür dilerim ve hepinizi törende görmeyi dört gözle bekliyorum."

"İyi bir dük olacaksın," dedi Byron ona. "Baban seninle gurur duyardı."

Sadece bu dört kelime bile Everett'in nefesini kesmeye ve gözlerinde kalan ışığı da yok etmeye yetmişti. Signa onun solgun dudaklarına baktı, kendini toparlamaya çalışmasını izlerken içindeki suçluluk duygusu kabarıyordu. "Teşekkür ederim." Sesi duygsuzdu ama kendini gülümsemeye zorlamıştı. "Umarım öyledir. Şimdi müsaade ederseniz." Everett belki de daha fazla sakin davranamayarak şapkasını başına geçirdi ve aceleyle arabasına doğru yürüdü.

Kapı arkasından kapandığı anda Blythe resmen merdivenlerden aşağı uçarak geldi. Sabahlığı iki çiçek aranjmanının arasına sıkışana kadar arkasından sürüklendi ve etek ucunu kurtarmak için durmak zorunda kaldı. "Sence samimi miydi?" diye sordu, nefesini toparlayabildiğinde.

"Samimi görünüyordu," diye itiraf etti Signa. "Yine de bunu söylemek zor."

"Bu tam da ihtiyacımız olan türden bir ilgi." Byron açık kapının ardındaki hizmetkârların hâlâ Kader'in hediyelerini topladığı yeri gözleriyle taradı. "Dikkatli davranmamız gerekecek. Yanlış bir hareketinizde, Bayan Farrow, her şey paramparça olur. Tören ne zaman?"

Signa zarfı açıp davetiyeyi çıkardı ve tarihi görene kadar zarif yazıyı gözden geçirdi. "Nisan ayının yirmisi."

"Bir haftadan az kalmış. Plan yapmak için fazla zaman yok." Byron bir elini çenesinde gezdirdi ve Signa'ya bir kez daha baktığında bunu endişeyle değil, yarışlardan önce bir atı incelerken gösterdiği dikkatle yaptı. "Bu iş beklediğimden daha iyi gidiyor. Böyle devam edersek Elijah'ı umduğumuzdan daha kısa sürede oradan çıkarabiliriz."

Ancak asıl soru *umut* edip etmediğiydi. Ve Signa'nın nihayet bir cevap almasının zamanı gelmişti.

Kitap Kurdu

ON BEŞ

Signa belladonna böğürtlenlerini, sardığı kâğıttan çıkardığında böğürtlenler çürümüş ve büzüşmüştü. Sadece on tane böğürtlen kalmıştı ve onlara bakarken, kafasının içinde Ölüm'ün sesinin ona bu riski almamasını söylediğini duyabiliyordu. Başka bir yol bulacaklarını söylüyordu.

Byron iki hafta boyunca suçlunun kendisi olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yapmamıştı ama eğer öyleyse, kaybedecek zaman yoktu. Elijah'ın çalışma odasından çıkması için saatlerce beklemişti ve ne zaman döneceği belli değildi. Byron uyumak için bile odadan neredeyse hiç çıkmamıştı ve çıktığında da kapıyı her zaman kilitlemişti. Signa onun, günlerini orada ne yaparak geçirdiğini öğrenmek istiyorsa, bu onun için bir şanstı.

Yatak odasının sıcaklığı düşerken Signa, onu göremese de Ölüm'ün orada, onunla birlikte olduğunu, kalan belladonnalardan beşini avucunda tutarken onu izlediğini biliyordu. Pencereler çarparak açıldı, odaya bir esinti girerken kenarlarını buzla kapladı ve avuçlarındaki böğürtlenlerden birini yere düşürdü. Arkasında Ölüm'ün durduğunu umduğu yere baktı, yere düşürdüğü belladonnayı aldı ve ne kadar korktuğunu görmesini istemediği için titreyen ellerini sabit tutmaya çalıştı.

Güçlerinde garip bir şeyler oluyordu ama Kader, Yaşam olabileceğinden şüphelenirse ölecek kadar hastalanmasına izin vermezdi. Bu rahatlatıcı bir düşünce değildi ama ona planında ilerlemesi için güven verdi. Fikrini değiştirmeden önce böğürtlenleri ağzına attı ve dilini kamaştıran çürümeye rağmen yüzünü buruşturarak çiğnedi. Daha sonra karyolanın üzerine diz çökerek tanıdık etkilerin kendisini ele geçirmesini bekledi. Her zamankinden daha uzun sürdü, böğürtlenler daha az etkiliydi. Çalışma odasının kapısının diğer tarafında sıkışıp kalmamak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Sonunda, dünya gri bir bulanıklığa dönüştüğünde ve bedeni soğuduğunda, Signa gözlerini açtı. Ölüm'ün nerede durduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu çünkü gölgeleri çoktan onun etrafında kıvrılmış ve onu göğsüne çekmişti. Ölüm, ona öylesine şiddetle sarılmıştı ki Signa, Ölüm'ün onu bırakıp bırakmayacağından emin olamadı.

Bu formdayken içinden akıp giden tanıdık güç akışına kendini bıraktı ve geceyi çağırırken başını ona doğru eğdi. Gölgeler ona doğru süzüldü, ayaklarından yukarı çıktı ve tenini bir zırh gibi kaplayana kadar parmak uçlarını sardı. Signa'nın elleri onları karşılarken esnedi. Güç o kadar doğal geliyordu ki Kader'e ve onun umuduna acıyordu.

"Merhaba, Küçük Kuş." Ölüm'ün sesi geceyi yarıp geçerek teninde serin bir yanık oluşturdu.

Tanrım, onun sesini duymak çok güzeldi. Sadece kafasının içinde değil, odanın içinde görkemli bir fırtına gibi esiyordu. Ona bakabilmek için eğildi; bir insan değil, yüzü ve teni karanlıkla maskelenmiş bir adam şeklindeki gölgeleri gördü.

"Bana kızma," diye fısıldadı. Kendini tekrar Ölüm'ün kollarına bırakıp onu karşısında hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Signa bu kadar çürümüş böğürtlenlerle bu durumda kalmak için her zamankinden daha az zamanı olacağından korkuyordu. "Zamanımız az."

"Bugünlerde hiç zaman yok. Kızmanın da bir faydası yok. İsteklerimi sonsuza dek görmezden geleceğini ve ne istersen onu yapacağını kabullenmiş durumdayım." Onu kapıdan çıkarken takip ederken kısık sesle konuşsa da bir kol mesafesinde durarak her hareketini gözlemledi. Duvarlara, Hawthorne soyunun portrelerine yakın durdular ve Ölüm yürürken portreleri inceledi. "Gerçekten de onlardan çok var, değil mi?" Birkaç adım daha attı, kısık gözlü ve kızgın duruşlu bir kadının portresinin önünde durdu. "Bu ruhu aldığım günü hatırlıyorum. Çığlık atmayı kesmedi ve bana eğer o öldüyse, kocasını da almam gerektiğini söyledi. Kocası gayet sağlıklıydı."

Signa gülümsedi ve elinin, Ölüm'ün elinin içine kaymasına izin verdi. Bu ânın tadını çıkarıyordu. Daha önce de Sylas'la bu koridorlarda dolaşmış, Lillian Hawthorne cinayetiyle ilgili ipuçlarını aramıştı. Kendini bu kadar sersemlemiş hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama Signa'nın hayatı hiçbir zaman normal olmamıştı ve yanında Ölüm varken amcasını araştırmak için gizlice çalışma odasına girmek, ona kendine has bir kur yapma tarzı gibi gelmişti.

"İşte burası." Signa içeriden gelecek ayak seslerini ya da yaşam belirtilerini dinlemek için durakladı. Cevap sadece sessizlik olunca Signa ürpererek kapıdan içeri süzüldü.

Elijah'ın çalışma odası hatırladığı gibiydi; karamel rengi zengin deri koltukları ve şık, cilalı mobilyalarıyla geniş bir odaydı. Erkeksi bir havası vardı, sıcaktı, sofistikeydi ve çam kokuyordu. Duvarlardaki raflara dizilmiş yüzlerce kitap, bozulmamış ve el değmemiş gibiydi ama masanın durumu başkaydı. Her sayfası notlarla dolu dergiler ve kâğıtlarla dolu bir karmaşaydı.

Ölüm, masanın etrafında sinsice dolaşan Signa'ya katıldı ve bir mobilyanın ortasında durup kendisini gerçek bir hayalet gibi hissetmesine gerek kalmaması için gölgelerine sandalyeyi yoldan çekmelerini emretti. Ölüm onu izlerken alçak sesle ve memnuniyetle güldü. "Şimdiden bu kadar kontrol sahibi olmanı beklemiyordum."

"Elbette, kontrol edebiliyorum." Etrafındaki gölgeleri tekrar çağırdı. Gölgelerin uzantıları, Signa'nın dokunamadığı sayfaları çeviriyordu. "Ne de olsa ben bir Azrail'im."

Sözler onun olduğu kadar kendisinin de yararınaydı ama yine de tökezledi. Bu formdayken, gölgelere hükmedebilmek ona kendini bu dünyadaki her şeyden daha güçlü hissettiriyordu. Kendisinin ve Ölüm'ün bu kadar benzer olmasından hoşlanıyordu. Yalnızca onun anlayabildiği bir yanı olması hoşuna gidiyordu.

Ama her ne kadar içinden akan bu gücün tınısını arzulasa da, Kader'in şüpheleri hâlâ zihnini meşgul ediyordu. Eğer haklıysa -eğer elleri gerçekten ölüm yerine yaşam getirebiliyorsa- o zaman arzuladığı gücün bu olması gerekmez miydi?

Bunun doğru olabileceğine inanmak istemiyordu ama yine de bu fikir zihninin derinliklerine işlemiş, kaşıyamadığı bir yara hâline gelmişti. Masanın üzerine dağılmış sayfaları ve kupürleri karıştırarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Gözüne ilk çarpan, bahçe yangınıyla ilgili olan bir haberdi.

Signa'nın boğazı düğümlendi. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, kâğıda uzanmaya çalıştı ama hayaletimsi eli, kâğıdın arasından kayıp gitti. Ölüm onun yanına geldi ve omzunun üzerinden sayfaları inceledi. Ve sonra Signa'yı dehşete düşüren gerçeği yüksek sesle söyledi: "Byron, Percy'nin kayboluşunu araştırıyor."

Defterlerde sadece notlar değil, satıcıların ve arkadaşların isimleri de vardı. Charlotte Killinger'ın adının altı çiziliydi ve Signa, kendi adının da daire içine alındığını büyük bir tiksintiyle fark etti. Elijah'ınki de öyleydi.

Arkalarında, Ölüm'ün dönüp acımasız bir sessizlik içinde incelediği bir harita vardı. Signa da haritaya baktı ama anında bakmamış olmayı diledi. Üzerinde X işareti olan kasabalar vardı ve sadece bir tanesi hâlâ daire içindeydi: Amestris. Masaya döndüğünde defterlerde aynı ismin yazılı olduğunu ve Amestris'teki her hanın ve meyhanenin adresinin not edilmiş olduğunu gördü.

"Byron onu arıyor," diye fısıldadı Signa. Suçluluk duygusu asit gibiydi ve içini yakıyordu. Görünüşe göre Byron şimdiye kadar ülkenin neredeyse yarısını aramıştı. Notları sayfa sayfa zarafetini kaybediyordu. Neredeyse okunaksız yazılar, günlüğün her tarafını kaplıyordu. Bazılarını okumak o kadar zordu ki, en son sayfanın başındaki bir kelimeyi neredeyse kaçırıyordu: *Cinayet?*

Signa geriye doğru tökezlediğinde gölgeler bir duman gibi ondan uzaklaştı. Ölüm onu omuzlarından kavrayarak tuttu.

"O, biliyor." Signa ölümlü formunda olsaydı, midesi bulanırdı. Bu hâliyle bir elini midesinin üzerine koydu ve içini yakan suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. "Percy'nin öldüğünü biliyor. Birinin onu öldürdüğünü biliyor. O kâğıtlarda benim adım var, Ölüm. Benim yaptığımı düşünüyor olmalı. O biliyor olmalı..."

"O hiçbir şey bilmiyor." Ölüm'ün parmakları kadının teninde kıvrıldı. "Arkamızda hiçbir iz bırakmadık. Byron istediği kadar şüphelenebilir ama hiçbir şey bilmiyor. Sana yemin ederim, icabına baktım."

Belki de. Yine de tek görebildiği, haritalarda üzeri çizilmiş şehirler ve vahşi bir el tarafından yazılmış düzinelerce dağınık nottu. Dışarıdan bakıldığında Byron soğukkanlılığını koruyordu. Ama içten içe...

"Percy'yi seviyordu." Signa'nın dudakları bu sözler karşısında uyuştu. "Onu seviyordu ve onu bir daha asla göremeyecek. Ne olduğunu bile bilmiyor." Kendisini unutulmuş bir oyuncak bebek gibi hissediyordu, dikiş yerlerinden yıpranan ipliklerle bir arada tutuluyordu. Percy sonunda ne kadar zalim olsa da, ailesi onunla ilgili cevapları hak etmiyor muydu? Onları böylesine acı bir gerçekten uzak tutmayı ummuştu ama ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu belirtmeden söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Eğer bu olursa, Hawthorneları sonsuza dek kaybederdi.

"Signa." Ölüm'ün onun üzerindeki etkisi zayıflıyordu. Bedeni ruh formuna girip çıkıyordu; bir saniye görünür, bir saniye sonra yarı saydamdı. Etrafında çılgınca gölgeler uçuşuyordu. "Eğer yas

tutmaları gereken Percy olmasaydı, Blythe olurdu..." Kapının kolu kıpırdayınca lafını sertçe yarıda kesti.

Ölüm gölgelerini etraflarına saçtı. Byron onları göremeyecek ya da duyamayacak olsa da, hem Signa hem de Ölüm olabildiğince hareketsiz kalarak birbirlerinin kaygılarından besleniyorlardı.

Ancak çalışma odasına giren Byron değildi, Blythe'tı ve Signa orada dururken, Azrail formunda görünmezken, kuzenine daha önceden bu odanın anahtarını sormadığı için kendini oldukça aptal hissetti. Byron'la ilgili şüpheleri söz konusu olduğunda Blythe'ın etrafında diken üstünde yürüyordu ama kuzeninin de en az kendisi kadar ondan şüpheleneceğini biliyordu. Signa ondan kaçarken Blythe'ın da kendi araştırmasını yaptığını tahmin etmeliydi.

Blythe masaya doğru ilerlerken bir ölü kadar sessizdi ama kâğıtları karıştırırken Signa kadar dikkatli değildi. Günlükleri her zaman açıldıkları sayfaya kadar kapatmazdı ve her şeyi düzenli tutmaya da dikkat etmezdi. Byron onların orada olduğunu fark etmesin diye Signa, Blythe her başını çevirdiğinde ve bir sonraki parşömene geçtiğinde her şeyi yeniden düzenlemeye özen gösterdi. Sylas'ın ona onca mevsim önce söylediği gibi, onlar, gelip geçen hayaletlerden biraz daha fazlası olacaklardı.

Blythe, Signa'nın yaptığından daha derine indi ve çekmecelerden birinde küçük, kadife bir kutuya rastlayana kadar masayı incelemeye devam etti. Donup kaldı ve Signa, Ölüm'ün omzunu kavradı. İçine bakmadan bile kutunun içindekilerin önemli olduğu inkâr edilemezdi. Yine de Blythe kutunun kapağını açarak altın bir bant üzerine yerleştirilmiş göz alıcı bir zümrüt taşı dışarı çıkardı.

Bu, Elijah'ın masası. Gölgeleri kıpırdanıp tedirgin görünürken kelimeleri zihninden söyledi.

Byron da bir haftadır kullanıyor. Yüzük ikisine de ait olabilir.

Yüzük muhtemelen Elijah'ın değildi, zira günlerini merhum karısını düşünmeden geçirmeye yeni yeni başlamıştı. Öte yandan Byron bu sezona her zamankinden çok daha fazla odaklanmıştı.

Adamın, Kader'in davetinde ne kadar tuhaf davrandığını ve Eliza'yla birden fazla kez yan yana durduğunu düşündü. Tabii bu, aralarında bir şey olduğu anlamına gelemezdi, değil mi?

Blythe kutuyu kapatıp yüzüğü derin bir kaş çatmasıyla çekmeceye geri bıraktı. Odak noktasını masaya kaydırdı, bir kez daha göz gezdirmek için kupürlerden birkaçını kaldırırken gözleri şimdi daha eleştireldi. Blythe'ın farkına varması, Signa'nın farkına varmasından biraz daha uzun sürdü. Yangınla ilgili makaleyi fark edene kadar haber kupürlerine baktı ve Byron'ın teorisini incelerken yüzü bembeyaz oldu. Percy'nin gittiğini değil, onun da öldürüldüğünü düşündü. Blythe kelimeleri defalarca okuduğu için kaskatı kesilmişti. Sonra kâğıtları topladı ve bulduğu yere geri koydu. Masayı kenarlarından kavradı, Signa'nın yanında olduğundan habersiz, Byron'ın listesindeki isimlerin sıralamasını okudu. Elijah'ın adını gördü. Signa'nınkini de.

"Hayır," diye fısıldadı Blythe. Signa, kuzeninin elini tutup ona her şeyi anlatmayı ne kadar da çok istiyordu. Ama Blythe onu asla affetmeyecekti. Neden affedecekti ki?

Signa kendi kendine, bu sırrı kendi iyiliği için değil, Blythe'ın iyiliği için sakladığını söylemişti. Ama suçluluk duygusu onu sıkıştırdıkça, Signa kendine ne kadar derin bir yalan söylediğini fark etti. Elbette Blythe'ı korumak istiyordu. Yine de Signa her şeyden çok onu kaybetmekten korkuyordu. Foxglove'a tek başına gitmekten, sevdikleri tarafından bir kez daha geride bırakılmaktan korkuyordu. Ölüm onu tutmuyor olsaydı, kuzenine ulaşmak için insan formuna geri dönebilirdi. O gece ormanda Blythe'ın hayatını kurtarmak için yapmak zorunda kaldığı her şey için özür dilemek istiyordu.

Kader'in sözleri kafasında tekrar tekrar çınladı: *Ya o ellerin öldürmekten fazlasını yapabilseydi? Bunu isterdin, değil mi?*

O anda istedi. Eğer bu, sevdiği birinin gözyaşlarından bir daha asla sorumlu olmamak anlamına geliyorsa, o zaman Tanrım, evet, bunu isterdi.

Dünya etrafında dönmeye başladı, çok sıcaktı. Hayır. Sıcak değil. Kavurucuydu. Alev alev, yakıcı, sanki bir şey onu canlı canlı yakıyormuş gibiydi. Başını tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bu, Ölüm'ün serinletici rahatlığı değil, ayaklarının altındaki tahta kalaslardan kalın sarmaşıklar fışkırırken içini yırtan alevli bir ateşti. Tıpkı ormandaki o gece, Gundry'nin onun yanında durduğu ve Signa'nın, Percy'yi tuzağa düşürmek için ölü bahçeyi canlandırdığı zamanki gibiydi. Ama bu, topraktan yükselen ölü bir böğürtlen değil, zemini bir orman yangını gibi yok ederek yükselen sarmaşıktı.

Ne oluyor? diye sordu Signa, kalın otlar Elijah'ın masasının ayaklarını yiyip bitirirken ve morsalkımlar tahta parçalarının arasına dolanırken paniğe kapılarak. Ölüm geriye doğru savruldu, gölgelerini bir şekilde hapseden sarmaşıkları pençelerken tıslıyordu.

Blythe bir çığlık atarak kendini masadan uzaklaştırdı ve yükselen topraktan kaçmaya çalıştı, botlarına doğru ilerleyen yosunları tekmeledi. Kendini bunun bir hayal olduğuna inandırmaya çalışırcasına sulanan gözlerini ovuşturdu ancak ellerini indirdiğinde, olgun yeşil saplar duvardan uzandı ve parmaklarının etrafında kıvrıldı. Blythe bu kez bir sandalyeye takılıp tökezlerken çığlık attı.

Buradan gitmeliyiz. Ölüm, Signa'nın ellerini sarmış olan sarmaşığı bir avucuyla yakaladı. Dikenler derisine batıyor, kandan ziyade karanlığın parçalarını çekiyordu. Dikenleri, kendi başına çıkaracak kadar iyi göremiyordu ve Ölüm, dikenleri koparıp onu çalışma odasından dışarı çıkarırken Signa titriyordu. Signa'nın dairesine dönerken bir kez bile durmadılar. Ne konuşmak için ne de soru sormak için. Hiçbir şey için. Ama geri döndükleri anda, çiçekli sarmaşıklar bedenlerinden uzaklaştı, Ölüm'ün, insan formuna dönerken kendisinden damlamasına izin verdiği gölgeler tarafından bir kenara süpürüldü. Signa ancak o zaman onun bakışlarındaki keskinliği ve sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi nasıl izlemeye koyulduğunu görebildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yemin ederim bunu yapmak istemedim. Bunun doğru olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum. Düşünmedim..." Nefes ciğerlerine geri dönerken göğsü sıkışmıştı. Damarlarındaki kan yanıyordu ve vücudu bir görünüp bir kayboluyordu. Ama henüz hasta değildi. Öksürmüyor ya da kan kusmuyordu ve bu zafere dört elle sarıldı.

Signa sonunda Ölüm'e hitap edecek cesareti bulduğunda, "Bir şey söyle," diye inledi. Ölüm genellikle insan rolünü iyi oynardı ama o anda Signa'ya bakarken gözlerini kırpmayı unutmuştu. Signa kendini sakinleştirmeye çalıştı. Elinden geldiğince sabit ve sakin kalmaya çalıştı çünkü tekrar bir şeyler filizlenmeye başlarsa bu, ikisinin de yararına olmazdı.

Ölüm, parmaklarını teker teker kızınkilere doladı ve gözlerini kapattı. "Bunu sen yarattın, Signa."

"Biliyorum. Ben isteyerek yapmadım..."

"Beni dinlemiyorsun." Elini sıkıca kavradığında Signa'nın korkusu arttı. Bu doğru olamazdı.

Olamazdı. Percy'yi öldürmüştü. Magda'yı öldürmüştü. Elleri ölümcüldü. Zehirli ve ölümcül çünkü o bir Azrail'di.

O bir *Azrail'di.*

Ama Ölüm'ün gri gözlerine bir kez baktı ve tüm dünyası değişti.

"Bir şey *yarattın.*" Onun bakışlarını yakalamak için eğilen Ölüm'ün sözlerinde tehlikeli bir sakinlik vardı. "Bir can almadın. Kimseyi ya da hiçbir şeyi alıp götürmedin. Sen bir şey *yarattın.* Bu dünyada böyle bir şeyi yapabilecek güçlere sahip sadece bir kişi var."

Signa onun konuşmasını engellemek için tüm servetinden vazgeçebilirdi. Saate vurmak ve zamanı sonsuza dek durdurmak için... Çünkü söyleyeceği sözleri anlamasına ve derin, gizli bir parçasının bu sözleri duymak *istemesine* rağmen, Ölüm'ün söylediklerinin ağırlığına onu hazırlayacak hiçbir şey yoktu: "Signa. Yaşam'ın güçlerini kullandın."

Bu kez inkâr etmek mümkün değildi. Dikenlerin ve sarmaşıkların kendi ayaklarının altından filizlendiğini görmüştü. Gölgelere tırmanışlarını ve derisi boyunca sürünmelerini izlemişti. Yine de imkânsız görünüyordu. Çünkü eğer Yaşam'ın güçlerine sahipse. Eğer hayat *verebiliyorsa...*

Hayatı boyunca Signa'nın etrafındakiler, ona şeytanın vücut bulmuş hâli gibi davranmıştı. Yıllar geçtikçe kim olduğunu, sahip olduğu tuhaflıkları kabul etmeye başlamıştı ve sonunda kendini bedeninde rahat hissediyordu.

Ama... Signa yıllarca bu nefreti içselleştirmişti. Her ne kadar bunu geride bırakmayı başardığını düşünse de değişimin o kadar kolay olmadığı anlaşılıyordu. Kendisinden ne kadar nefret ettiğini unutmasını sağlayamak için basabileceği bir düğme yoktu. Anılar deniz kadar hırçındı ve onu, kendine duyduğu nefretin içinde boğmakla tehdit ediyordu.

Bunca zaman, hayatı bu şekilde olmak zorunda değildi.

"Biliyor muydun?" Ölüm'ün sesi, Signa'nın göğsünü yaran bir tırpan gibiydi. "Kardeşimin buraya bu yüzden geldiğini biliyor muydun?"

Signa onun elini sıkıca tuttu çünkü zihninin derinliklerinden bir ses, bırakmaması konusunda onu uyarıyordu. Eğer bırakırsa her şey farklı olacaktı. "Bunun doğru olabileceğine inanmaktan korkuyordum."

Ölüm'ün tutuşu gerildi. "Ama bu doğru, Signa. Bunca zaman senin ve benim birbirimiz için yaratıldığımıza inanarak aptallık ettim. Eğer Kader'in bir benzeri varsa, benim de bir benzerim olabilirdi. Seni öldürmeden sana dokunabilmemin bir işaret olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi nedenini biliyorum..."

"İşte tam da bu yüzden korkuyordum!" Signa'nın zihni, sözlerini keskinleştiren bir düşünce telaşına kapılmıştı. "Sakın bana felsefe yapmaya kalkma. Bunun, aramızdaki her şeyi değiştirdiğini bir an bile düşünmeye kalkma. Bana daha önce Yaşam'ın ruhunu alanın sen olduğunu söylemiştin. Bunu nasıl yaptın?"

Ölüm sustu. "Her zaman yaptığım gibi."

"Ona dokunarak, değil mi?" Ölüm başını salladığında Signa o kadar rahatlamıştı ki kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. "O zaman görmüyor musun? Ne olduğumu bilmiyorum ama o olamam. Bana dokunduğunda ölmüyorum, Ölüm. Ben *o* değilim."

"Ama sen onun güçlerine sahipsin," dedi. "Bu da seçeneklerinin sınırsız olduğu anlamına geliyor, Küçük Kuş. Artık ölü ya da ölmekte olan her şey tarafından bu kadar derinlemesine tüketilmene gerek yok."

"Bu kararı benim yerime sen veremezsin." Eğer bunu yapmak onun aklını başına getirecekse bu konuda savaş açabilirdi. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin ve benden uzaklaşamazsın. Şimdi olmaz."

Ölüm, Signa'nın içinden akan duyguların yoğunluğunu ondan önce fark etmiş gibiydi çünkü onu kendine yaklaştırırken dudaklarıyla elinin üstünü okşadı. "Bunu asla hayal bile edemem. Benim için düşünebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyorsun ve seni isteyerek terk etmeyeceğim. Ama eğer birlikte olacaksak, bunun kendi seçimin olmasını istiyorum. Sırf nasıl hissedeceğimden korktuğun için diğer yanını dışlama. Eğer düşündüğüm kişiysen, bunu keşfetmeyi hak ediyorsun. Bunun ne anlama geldiğini bilmeyi hak ediyorsun."

Belki de bu fikrin onu ne kadar derinden tedirgin ettiğini anlatacak kelime yoktu. Bu güçler, yumuşak şeyler değildi. Cildinde yayılan orman yangını gibiydi ve sanki izin verirse onu tamamen yakacakmış gibi hissediyordu.

"Neye karar verirsen ver, ben burada olacağım," diye söz verdi Ölüm. "Bana gitmemi söyleyeceğin âna kadar, senin yanında olacağım."

Signa başını onun göğsüne yaslayarak kalbindeki sızıyı dindirmeye çalıştı. "Peki ya Kader? Eğer aradığı kişinin ben olabileceğim doğruysa, o zaman o bizim resmimizin neresinde?"

Ölüm'ün yüzündeki ani gerginlikten memnundu. Ölüm'ün ona sarılmasına ve onu kendine doğru çekmesine sevindi. "Her ne olursan ol ve her ne yapabilirsen yap, sen Kader'in senden beklediği kişi değilsin. Sen hâlâ Signa Farrow'sun ve ben, kardeşimin seni benden almasına izin verecek kadar iyi bir adam değilim."

Bunlar istediği, *ihtiyacı olan* kelimelerdi ve yalnızca Ölüm'ün bunları içten söylediğini umabilirdi. Çünkü Signa Farrow'un başka bir sırrı daha vardı: yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edemediği bir sır. Sarmaşıklar zemini yırtıp geçerken ve Yaşam'ın güçlerinin yakıcılığı içine işlerken Signa, Kader'le dans ettikleri şarkıyı duymuştu.

Kader'in ondan hatırlamasını istediği şarkıyı duymuştu.

ON ALTI

BLYTHE

Şüphesiz Blythe yine zehirlenmişti çünkü babasının çalışma odasında gördüklerini başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Kendini sarmaşıklardan kurtardığı andaki kadar hızlı koştuğu hiç olmamıştı ve çalışma odasına dönüp içeride hiçbir bitkinin beklemediğini görecek kadar cesaretini toplaması için saatlerce volta atması, endişelenmesi ve kendini bir şeyler görüyor olması gerektiğine ikna etmesi gerekmişti. Döşeme tahtalarının hiçbiri zarar görmemişti ve masanın ya da kâğıtların üzerinde bir parça bile toprak yoktu.

İşte o zaman Blythe, aklını kaçırmakta olduğunu fark etti.

Çalışma odasında oyalanmayı reddetti. Odasına çıkmayıp, merdivenlerden aşağıya inerek Thorn Grove'dan ayrılırken çığlık atmamaya ve tüm malikâneyi hastalığından haberdar etmemeye çalışarak ince nefesler aldı.

Thorn Grove'dan bir at arabası dışında bir şeyle ayrılmayalı uzun zaman olmuştu. Sağlığının tekrar kötüleşmesinden endişe eden Elijah, Blythe'ın çok az fiziksel güç sarf etmesini ve çalışanların onun üzerine titremesini sağlayarak onu dikkatle izlemişti. Ama vücudu, odasında tek başına kalamayacak kadar şiddetli

bir şekilde titriyordu. Bu yüzden Blythe bir saat boyunca avluda yürüyerek baharın sıcaklığını iliklerine kadar hissetti ve Signa'ya, olanları anlatıp anlatmamayı düşündü.

Sonunda Blythe daha fazla zamana ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bunun sadece geçici bir nüksetme olup olmadığını görmek için daha fazla zaman geçmeliydi; herkes ona kırılgan bir kristal gibi davranmadan, en azından biraz normal hissetmek için daha fazla zamana. Bu yüzden ahıra doğru yürüdü ve daha önce hiç görmediği bir seyisin, yanında kıvrılmış küçük bir tay ile samanların arasına çömeldiği yere gitti. Zavallı şey titriyordu, gözleri açılmamıştı ve ağır nefes alıyordu. Güzel bir altın kısrak yan ahırdan başını uzatmış, onu izliyordu. Bunun annesinin atı Mitra olduğunu anladığında Blythe'ın midesi kasıldı.

Seyis parmaklarıyla tayın tüylerini okşarken şarkı söylüyordu ve melodiyi tanıması bir dakika sürse de, çiftlikte çalışan güzel bir kızla ilgili edepsiz bir şarkı söylediğini fark ettiğinde Blythe kısık bir kahkaha attı. Seyisin sesi yorgun ve kalındı.

Blythe'ın gözleri ondan taya kaydı ve sessizce, "İyi olacak mı?" diye sordu.

Seyis ayağa fırladı. "Bayan Hawthorne! Oh, Tanrım. Affedin beni, bir hanımefendinin huzurunda olduğumu bilmiyordum." Gözleri yuvarlak ve büyüktü. Kendi ayaklarına takılıp düşmemek için olağanüstü bir çaba sarf ediyordu. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Tay. İyi olacak mı?"

Yüzü yumuşadı. "Bunu sadece zaman gösterecek, hanımefendi. Şu anda yapılacak tek şey, onu rahat ettirmek ve en iyisi için dua etmek."

Blythe'ın göğsü zorlukla nefes alabileceği bir noktaya kadar gerildi ve içgüdüleriyle hareket edip yeni doğmuş bebeğe sırtını dönecek olmaktan nefret etti. Bugünlerde ölülere ya da ölmekte olanlara bakmak çok zordu. O eşikte ne kadar zaman geçirdiğini hatırlamak hâlâ katlanılamayacak kadar korkunç geliyordu.

Dikkatini tekrar elindeki işe vermeye çalıştı. Bırakın ata binmek istemesini, ahıra kadar gittiğini bile bilse babası öfkeden deliye dönerdi. Neyse ki seyis bu işte yeniydi ve Byron tarafından sadece bir hafta önce işe alınmıştı.

"Mitra'yı dışarı çıkarmak istiyorum." Blythe ellerini arkasında kavuşturdu ve kendinden emin görünmeye çalıştı. Seyis onun yanından geçip gitti ve kızın yalnız olduğunu görünce kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu.

"Bir refakatçiye ihtiyacınız olacak mı?"

Samimi bir soruydu. Her düzgün seyisin sormayı düşüneceği dürüst ve beklenen bir soruydu ama yine de Blythe'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu çünkü bir zamanlar ata binmek gibi bir şey onun için o kadar kolaydı ki, bu soru ona gülünç gelebilirdi. Şimdi ne zaman yorulacağını bilemeyecek kadar kendine yabancıydı ve ormanda tek başına sıkışıp kalma ihtimaline izin verecek kadar aptal değildi. Bu yüzden Blythe dilini ısırdı ve ona, "Çok memnun olurum, Bay..."

"Crepsley. William Crepsley." Çok çalışmaktan nasır tutmuş elleri, geniş bir gövdesi ve yüksek sosyeteden bir adama ait olmayan güneşten bronzlaşmış bir teni vardı. Blythe'tan çok da büyük olamazdı. Blythe onun kibar, yuvarlak yüzünü ve ciddiyetini fark etti. Ne kadar yeni olduğu göz önüne alındığında, şüphesiz iyi bir izlenim bırakmak isteyecekti. Bu da ondan faydalanmanın çok kolay olacağı anlamına geliyordu.

"Tay yalnız başına iyi olacak mı?"

"Yalnız olmayacak," dedi William. "Veteriner yakında burada olacak ve bu arada Bay Haysworth onunla ilgilenecek."

Blythe başını salladı ama Bay Haysworth'un kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Yirmi yıldır Thorn Grove'un duvarları arasında yaşıyordu ama burası ona her geçen gün daha da yabancı geliyordu. Yeni gelen çalışanların isimlerini ve yüzlerini öğrenmesi yıllar alacaktı.

"Pekâlâ. O hâlde Killinger malikânesine kadar bana eşlik ederseniz sevinirim, Bay Crepsley. Size yolu göstermekten mutluluk duyarım."

William başıyla onaylayıp atları hazırlamaya koyulduğunda Blythe kendini, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnet duyarken buldu. İyi kalpli olduğu ya da kendisinin burada olmaması gerektiğini fark etmeyecek kadar işte yeni olduğu için değil, toprak bir kez daha sarmaşık ve diken filizlendirmeye başlarsa, en azından bu sefer yalnız olmayacağı içindi.

William olması gerekenden daha yavaştı ama Blythe ona hiç zorluk çıkarmadı. Yaptığı işi üç kez kontrol ettiğinden emindi, muhtemelen Thorn Grove'da işe başladığından beri bir atı düzgün bir sürüş için hazırlama fırsatı bulamamıştı. Ama sabırlı olmaya devam etti ve çok geçmeden seyis, Mitra ve başka bir eyerli beyaz kısrakla döndü.

Mitra başını eğerek ve kuyruğunu sallayarak yaklaştı, hoş bir selam vererek homurdandı ve Blythe da bir avucunu atın alnına bastırıp parmaklarını atın altın yelesinde gezdirdi. Atı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Annesi hayatta olduğundan ve neredeyse her öğleden sonra onunla gezintiye çıkacak kadar iyi olduğundan beri... Blythe ata bindiklerinde annesinin kahkahalarının yankısını neredeyse duyabiliyordu. Rüzgârda savrulan saçlarının gökyüzünde bir güneş patlaması gibi parladığını görebiliyordu.

Çok uzun zamandır annesinin anılarını hatırlamaktan kaçınmış, onun yolundan gitmemek için çaresizce çabalamıştı. Ama şimdi, ölümün kapısının diğer tarafında duran Blythe'ın, annesinden bu dünyada kalan herhangi bir kalıntıya özlem duymasına neden olan nostaljiyle içi sızlıyordu.

"Buyurun, hanımefendi." Blythe ayağını üzengiye geçirip kendini eyerin üzerine kaldırırken William, Mitra'yı sabitledi. Altında Mitra'nın nefes alışverişinin düzenli sükûnetini hissettiği anda

boğazı sıkıştı. Hiçbir şey düşünmeden kendini yukarı çekecek gücü bulmayalı ne kadar olmuştu? Gözleri yaşarırken Blythe seyise doğru döndü.

Belki de bilinçaltı ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu başından beri biliyordu. Ahırda bu kadar teselli bulduğuna göre sandığından daha gergin olmalıydı. Yine de Blythe'ın kalbi, babasının çalışma odasında gördüklerinden ya da o günlüklerde okudukları yüzünden hoşnutsuzca çarpmaya devam ediyordu.

Blythe dizginleri sıkıca kavradı, gerçeği bulmaya kararlıydı.

Charlotte Killinger, Percy'nin kaybolduğu gece Signa'yla karşılaşmıştı. Elijah'ı bahçenin yandığı konusunda uyaran oydu. Blythe onunla aylar önce bir kez konuşmuştu. Ama belki de toplanabilecek daha fazla bilgi vardı; o gece ormanda olanlarla ilgili ona daha fazla şey söyleyebilecek biri varsa, o da Charlotte'tı.

Blythe, yumuşamış topraktan geçerek ormana doğru ilerledi ve kendini bir kez daha çocuk gibi hissetmesine neden olacak kadar tanıdık bir ormana girdi. Sadece olgun yeşil ağaçların kendilerine doğru istekli bir şekilde eğildiğini görmüyordu, aynı zamanda annesinin hayaletinin cılız dallar arasında dolaştığını ve annesinin, eteklerinin, dallar tarafından yırtılmasına asla izin vermediğini görüyordu. Kuşlar selamlarını yüksek meşe ağaçlarının gövdelerine vuruyor ya da tatlı bahar şarkıları söylüyordu. Blythe onların arasında abisinin kahkahalarını duydu. Üstünü bu kadar kirlettiği için onu azarladığını ve annelerini çağırıp, Blythe'ın sıkışmış saçlarını açgözlü dallardan kurtarmasına yardım etmesini istediğini duydu.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe Blythe'ın burnu daha çok sızladı ve gözleri yaşardı. En azından zamanın, bu topraklara olan aşinalığını köreltmemiş olmasından memnundu. Bu topraklarda büyümüş, çalılardan dolgun meyveler koparmış ve Percy'nin kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğü yıllarda, onun her zamanki centilmen hâliyle farklı kadınlarla ağaçların arasına sızdığını görecek kadar peşinden gitmişti.

Bu anıya neredeyse gülecekti. Onu bulmayı başardıklarında Percy'ye bu konuda takılacağından emindi.

Blythe'ın nereye gittiğini bilmek için bir patikaya ihtiyacı yoktu. Ormanda yolunu dalların kıvrımlarından ya da her geçen mevsimde kahverengileşen ağaçlardan bulabilirdi. Orman her zaman onun bir parçası olmuştu, ruhuna fark ettiğinden çok daha fazla yerleşmişti.

Blythe gözlerini kapatıp sola, zambak kokularının kendisini okşayacağı annesinin bahçesine giden unutulmuş patikadan aşağı dönmek için her şeyini verebilirdi. Kendini annesinin onu beklediğine, nilüfer çiçeklerinin göletten süzülüşünü izlediğine ya da en sevdiği bankta oturup Blythe'ın daha sonra okumak için çalacağı bir kitabı okuduğuna inandırmak istiyordu.

Ama bahçede onu bekleyen tek şey küller ve çok tatlı anıların hayaletiydi. Böylece Blythe sağa, bahçeden uzaklaşıp Charlotte Killinger'ın evine doğru döndü.

Ormanın dibinde yer alan ve yüksek karaağaçlardan oluşan bir kale tarafından korunan malikâneye ulaşmak yirmi dakikadan az sürdü. Thorn Grove kadar büyük olmasa da cazibesi eşsizdi. Thorn Grove'un kasvetli olduğu yerde, Killinger malikânesinin bacasından tüten gri duman bile bir şekilde sevimli geliyordu. Sürünen sarmaşıklar mülkün koyu renkli taşlarının etrafından dolanıyor, karşısında büyüyen çalılıklarla da savaşıyor gibi görünen bir ön kapıyı yutabilmek için mücadele ediyordu. Blythe, biri bir peri masalı kulübesinin resmini yırtıp sihirle hayata döndürse, Charlotte'ın evine benzeyeceğini hayal etti. Evin üzerine oturduğu çimenlik zengin ve canlı bir yeşildi, etrafı kaz erikleri ve tek bir mürver ağacıyla çevriliydi. Yosunlar evin etrafındaki demir çitlere tırmanıyordu ve Blythe çıtaların arasından, Charlotte'ın dışarıda olduğunu gördü.

Ancak yalnız değildi.

Everett Wakefield, yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle Charlotte'ın yanında oturuyordu. Charlotte gülüyor, alçak sesle,

mutlu fısıltılarla konuşurlarken onun ellerini sıkıyordu. Etrafta herhangi bir refakatçiden iz yoktu ve Everett, Charlotte'tan karşılık vermekten çok mutlu olduğu bir öpücük aldığında Blythe kendini röntgenci gibi hissetti.

Boynundan yukarısı kızaran Blythe, William'a döndü ve haddinden fazla yüksek bir sesle, "Şuna bakar mısınız, Bay Crepsley. Anlaşılan, düşündüğümüzden daha erken geldik!" dedi.

Charlotte, Everett'i kendisinden uzaklaştırdı. Blythe'ın çözemediği bir telaş içinde fısıldaşıyorlardı. Blythe, başka bir yere bakıyormuş ve Everett gözden kaybolurken ondan tamamen habersizmiş gibi yaptı.

Blythe, Charlotte'ın Everett'e ilgi duyduğunu zaten biliyordu; bilmediği şey ise onun ilgisine karşılık verip vermediğiydi. İlişkileriyle ilgili ikisinin de hiçbir şey söylememiş olması ne kadar ilginçti.

Charlotte ancak elbisesini düzelttikten ve saçını kontrol ettikten sonra onlara doğru aceleyle ilerledi.

"Kendine bir bak!" Nefes nefese kaldı. "Seni bir atın üstünde görmeyeli çok uzun zaman oldu!"

Kemiklerinin yorgunluğunu ve az önce tanık olduğu her şeyi görmezden gelen Blythe, çenesini yukarı doğru kaldırdı ve "Korkarım dünya, gücüm geri döndüğü için sahip olduğum enerjiye hazır değil," dedi.

Charlotte gözlerini devirdi. "Ve işte böyle, yeterince gördüm." William kısrağından inip Mitra'nın dizginlerini tutarak Blythe'ın attan inmesini sağlarken, Charlotte eteğindeki çim lekesini dikkat çekmeden silmeye çalıştı. Blythe, ne kadar bitkin olduğunu fark etmemişti çünkü son birkaç ay içinde gücü büyük ölçüde yerine gelmiş olsa da arada sırada o tanıdık yorgunluk onu yakalıyor, görüşünü bozuyor ya da göğsünü sıkıyordu. Kendini fazla zorlamaması için vücudu çeşitli sinyaller veriyordu.

Charlotte ne kadar istekli olsa da arkadaşının yorgunluğunu hissetmiş olmalıydı. Sessiz bir destek teklifiyle kolunu Blythe'ınkine doladı.

"Sadece ikiniz mi varsınız?" Charlotte ormana doğru baktı, muhtemelen Signa'yı arıyordu. "Neden oturmuyoruz? Bay Pembrooke?" Charlotte, evden çıkan takım elbiseli, uzun boylu, iri yapılı bir adama döndü. "Lütfen Bayan Hawthorne'un seyisine ahırları gösterin ve istediği her şeyin verildiğinden emin olun."

"Derhâl, leydim." Bay Pembrooke başıyla onayladı ve iki adam bir süre sonra tarlayı geçip ahırlara doğru yola koyuldular.

Yalnız kaldıklarında Blythe, "Habersiz gelişimi bağışla," dedi. "Bugünlerde pek ziyaretçi kabul etmediğini biliyorum ama Thorn Grove'dan bir süreliğine uzaklaşmamın iyi olacağını düşündüm."

Charlotte'ın ifadesindeki ışık bir an için söndü. "Orasıyla ilgili söylenenlere bakılırsa, daha sık dışarı çıkmamana şaşmalı."

Charlotte bir gün önce böyle bir şey söylemiş olsaydı, Blythe alınabilirdi. Ama çalışma odasında tanık olduklarından sonra, Thorn Grove'un hayaletli olduğuna dair söylentilerin doğru olmadığından artık emin olamıyordu.

"Bu kadar zamandır idare ediyorum," diye cevap verdi Blythe. Arkalarında, ısınan havaya rağmen solmuş ve ölmekte olan bir yabanmersini çalısı vardı. Konuşurken çalıya baktı ve parmaklarını çıplak dallarının üzerinde gezdirdi. "Ve seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Blythe daha önce hiç kurbağa yutan birini görmemişti ama görseydi, Charlotte'ın o anki hâline benzeyeceğini hayal ediyordu. "Ah?" Gözleri, Everett'in aceleyle uzaklaştığı yöne doğru kaydı. Blythe tanık olduğu aralarındaki şeyi sormaktan başka bir şey istemezdi ama Charlotte böyle bir yakınlaşma anına herhangi birinin şahit olduğunu bilmenin rahatsızlığını hak etmeyecek kadar düzgün biriydi.

"Abimin kaybolduğu gece gördüğün her şeyi bana anlatmanı istiyorum."

Charlotte o kadar rahatlamıştı ki, Blythe bunun kendi yorgun kaslarını da gevşettiğini neredeyse hissedebiliyordu. "Bu konuşmadan iyi bir şey çıkmaz, Blythe. Bunu çoktan geçtik."

Öyleydi. Yine de Blythe ısrar etti: "Benim için bir kez daha anlat. Söz veriyorum, bu son isteyişim olacak."

Charlotte, Blythe'ı büyük bir akçaağacın gölgesinde, meraklı kulaklardan uzakta, yakındaki bir banka götürürken iç çekti. "Sana bildiğim her şeyi anlattım. Percy'yi ormanda kısa bir süre gördüm, annenin bahçesine doğru gidiyordu. *Merhaba* dediğimde bana pek yüz vermedi ve..."

"Nasıl görünüyordu?" Blythe araya girdi, sahneyi zihninde canlandırmak için gözlerini kısarak yere baktı. "Acelesi var mıydı? Yavaş mı yürüyordu?"

Charlotte'ın kara gözleri endişe verici bir ciddiyetle ona dikildi. "Thorn Grove'dan çıkıp hayaletlerden bahseden herkes gibi görünüyordu. Sana karşı dürüst olmamı istiyorsan, sesi biraz deli gibi geliyordu. Bana, bahçeye gittiğini söyledi, hepsi bu. Konuşmamız çok kısa sürdü." Sonra Blythe'a, Signa'nın onun peşinden nasıl gittiğini ve kendisinin Elijah'ı uyarmak için Thorn Grove'a nasıl aceleyle gittiğini anlattı.

"Ve sonra duman görüldü, değil mi?" diye sordu Blythe. "Bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyız! Percy öylece ormana kaçıp gitmez. Öylece ortadan kaybolmazdı, özellikle de..."

"Sen hastayken mi?" Charlotte, Blythe'ın yüzünün düşmesini beklemeden yanına yaklaştı ve elini onun kucağına koydu. "Eğer gerçekten kendi isteğiyle gittiyse, bunun için iyi bir nedeni olmalı."

Blythe'ın binlerce kez dinlediği hikâyenin aynısıydı. Signa'nın paylaştığının aynısıydı. Percy, Noel balosunda zehirlendikten sonra birilerinin peşinde olduğu paranoyasına kapılmıştı. Elijah, Percy'nin Greys'i asla devralamayacağını açıkça belirttiği için Thorn Grove'da kalması için hiçbir neden yoktu. Güvenliği için kaçmıştı. Hikâye, her açıdan birbirine uyumluydu.

Bir şey hariç... Percy neden onlarla iletişime geçmeyi hiç denememişti? Ne para için, ne nerede olduğunu paylaşmak için ve en acısı da Blythe'ın sağlığını kontrol edip hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için. Belki de birileriyle iletişime geçmenin kendisini tehlikeye atacağından endişe ediyordu ama... En azından *denemesi* gerekmez miydi?

Belki de Percy gerçekten başka bir isim altında, ailelerinin sürekli hedef olmadığı bir yerde bir hayata başlamıştı. Ancak Blythe, Byron'ın notlarını ya da üzeri çizilmiş haritaları görmezden gelemezdi. Hawthorneların kaynakları sınırsızdı.

Charlotte bir sonraki konuşmasında kararsızdı, kelimeleri alçak sesle söylüyordu. "Eğer Percy başka bir yere taşınsaydı, onu bulabilmeleri gerekirdi."

"*Eğer* derken neyi kastediyorsun?" diye bastırdı Blythe, aklı bir türlü o tek kelimeden uzaklaşamamıştı. "Eğer kendi isteğiyle gitmediyse, sonra ne olduğunu düşünüyorsun?"

Charlotte kimsenin yaklaşmadığından emin olmak istercesine omzunun üzerinden etrafa baktı. "Tahminde bulunmak bana düşmez."

"Tabii ki tahminde bulunmanı istiyorum! Bu yüzden buradayım..."

Bu kez Blythe'ın sözleri kesildiğinde, Charlotte elini Blythe'ın ağzının üzerine bastırarak sesi bastırdı.

"Sonrasında olanların önemli bir kısmını atlıyorsun, Blythe. Kuzeninle karşılaştığım kısmı. Bu soruları sorman gereken kişi ben değilim, o gece ateşe doğru koşan ben değildim."

Blythe ağzını silerek kendini Charlotte'tan ayırdı. "Percy'nin ortadan kaybolmasının sebebinin *Signa* olduğunu mu düşünüyorsun?" Blythe'ın kahkahası, Charlotte'ın kaskatı kesilerek dik oturmasına neden olan sert bir ses olarak yankılandı. "Sence ona ne yapmış olabilir? Onu şehir dışına mı kaçırdı? Onu öldürecek kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Blythe onu besleyen ele saldırmaya hazır, kıvrılmış bir yılan gibiydi. Charlotte'ın evinde böyle davranmaya hakkı olmadığını çok iyi biliyordu ama yine de içinde biriken öfkeyi bastıramıyordu. Isırdığı insanların geri çekilmesine alışkındı; yüzleşmek istemediği şeylerden kendini böyle koruyordu. Bu yüzden Charlotte dimdik ve gözünü kırpmadan oturduğunda, paniğe kapılan Blythe küçülmeye başladı.

"Signa'yla daha çocukken tanışmıştık," diye ısrar etti Charlotte. "En yakın arkadaşımdı çünkü biraz tuhaf olması ve günlerini benim gibi ormanda geçirmesi *hoşuma gidiyordu*. İnsanlar onunla ilgili bir şeyler söylerdi ama ben hiç dinlemezdim. Yine de söylentiler vardı. Neden aileden aileye geçtiğine ve neden tüm koruyucularının öldüğüne dair söylentiler."

"İnsanlar hep onun lanetli olduğunu söylerdi ama amcası ölene kadar buna inanmamıştım," diye devam etti Charlotte, her kelimesi bir öncekinden daha sessizdi. "Ve sonra kendi annem de onu takip etti. Babamla ben kaçtık ve yıllarca bunun aptalca olduğunu düşündüm. Signa, annemin ve amcasının ölümüne neden olan hastalığa yakalanmalarının sebebi olamazdı. Onu tekrar gördüğüme sevinmiştim ama bahçedeki o geceden beri merak etmekten kendimi alamıyorum... Neden *ateşe doğru* koşuyordu?"

Blythe'ın cevabı düşünmesine gerek yoktu çünkü bunu iliklerine kadar biliyordu. "Percy'yi arıyordu."

"Belki de." Charlotte'ın parmakları bankın kenarını sıktı. "Tekrar söylüyorum, tahminde bulunmak bana düşmez."

Blythe, Charlotte'a hiç gelmemiş olmayı diledi birden. Çünkü Signa onun hayatını *kurtarmıştı*. Kimse orada değilken o oradaydı. O, Blythe'ın *yanındaydı*, William'ı işaret edip atlarını çağırırken Blythe'ın düşünebildiği tek şey buydu. Charlotte yüzünde düşmanca bir ifadeyle ona bakarken o, hiç konuşmadan ata bindi.

Blythe dizginleri elinde toplarken, "Everett gözünü ondan ayırmak istemiyor, biliyorsun," diye seslendi. "Sizce neden hepinizi yemin törenine davet etti? Hâlâ ona değer verdiği için olduğuna inanıyor olamazsınız."

Blythe bir an duraksadı çünkü Charlotte'ın dilinden böylesine bir kötülüğün sızdığını daha önce hiç duymamıştı. Bayan Killinger bile yaptığı hatayı hemen fark etmiş gibiydi çünkü ağzını kapatırken gözleri kocaman açılmıştı.

Blythe daha iyisini bilse de -bu konuda tek kelime etmek istemese de- Signa için öyle koruyucu bir ateş hissetti ki cevap vermekten kendini alamadı. "Az önce Everett'le aranızda geçenlere şahit olduğum için, onun bunu yapmış olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Yanına döndüğünde ona benden selam söyle, olur mu?"

Charlotte geri çekildi ve Blythe, birden hedefi on ikiden vurmuş olmaktan nefret etti. Blythe tek kelime ederse Charlotte'ın itibarı yerle bir olacaktı.

Blythe elbette bir şey söylemeyecekti ve söyleyebileceğine Charlotte'ın inanmasına izin verdiği için bile kendinden nefret ediyordu. Bir an nefes bile almadan Charlotte aceleyle içeri girerken, Blythe dizginleri çekip Mitra'nın tepesinde yola koyuldu, William da ona ayak uydurdu.

"Ahırda saklanan bir adam vardı," diye fısıldadı William. "Bir saman balyasının arkasına çömelmişti."

Blythe'ın ona attığı bakış öfkeliydi. "Hayır, yoktu."

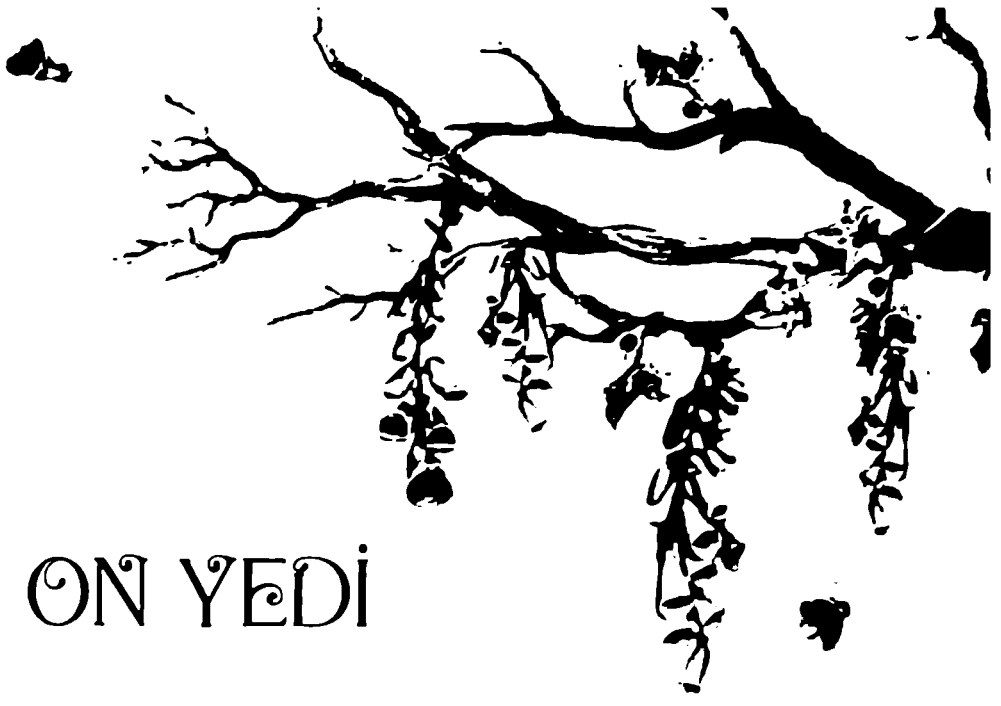
Mitra'ya hafif bir tekme atıp ormanın kucağına doğru koşarken, dallar saçlarını pençeleyip elbisesine takılırken Blythe'ın aklına gelen annesi değildi. Onun yerine, bu sezonda öne geçmek için ellerinden geleni ardına koymayan kadınları hatırladı; Charlotte'ın rekabetçiliği onu da diğerlerinden daha üstün kılmıyordu.

Yine de Blythe'ın o anda Charlotte'tan dünyadaki herkesten daha çok nefret etmesinin nedeni bu değildi. Aksine Charlotte, Blythe'ın zihnine zehirli bir tohum ektiği içindi. Ve Blythe o tohumdan kurtulmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu şey, düşüncelerinin içinde yabani bir ot gibi derinlere gömülüyor ve köklerini yayıyordu.

Signa'nın Percy'ye zarar vermesinin imkânı yoktu. Onu seviyordu, tıpkı Blythe'ı sevdiği gibi...

Değil mi?

Kitap Kurdu

ON YEDİ

Sezonun başında, umut dolu erkeklerin her pazartesi ve perşembe Thorn Grove'un hanımlarını ziyaret ettiği bir dönem vardı. Cömert hediyeler ve tatlı cümlelerle gelirlerdi ancak Blythe'ın kovması ve Signa'nın özürleriyle karşılanırlardı. Bu erkekler haftalar geçtikçe azalmış, Lord Wakefield'ın ölümünden sonra da tamamen ortadan kaybolmuşlardı. Bu durum Byron'ı o kadar sinirlendirmişti ki, okur gibi yaptığı gazetenin sayfalarını bir kez bile çevirmemişti. Signa şimdi Blythe ile salonda bir koltuğa kıvrılıp teorilerini paylaşarak ve Byron muhtemelen erkeklerle ilgili dedikodu yaptıklarından şüphelenirken Lord Wakefield'ın katilinin peşine düşerek geçirdiği zaman için minnettardı.

Yine de Blythe önceki gün çalışma odasında yaşanan olaydan beri sessizdi ve Signa sık sık kuzeninin gözlerinin ona kaydığını, daha önce hiç olmadığı bir şekilde Signa'yı incelediğini fark ediyordu. Elbette Signa'nın olanlarla bir ilgisi olduğunu bilemezdi ama yine de...

"Peki ya Charlotte?" Blythe fısıldadı, bir fincan çay yüzünü buğulandırırken bacaklarını altına çekti. "Kitaplarda katil her zaman sessiz olandır."

"Charlotte'ın bu sezon istediği tek şey, iyi bir eşleşme." Signa, ziyaret günlerine katılımın çok düşük olmasına rağmen Byron'ın

hâlâ taze çörek ve sıcak çay bulundurmakta ısrar etmesine minnettardı. Bir gün önce, Azrail'in güçlerini çağırdığından beri Signa'nın vücuduna açıklanamaz bir yorgunluk çökmüş, düşüncelerini bulanıklaştırmış ve vücudunu ağrıtmıştı. Bir çöreği limonlu lorla kapladı ve şekerin onu canlandırabileceğini umdu. "Everett'le ilgili ne düşünüyorsun?"

Blythe'ın yüzü buruştu ama Signa'nın bu tuhaf ifadeyi sorgulamasına fırsat vermeden düzeltti ve cevap verdi: "Sanırım o da katili bulmayı en az bizim kadar istiyor. Adamın sesini yükselttiğini hiç duymamış olmam da cabası."

"Ben de öyle," diye onayladı Signa. "Yine de Dük'ün ünvanını kazanmak, ona bir neden veriyor."

"Belki ama şimdi bunun ona ne faydası olacak? Zaten miras alacaktı ve parası ya da statüsü de yok değil."

"En azından bildiğimiz kadarıyla hiçbiri," diye karşı çıktı Signa ama bu zayıf bir delildi. Cinayetin rastgele işlenmiş olma ihtimali her zaman vardı ancak Signa'nın ölülerle çevrili olduğu onca yıl boyunca, söz konusu cinayet olduğunda, kurbana en yakın olanlar sorumlu olma eğilimindeydi.

Aklına gelen tek şey babasının cesedinin başında soluk soluğa kalmış çukur gözleri ve harap olmuş hâli olsa da Everett'i göz ardı etmek akıllıca olmazdı. Ancak söz konusu olan tek şüpheli Lord Wakefield'ın akrabaları değildi.

Signa endişenin teninde karıncalandığını hissetse de sonraki kelimeleri fısıltıyla söylemeye çalıştı: "Byron'ın da bir nedeni var, biliyorsun." Adamın dikkatinin hâlâ gazetede olduğundan emin olmak için ona yan gözle baktı. "Her zaman Greys'i istemiştir."

Signa'yı şaşırtan bir şekilde, Blythe bu teoriyi gayet doğal karşıladı.

"Biliyorum. Ama Byron ne kadar soğuk olursa olsun, ailesini sever. Yine de... Bunu düşünmemek aptallık olurdu, bu yüzden gizlice çalışma odasına girdim."

Signa'nın kanı hiçbir zaman -Ölüm'ün huzurunda bile- bu kadar donmamıştı. "İlginç bir şey buldun mu?"

Blythe, Signa'nın elini tutup konuşmak için ağzını açtığı sırada koridorda ayak sesleri duyuldu. Bir hizmetçi, gümüş bir tepsinin ortasında duran tek bir kartvizitle salona girdiğinde Byron doğruldu. Bakışları kızlara doğru kaydı.

"Hemen kendinize gelin," diye tısladı. "Bu prens."

Signa, Kader'in gelişiyle bu kadar rahatlayabileceğini hiç düşünmemişti.

Blythe neredeyse odanın arka tarafındaki piyanonun yanına yerleşti ama gitmeden Signa'nın korsesini çekiştirmeyi ihmal etmedi. Signa elini çekene kadar onu aşağı indirmek için elinden geleni yaptı ve Kader'in görkemli girişini yaparken çizmelerinin çıkardığı sesi duymak için kendini tam zamanında yeniden düzeltti.

Tıpkı Signa'nın onu son gördüğünde olduğu gibi görünüyordu; yani yakışıklı, ağırbaşlı ve olabildiğince kendinden emin bir şekilde gösterişliydi. Onun varlığıyla salonun kendisi aydınlansa da Signa'nın günle ilgili beklentileri her geçen saniye daha da kasvetli bir hâl alıyordu.

"Memnun oldum, Bay Hawthorne." Kader başını eğdi, elleri Byron'ın elini sıkamayacak kadar çok gülünç çiçekle doluydu.

"Prens Aris, o zevk bize ait." Byron onu öne doğru yönlendirdi. "Lütfen oturun ve size çay getirelim." Kızlar birbirlerine baktılar. İkisi de Byron'ın bu kadar kibar olduğunu daha önce hiç görmemişti. "Blythe, neden kuzenini biraz yalnız bırakmıyorsun?"

"Olduğum yerde gayet iyiyim, teşekkür ederim," dedi Blythe. Piyano bankındaki yerinde, gerçekten zorlarsa herhangi bir konuşmayı dinleyebilecek kadar yakındı. "Bay Worthington'ın gözünün üzerimde olduğunu düşünüyorum ve bugün ortaya çıkarsa onu gücendirmek istemem." Byron'ın kaşlarını çatmasını görmek için dönmedi ve onun yerine parmaklarını piyanonun tuşlarına bastırarak Signa'nın çok hoş olduğunu fark ettiği güzel bir parçaya başladı.

Bu kadar meraklı olması gerçekten hayret vericiydi.

Kader salonu geçip Signa'nın yanına oturdu, elindeki buketten yine morsalkımlar sarkıyordu. "Merhaba, Bayan Farrow." Buketi ona uzatmaya çalıştığında, Signa, Byron'ın izleyip izlemediğini kontrol etti. Byron'ın izlediğini anlayınca buketi kabul etti, buketi göğsüne bastırırken parmak eklemleri bembeyazdı.

"Merhaba, *Ekselansları*. Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"Gerçekten bu kadar beklenmedik mi?" Kader yaklaştığında odanın sıcaklığı düşmüştü. Signa soğuktan Ölüm'ün yakınlarda olduğunu anlamış olsa da Kader, "Çiçekleri beğendiniz mi?" diye sorarken, kardeşinin nerede durduğuna dair bir bakış bile atmadı.

Signa burnunu çekti, onları yan masaya koyarken hapşıracak gibi hissetti.

"En sevdiğin şeylere karşı kesinlikle bir tutkun var, değil mi?" Signa onun hoşnutsuzluğundan burnunun ne kadar kıvrıldığını daha önce fark etmemişti.

"Onlar sizin favorileriniz," diye düzeltti. "Ya da en azından öyleydiler." Signa kendini onunla Blythe arasında duracak şekilde ayarlayınca Kader hareketsiz kaldı. Ceketinin düğmelerini çözüp yerine oturmadan önce dikkati, ikisi arasında gidip geldi.

"Kuzenine zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Sana neden inanayım ki?" Signa en sert sesiyle fısıldayarak meydan okudu. "Çoktan bir Hawthorne'u hapse attırdın."

Dişleri duyulabilir bir tıkırtıyla birbirine çarptı. "Ben orada olsam da olmasam da amcan hapse atılacaktı." Her kelime nefes tıslamasıydı ve Blythe'ın piyano çalışı ne kadar yavaş ya da sessiz olursa olsun duymasını imkânsız kılacak kadar alçaktı.

"Ama sen de *oradaydın*, değil mi?" Signa, Byron göreceği için kelimeleri yüzünde parlak bir gülümsemeyle söyledi. "Bana anlattıklarının tek kelimesine bile inanamıyorum."

Yüzünde yorgun ve solgun bir ifade vardı. "Hâlâ birbirimizi tanımaya çalıştığımızı biliyorum, Bayan Farrow. Bu yüzden bana inanmak için çok az nedeniniz var. Ama ben asla yalan söylememeye özen gösteririm." Sonunda gözleri kızın omzunun üzerinden yukarıya doğru kaydı. Kısa bir bakıştan biraz daha fazlasıydı ama Signa'nın, Ölüm'ün tam olarak nerede oyalandığını bilmesi için yeterliydi. Onu orada hayal etmek bile göğsündeki baskının azalmasına neden oldu çünkü ne olursa olsun, onun Blythe'ı güvende tutacağını biliyordu.

Kader oturduğu gibi tekrar ayağa kalktı. "Sakıncası yoksa, Bay Hawthorne, Bayan Farrow'un Thorn Grove arazisinde bir gezinti için bana eşlik etmesini çok isterim. Sizce de uygun mu?" Bu soru Byron'dan çok onun yararınaydı çünkü Kader'in gözlerindeki altın hare parıldadıkça ve etrafındaki iplikler sabah çiği gibi ışıldadıkça Byron'ın yüzü asıldı ve gözleri çukurlaştı. Nezaket kuralları onlara bir refakatçinin eşlik etmesini gerektirse de Byron'ın tek tepkisi, yavaşça başını sallamak oldu. Blythe gözlerini piyanoya dikmiş, aynı üç akoru art arda çalmaya devam ediyordu.

Signa'nın omurgası bir yay gibi gerildi ve Ölüm'ün durduğu yere doğru baktı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Blythe ile kal lütfen."

"Hanımefendiyi duydun." Kader kolunu uzattı ve Signa kolunu tutarken Ölüm'ün yüzünün nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordu.

O anda Ölüm'ü göremediği için memnundu çünkü bunun onu ne kadar derinden etkileyebileceğini düşünmekten nefret ediyordu. Durum tersine dönseydi, özellikle de yeni keşfettiği yetenekleri göz önüne alındığında, böyle bir manzara Signa'nın acı içinde kıvranmasına neden olurdu. Yine de bunun Kader'in yararına olmadığını anlamasını umuyordu çünkü Signa sadece iki şeyi önemsiyordu: Elijah'ı o hücreden çıkarmak ve Kader'i diğer Hawthornelardan uzak tutmak.

Böylece Signa, Kader'i ve onun malikânenin içinden, Thorn Grove'un ön kapılarından dışarı, önünde sonsuza dek uzanan çiçek açmış kır çiçekleri tarlalarına doğru açtığı yolu takip etti. Destek için Kader'in koluna, istediğinden daha fazla dayanmak zorunda kaldı. Adımlarının her biri yavaş ve hesaplıydı. Vücudu, sandığından çok daha zayıftı.

Hatta o kadar güçsüzdü ki, Kader bunu fark etti.

"Azrail'in güçlerini kullandın," dedi, istifini hiç bozmadan. "Değil mi?"

Signa ona kaşlarını çatma zevkini tattırmayı reddederek öfkesini karnında sıkıca bastırdı. "Yapmam gereken bir şey vardı."

Mırıldandı. Kolu, Kader'in tutuşunun altında gerildi. "Sonuçları buna değdi mi?"

Olan biten ve öğrendiği her şey göz önüne alındığında, cevap vermesi imkânsızdı. Bir yandan bu bilgiye sahip olduğu için mutluydu. Diğer yandan Signa, Blythe'ın Elijah'ın çalışma odasından kaçışını izlerken vücudunun yanışını ve zihninin derinliklerinde kıpırdayan o müziği hâlâ hatırlıyordu.

Bakışlarını yere indirerek, "Bunu tartışmamayı tercih ederim," diye cevap verdi.

Kader'in gülüşü, Ölüm'ünkine benzemiyordu. Gece yarısının karanlık vaatlerle omurgasını titreten baştan çıkarıcı çağrısı değildi. Aksine, yaz şafağı gibi sıcak ve canlıydı. "Pekâlâ," dedi, Signa'yı Blythe'la daha önce yüzlerce kez yürüdükleri patikaya götürürken botlarının altındaki kır çiçeklerini ezmemeye çalışarak.

Baharın sonları Signa'nın yılın en sevdiği zamanları olmaktan çok uzaktı. Sıcakta, öfkesini alevlendiren bir şey vardı. Sıcak, enerjisini iliklerine kadar emiyor, günün geri kalanında onu solgun, bitkin ve huzursuz bırakıyordu. Etraflarındaki havayı tanımlayan tek kelime *bunaltıcıydı,* hava o kadar yoğun ve nemliydi ki, elbisesinin katlarının altında terlemeye başlamıştı bile. Yüzünün etrafındaki ince telli saçlar kıvrılmaya başladı. Signa'nın

dışarıda geçirdiği her dakika, aşırı büyümüş çimler ayak bileklerini tırmalıyordu.

Gezinti yerinde, bir meşe ağacının kıvrımının altına serilmiş büyük bir piknik örtüsü vardı ve Kader, ona örtünün üzerine oturmasını işaret ettiğinde Signa kaşlarını çattı. Örtünün kenarından yukarı doğru kayan, kaçacak karanlık ve serin bir yer arayan bir sümüklü böcekten gözlerini alamıyordu. Hayatında hiçbir sümüklü böceğe bu kadar yakınlık duymamıştı.

Signa, Ölüm'ün burada karşısında oturduğunu, ikisinin güneş ışığı altında dinlendiğini ve sıcak üzerlerine vururken, çay yudumlayıp eğlenmeye çalıştıklarını asla ama asla hayal edemezdi. Gün ışığında yapraklarını herkesin görebileceği şekilde açan bir ayçiçeği olmak umurunda değildi. Çok az kişinin bakmaya cesaret ettiği karanlık yarıklarda gelişen sevimli küçük bir mantar olmayı tercih ederdi.

"Eee?" Kader onun önüne en güzel porselen tepsileri koyuyor, her birini özenle yerleştiriyordu. "Beğendin mi?" Sesinde öyle bir umut vardı ki, Signa ona bir kez daha sataşmak yerine sustu. Adam piknik sepetini yanma koyup ayağa kalkmaya çalıştığında, doğru kelimeleri bulmasına yardımcı olabileceğini düşünerek sümüklü böceğe baktı.

"Beğenmesen de sorun değil," dedi aceleyle. "Bu akşam bir baleye gidebiliriz. Gerçek bir gezintiye çıkabiliriz, belki parkın etrafında..."

Signa onun elini tutmak için uzandı ve ne kadar hareketsiz kaldığını görünce sarsıldı. Hayatında hiç kimse üzerinde böyle bir hâkimiyet hissetmemişti, Ölüm'ün bile. O anda Kader'in içindeki gerginliğin her zerresini hissetti, serbest kalmaya ve derisinden fırlamaya hazırdı. O, çaresiz bir adamdı ve Signa'nın beklediğinden daha duyarlı biriydi. Bir gün bunu kendi yararına kullanabilirdi. Ama o anda sadece bunun ne kadar üzücü olduğunu düşünebiliyordu. Kader'in ne kadar üzgün ve ne kadar kırılmış olduğunu...

"Bu çok güzel," dedi Kader'e. Omuzları gevşerken içinde suçluluk duygusu çalkalanıyordu. Ölüm'ün tenine vuran hoş serinliğini düşündü ve dayanılmaz sıcakta onu her zamankinden daha çok arzuladı. Yine de *Prens* Aris'le herkesin içinde görünmektense orada, sıcakta acı çekmeyi tercih ederdi.

"İlkbaharı hep severdin," diye fısıldadı Kader, yerine otururken. Ondan uzaklaştığı için acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Ama yaz en sevdiğindi. Günlerimizi aynen böyle geçirirdik, deniz kenarında yemeklerin tadını çıkarır ya da insana yeniymiş gibi gelen eski şehirleri keşfederdik. Pikniğin bir tür anıyı ateşleyebileceğini ummuştum."

Signa kaşlarını çattı, hatırladığı müzik kafasının içinde bir döngü hâlinde çalıyordu. Belki de bu sadece bir tesadüftü, Wisteria Bahçeleri'nde Kader'le dans etme anısının onu alt etmesinden başka bir şey değildi. Onu olması gerekenden daha fazla merak ediyordu ve onun varlığında garip ve inkâr edilemez bir çekim hissettiği doğru olsa da aralarında romantik bir şey yoktu.

"Yazdan nefret ediyorum." Signa bunu acımasızca söylemek istememişti ve bu sözlerin Kader'in, içine kapanmasına ve kaşlarını çatmasına neden olmasından nefret ediyordu. "Baharı da pek sevmem. Daha soğuk mevsimleri tercih ederim."

Çenesi gergindi, elleri sepeti kavrarken kasılıp kalmıştı. "Elbette. Özür dilerim." Soğuk etlerden oluşan bir tabağı, ardından da son derece hassas bir şekilde kesilmiş sandviçleri dağıtırken ona bakmadı. Taze limon suyu ve şeker şurubuyla doldurduğu fincanlar bile titizlikle aynı noktaya kadar doldurulmuştu, tatmin etmeyecek kadar az değildi ama yudumlarken dökecek kadar da çok değildi. Üzerinde narin lavanta yaprakları yüzüyordu.

"Bunların hepsini kendin mi yaptın?" Signa içeceği memnuniyetle aldı ve sepette başka neler olduğunu görmeye çalıştı. Usta bir el tarafından pişirilmiş gibi görünen bir çeşit kremalı tart da dâhil olmak üzere hamur işleri vardı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu cevap olarak ve saklamaya çalıştığı küçük gülümsemesi onun şüphesini doğrulamaya yetti. Limonatasına bakarak tadının, göründüğünün yarısı kadar güzel olup olmadığını görmek için temkinli bir yudum aldı. Göründüğünden daha da iyiydi.

Signa, önce ona sonra da kendisine bir tabak dolduran Kader'e gerçekten baktı. Ölüm'ün aksine, bu adam güneş için yaratılmıştı. Sanki güneş onun bir parçasıymış gibi altında âdeta parlıyordu. Yakasını gevşettiği beyaz gömleği ve ayak bileklerini açıkta bırakan pantolonuyla arkasına yaslanıp onu izlerken rahat görünüyordu.

"Bir gün moda olacaklar," diye belirtti onun bakışlarını yakaladığında. "Bu biraz zaman alacak ama onları tasarlayan bir kadının kaderini çizdiğimden beri denemek istiyorum." Signa onun için hazırladığı tabağı kucağına aldı ve salyalarının akmasına neden olacak kadar lezzetli görünen etten tereddütlü bir ısırık aldı.

"Yüce Tanrım." Açlığının bir yansıması olmadığından emin olmak için yediği şeye bakmak zorunda kaldı. "Hep böyle şeyler mi yersin?"

Kader'in kahkahası gururlu ve sıcaktı. "Elbette. Dünyanın en iyi aşçılarını ve zanaatkârlarını tanıyorum, Bayan Farrow. Dilinizdeki her şey cennet tadındayken neden vasatla yetinesiniz ki?"

Kader ve Ölüm gerçekten daha farklı olamazdı ve Signa, kendini Kader'in güçleriyle geçirilecek bir sonsuzluğun nasıl olacağını düşünürken buldu. Her günün dolu ve heyecanlı gelme ihtimali olsa da, diğer her şeyin, bununla kıyaslandığında sıkıcı görünüp görünmediğini merak etti. Her zaman bir öncekinden daha güzel ya da daha lüks bir şeyin peşindeyken her gün ne kadar tatminsiz hissettiriyor olmalıydı. "Peki ya Wisteria Bahçeleri'ndeki sanat eserleri?" diye sorarken buldu kendini. "Onları nasıl topluyorsun?"

"Bazı eserler şimdiye kadar karşılaştığım en yetenekli sanatçılara ait, çoğu tanınmıyor. Ancak sanat eserlerinin büyük çoğunluğu bana ait." Kader'in konuşma tarzında bir rahatlık, sesinde

ve duruşunda Signa'nın ne yapacağını bilemediği bir gevşeklik vardı. Gerçekten de Kader'den nefret etmek istiyordu. Yine de yöntemlerinin büyük ölçüde geliştirilmeye ihtiyacı olsa da onları anlıyordu çünkü Elijah'a yardım etmek için her şeyi yapardı. Daha şimdiden Blythe için adam öldürmüştü. Ve eğer Ölüm böyle bir duruma düşerse... Signa onu kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini düşündükçe ürperiyordu.

Gerçekten de Signa, Kader'den daha iyi değildi. Ve ona istediğini veremese de onunla birlikte olmanın beklediği kadar kötü hissettirmediğini kabul etmek zorundaydı.

"Yani günlerini en iyi şarapları içerek ve bulabildiğin en lezzetli yemekleri yiyerek mi geçiriyorsun?" diye alay etti. "Kulağa yorucu geliyor."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Korkarım o kadar lüks değil. Çoğunlukla çalışıyorum."

"Goblenleri dokuyarak," diye belirtti Signa, sümüklü böceği battaniyeden alıp meşenin dibindeki toprağa sokarken. Kendisi güneş ışığında yanmaya mahkûm olabilirdi ama en azından sümüklüböceğin yanması gerekmiyordu.

"Goblenleri dokuyarak," diye yineledi. "Evet. Gerçi kulağa çok basitmiş gibi geliyor."

"Öyle değil mi?" Azrail olarak kendi yeteneklerini ve bunların ne kadar doğal hissettirdiğini düşündü. Ancak Yaşam'ın güçleri... Bu güçleri keşfetmeye ne kadar istekli olsa da bunları kullanmak kendini içten dışa doğru parçalamak gibi hissettiriyordu. Signa anlamak için çaresizce onun sözlerine sarıldı. Kendi olağandışı yetenekleriyle mücadele eden başka birini tanısaydı, biraz rahatlayacağını hayal etti.

Kader öne doğru eğildi. Gülümsemesi o kadar parlaktı ki Signa'nın kalbi tekledi. "İstersen sana gösterebilirim."

Merak, içini kemiriyordu ama yine de kabul ederse Kader'in nasıl fikirlere kapılacağını hayal edebiliyordu. Onu çalışırken

izleme fikri ne kadar cazip olursa olsun, bu adamın aralarında bir şeyler olabileceğine inanmaya devam etmesine izin vermek istemiyordu.

"Blythe'a zarar vermeyeceğini söylemiştin." Signa tabağını ve fincanını bir kenara bıraktı, ikisi de boştu. "Ve yalan söylememeye özen gösterdiğini söylemiştin, o hâlde bana bunun için söz verir misin? Aramızda ne olursa olsun ona zarar vermeyeceğine? Onun aklını çelmeyeceğine ya da onu kuklalarından birine dönüştürmeyeceğine?"

"Kuklalarım mı?" Kıs kıs gülerek içkisini bitirdi ve cebine uzanıp gümüş bir dikiş iğnesi çıkararak salladı. Kader bir an bile tereddüt etmeden iğnenin ucunu parmağına batırdı. Üzerinde altın renkli tek bir kan damlası parlıyordu. "Pekâlâ. Eğer zihnini rahatlatmak için gereken buysa, o zaman sana en bağlayıcı sözü vereceğim. Bana elini ver."

Öyle yaptı, yeteneklerini test ederken kendi parmağına iğne batırmaya o kadar alışmıştı ki, adam iğneyi derisine batırdığında gözünü bile kırpmadı. Kızın kanı kabardığı anda, adam parmağını kızın kanına bastırdı.

"Var olduğum sürece Blythe Hawthorne'a asla zarar vermeyeceğime yemin ederim." Kader'in kanı derisini yaktı ve Signa acıyı bir tıslamayla bastırdı.

Adam geri çekilmeden önce, kadın elini daha sıkı kavradı. "Peki ya Ölüm?" Adam elini çekmeye çalıştığında şansını zorladığını bilse de Signa direndi. "Ona zarar vermeyeceğine de yemin eder misin?"

Kader geri çekilmeye çalışmaktan vazgeçti ve bunun yerine, gözlerinin onunkilerle buluşmasına izin vererek soğukkanlılıkla, "Ona aynı nezaket gösterilmeyecek," dedi.

Signa sarsılarak uzaklaştı, kanı çılgın bir ritimle atıyordu. Mantıken Kader'in öfkesini anlayabiliyordu. Ancak kime karşı olduğu düşünüldüğünde, hiçbirini kabul edemezdi.

Kader cebinden çıkardığı bir mendile bulaşan kanlarını silerken Signa, "Onunla iletişimimin derhâl yeniden kurulmasını istiyorum," diye talepte bulundu. Birkaç dakika önce olduğu adamın bir kopyası gibiydi, kaşlarını öyle derin çatmıştı ki sanki biri eline bir kalem alıp yüzüne kazımış gibi görünüyordu.

"Bu akşam onunla konuşabileceksin." Kader ayağa kalktı, sepeti kapmadan önce örtünün üzerinde durdu, tart hâlâ sepetin içindeydi. Bu kavgayı başlatmadan önce beş dakika daha bekleseydi, belki de o tartı deneyebilirdi. "İyi dinlenin, Bayan Farrow. Yakında görüşürüz."

Signa yakında görüşeceklerinden emindi.

Kitap Kurdu

ON SEKİZ

Signa o akşam odasına döndüğünde Ölüm onu bekliyordu. Onu göremese de eşikten adımını attığı anda ağırlığı üzerine çöktü. Bir ayağını diğerinin üzerine atarken sanki jelatinin içinde ilerliyormuş gibi hissediyor; heyecanı, geriye dönme içgüdüsüyle bastırılıyordu.

Gözlerini odanın içinde gezdirdi ve onu bir an olsun görebilmeyi diledi. Ama tek gördüğü şöminenin yanına kıvrılan Gundry'nin, Signa'nın ürperişinin aksine dünyada hiçbir şeyi umursamadan uyumasıydı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı ancak Ölüm'ün öfkesinin kaynağını, sözleri düşüncelerini doldurmadan önce zaten biliyordu.

Bana yanıldığımı söyle. Bu kez Ölüm'ün sesi ruhuna merhem değil, her santimini donduran bir kar fırtınası gibi gelmişti. *Bana aptal olmadığını ve kardeşimle anlaşma yapmadığını söyle, Küçük Kuş.*

"Kardeşinle bir anlaşma yapmadım." Signa kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirdi, birinin gelip nefesinin havaya karıştığını görmesinden endişe ediyordu. "Ben *iki* tane anlaşma yaptım. Hayal kırıklığına uğradıysan anlarım ama..."

Hayal kırıklığı mı? Şömindeki ateş titreyerek Gundry'yi uykusundan uyandırdı. Tazı, başını kaldırdı ve hırladı. *Kendini neye*

buluştırdığınla ilgili en ufak bir fikrin yok. Kader pazarlık yapabileceğin biri değildir, Signa.

Signa onu en son, aylar önce çay içmek için Eliza Wakefield ve diğer kızlarla tanıştıktan sonra bu kadar kızgın gördüğünü hatırlıyordu. Signa'nın onların yanında kendini baskılamasından, sırf onları hoşnut etmek için olmadığı biri gibi davranmasından nefret etmişti. Ama bu kez ses tonunda sadece öfke değil, Signa'nın çıkaramadığı başka bir şey de vardı.

"Başka ne seçeneğim vardı ki?" diye sordu. "Ya onunla pazarlık yapacaktım ya da seni bir daha görmeyecek ve seninle konuşmayacaktım. Ayrıca, bu benim fikrimdi, onun değil."

Ölüm'ün kahkahası en sarhoş edici zehirdi ve Signa giderek artan sıkıntısına rağmen kendini kahkahanın içinde boğulmaktan başka bir şey istemezken buldu.

Olmasını istediği şey buydu. Sanki dudaklarından yeterince hızlı çıkaramıyormuş gibi her kelimeyi hızla söyledi. *Bu oyunu kuran ve taşlarını tam da istediği yere yerleştiren Kader'di. Ve sen'de tuzağa düştün.*

Signa'nın göğsünde bir fırtına koptu. Öfke, yanaklarını ve avuçlarını ısıtıyordu. Bu *Signa'nın* fikriydi, Kader'in değil. Bunu *o* bulmuştu. *Signa,* ona yaklaşmış ve anlaşmadan tam olarak istediği şeyi elde edebilmek için her kelimenin bilinçli bir şekilde söylenmesini sağlamıştı.

Her şey *onun* kontrolü altındaydı... Değil mi?

Bunlar tek başına verebileceğin kararlar değil, dedi Ölüm ona ve Signa onun yakınlarda olduğunu dudaklarına değen soğuktan anladı. *Ama yine de bunu yaptın.*

Son birkaç kelimesi Signa'nın dikkatini çekecek kadar sivri bir dille söylenmişti. Kendini masasına dayadı ve masanın kenarını sıktı. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

Ölüm'ün cevabı fırtına gibi keskinleşen bir sesle değil, odadaki baskıyı büyük ölçüde hafifleten bir iç çekişle geldi. *Anlaşma yapmak istersen bunu anlarım, Signa. Üzerine çok şey yıkıldı ve*

artık daha önce sahip olmadığın seçeneklerin var. Merak ediyorsan mantıklı ancak seni uyarmalıyım...

"Uyarılarına ihtiyacım yok." Signa o zaman ne olduğunu anladı, Ölüm'ün sesinde garip bir gerilim vardı: korku.

Ölüm, onun Kader'e ilgisi olduğunu düşünmüştü. Bu fikir çok saçmaydı ama yine de Signa'nın dudaklarında gülümsemeye dair tek bir belirti yoktu. Bunun yerine, Gundry'nin gözlerini, Ölüm'ün durduğu yere kadar takip etti ve ona doğru ilerlemeden önce düşünmek için kendine zaman vermedi. Son saniyede bir eldivenini çıkardı ve Ölüm geri çekilmeye fırsat bulamadan teninde çıplak bir parça bulmayı başardı.

Signa'nın kalp atışları hemen yavaşladı ancak bu sefer Azrail'e dönüşmesi huzurlu olmaktan çok uzaktı. Ciğerleri çökerken dizlerinin üzerine çöktü. Vücudu, gelmeyi reddeden nefesler için savaşırken başı dönüyordu. Boğazını tuttu ve tek gördüğü şey beyaz oluncaya kadar boğazını tırmaladı. Öfkeli gölgeler görüş alanına girip onu ele geçirmeden önce ne kadar süre böyle kaldığını söylemek mümkün değildi. Ölüm öfkesinde bile şefkatliydi ve Signa, onun kucağına doğru uzandı.

"Benim aptal kızım," diye fısıldadı, onu güçlü kollarına çekerek. "Ne düşünüyordun ki?"

Sorun da buydu zaten; Signa, sevdiği kişiler söz konusu olduğunda çoğu zaman hiç düşünmüyordu. Arkasına yaslandı ve Ölüm'ün yüzünü kavradı.

"Aptal olan sensin," dedi ona. "O anlaşmayı seni istediğim için yaptım, saçma kardeşini değil. Neden ondan bu kadar korkuyorsun?"

Ölüm ellerini Signa'nın ellerinin üzerine koydu ve Signa'nın hoşuna gidecek bir gülümseme takınsa da bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Korktuğum kişi o değil, Signa."

"Kim o zaman?" diye sordu, adamın kendisine baktıkça sertleşen gözlerine bakarak. "Kimden korkuyorsun?"

Bakışlarını okumak mümkün değildi. Geri adım atıp ona elini uzatırken çenesindeki gerginliği çözemiyordu. "Gel," diye fısıldadı ve Signa, o bal gibi ses tonunun içinde kaybolmayı diledi. "Sana göstereceğim."

Ölüm, Signa'yı bir zamanların görkemli bahçesine götürdüğünde Wisteria Bahçeleri neredeyse tanınmaz hâldeydi. Mermer çeşme ve üstlerindeki gölgelikten sarkan morsalkımlar olmasa, Ölüm'ün onu nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikri bile olmazdı. Hâl böyle olunca, birkaç gece önce girmeye cesaret ettiği saraya hiç benzemeyen bu saraya yaklaştıklarında tereddüt etti.

"Acele etmemiz gerekecek," dedi Ölüm. "Kader'in ne zaman döneceğini kimse bilemez." Çimenlerin üzerinden harap taş binaya doğru ilerlerken Signa'nın elini tuttu. Bu bina, Kader'in partisi sırasında güçlerinin kaybolduğu anda gördüğü binanın ta kendisiydi. Batmakta olan güneşin ışıltısında binayı tam olarak görebilen Signa, yıkılmak üzere olan bir kapıya benzeyen eski gri taşlara baktı. Eğer Azrail formunda olmasaydı, Signa üzerine devrilmesinden korktuğu için kapıya yaklaşmaya cesaret edemeyebilirdi.

"Neden böyle görünüyor?" Ayaklarının altındaki kurumuş otlara kaşlarını çatarak bakarken, önceki günlerdeki yemyeşil tarlaları hatırlıyordu. Burada hiç hayvan olmadığını da fark etti. Ne meleyen koyunlar ne de havayı dolduran toynak sesleri. Saray ürkütücü bir sessizlik içindeydi; hayalperestinin dönüşünü bekleyen, dinlenmekte olan bir hayal dünyası gibiydi.

"Kardeşim bu evi yıllar önce yarattı." Ölüm, Signa'yı ön duvardan çekmeden önce etrafa bir göz attı. "Burası onun bir parçası. Her zaman kim olduğunu ve içten içe neler hissettiğini yansıttı."

Bir zamanlar görkemli bir girişin ve gürül gürül yanan bir şöminenin bulunduğu muhteşem bir salonun olduğu yerde, şimdi girişte sönmekte olan közlerden çıkan gri dumanlar yükseliyordu. İç duvarlar da en az sarayın dış cephesi kadar çıplak ve haraptı; sanat eserlerinin çoğu hâlâ sergileniyor olsa da renkler,

gri taşla uyum sağlayacak şekilde matlaşmıştı. Kader'in gösteriş için yaptığı savurganlığa dair hiçbir ipucu kalmamıştı.

Signa merdivenlerden yukarı bir adım atarken, "Burası aynı yere bile benzemiyor," diye fısıldadı. O kadar köhneydi ki, üzerinden süzülerek geçmese, tahtaların ayaklarının altında kırılacağından hiç şüphesi yoktu.

"Önceden, son gördüğüdeki kadar lüks bir yerdi. Kaprislerine ya da seyahat ettiği yerlere göre sürekli değişirdi." En üst kata doğru ilerlerken Ölüm, gölgelerini Signa'nın yakınında tuttu.

"Ona ne oldu?" Ellerini kavuşturup göğsüne bastırdı ve Ölüm'le birlikte balo salonunun önünden geçerken herhangi bir şeye dokunma dürtüsüne direndi. Signa başını içeri uzattı ve tüm o güzelim kehribar rengi kaplamaların yok olduğunu görünce kalbi duracak gibi oldu.

Ölüm hemen cevap vermek yerine onu koridorun ilerisindeki, Signa'nın Blythe ve Kader'i konuşurken gördüğü portreye doğru götürdü. O zaman yakından bakma fırsatı olmamıştı ama şimdi resmedilen kadının o güne kadar gördüklerinin en güzeli olduğunu gördü. Kemik kadar solgun saçları ve gözlerini alamadığı yumuşaklığıyla...

"Bu Yaşam," diye fısıldadı, bir şekilde kadını tanımıştı. "Öyle değil mi?"

Ölüm'ün gözlerini hüzün kapladı. "Wisteria, kardeşim onu kaybettiği anda kötüleşmeye başladı. Zamanla daha iyi olacağına kendimi inandırmıştım ama burası, şu anda hiç görmediğim kadar kötü durumda."

Signa, Yaşam'ın tablosunun sarayda hâlâ tamamen renkli olan tek şey olduğunu fark etti. Tabloyu tam olarak görebilmek için birkaç adım uzakta durması ve başını geriye eğmesi gerekiyordu çünkü tablo bütün bir duvarı kaplıyordu. Ölüm onu uzaklaştırırken başını eğerek kadının gözlerini yakalamaya çalıştı.

"Bana kimden korktuğumu sormuştun." Elini uzattı ve parmaklarını portrenin çerçevesi üzerinde gezdirdi. "Kardeşim bir

baş belası olabilir ama ondan korkmuyorum. Ancak senden korkuyorum, Signa. Bir gün kalbimi kırmandan korkuyorum."

Ölüm'ün içtenliği karşısında içi parçalanan Signa başını öne eğdi. "Görünüşe göre Ölüm'ün bile yersiz korkuları var," diye fısıldadı. Ancak Ölüm ikna olmuş görünmüyordu.

"Bu dünyada, o gece Elijah'ın çalışma odasında kullandığın güce sahip olan tek bir kişi var," dedi. "Kardeşim senin ve onun aynı kişi olduğunuza inandığı sürece seni rahat bırakmayacaktır. İkisini bir arada gördüğüm için nedenini anlayabiliyorum."

"Buraya baktığımda kardeşimin gerçekte ne olduğunu görüyorum," diye devam etti Ölüm. "Yüzlerce yıl boyunca kalbinin sahibi olan kadını unutamamış, çaresiz bir adam. Onu bulana kadar huzur bulamayacak. Onunla bir anlaşma yapmak için riskleri anlaman gerekir. Onu olduğu gibi görmen gerek. Kardeşimin yaşayacağı sonsuzluk bir yana, hiçbirimiz böyle bir çaresizlik içinde tek bir ömür geçirmek istemeyiz."

Signa gözlerini portreden ayıramadı. Portredeki kadın her yönüyle kendisinden farklıydı ve Signa yine de kelimelerin tarif edemeyeceği bir şekilde Yaşam'a çekildiğini hissetti.

Kader kendini, kendinden emin ve öz güvenli bir adam olarak tanıtıyordu ama eğer Ölüm'ün söyledikleri doğruysa ve Wisteria Bahçeleri gerçekten de onun iç dünyasının bir yansımasıysa, o zaman Kader onarılamayacak bir kırılmanın eşiğindeydi. Boğazını düğümleyen acıma duygusunu bastırmaya çalışarak portreden uzaklaştı.

"Görecek daha çok şey var." Ölüm tekrar çerçeveye uzandı, bir elini de Azrail formunda kalmasını sağlamak için Signa'nın üzerinde tuttu. Küçük bir mandalı bulması biraz zaman aldı, mandala bastığında yumuşak bir klik sesi duyuldu.

Portre açılarak devasa bir goblen odasını ortaya çıkardı. İçeri adım attıklarında Ölüm, "Başına dikkat et," diye uyardı ve bir goblen, kızın başının üzerinden savrulup iplikleri çözülerek her biri ayrı bir sepete düştü.

Signa başka tarafa bakamıyordu. İpliklerin ve iğnelerin onları yönlendirecek bir el olmadan nasıl dokunduğu bir yana, goblenlerin hareket etmeye devam etmesi bile mantıksızdı ama yine de oda Signa'ya bir fabrikayı hatırlatıyordu. Süreç onu büyülemişti. Ölüm, kızın elini sıktığında çizginin sonuna doğru kaybolup keşfe çıkmak istiyordu.

"Sana ve bana göre bunlar sadece goblen gibi görünüyor. Ama Kader için tek bir iplik, yaşamla ölüm arasındaki farktır. Bu onun gücü, Signa. Eğer kontrolün sende olduğuna inanırsan -eğer başka bir anlaşma yapmaya çalışırsa- bu odayı düşünmeni istiyorum."

Signa ürperdi. Buranın ne olduğunu tam olarak anlamamış olabilirdi ama büyüsünü inkâr etmek mümkün değildi. Belki de Ölüm haklıydı. Signa bu anlaşmada sandığı kadar akıllıca davranmamış olabilirdi.

"Kardeşim seni çalmak için tüm gücünü kullanacak." Ölüm'ün eli, kızın kalçasına kayarak onu taş duvara yasladı ve sesine karanlık bir sahiplenme duygusu karıştı. "Ve kendin gitmek istemezsen, seni burada benimle tutmak için tüm gücümü ve daha fazlasını kullanacağım. Başka anlaşma olmayacak. Anlıyor musun?" Çenesini yukarı kaldırdı ve kelimeleri dudaklarına doğru söyledi.

Sesi düşüncelerini bulandırdı, sırtını dikleştirip Ölüm'ün dokunuşuna daha da bastırırken ikisi de uslu durmuyordu. Ona karşı çaresizdi, onu teninde arzuluyordu.

"Artık anlaşma yok," diye tekrarladı, adamın dudaklarını yakaladığında zevkten uçuyordu. Ölüm, kollarını ona dolayarak bacaklarını beline dolayabilmesi için onu yukarı kaldırırken usulca inledi.

"Aferin sana." Adamın eli, kızın teninde ilerledi.

Tüm bunları yaparken nerede olduklarını hiç düşünmedi. Ama Ölüm, birinci kattan gelen bir sesle sustu ve elini geri çekip Signa'nın dudaklarına bastırdı.

Sakin ol, diye fısıldadı Ölüm'ün sesi zihnine. *Kardeşim bizi bu formdayken göremez.*

Muhtemelen göremezdi ama kapının aralık bırakıldığını görebiliyordu. Ölüm, gölgelerini çok yavaşça portreye doğru kaydırdı ancak kapıyı kapatmaya gittiği anda, sanki nefesini tutuyormuş gibi sarayın geri kalanını hareketsiz kılan sessiz bir gıcırtı çıkardı. Kader de uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Signa, Kader'in merdivenleri hızla çıkan çizmelerinin sesini duydu.

Signa parmaklarını Ölüm'ün omuzlarına doğru kıvırdı. *Harika iş çıkardın. Tam da "içinden geçen hayaletler" gibi*, diye tısladı, Kader'in her adımında gerilerek. Gölgeler ilerlerken Ölüm onu görmezden geldi ve kapıyı neredeyse inleyecek kadar yüksek bir sesle kapattı.

Ölüm sırıttı ve Signa'nın dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra öne doğru eğilip kulağına fısıldadı: "Sıkı tutun."

Öyle yaptı ve kapı açılıp Kader içeri girer girmez Ölüm, etraflarına gölgeler saçarak onları Thorn Grove'a geri götürdü.

Kitap Kurdu

ON DOKUZ

Bahçe partileriyle ilgili ne kadar çok şey okumuş olursa olsun, Signa hiçbir bahçe partisine katılma zevkini tatmamıştı; özellikle de bir kraliçe tarafından verilene.

Covington Sarayı beş yüz yetmiş beş odadan oluşuyordu ve Signa gösterişli kapılarından içeri girdiği andan itibaren saray, en az bu sayı kadar şaşırtıcı görünüyordu. Beyaz mermerden sütunlar, yaldızlı bronz başlıklarla süslenmiş girişin üzerinde yükseliyordu. İnsanlar teker teker içeri buyur edildi ve Signa'nın çıplak ayak parmaklarının altında nasıl bir his uyandırdığını merak etmesine neden olacak kadar pelüş, uçsuz bucaksız kırmızı bir halının üzerinde toplanmaya başladı. Tabii ki içinde bulunduğu topluluk göz önüne alındığında bakmaya cesaret edemedi. Havaya doğru kibirle kalkık olmayan tek bir burun ya da göğsü bir eşek arısı kovanı tarafından sokulmuş ve şişmiş gibi yürümeyen tek bir adam yok gibiydi.

Konuklar, Thorn Grove'un salonu büyüklüğünde bir avizenin, tek bir taşının fakir bir adamı zengin etmeye yeteceği kadar kalın kristallerle damladığı, fildişi renginde duvarları olan bir odaya yönlendirildi. Signa kendini Blythe ve Byron'ın yanında buldu. Konuşmaya cesaret edemediler çünkü oda, kelimelerle bozulamayacak kadar görkemliydi.

Odanın başköşesinde altın sarısı bir taht duruyordu ve kraliçe ortaya çıktığında herkes başını eğdi. Signa onunla sadece bir kez, sezon için takdim edildiğinde tanışmıştı ve o kadar heyecanlıydı ki reverans sırasında neredeyse ayak bilekleri tutmuyordu. Fakat şimdi, zengin, kahverengi tenli güzel bir kadın tahttaki yerini alırken reverans yapmayı başardı. Kraliçe tombul ve orta yaşlı bir kadındı. Yakası Honiton dantelli, ipek, gül rengi bir elbise giymişti ve başında küçük bir elmas taç vardı. Kraliçenin bakışları ancak Everett Wakefield odaya girip huzuruna çıkarıldığında yumuşadı.

Everett Wakefield, siyah ipek kumaştan yapılmış ve kürkle süslenmiş şık bir takım elbise giymişti. Yeleği gümüş iplikler ve metalik düğmelerle süslüydü ve ailesinin arması -gümüş ve beyaz bir kalkanın etrafında dolaşan gri bir kurt- kalbinin üzerinde gururla sergileniyordu.

Signa'nın gözünün üzerinde olduğu tek kişi Everett değildi. Heyecanla uğuldayan bir kalabalığın arasında, Kader'in gözlerinin onun üzerinde olduğunu fark ettiğinde durdu. Onu ve Ölüm'ü, Wisteria'da neredeyse yakalamasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve acıma duygusu, hâlâ boğazını düğümlüyordu.

O sabah daha da fazla çiçek gelmişti -bu kez Blythe'ın mutlulukla elinden aldığı çikolatalarla birlikte- ve Signa her gün teklifleri ve kıkırdayan hizmetçileri görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bu durum içten içe hoşuna gitse de Ölüm'ü ve onun korkularını da düşünmesi gerekiyordu. Sırf bu yüzden Kader'in hediyelerini küçük görüyordu. Onun sahte umutlarının yarattığı baskıyı ya da hayal kırıklıklarının acısını, Ölüm'den ya da Hawthornelardan çıkarması için yeni bir nedeni olmasını istemiyordu.

Signa bu duygunun tam olarak ne zaman başladığını söyleyemiyordu -belki de her zaman bir dereceye kadar vardı- ama bu beklentinin baskısı hızla artıyordu: Blythe, Signa'nın iyi bir kuzen, *normal* bir kuzen olmasını beklerken, Byron onun aile adının geri kazanılmasına yardımcı olan asil ve düzgün bir hanımefendi olmasını istiyordu. Kader onun tamamen başka bir

kadın olmasını bekliyordu: Signa'nın, uğruna dünyaları verebileceği güçleri olan kadın...

Kendisine gelince... Signa'nın bir cinayeti çözmesi, sevdiği herkesi koruması ve kim olduğu ile neler yapabileceğinin kökenine inmesi gerekiyordu.

Bunların hepsi çok yorucuydu.

Everett, kraliçenin önünde diz çöktü ve Signa, "dük" ünvanı verilirken gözünü ondan ayırmadı. Kraliçe, asasını önce Everett'in sağ omzuna, sonra da sol omzuna dokundurdu. Everett ayağa kalkarken Signa da alkışlara katıldı ve ailesine dik dik bakan birkaç göz ve kibirli yüz karşısında en kibar ve ağırbaşlı tavrını takındı. Herkes parti için dışarı çıkmaya başlamıştı ve Byron bastonuyla Signa'nın bacağını dürterek sessizce aynısını yapmasını emretti.

Byron çevrelerindeki kulak misafirlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Çok iyi bir çocuk," diye mırıldandı. "Harika bir dük olacak."

Signa her iki konuda da aynı fikirde olmasına rağmen, hiçbir yorum yapmadı. Everett resmî kıyafetlerinin içinde olduğu hâlde, sadece birkaç hafta önce babasının cesedinin elini tutarken gözlerinden akan yaşlardan başka bir şey görememek çok garip geliyordu.

"Signa?" Blythe'ın sesi düşüncelerini böldü. "Şaşırmış gibi görünüyorsun. Gel, partiye gidelim." Blythe'ın koluna girip yürümeye başladı.

Blythe çalışma odasındaki olaydan beri ürkekti ve Signa sık sık onun huzursuz gözlerinin her odanın köşelerini taradığını görüyordu. Ayrıca önceki akşam uyuyor olması gerekirken Blythe'ın kapısının altından gelen mum ışığının parıltısını da fark etmişti. Signa, öğleden sonraları çay içtiklerinde Blythe'a son zamanlarda işlenen suçlarla ilgili gazete kupürleri getirerek onun kafasını dağıtmaya çalışmıştı ama Blythe'ın bunlara olan ilgisi kısıtlı ve zorakiydi.

Signa bu gezintinin kendisine iyi geleceğini umuyordu. İnsanlar onlara küçümseyici bakışlar atsa da kraliçenin huzurunda dedikodu çok az tutulacaktı ve bu da memnuniyetle karşılanan bir durumdu. Kalabalığı tarayan Signa, bahçeye götürülürken Everett'e bir an göz attı ve el salladığında kalbi ısındı.

Blythe da el sallamaya başlamıştı ki, Everett'in sadece birkaç adım arkalarında duran Charlotte Killinger'a el salladığını fark edince utandı. Ellerini hem Signa'nın hem de Blythe'ın omuzlarına koyan Charlotte'ın gülümsemesi bir hasat ayı kadar parlaktı. "İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz."

Signa da aynı şeyi söyleyebilmeyi isterdi ama Charlotte için güzel kelimesi hafif kalırdı. Soluk leylak rengi bir elbise ve ona uygun tüylü bir şapka giymiş olan Charlotte, tüm gözlerin onu takip etmesini sağlayacak kadar güzeldi. Aynı zamanda o kadar kusursuz bir şekilde kurallara uygundu ki Signa kendini dik dururken buldu, böyle bir gösterişten korkmuştu. Blythe ise kaskatı kesildi ve Signa'yı sıkıca kavradı.

Blythe, Charlotte'a bakmadan, "Sanırım bir cenaze merasiminde gibiyiz," dedi kasvetli bir sesle. "Sen de hissediyorsun, değil mi, Signa? Havada bir ağırlık var."

Signa'nın ölülerle olan deneyiminin çok daha belirgin olduğu düşünüldüğünde, böyle bir şey hissetmemişti. Yine de duyguyu anladı ve başıyla onayladı.

"Lord Wakefield nasıl?" diye sordu Signa, Charlotte'a dönerek. "Ona çok yardımcı olduğunu duydum."

"Her şey düşünüldüğünde beklediğimden daha iyi gidiyor." Signa'nın ikisi arasında ne olmuş olabileceğine dair en ufak bir fikri olmamasına rağmen Charlotte, Blythe'ın tereddütlerinin tamamen farkında gibi görünerek yumuşak ve nazik hareketlerle yelpazesini açtı. "Tüm bu olanlardan sonra Wakefieldların beni aramasını beklemiyordum, yine de aramalarına sevindim. O ailenin biraz desteğe ihtiyacı olabilir."

Signa, Blythe'ın sessiz homurtusunu duymazdan geldi ve onun yerine, "'Tüm bu olanlar derken?'" diye sordu.

Charlotte'ın eli, ağzını kapatan yelpazeyle birlikte hareketsiz kaldı. İfadesinin büyük bir kısmı gizlenmiş olsa da Signa, Charlotte'ın gözlerinin sanki yanlış bir şey söylediğini fark etmiş gibi biraz açıldığını fark etti. Ancak o zaman Blythe'ın dikkati ona yöneldi, dudakları büzüldü.

"Önemli bir şey değil." Charlotte soruyu geçiştirmeye çalışarak yelpazesini kapattı. "Ne olursa olsun, Eliza kuzeni için endişeleniyordu ve Dük'ün ölümünden sonraki ilk birkaç gün onlarla kalmamı istedi. Everett ne zaman yemek yese hastalanıyordu, bir lokma ekmeği bile midesinde tutamıyordu. Sanırım babasının gerçekten öldüğünü yeni yeni anlamaya başlamıştı. İyi değildi ama bu kaybı, bir insanın kabullenebileceği kadar iyi kabulleniyordu."

Blythe da en az Signa kadar Charlotte'ın bu konuyu hızlıca geçiştirmesinden şüphelenmiş olmalı ki kuzenine bir bakış attı. Ne yazık ki Signa'nın kafasının sağ tarafına bakarken keskin bir nefes alan Blythe'ın ilgisi kısa sürede kayboldu. Signa'yı bileğinden tutup eğilirken sesi sertti. "Saçında ne var senin böyle?"

Signa'nın midesi bulandı ve saçındaki şeyin korkunç bir sürüngen olmaması için Tanrı'ya dua etti. "At şunu!" Blythe bakmaya çalıştı ama Signa'nın kulağının arkasına sıkışmış birkaç saç telini çekip kurtarana kadar hiçbir şey göremedi.

Yıldız ışığı kadar gümüş renginde saç telleriydi bunlar.

"Düzelt şunu." Signa'nın sözleri, telaşlı bir nefesten biraz daha fazlasıydı. "Gerekirse kopar ama kimsenin görmediğinden emin ol."

"Sen aklını mı kaçırdın? Saçını yolmayacağım!"

Signa, Kader'i nasıl da lanetleyebilirdi. Azrail güçlerini en son kullandığında yorgunluktan başka bir şey yaşamadığına inanmak istemişti ama görünen o ki, Kader bu sonuçlar konusunda haklıydı.

Blythe, Charlotte'ın kaşlarını kaldırarak ona baktığı sırada gümüş telleri dikkatlice toplarken kaşlarını çattı. Signa kalbinin gümbürtüsüne rağmen gülümseyerek doğruldu.

Bir dük ölmüştü, Kader onun Ölüm'le iletişim kurmasını engellemişti, çocukluk arkadaşı bir cinayetin potansiyel şüphelisiydi ve şimdi, sanki bir gecede yaşlanmış gibi saçları gümüşe dönüyordu.

Daha ne kadar şey yanlış gidebilirdi ki?

Signa kendini gerçekliğe geri çekmeye çalıştı, saçlarına odaklanmayı o kadar çok istemiyordu ki, diğer insanları içinde bulunduğu çıkmazın farkına vardırdı. Dikkatini tekrar, Signa'yı olduğu yerde yakmak için elinden geleni yapan güneş ışığını engellemek için şemsiye açmış, soluk elbiseli güzel kadınları selamlayan Everett'e çevirdi. Everett cinayet işleyebilecek birine benzemiyordu ama daha önce de yanılmıştı.

Eliza da yakınlardaydı ve Signa ikinci bir bakıştan sonra onunla konuşan koyu saçlı adamın Byron'dan başkası olmadığını fark etti. Charlotte onu bakarken yakalayınca, kendi kendine mırıldandı.

Charlotte, "Bayan Wakefield hep bir Hawthorne'la evlenmek isterdi," diye konuştu. "Ben Percy olur diye düşünmüştüm çünkü Percy gitmeden önce çok yakındılar."

Blythe'ın çıkardığı ses anlaşılır değildi. "Eliza ve *amcam* mı? Zihnin hikâye uydurmaya tahmin ettiğimden çok daha yatkın."

Charlotte yelpazesini daha sert sallayarak Blythe'a sert bir bakış attı. "Bir süredir görüşüyorlarmış. Adam iyi bir eş, bekâr ve varlıklı. Babanla ilgili skandal olmasaydı şimdiye kadar ona evlenme teklif edebilirdi. Ya da belki de etmiştir ve ailenizin adı temize çıkana kadar vakit geçiriyorlardır."

Signa, Eliza'nın aileye kabul edilmesi fikrinden ne kadar hoşlanmasa da Elijah'ın çalışma odasında buldukları yüzüğü anlamlandırmalarına kesinlikle yardımcı olmuştu.

Blythe ellerini karnına götürdü, muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu. "Görünüşe göre ben yatakta sıkışıp kalmışken fark ettiğimden çok daha fazlası olmuş."

"Ya da belki de başkalarının ne yaptığını düşünemeyecek kadar kendinle ilgileniyorsun."

Signa telaşla, "Hadi, hadi, bu kadar yeter," dedi. Charlotte ve Blythe arasında her ne olduysa, bunu daha sonra özel olarak halletmek için zaman olacaktı. "Burada hepimiz arkadaşız..." Kalabalığın arasından ilerleyen altın sarısı bir saç gözüne ilişince sesi kesildi. Kendi gümüş saçlarını ve en son konuştukları zamanki tartışmalarını düşününce midesini kızgın bir sıcaklık kapladı. O kadar çok şey oluyordu ki, ayrıştırması gereken o kadar çok düşünce vardı ki, başka bir şeyle nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Neyse ki Kader son anda döndü ve ona değil de Everett'e doğru yöneldi.

"Yemin ederim bugünlerde sana ayak uyduramıyorum," diye homurdandı Blythe, nefes verirken. "Önce rüyanda bir dükü görüyorsun, şimdi de bir prensin huzurunda kendini kaybediyorsun."

"Everett'i rüyanda mı görüyordun?" Charlotte'ın çenesinde bir gerginlik vardı ama Signa cevap verecek gücü kendinde bulamıyordu. Kader'in varlığı her şeyi tüketiyordu. Her ne kadar Elijah'ın adını temize çıkarmak ve konuklar üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için burada olsalar da Signa, düşünülmesi gereken çok daha ilginç biri varken kimsenin kendisinin ve Hawthorne ailesinin davete katıldığını hatırlayacağını düşünmüyordu.

"Verena'dan buraya kadar geldiğine inanamıyorum." Signa döndüğünde sesin, bu sezonki diğer sosyal etkinliklerden tanıdığı küçük bir grup kadından geldiğini gördü. Diana Blackwater da onların arasındaydı ve yelpazesini öyle bir sallıyordu ki beyaz bonesi küçük başının üzerinde sallanıyordu. "Çok güzel bir yer, denizin hemen üzerinde. Küçükken, babam beni ziyaret için oraya götürmüştü. Prens ve ben oldukça yakınlaştık."

Genç kızlardan birinin nefesi kesildi. "Sence onca yolu senin için mi geldi?"

Diana, Tanrı onu korusun, kendini beğenmişin tekiydi. Onun ve tüm kasabanın Kader'in tuzağına düşmesini izlemek ne kadar gülünçtü.

Kızlardan biri merak dolu bir umutla, "Bize ondan bahset," dedi. "Çekici biri mi?"

"*Tam* bir beyefendi," dedi Diana, bayılma numarası yaparak. Bugünlerde herkes oyuncu gibi görünüyordu. "Kibar ve inanılmaz derecede özenli. Eğer Wisteria Bahçeleri'nin güzel olduğunu düşünüyorsanız, ailesinin kraliyet sarayını gördüğünüzde mahvolursunuz."

Ha. Kesinlikle kibardı.

"İtiraf etmeliyim ki Aris'in -bağışlayın, *Prens* Dryden'ı kastediyorum- ilk çıkış yılımda beni ziyaret ettiğini görmekten memnun oldum," diye devam etti Diana. "Verena'ya karşı her zaman büyük bir sevgi beslemişimdir ve hep bir gün oraya gideceğimi hayal etmişimdir."

Buna değmezdi. *Değmezdi.* Yine de Signa'nın elleri sinirle seğirdi. Diana ve onun yalanları genel anlamda hiçbir şey ifade etmiyordu ama onda Signa'yı o kadar rahatsız eden bir şey vardı ki kızla yüzleşmek için döndü.

Signa, "Kader olmalı," diye mırıldandı, gülümsemesi o kadar genişti ki gözleri yarı yarıya kısıldı.

Diana ince bir gülümsemeyle karşılık verdi ve biraz daha saldırgan bir tavırla kendini yelpazeledi. "Haklı olduğunuzu söyleyebilirim, Bayan Farrow."

Kader ve Everett, kızlara doğru yaklaşırken *sözde* prens lafa karıştı: "Aynı fikirdeyim. Kader çok güçlü bir şeydir." Çiçeği burnunda Dük'le beraber kızları selamlamak için başlarını eğerlerken Diana ve diğerleri sessizliğe gömüldü. Ancak Kader'in gözleri, Signa'yı izlemek için uzun kirpiklerinin altından çıktı ve Signa'nın karnındaki o tuhaf sıcaklık geri geldi.

"Prens Aris," dedi Signa, herkesin duyabileceği kadar itici bir sesle. "Hâlâ şehirde misiniz?"

"Hâlâ mı? Gitmeye niyetiniz var mıydı?" Bunu soran Everett'ti, sanki iyi arkadaşlarmış gibi bir elini Kader'in omzuna koydu. Signa bu dokunuşa takılıp kalmaktan kendini alamadı ve ters ters baktı çünkü Ölüm yapamazken, Kader neden hem görülmeyi hem de *dokunulmayı* başarabiliyordu? "Sezon boyunca burada olmanızı bekliyordum."

"Olacağım," dedi Kader, Signa'nın derisini diken diken edecek kadar soğuk bir sesle. "Bayan Farrow yanlış anlamış olmalı. Teklifimi kabul edene kadar burada kalmaya niyetliyim."

Söyledikleri o kadar gelişigüzeldi ki, duyma mesafesindeki herkes durdu ve aynı şeyi duyduklarından emin olmak için birbirlerine baktı. Signa'nın yanakları yandı.

Signa, "Teklifinizi *biri* kabul edene kadar demek istediniz herhalde," derken gülümsemeye çalıştı ve Kader'in yorumunu önemsiz göstermeye çalıştı.

Neyse ki Kader başını eğdi ve küçük, eğlenceli bir sırıtışla onu onayladı. "Elbette, Bayan Farrow. Yanlış söylediğim için beni bağışlayın."

Signa gölgelerini çağırabilmeyi ve Kader'i durduğu yerde yakalayabilmeyi ne kadar da isterdi. Adamın sesinin bu kadar çekici olmasından ve yanağındaki gamzenin onu fazlasıyla dost canlısı göstermesinden nefret ediyordu. Onu daha fazla eğlendirmeye dayanamayacağına karar veren Signa, dikkatini Everett'e yöneltti.

"Tebrikler, Lord Wakefield," dedi sonunda, Kader'in oynadığı oyundan biraz olsun uzaklaşmayı umarak.

"Evet, tebrikler," diyen Charlotte, Everett yaklaştığında gergin bir nefes aldı. "Bu resmî kıyafetin içinde çok saygın görünüyorsun. Baban seninle gurur duyardı."

Everett yeleğini düzeltirken o kadar utangaç görünüyordu ki, Signa bakışlarını yakalamak için Blythe'ın gözlerini aradı. Ancak kuzeni gözlerini yere dikmişti.

"Teşekkür ederim, Bayan Killinger," dedi. "Gerçekten memnun oldum."

Charlotte omzundan düşen bir bukleyi iterken utangaç bir ifadeyle başka tarafa baktı. Biri onları sarhoşluklarından uyandıracak bir şey yapmazsa bütün gün birbirlerinin etrafında dönüp duracaklarmış gibi görünüyorlardı. Signa arkadaşını rahatlatmak için ağzını açtıysa da Kader ondan önce davrandı.

"Gün, etrafta dikilip sohbet etmeye devam edemeyeceğimiz kadar mükemmel." Başını bahçeye doğru eğdi. "Kroket oynamaya ne dersiniz?"

YİRMİ

Sarayın bahçesi, her yönden Wisteria'nın tam tersiydi; zarif gül ağaçları ve gölgeli meşe ağaçlarıyla süslü patika yollarıyla sade bir güzelliği vardı. Hizmetkârlar ellerinde nefis kanepelerle geçip gidiyor, konuklar da gölgede dedikodu yaparken bunları yiyordu. Signa, Blythe'la çimenlikte yürürken, o konuklardan biri olmayı, bir yandan bahçenin güzelliğini seyrederken bir yandan da karnını doyurmayı diledi.

Bunun yerine, kendini sürekli Everett'e bakarken, adamın başkalarını selamlarken gözlerine tam olarak ulaşmayan gülümsemesini incelerken buldu. Everett'in, babasını öldürmek için bir nedeni olabilir miydi? Yüzü, bir katilin yüzü olabilir miydi?

Charlotte onun yanındaydı, alçak ve mutlu bir ses tonuyla onunla konuşuyordu. Signa tüm bu süre boyunca onları izledi ve dikkatini Kader'den uzak tutmaya çalıştı. Blythe da aynısını yapıyor olmalıydı çünkü hafifçe mırıldandı: "Belki de prenses olmak için hazırlıklara başlamasının zamanı gelmiştir. Oldukça iyi bir çift gibi görünüyorlar." Blythe, sanki Signa'nın bu konudaki hislerini sınıyormuş gibi konuşuyordu.

Signa, "Fakat henüz hiçkimse, bu ilişkiyle ilgili tek kelime etmedi," diye cevap verdi ve Blythe'ı, Charlotte'ın her yeni yüzle

daha da donuklaşan ifadesini izleyen Everett'in, kendisine yaklaşan hevesli anneleri selamladığı yere doğru itti.

Kader mükemmel çimlerden oluşan uçsuz bucaksız bir çimenliğin üzerinden geçerken, sanki her birkaç adımda bir durduruluyormuş gibi hissettiler; gerçekten de burada tek bir yaprak bile sararmamıştı ve hepsi tam olarak aynı uzunlukta kesilmiş gibiydi. Kader, Signa'nm kendisine baktığını fark edince göğsünü kabartarak kolunu uzattı. Blythe onu neredeyse ileri doğru itti ve Signa, Kader'in kolunu istemeye istemeye tutup kendisini öne çekmesine izin vermeden önce ona ters bir bakış fırlattı.

"Bir oyuna ne dersiniz, Bayan Farrow?" diye sordu. Soru alaycı olsa da maskelediği kırılganlığı görmek kolaydı.

"*Hayır* derdim," diye yanıtladı dürüstçe. "Ama başka seçeneğim var mı?"

Kader bu iğnelemeyi doğal karşıladı. "Bunu flörtümüzün bir parçası olarak kabul edebileceğimizi söylesem cevabın değişir mi?"

Neredeyse bir adım kaçırıyordu. Onca gözün önünde, Kader'in ona kur yaptığının görülmesi, isteyeceği son şeydi; Ölüm'e zarar vermeyeceğine dair söz vermeyi reddettiğinden beri onun ilgisinin alevlerini körüklemek de istemiyordu. Ama reddetse bile Kader'in gideceğinden şüpheliydi. Signa'nın, Ölüm'ün sesini tekrar duymak için her şeyini verebileceğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Bana *onunla* bir tam gün ver." Signa sesini alçak tutmaya çalışarak Kader'e doğru biraz daha yaklaştı. Blythe'ın onu dinlemek için elinden geleni yaptığından emindi. "Şu andan itibaren."

Kader güçlü ve kendinden emin adımlarla yürüyordu ama yine de zarif görünmeyi başarıyordu. Neredeyse havada süzülüyormuş gibiydi, deri çizmelerinde hiç çizik yoktu. "Anlaşmamızın şartlarını değiştirmeyeceğim."

Signa, bir sonraki adımında çimenlere biraz daha sert basarak adamın botlarına biraz çamur sıçratmayı umdu ama olmadı. "Pekâlâ. Ama hile yapmak yok. Pis oynayan erkeklerden hoşlanmam."

Güldü. "Kaybettiğin her şeyi hatırlaman için gereken şey pis oynamaksa, o zaman tanıştığın en pis piç olacağım, Signa Farrow. Oyunumuzdan sonra Ölüm'le zaman geçireceksin."

Signa içinde alevlenen sıcaklığı beklemiyordu. Boğazı yutkunamayacak kadar dolmuş gibiydi ve Kader'in gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu.

Oyun için kullanılan kaleler ve kazıklar dışında saha bomboştu ve bunun nedeni, herkesin fırsat varken saray yemeklerinin tadını çıkaracak kadar akıllı olması mıydı yoksa Kader'in bir oyunu muydu, Signa bunu merak etti. Adam iki tokmağı almak için yanından ayrılıp birini ona uzattığında Signa birkaç saniyeliğine rahatladığı için mutluydu.

"Ne dersiniz, hanımlar? Oyuna var mısınız?" Everett'in gözlerinde bir kıvılcım vardı ve son birkaç haftadır yaşadığı onca şeyden sonra Signa'nın kötü ruh hâli, bu hoş manzara karşısında biraz olsun yumuşadı.

"İzlemeyi tercih ederim," diye cevap verdi Charlotte, küçük bir gülümsemeyle ve Everett de hemen ona sırıtarak karşılık verdi. Signa gözlerine inanamıyordu. Aralarındaki bu yangın ne zaman başlamıştı?

"Yakınlarda mı olacaksınız?" diye sordu.

"Elbette." Charlotte birkaç adım uzaklaşarak bir ağacın gölgesinin altında durdu. "Tam burada olacağım, iki takımı da destekleyeceğim!"

"Eğer durum buysa, ben ve kuzenim takım olacağız," dedi Signa, kendisinin ya da Blythe'ın Kader ile bir takımda sıkışıp kalmasına izin vermek istemiyordu.

Signa, Kader'in bu açıklamaya sinirlenmesini beklerken, adamın eğlencesi daha da artmış görünüyordu. "Pekâlâ, yine de Verena'da ödül için oynadığımızı bilmelisiniz."

Signa'nın midesine korku çöktü. Bu işte bir bityeniği olacağını bilmeliydi.

"Ödül ne?" diye sordu Blythe, elindeki tokmağın ağırlığını test ederken.

"Ne olmasını isterseniz." Kader her takım için iki top attı. Signa'nın toplarının her ikisinin de etrafında, tokmağına uygun olarak mor bir şerit vardı. "Bizim için, belki de bize övgü olarak yazılmış ve söylenmiş bir şarkı? Bir iyilik? Ya da belki güzel bir hanımefendiden bir öpücük?"

Everett biraz doğruldu ve Charlotte'a doğru baktı. "Sanmıyorum..."

"Ah, hadi ama Everett." Kader güldü. "Bu sadece bir öpücük."

Red cevabı Signa'nın dilinin ucundaydı ama Blythe hemen araya girdi: "İstediğimiz herhangi bir şey olabilir mi?" diye sordu.

Bityeniği ortaya çıkmıştı işte. Kader, müthiş kibirli görünüyordu. "Gücümün yettiği her şey olur."

Blythe isteğini düşünmek için duraksamadı ama en azından sesini alçaltarak, "Eğer kazanırsak, prens, babam için iyi şeyler söylemeli," dedi. Blythe, adamların ağızlarını açmasına izin vermeden ekledi: "Ve onu görmek istiyorum. Hem de hemen."

Everett tokmağını indirdi, yüzü sertleşmişti. "Bayan Hawthorne, bu mümkün değil..."

"Olmuş bilin." Kader'in hiç tereddüt etmemesi Everett'i duraksattı. Gözlerini kırpıştırdı ve o anda bir prensin ne kadar güce sahip olabileceğini sorgular gibi oldu. "Bu şartları kabul ediyorum."

Signa'nın zihni, bu istek üzerinde çalıştı. Adamın seçtiği kelimelerde gizli anlamlar aradı. Ancak düşüncelerini toparlayamadan Blythe, tokmağını omzunun üzerinden salladı ve alana doğru ilerlemeye başladı.

"Harika." Geniş kenarlı fildişi şapkasından kaçan sarı bir bukleyi kulağının arkasına attı. "Kendinizi hazırlasanız iyi olur, prensim. Beni öpmenize izin vermeye hiç niyetim yok."

"*İzin vermek* mi?" Kader'in kahkahası fazlasıyla samimiydi. "Benim tipim değilsin, tatlım."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Blythe ellerini birbirine vurdu ve dua eder gibi gökyüzüne baktı. "Zevkinizin ne kadar berbat olduğunu anlamam için sanat eserlerinize bakmam yetti."

Kader'in elindeki tokmağı sıkıca kavraması üzerine Everett ve Signa birbirlerine baktılar. En azından burada uygun davranan iki kişi vardı, gerçi hem Kader hem de Blythe o kadar kararlı görünüyordu ki, Signa bir an Blythe'ın boğazını sıkmayı düşünse bile, onları bahissiz oynamaya ikna etmek bir seçenek değildi.

İnsan kendi oyununda Kader'i nasıl yenebilirdi? Sonucu kendi değiştiremez miydi? Her şeyi kendi lehine çeviremez miydi? O da kazanmayı en az Blythe kadar istiyordu ama Signa omuzlarının etrafındaki havayı bir ürperti yırtana kadar bir şansları olabileceğine inanmamıştı.

Signa tokmağının sapını kavradı ve soluğunu tutmaya çalıştı. Hemen Kader'e döndü, o da doğrudan Signa'nın yanındaki noktaya bakarak kendini ele vermişti. Signa, Ölüm'ün orada durduğunu fark etti. Onu ne görebiliyor ne de duyabiliyor olmasına rağmen, tokmağı avuçlarına daha sert bastırdı. Ölüm, sanki onun yanında olduğunu ve ona yardım edeceğini söylüyordu.

"Önce hanımlar," diye önerdi Kader, biraz da kızgınlıkla. Ölüm'ün gelişiyle ilgili ne hissettiğini ortaya koyan tek şey buydu.

Blythe daha önce binlerce kez oynamış gibi pozisyon aldı, kendini topa doğru yaklaştırdı ve doğrudan vurdu. Top ilk kaleye doğru savruldu ve Kader'in gülümsemesi düştü. Önce Blythe'a sonra da Ölüm'e bir bakış atan Signa, bu vuruşun Blythe'a ait olduğunu söyleyebilmişti.

Blythe topa doğru ilerlerken Kader'e hınzırca bir gülüş fırlattı ve bir sayı kazanarak ikinci bir dönüş yaptı. Bir sonraki vuruşunda top sahanın diğer tarafına, bir sonraki kaleye doğru yarıdan fazla yol katetti. Onlara geri dönmeden önce memnun bir şekilde başını sallayarak yaptığı işi inceledi. "Sanırım bu kadar yeter."

Sıra Everett'e gelmişti ve Signa ürpertinin ona doğru aktığını hissetti. Kader de Everett'e doğru kısa bir adım attı. Altın iplikler

parıldıyor, tokmağı geri çekiyordu ama tokmak vurulduğu anda bir şey topu ele geçirmiş gibi görünüyordu: Ölüm. En azından Everett'in iyiliği için topu birkaç santim ileri itme nezaketini göstermişti, yine de Everett'in başını kaşımasına neden olan ilk kaleden uzakta, eğri büğrü bir vuruştu.

"Genelde bu kadar korkunç bir nişancı değilimdir." Suçlunun rüzgâr olup olmadığını kontrol eder gibi yukarıya baktı.

"Bir dahaki sefere olacak." Blythe'ın sesi otomatikti, sanki oyunculara bunu daha önce defalarca söylemek zorunda kalmış gibiydi. "Belki prens, sırası geldiğinde bunu telafi eder."

"Niyetim bu," diye karşılık verdi Kader, Blythe gülümsemeyi hiç bırakmayınca öfkelenerek.

"Birileri bizi hafife almış gibi görünüyor," diyen Blythe, eldivenli elini önüne uzattı ve herhangi bir kir izi olup olmadığını kontrol etti. "Her pazar kardeşimi benimle oynamaya zorlardım."

Signa, Blythe'ın sesinde ufak bir pürüz olduğuna ve Charlotte'la bakışırken buz mavisi gözlerinin birden çok daha keskinleştiğine yemin edebilirdi. Yine de Signa'nın bunu düşünmek için çok az zamanı vardı çünkü Blythe ona, "Sıra sende, Signa," diye hatırlattı.

Signa kroketle ilgili bildiği her şeyi yaklaşık iki dakika önce Blythe'ı izleyerek öğrenmişti. Tıpkı kuzeninin yaptığı gibi topa yaklaştı. Sanki bu iş doğasında varmış ve daha önce binlerce kez tokmak sallamış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Aslında, içten içe Ölüm'e yalvarıyordu.

Neyse ki Ölüm, ne yapacağını biliyor gibiydi. Top bir sonraki kaleye doğru roket gibi fırlamadan önce tokmağının vurup vurmadığını bile söyleyemezdi. Everett arkalarından alçak sesle ıslık çaldı ama Signa muzaffer bir sırıtışla kuzenine dönüp baktığında, Blythe'ın kendini beğenmiş ifadesinin silinip gittiğini, soluk kaşlarının kırıştığını görünce şaşırdı.

Aşırı odaklanmış olabilirdi. Böyle bir ödül söz konusuyken nasıl odaklanmayacaktı ki? Blythe, Signa ile top arasına öyle bir

şüpheyle baktı ki Signa'nın avuç içleri terlemeye başladı. İkinci tur için tokmağı sıkmadan önce ellerini salladı. Bir kez daha Ölüm'ün gölgelerinin tanıdık esintisini hissederek harekete geçti ve topu, yol boyunca kaydırarak bir sonraki kaleye doğru ilerletti.

"Sanırım oyuna getirildik, Majesteleri," diye söylendi Everett, eğlenip eğlenmediğini anlamak için arada bir Charlotte'a bakarak. "Belki de öndeyken bırakmalıyız."

Kader, takımının topuna doğru yürürken alay etti. "Saçmalık. Kendimizi affettirmek için zamanımız var." Etrafındaki iplikler yoğun bir altın renginde parlayarak tokmağının etrafına dolanıyordu. Ama Ölüm'ün gölgeleri onlarla iç içe geçmiş olmalıydı çünkü tokmak, sallanırken olması gerekenden daha yavaştı. Yine de top, kalenin içine doğru kaydı.

"Güzel, *adil* bir oyundan hoşlanırım." Kader ikinci vuruşu için kendini yeniden konumlandırdı, kalçasından eğildi. Bunu yapar yapmaz yere fısıldadı: "Hile yapmayı alışkanlık hâline getirmedim, kardeşim. Ama sen yapmaya devam edersen, ben de yaparım." Sonra topa vurdu ve bu kez top kaleye tam olarak ulaşamadan dışarı çıktı. Topa ters ters baktı, sanki top onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi dudakları kıvrılmıştı.

Kader onlara doğru ilerlerken Blythe kendini hazırlamaya başlamıştı bile. Kader durup Blythe'ı izlerken, Ölüm son bir müdahalede bulunmaktan kendini alamamış görünüyordu. Blythe tokmağını geri kaldırdığında, tokmak elinden savruldu ve Kader'in bacaklarının arasına çarptı.

Blythe iki eliyle ağzını kapatırken Signa'yı taklit ederek geriye doğru savruldu. Etraflarında, uzaktaki birkaç kadının şapkalarını uçuracak kadar sert bir rüzgâr esti. Signa, Ölüm'ün durduğu noktaya sertçe baktı.

Kader sendeleyip dizlerinin üzerine çökerken, dudakları kemik gibi bembeyaz olacak kadar sıkıca kenetlenmiş, ağır çekimde oynanan bir sahneyi izliyor gibiydi.

Arkalarındaki Charlotte, haykıran ağzını kapattı.

Blythe Kader'e doğru koştu, durdu, geri adım attı, sonra tekrar ona doğru ilerledi. Kader'in ondan özür mü yoksa kellesini mi istediğini anlayamamış gibiydi. Sonunda özür dilemeye karar verdi. Yanakları vişneli tart gibi kızarmıştı.

"Ekselansları! İyi misiniz? Çok özür dilerim, bir şeyiniz var mı?"

Everett onu omzundan tutup geri çekti, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Belki biraz rahat bırakmalısınız, Bayan Hawthorne. Böylesine hassas bir duruma dâhil olmanıza gerek yok."

Signa yanağının içini sertçe ısırdı. "Bu gerçekten gerekli miydi?" diye tısladı Ölüm'e. "O zaten seni öldürmek istiyor!"

Bu bir kazaydı, Küçük Kuş. O tokmakları daha iyi tutmalılar. Ona isabet etmesini beklemiyordum.

Kafasının içinde Ölüm'ün sesini duyduğunda Signa'nın göğsü sanki üç beden büyümüş gibiydi. Görünüşe göre Kader'in geçirdiği kazanın acısı geçici olarak güçlerinin kaymasına neden olmuş olmalıydı ve bunun iyi bir şey olamayacağını bilse de midesi yine de çırpındı. Birkaç saniyeliğine de olsa onu tekrar duymak ne kadar güzeldi.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Blythe. "Sizi muayene edecek bir doktor olup olmadığına bakayım mı?"

"Doktora gerek yok, Bayan Hawthorne," diye öfkelendi Kader. "Ve kesinlikle muayeneye de ihtiyacım yok. Bana bir dakika verin."

Everett yüzünü buruşturarak, "Maçın geri kalanında oturun," dedi. "Takımımızı ben temsil edeceğim. Bayan Farrow ve Bayan Hawthorne da kendi takımlarını temsil edecek bir oyuncu seçebilirler."

"Bir hiç uğruna yaygara koparmayalım." Kader yüzünü buruşturmasına rağmen ikna edici şekilde konuşmayı başardı.

Bir hiç mi? Ölüm'ün sesi neşeyle yankılandı. *Ben olsam bu kadar rahat itiraf etmezdim, kardeşim.*

Signa onu görebilseydi, Ölüm kesinlikle kızın en sert bakışlarına maruz kalırdı. Kardeşlerin bu kadar sinir bozucu olabileceğini hiç düşünmemişti. Kader'in gazabını üzerlerine çekmeye mi çalışıyordu?

Kader omuzlarını geriye attı ve ayağa kalkarken Ölüm'ü görmezden geldi. "Pek önemi yok. Oynamak için yeterince iyiyim."

Blythe şüpheci görünse de tartışarak onun gururunu incitmeye cesaret edemedi. Everett de öyle yaptı ve çok geçmeden hiçbir şey olmamış gibi davranarak oyuna geri döndüler.

Oyun yaklaşık iki saat sürdü ve bu süre içinde Ölüm'ün sesi kayboldu. Everett ve Signa, Ölüm'ün etkisi olmadan ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar ancak Everett kalelerden birkaç top sektirdi ve Signa topu kaçırmaya devam etti. Sadece Blythe ve Kader kendi takımları için sayı alıyordu ve aralarındaki gerilim o kadar artmıştı ki, diğer ikisi onları görmezden geliyordu.

Blythe muhteşemdi, oyuna o kadar odaklanmıştı ki top her kaleden geçtiğinde gülümsemiyordu bile. Bakışları soğukkanlı ve seviyeliydi. Aklı, görevdeydi.

Kader de aynı şekilde hazırlıklıydı. Signa'ya göre, ne kadar uzun süredir hayatta olduğu düşünülürse, böyle olması normaldi. Kendisine yardım etmesi için büyüsüne güvenmesine gerek yoktu ve Blythe'a ayak uydururken bile büyüden uzak durma sözüne sadık kaldı. Çok geçmeden, tam Signa'nın sırtı ağrımaya başlamışken ve aklının bir köşesinde ince çimlere uzanmak varken, Blythe vuruşuyla Kader'in topunu son kaleye yakın bir yerden dışarı attı ve son sayıyı aldı.

Blythe, tokmağını yere attı ve Kader'e doğru döndü. Gözleri ölçülü bir memnuniyetle parlıyordu. Signa'nın, yalnız olsalardı Blythe'ın zaferini bir savaş çığlığından başka bir şeyle kutlamayacağından hiç şüphesi yoktu.

"Yarın babamı görmek istiyorum." Blythe sesini hiç yükseltmedi ve Kader yüzünde küçümsenmiş bir adamın ifadesi olmasına rağmen onaylayarak başını salladı.

"Sözlerimi tutarım, Bayan Hawthorne. Olmuş bilin."

Onlar oynarken saatler akıp gitmişti. Güneş tamamen batacak kadar geç olmamıştı ama konukların dağılmaya başladığı ve tüm yiyecek ve içecek servisinin sona erdiği saatler gelmişti. Oyun çok yorucu olmasa da güneş bunaltıcıydı. Everett bir mendille alnındaki teri sildi. Onunla oyun oynamak güzeldi; şakalaştığını, gülümsediğini ve normal hayatları olan normal insanlarmış gibi davrandıklarını görmek. Birkaç saatliğine de olsa ölüm ve felaketle çevrili olmayan insanlar gibi...

Everett, kuzenlere ve Blythe'a yan gözle bakmakta olan Charlotte'a döndü. "Siz hanımları arabanıza kadar geçireyim mi?" diye sordu. "Tahmin ettiğimden daha geç oldu."

"Bence bu akıllıca olur." Blythe'ın ses tonunda yanlış bir şeyler vardı. Sadece bilen bir kulağın fark edebileceği bir gerilim. Signa bu ses üzerine doğruldu.

Kuzeninin onlar yürürken Signa'nın koluna girmemesi ya da zaferinin tadını çıkarmaması hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Signa, Charlotte'a bir bakış attı ama Everett'le birlikte insanlara veda eden kız hızla arkasını döndü.

Blythe ve Signa arabalarının yanında dururken Kader, "İyi bir maçtı, Bayan Hawthorne," diye itiraf etti. "Yarın gün doğmadan hapishaneye gidin. Ben ne yapılabileceğine bakacağım."

Blythe başını salladı ve her ne kadar sert olmaya çalışmıyor gibi görünse de Kader'den uzaklaşıp arabanın kapısını açmakta gecikmedi.

"Hadi gidelim," diye ısrar etti. Signa'nın tüm vücudu bir şeylerin korkunç, umutsuzca yanlış olduğu bilgisiyle kaşınsa da kuzenini takip ederek içeri girdi.

YİRMİ BİR

BLYTHE

Blythe kendini arabaya ve Signa'dan olabildiğince uzağa doğru atarken, göğsünün patlamaya çok yakın olduğunu hissetti. Nemli parmaklarını boğazına dayadı, atan nabzına odaklandı ve her nefesini sayarak kendini biraz olsun sakinleştirmeye çalıştı.

Durumu fark etmeyecek kadar aptal olmayan Signa'ya bakmaktan kendini alamıyordu. Blythe gibi Signa da kendini arabanın karşı tarafına sıkıştırmış, dar alana sinmişti.

"İnsanlar hep onun lanetli olduğunu söylerdi." Blythe ne kadar uğraşırsa uğraşsın Charlotte'ın uyarılarından kurtulamıyordu. *"Neden yangına doğru koştu?"*

Tanıştıkları andan itibaren Blythe, Signa'da bir tuhaflık olduğunu anlamıştı. Signa'nın teni ürkütücü derecede solgun, gözleri iri ve bilgili olduğu için diğerlerinin ona karşı gerginliğini bir yanlış anlama ve sosyal ön yargı olarak değerlendirmişti. Ama Signa, Thorn Grove'a geldiğinde Blythe'm hayatı on kat iyileşmişti. *Eğlenceli* hâle gelmişti.

Kaçırdığı tüm dedikoduları ve skandalları ona anlatacak biri vardı. Ona sadece kırılgan, hasta bir kızmış gibi davranmayan biri... Signa sayesinde hayatının kurtulmuş olmasından

bahsetmeye gerek bile yoktu. Ve bunun ötesinde, harika bir arkadaşla da tanışmıştı. Bir arkadaştan öte, bir kız kardeş...

En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Blythe ellerini yumruk yaptı ve kroket oynadığından beri dönmeyi bırakmayan başını bir şekilde acıdan kurtaracakmış gibi tırnaklarını derisine batırdı.

Gördüklerini anlatabileceği kelimeleri yoktu. Signa'nın arkasında gezinen gölgelerin belirsiz, puslu bakışları... Signa'nın kimsenin onu dinlemediğini düşündüğü zamanlarda konuştuğu ve tokmağına rehberlik eden gölgeler...

Bu kesinlikle saçma, imkânsız ve akılalmaz bir şeydi ama yine de... Blythe o gölgeleri daha önce de görmüştü. Ölmesine ramak kalmışken, onunla aynı odayı paylaşmışlardı. O karanlık zamanları düşünmek ve böylesine acı anıları canlandırmak istememişti ama Signa'nın da o gölgeleri gördüğünden, onlarla konuştuğundan emindi.

Ölüme ne kadar yakın olursa olsun, hafızası bulanıktı. Blythe ne kadar uğraşırsa uğraşsın, zihninde gördüklerini netleştiremiyor ya da o sahneye odaklanamıyordu. Ama başka tuhaflıklar da vardı. Elaine'in yansımasının hastalıklı, ölmek üzere olan bir bedeni göstermesi gibi şeyler... Ya da dikenli sarmaşıkların döşeme tahtalarının altından fışkırarak onu parçalaması gibi.

Blythe o zaman bile gölgeleri görebiliyordu, eskisinden daha siliktiler ama hâlâ Signa'nın etrafında gri bir sis gibi duruyorlardı. Gözlerini kısarak bunun bir ışık oyunu olmadığından emin oldu.

"Ne oldu?" Signa, Blythe'ın midesini suçluluk duygusuyla titreten bir sinirle sordu. "Üçüncü bir kolum mu çıktı?"

"Hayır ama gümüş rengi saçların çıkıyor." Blythe'ın ağzı acı verici bir şekilde kurumuştu. Bu düşüncelerden nefret ettiği için kelimeleri seçmek bile bir mücadeleydi. Signa'yı bu şekilde düşünüyor olmasından bile nefret ediyordu. Ama Charlotte'ın, Percy'nin kayboluşuyla ilgili Signa'dan şüphelenme düşüncesi

kök salmış ve tam bir komploya dönüşmüştü. O gün yaşananlar, Blythe'ı bir şeylerin *doğru olmadığına* daha da ikna etmişti.

"Bugün ne oldu?" Her kelime Blythe'ın boğazını parçalıyordu ve soruyu sormuş olmasına rağmen cevaba hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Signa gerildi. "Prensle mi demek istiyorsun?" Sesi o kadar samimiydi ki Blythe bir kez daha bu garip hayalleri halüsinasyon olarak görüp görmediğini merak etti. Belki de bu, ölüme birçok kez bu kadar yakın olmanın garip bir yan etkisiydi ve Signa, kendisini takip eden karanlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Belki de bu dehşetlerin hepsi Blythe'ın kafasının içindeydi.

Ama Signa'nın, Percy'yle ilgili *bir şeyler* bilmemesine imkân yoktu ve bu yüzden Blythe kendini devam etmeye zorladı. "Bana yanıldığımı söylemeni istiyorum. Bana uzanmam gerektiğini ve bir şeyler gördüğümü söylemeni istiyorum çünkü girdiğin odalar *soğuyor,* Signa. Saçların rengini kaybediyor ve şu anda bile seni takip eden bir karanlık var. *Konuştuğunu* gördüğüm bir karanlık."

"Hayatında hiç kroket oynamadın," diye devam etti Blythe. Bu bir tahmindi ama Signa itiraz etmediğine göre Blythe haklı olmalıydı. "Bir şey sana yardım ediyordu ya da *biri.* Bunu bana açıklamana ihtiyacım var çünkü aklımı kaybediyormuş gibi hissediyorum."

Signa muhtemelen tartışmak için ağzını açtı ama hemen kapattı.

Blythe o anda -ne kadar aptal rolü yapmak istese de- Charlotte'ın bir şeylerin peşinde olduğunu ve belki de Signa hakkındaki söylentilerde kendisinin ve ailesinin kabul ettiğinden daha fazla haklılık payı olduğunu biliyordu.

Kuzeni sessizdi ve Blythe kendini dışarı atma ihtimaline karşı içgüdüsel olarak arabanın kapısının kolunu tuttu. Signa kendi kendine bir tür zihinsel konuşma yapıyor gibi görünüyordu ve Blythe, onun bir hikâye uydurmaya çalışıp çalışmayacağını ya da bundan kurtulmaya çalışıp çalışmayacağını merak etti.

Bunun yerine Signa ileri uzanıp Blythe'ın boştaki elini tuttu. Buna karşılık Blythe'ın tek yapabildiği kızın elini sıkmak, tedirginliğinin bir hata olması için dua etmek oldu. Signa ona paranoyaklaştığını söyleyecekti.

Signa onun yerine, "Sana göstermem gereken bir şey var," dedi. Blythe, dünyanın başına yıkıldığını hissetti.

YİRMİ İKİ

Signa her nefesinde ciğerlerinin iflas etmesi için dua etti. Nefeslerinin kurşuna dönüşmesini ya da geçici olarak durmasını ve onu, yaşayacağı sonraki anlardan kurtarmasını istedi.

Bunu yapmak istediğine emin misin? Ölüm'ün sesi, Signa'nın kafasının içindeydi ve Tanrım, kendini o sesin içinde kaybetmeyi ne kadar da isterdi. Bu çok fazlaydı. Everett, Byron, Charlotte, Elijah... ve şimdi de Blythe, Signa'nın sormamasını dilediği sorular soruyordu. Göğsü o kadar sıkışmıştı ki tek bir yanlış hareket, patlamasına yetecekmiş gibi hissediyordu.

Blythe'a söylemesi gerekiyordu. Anlatmak *zorundaydı.*

Blythe çoktan Signa'dan olabildiğince uzağa yaslanmış, kollarını kendine dolamıştı. Signa acısını bastırmak ve devam etmek zorundaydı çünkü o anda Blythe herkesten farklı olmayan gözlerle onu izliyordu. Sanki Signa'nın aniden ona saldırmak için hamle yapacağından emindi. Sanki bir canavardı. Bir *canavar.*

Belki de öyleydi. Belki de bu korkuyu hak ediyordu. Ne de olsa geri dönüşü olmayan acımasızlıklar yapmıştı. Yine de Blythe'ı seviyordu ve ona gerçeği borçluydu. Ama kimse, Ölüm'e âşık bir Azrail olduğunu itiraf ettiğinde Signa'ya inanamazdı. Bunu kanıtlaması gerekiyordu.

Thorn Grove'a vardıklarında, Byron'ın sırtını gererek akşam kıyafetlerini giymeye hevesli bir şekilde onlarla vedalaşması uzun sürmedi. Signa, Blythe'a aynı lüksü tanımadı. Hemen kuzeninin elinden tuttu ve onu dışarıya, ahırlara doğru götürdü. Blythe elini çekip parmaklarını esnetti.

Onunla uykusunda konuşabilirim, diye ısrar etti Ölüm. *Ona kardeşinin gittiğini söyleyeceğim. Aramayı bırakmasını. Bunu yapmak zorunda değilsin.*

Signa'nın ona söylediği tek şey, *"Zorundayım,"* oldu. Tüm Thorn Grove'u Percy'yi bulmaya çalışmamaya ikna etmeye çalıştığı ilk seferde, Blythe, Ölüm'ün fısıltılarına kanmayacak kadar iradeliyse, şimdi de kanma ihtimali yoktu. Ayrıca, Blythe'ın aklını karıştırmak onları Kader'den daha iyi yapmazdı. O insanlarla oyuncağıymış gibi oynamış olabilirdi ama Signa böyle şeyler yaratmayacaktı. Hayatını, Blythe'ı karanlıkta tutmaya devam ederek yaşamak istemiyordu.

"Burada ne işimiz var?" Signa onları ahıra, yeni doğmuş tayın samanların üzerinde kıvrılmış yattığı ahıra doğru götürürken Blythe'ın gerilmiş vücudu, sanki koşarak uzaklaşmaya hazırlanıyordu. William Crepsley tayın yanına oturmuş, onun kestane rengi yelelerini okşuyordu. Nefes alışları hırıltıdan biraz daha fazlasıydı ve zavallı şey, her nefes alışında titriyordu. Herkes onun kurtulacağına ne kadar inanmak istese de Signa, tayın bu geceyi atlatamayacağını biliyordu.

William onları fark edince ayağa kalktı, iş şapkasını çıkarıp iki eliyle göğsünün üzerinde tuttu. "Bu gece kimseyi beklemiyordum. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Signa buz gibi bir sakinlikle ona, "Bizi birkaç dakika yalnız bırakabilirsin," dedi. "Tay ile vakit geçirmek istiyoruz."

"Elbette, Bayan Farrow." Yüzü yumuşadı ve ahırın kapısını açıp dışarı çıkmadan önce başıyla selam verdi. Blythe tereddütlü adımlarla Signa'yı takip ederek içeri girdi ve kuzeninin karşısındaki samanların üzerine diz çöktü. Elini şefkatle tayın boynuna

koymadan önce William'ın gittiğinden emin olmak için arkasına baktı ve Signa'ya fısıldadı: "Beni korkutuyorsun. Burada ne işimiz var?"

Signa eldivenlerini sessizce çıkarıp kenara koydu. Konuşursa tüm cesaretini kaybedeceğinden korkuyordu. Signa çekingen bir tavırla cebinden, budanmış belladonna böğürtlenlerinin sonuncusunu çıkardı ve dilinin üzerine yerleştirdi.

"Signa!" Blythe onları elinden almaya çalıştı ama Signa uzanamayacağı bir yere doğru kaydı. "Sana ne oldu böyle? Tükür şunları!"

"Dokunma bana!" Signa sesini herkesin sandığı kadar ölümcül bir şekilde yükseltti. Blythe ürkmüş ve kaçmaya hazır bir geyik gibi bakarak korku dolu gözlerle geri çekildi. Signa daha sakin bir şekilde ancak Blythe'ın mesafesini koruyacak kadar korktuğundan emin olduğunda, "Ben iyi olacağım," diye ekledi. Bunun doğru olduğunu umuyordu. Güçlerini daha önce hiç bu şekilde kullanmamıştı ama Ölüm bir keresinde ona güçlerinin niyet üzerine kurulu olduğunu söylemişti. İste ve al.

Şu anda istediği şey, Azrail formunda bile olsa Blythe'ın onu görmesini sağlamaktı. Kuzenine iddia etmek üzere olduğu şeyleri gerçekten yapabileceğini kanıtlaması gerekiyordu ve bu yüzden mide bulantısı onu ele geçirirken ve zehir içine sızarken odaklandığı şey buydu.

Ölüm hemen onun yanındaydı, gergindi ve son böğürtlenleri tükettiği için ne kadar aptal olduğuyla ilgili atıp tutuyordu. Signa bir an için Blythe'ın ona baktığına ya da en azından ona yaklaştığına yemin edebilirdi. Blythe aniden bastıran soğuktan ürperdi ve ahırın kenarına doğru çekildi. Signa, kaçarsa Blythe'ı suçlamayacaktı. Buna memnun olurdu. Ama Blythe'ı, hiçbir yere gitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Onu hemen kusmalısın." Blythe'ın sesi titriyordu ama ileriye doğru hareket etmedi. "Zehri içinden atmalısın."

Signa gözlerini kapadı, bu kadar rahatlamış hissetmesinin doğru olup olmadığını bilmiyordu. "Beni görebiliyor musun?"

Blythe kaskatı kesildi. "Tabii ki seni görebiliyorum. Saçmalamayı kes!"

Planı işe yaramış olabilirdi ama Signa'nın vücudu kendini görünür tutma çabasından dolayı titriyordu, etrafındaki gölgeler çok solgundu. Çok gri.

Ölüm hemen Signa'nın yanındaydı ve ellerini, kızın çıplak tenine bastırıyor; perdenin kendi tarafındaki yerini sağlamlaştırmasına yardım ederken kendine lanet ediyordu.

"Bu mümkün olmamalı." Ölüm'ün sesi soluk soluğaydı. "Hâlâ hayattayken olmaz."

Onu kurtardığımızda bir şeyler olmuş olmalı, dedi ona. *Üç kez ölmekten kurtuldu. Belki de bunun, düşündüğümüzden daha büyük bir bedeli vardır.*

Signa taya yaklaştı, en ufak bir dokunuşuna bile dikkat ediyordu. "Ona, burada olduğunu söyle," diye fısıldadı Signa, Blythe'a. "Onu rahatlatabileceğin kadar rahatlat. Bu dünyada fazla zamanı kalmadı."

"Bay Crepsley iyileşebileceğini söyledi." Blythe'ın alt dudağı titredi ama yine de tayın başını kucağına çekti ve boynunu okşadı. "Rahatlamaya çalış, meleğim. İyi olacaksın." Sesi kar yağışı kadar yumuşaktı.

Signa kendi kendine, tayın hayatına son vermenin ona merhamet etmek olduğunu söyledi. Yeterince mücadele etmişti ve çıplak parmaklarını ona doğru uzatırken, hak ettiği huzurlu ve rahat dinlenmeyi ona verebileceğini biliyordu.

"Ne yaparsan yap," diye uyardı Signa, "bana dokunma. Ne görürsen gör, ne düşünürsen düşün, bana dokunmaya cüret etme." Blythe başını hafifçe salladığında, Signa parmaklarını tayın koyu renkli yelesinden geçirip boynunun kadifemsi derisine bastırdı. Azrail'in güçlerini çağırmasına gerek yoktu; güçler tüm

varlığına sızmıştı, dondurucu soğuk kontrolü ele geçirirken parmak uçlarından gölgeler damlıyordu.

Ve o anda, kolarının altındaki tayın kalp atışları durduğunda ve Blythe gözlerinde yaşlarla ağzını kapattığında, Signa bu güçlere sahip olduğu için kendinden nefret etti. Tek bir dokunuşla tay bir kez ürperdi ve ardından en sessiz nefesini verdi.

Bir saniye içinde ölmüştü. Signa onu bir saniye içinde *öldürmüştü.*

Blythe nihayet ona bakana kadar Signa bir santim bile kıpırdamadı. Tayı sıkıca kavrayıp kollarını kalın boynuna doladı. "William'ı çağırmalıyız. O yeniden diriltebilir..."

Signa parmaklarını samanın içinde kıvırdı. "Ölüyü diriltmek diye bir şey yok, Blythe. O öldü."

Signa kuzeninin bakışlarının ne kadar sert olabileceğini tahmin edememişti. Blythe'ın kızarmış gözleri tiksintiyle bakıyordu.

Signa aynı gözleri daha önce pek çok kez görmüştü. Belki farklı yüzlerde ama hep aynı ifadeyle. Amcasının ölümünden sonra Killingerlar kaçtığında görmüştü. Altı ay önce Magda teyzesinin evinden ayrılırken de görmüştü ve kasabadaki herkes onun gidişini izlerken haç çıkarmaya gelmiş gibi görünüyordu.

Küçümseyen bir bakıştı.

Nefret.

Korku.

Fakat bu kez Blythe'tan gelmiş olması çok daha da acı vericiydi.

"Onu sen öldürdün." Bu bir soru değildi. Ölü tayı kucağına doğru çekerken fısıltıyla tekrarladığı bir cümleydi. "Neden, Signa? Bunu neden yaptın?" Bu soru Blythe'ın dudaklarından döküldüğü anda Signa'nın içindeki bir şey paramparça oldu.

Belki de bu hayat için yaratılmamıştı. Hiçbir zaman arkadaşları ya da onu önemseyen, yaşayan, nefes alan insanların olmaması gerekiyordu hayatında. Çünkü öyle ya da böyle, ona hep Blythe'ın şu anda baktığı gibi bakacaklardı.

Eğer diğer güçlerini kullansaydı, farklı olur muydu diye merak etti. Azrail'in siren sesini bir kenara itip Yaşam'ın yakıcı büyüsüne yönelirse ne olacaktı? Bu onu mutlu edebilir miydi yoksa geçen sonbaharda olduğu gibi, sadece herkesi memnun etmek için çabalayan bir kızdan farkı kalmaz mıydı?

"Onu geri getir." Blythe'ın sözleri zehir gibiydi, öldürücüydü ve o kadar yakıcıydı ki Signa'nın boğazı düğümlendi. "Onu hemen geri getir."

"Bunu yapamam..."

"Hemen, Signa! Onu *şimdi* geri istiyorum!"

İçi, suçluluk duygusuyla kabardı ve Blythe'a istediğini vermeye çalışırken karnının derinliklerinde yine o sıcaklık kıpırdanmaya başladı. Blythe'ın sunduğu sevgiye layık olmak için çabaladı. Bu acı, içini yakıp kavuruyordu ve o kadar sıcaktı ki, Signa derisinin eriyeceğinden endişeleniyordu. Fakat Signa uzak durmayı reddetti, göz pınarları dolup boğazını bir çığlık yırttığında bile parmaklarını tayın yelesine doğru kıvırdı.

Signa'nın, sanki kendisi cehennemin derinliklerindeymiş, alevler tarafından canlı canlı tüketiliyormuş ve yıllarca acı çekecekmiş gibi hissettiği saniyeler devam ediyordu. Uzaktan Ölüm'ün ona seslendiğini duydu ama ne dediğini anlayamadı. Dinlemek çok acı veriyordu. Odaklanmak. Herhangi bir şey yapmak için... Ta ki birdenbire değişene kadar.

Sıcaklık bir anda kayboldu ve Signa'nın ellerinin altında tayın göğsü yükselip alçaldı ve bu nefesler, bu sefer daha güçlüydü. Tay, Blythe'ın elinden kurtuldu. Gözleri, doğduğundan beri üzerine çökmüş olan sisten arınmıştı.

Göğsü inip kalkıyordu. Signa dikkatini başka yöne çekemedi, tayın her bir nefesini saydı.

Bir. Bunu o yapmıştı.

İki. Bunu yapmıştı.

Üç. Signa hemen Ölüm'e doğru döndü ama belladonna vücudundan atılmış ve kalbi bir kez daha hızla çarparken *o,* gözden kaybolmuştu.

"Onu geri getirdim." Signa gözlerini taya dikti. Elleri yanıyormuş gibi hissediyordu ve eriyip gitmediklerini doğrulamak için dudaklarına dokunmak zorunda kaldı. Hemen Blythe'a döndü ve ne beklediğinden emin olmasa da, Blythe'ın titreyen ayaklarının üzerine kalkıp Signa şeytanın ta kendisiymiş gibi geri çekildiğini görmeyi beklemiyordu.

Çünkü istediği şey buydu.

Bunu *istemişti.*

Yine de Blythe, her biri ölümden beter hissettirecek kadar kötü sözlerle, *"Attan* bahsetmiyordum," diye hıçkırıklara boğuldu.

Serinlik bir kez daha Signa'nın içine doldu ve acı veren sıcağın tüm izlerini yok etti. İlk kez içinde hiçbir rahatlık hissetmiyordu.

Kızlar birbirlerini izliyorlardı; Blythe bir avcı, Signa ise yaralı bir avdı.

"Açıklayabilirim..." diye başladı Signa ama Blythe başka bir şey söylemesine izin vermedi.

"Bana tek bir şey söylemeni istiyorum." Blythe ne kadar sessiz konuşsa da Signa'nın o anda duyabildiği tek ses onun sesiydi. "Kardeşimin yangın gecesinde Thorn Grove'dan gerçekten ayrılıp ayrılmadığını bana söylemeni istiyorum."

Signa bu yeteneklere daha önce sahip olmak için neler vermezdi. Birkaç ay önce sahip olsaydı, Blythe'ı kendisi kurtarabilirdi. Percy ile başa çıkmak için farklı bir yol bulabilirdi.

Neden bu yetenekleri o zaman değil de şimdi vardı? Geri dönmek için çok geçken neden şimdi?

Başını eğdi ve bunun kendisini mahvedeceğini bilmesine rağmen, "Hayır," dedi.

Blythe'ın eli ağzına gitti ve vücudunu saran hıçkırıkları güçlükle bastırdı. Hıçkırıkların arasından her bir kelimeyi zorla söyledi: "Abim hayatta mı?"

"Blythe..."

"Evet mi hayır mı!"

Blythe'ın sesindeki keskinlik, yaralamaya değil öldürmeye yönelikti. "Percy yaşıyor mu?"

Signa bu sorunun geleceğini biliyordu. Başından beri, bir gün bu aileye yaptıklarını itiraf etmek zorunda kalacağını biliyordu. Tek dileği, bu kadar hızlı gelmemesiydi. Blythe'ı sonsuza dek kaybetmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmiş olacaktı.

Ama Kader'le oynamanın ve Tanrı'yı kandırmanın bir bedeli olduğu konusunda uyarılmıştı ve görünüşe göre nihayet ödeme zamanı gelmişti.

Signa, hayatının geri kalanında her gün bu anı unutmak isteyeceğini bilerek, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, değil."

Blythe gözünü kırpmadı. Nefes almadı ya da dudaklarını bile kıpırdatmadı. Signa'yı duyduğuna dair tek işaret, kendini tutuyormuş gibi titreyen elini karnına sarmasıydı. Ve Blythe sonunda dengesiz bir şekilde nefes verip konuştuğunda, her kelimesi fırnnalı bir kış gibiydi: "Sabah olmadan Thorn Grove'dan gitmeni istiyorum."

Blythe altı kelime fısıldamıştı. Signa, altı kelimeyle kalan tüm mutluluğunun elinden kayıp gittiğini hissetti.

Blythe herhangi bir cevaba izin vermeden eteklerini topladı ve ahırdan kaçtı. Signa'nın tek yapabildiği, samanını yemek için eğilen tayı izlerken hissiz ve boş bir şekilde oturmaktı.

YİRMİ ÜÇ

Signa bundan sonra ne yapacağını pek düşünmedi. Düşünmek, hissetmeyi gerektirirdi ve böyle bir şey için acı çekmeye hiç niyeti yoktu. Henüz istemiyordu.

Blythe gittikten birkaç dakika sonra William panik içinde geri döndüğünde Signa'yı dizlerine sarılmış, gözlerini kırpmadan tayı izlerken buldu.

"Bayan Farrow?" Sesinde korku vardı.

Signa kendisini görebilseydi, ayağa kalktığında, William'ın neden bir adım geri çekildiğini anlayabilirdi. Gözlerindeki vahşiliği ve saçlarındaki samanı görebilirdi. Pençe gibi görünen tırnaklarının olduğu parmaklarını nasıl büktüğünü ve yüz ifadesini porselen bir fincan gibi çatlatan acıyı görebilirdi. Yanlış bir kelimede, yanlış bir harekette paramparça olacaktı.

"Beni yalnız bırak."

"Geç oldu," diye fısıldadı William. "Size malikâneye geri dönüş yolunuzda eşlik etmek için gelmiştim."

Kadın ona öyle sert bir bakış fırlattı ki, adamın ağzı kapandı. Uzun bir süre taya baktıktan sonra içeri girdi ve onu kucağına aldı. "İstediğiniz kadar kalın o zaman. Ama tayı annesinin yanına koyacağım." William bunu bir soru sorar gibi söyleyince Signa başını salladı. Böylesi daha iyi olacaktı, eğer ne olduğunun

ve yaptığı imkânsız şeylerin kanıtı olan taya bakmak zorunda kalmazsa.

William'ın ortadan kaybolmasını bekledi. Etrafındaki gürültünün kuyrukların sallanmasına ve toynakların hafifçe yere vurulmasına dönüşmesi için başını tavana doğru kaldırdı, gözlerini kapattı ve "Hâlâ buradasın, değil mi?" diye sordu.

Signa'yı buz gibi bir hava dalgası ve zihninden en kaliteli kadife gibi süzülen bir ses karşıladı. *Tabii ki buradayım.*

"Bir tayı hayata döndürdüm."

Bir tayı hayata döndürdün, diye tekrarladı Ölüm, düşüncelerini ele verecek en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. *Saçındaki gümüş teller de gitmiş. Nasıl hissediyorsun?*

Soru o kadar saçmaydı ki, Signa öfkeli kahkahasını tutamadı. Nasıl mı hissediyordu? Tanrım, bunu düşünmeye başlayamamıştı bile.

Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle, Küçük Kuş. Signa, parmak uçları Ölüm'ün vücudunun serinliğinden uyuştuğunda daha da yaklaştığını anladı. *Bunu nasıl daha iyi hâle getirebileceğimi söyle.*

Sadece bu kadardı. Daha iyisi olamazdı ve bunun gerçekliği idrak edilemeyecek kadar çabuk kavranıyordu.

"Binlerce yöne çekiliyormuşum gibi hissediyorum." Bu itiraf sessizdi, en kırılgan derinliklerinden fısıldanıyordu. "İnsanların benden korkmasından bıktım. Yeterli değilmişim gibi hissetmekten yoruldum. Ne yaparsam yapayım, birilerini hayal kırıklığına uğratıyorum. Ama en çok hayal kırıklığına uğrattığım kişi kendimim çünkü böyle hissetmekten nefret ediyorum, Ölüm. İşimin bittiğini sanmıştım."

Ölüm'ün sesi sonbahar esintisi kadar kolay geliyor, içeri giriyor ve onu rahatlatıyordu. *Eğer insanlar korkuyorsa, bırak korksunlar,* dedi. *Omuzların onların beklentilerinin ağırlığını taşımak için yaratılmadı, Signa. Sen başkalarını memnun etmek için yaratılmadın.*

Haklıydı. Sonu ne kadar kötü olursa olsun Signa, kuzenine gerçeği söylediği ve bu sırdan kurtulduğu için pişmanlık duymuyordu.

Signa, Blythe'ı memnun etmeye çalışmıştı; tayı hayata döndürmek kendini âdeta içten içe yanıyormuş gibi hissettmişti. Fakat bunu yapmış olmasının hiçbir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Signa seçimlerini yapmıştı ve şimdi seçimlerine sahip çıkma zamanıydı.

Yine de, gecenin her saatinde dedikodu yapmak için Blythe'ın odasına gizlice girmek, akşam yemeğinde saçma aile şakalarını dinlemek, Diana'nın çayda söylediği ya da yaptığı saçma şeylere onunla birlikte gülmek gibi özleyeceği her şeyin yasını tutacaktı. Artık Mitra'yla gezintiye çıkma ya da yangından sonra iyileşip yeniden çiçek açmayı başaran Lillian'ın bahçesini görme şansı olmayacaktı. Kader onu Ölüm'den uzak tutmaya devam ederse, bu geçişi kolaylaştırmak için kafasının içinde Ölüm'ün sesi bile olmayacaktı.

Signa tamamen yalnız kalacaktı.

"Bana ne istediğimi sordun," dedi Signa sonunda, parmak uçları samanların arasında kıvrılırken. "Beni terk etmeyeceğini bilmek. Ne olursam olayım ya da olmayayım. Kardeşin ne yaparsa yapsın, yanımda olacağını söyle bana."

Bir dilek kadar kırılgan olan eldivenli elinin üstüne bir öpücük konduran adamın dudaklarını hissettiğinde sakinleşti.

Sana aidim. Signa'nın kendi etrafına sardığı, sakladığı bir sözdü bu. Onu koruyordu. *Beni istediğin sürece, her zaman senin olacağım.*

"Ya seni şimdi istersem?" Signa samanların arasında dizlerinin üzerine çökmüş, onun sesini takip ediyor ve başını kaldırdığında onun oturduğunu, gözlerinin görmediği boşluğa baktığını umuyordu.

Belki aptalcaydı ama hayatı boyunca Ölüm onun tek değişmezi olmuştu. O, kendi bedeninde rahat hissetmesine bu dünyadaki herkesten daha çok yardımcı olmuştu. Her şey ve herkes bunu parçalamaya çalışırken, ona kim olduğunu ve ne olması gerektiğini söylerken, ona her şeyden daha fazla ihtiyaç duyması mantıklıydı.

Ölüm onun sözlerini tartarken hiç ses çıkarmadı ve cevap verdiğindeyse fırtına sonrası yağmur damlalarının pıtırtısı kadar yumuşaktı: *Sana zarar vermek istemiyorum, Signa. Hayatını riske atmayacağım.*

Bunu biliyordu elbette. O da riske girmek istemiyordu. Bu yeni güçlerinin nasıl çalıştığına ya da Kader'in onu Ölüm'den uzak tutmak için ne kadar ileri gidebileceğine dair hiçbir fikri olmadığından, bu kumarı oynamaya değmezdi. Ancak adam elini kızın yanağına götürdüğünde ve deri eldivenlerinin, alt dudağına değdiğini hissettiğinde Signa'nın aklına bir fikir geldi. Etraflarındaki kısıtlamalara meydan okumanın ve hâlâ tam olarak istediği şeye, yani ona sahip olmanın bir yolu.

Signa sadece dokunarak onun elini avucunun içine aldı ve avucunun içinde daireler çizdi. Önünde görebileceği hiçbir şey yoktu. Tuttuğu bir el yoktu. Baktığı gözler yoktu. Yine de onu *hissediyordu.* Ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Signa... Parmaklarını adamın kolunda gezdirirken, omzunun üzerinden göğsüne doğru adamın vücudunu takip ederken Ölüm'ün sesi alçak ve çekingendi. Sarsılana kadar aşağı ve daha aşağıya doğru devam etti. *Dikkatli ol. Tenin neredeyse benimkine değecekti.*

Dikkatli olmak zorunda olmaktan çok yorulmuştu. Yeteneklerini tayın üzerinde kullandığında eldivenlerini atmıştı ve eldivenler hâlâ yarı yarıya samanların arasına gömülü duruyordu. Onları almak için ayağa kalktı ve sateni parmaklarının üzerine geçirdi.

"Sadece tenlerimiz birbirine değerse sorun olur, değil mi? O zaman bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Dudakları acıdı, Ölüm'ün yüzünü kendi yüzüne umutsuzca çekip onu öpmek istiyordu. Onu görmek istiyordu. Ama şimdilik, bu bir sonraki en iyi şeydi. Sonra Ölüm'ün elini tuttu ve elini, elbisesinin ve kombinezonunun altından önce ayak bileğine, sonra yavaşça çoraplarının üzerinden yukarı doğru yönlendirdi. Tezgâhın köşesine doğru eğildi ve eteklerini dizlerine kadar kaldırdı. Ölüm'ün boğazının arkasından çıkardığı alçak ve minnettar ses, en sarhoş

edici müzikti. Elini yönlendirmesine gerek yoktu; botlarını çıkarırken eldivenlerini de çıkarmış gibiydi, başparmağını ayak bileğine değdirirken onları yana fırlattı. Kalçalarına... Gittikçe daha da yukarıya, kalçasının iç kısmında izler bırakarak devam etti.

İçine bir sıcaklık doldu, gözlerini kapatıp onun elinin altındaki teninin sıcaklığına odaklanırken karnının alt kısmı beklentiyle kıpırdandı. Omurgasını saran ürperti vücuduna yayıldı.

Yüzünün bu hâlini çok seviyorum, diye alay etti, bir başparmağı kızın yanaklarının kızardığı gözlerinin altını sıyırmak için yukarı doğru kaydı. *Bunu çok nadir görüyorum. Genellikle böyle olduğumuzda...*

"Ben öldüm mü?" Signa soluk soluğa bir kahkaha attı. "Geçici olarak."

Onu bu şekilde, kanı hâlâ canlı bir şekilde akarken yaşamak farklıydı. Ölüm onu kavrayıp dizlerinin üzerine çekerken, Signa'nın nefes alışları hızlandı ve vücudu elektrikle ışıldadı. Ölüm bir eliyle onu arkadan desteklerken, Signa kendini onun tutuşuna bıraktı.

Onu istiyordu. Şimdiye kadar herhangi bir şeyi ya da herhangi birini istediğinden çok daha fazla, kendini onun içinde kaybetmek ve her şeyi unutmak istiyordu. Birkaç dakikalığına da olsa normal bir çift olduklarına inanmak istiyordu. Gözlerini kaparsa, neredeyse buna inanacaktı.

Ben de seni istiyorum. Ölüm'ün kısık sesiyle Signa'nın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. *Daima.* Bedenini, tenine bastıran parmaklara doğru iterek, kendini tamamen Ölüm'e bıraktı. O anda Kader'in hiçbir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Kollarını Ölüm'ün boynuna doladı ve o, adını fısıldayıp saçlarını okşarken omzuna doğru sessiz nefesler aldı.

Ve başını geriye atıp kendini ona kaptırırken, Ölüm'ün de orada onunla birlikte olduğunu ve bir gün hep istedikleri hayatı birlikte kuracaklarını hayal etti. Bir daha asla böyle hissetmek zorunda kalmayacakları bir hayatı...

YİRMİ DÖRT

BLYTHE

Blythe, bu ânı beklediği kadar bu andan korkuyordu da. Arabada Byron'ın karşısında oturuyordu, dar alanlardan ve sohbet eksikliğinden -ve olabildiğince saygın görünmek için boynuna kadar iliklediği lacivert seyahat elbisesinden- bunalmıştı. Byron, Signa'nın ne kadar yardımcı olduğu düşünüldüğünde, Thorn Grove'dan ayrılışının, Hawthornelar için işleri daha da kötüleştireceğini düşündüğü için Blythe'ı bir gece önce azarlamıştı bile. O söylenirken Blythe sessizce oturmuş, amcasının öfkesinin geçmesine izin vermiş, arkasındaki duvarda yer alan tek bir lekeye odaklanmış ve Signa'nın neden gittiği konusunda daha fazla bir şey söylemeyi reddetmişti. Ona Signa'nın ne yaptığını ya da Percy'nin geri dönmeyeceğini söyleyemezdi.

En azından henüz söyleyemezdi. Bu bilgiyi kendisi anlamlandırana kadar olmazdı.

Signa Farrow, Thorn Grove'a ait olmayan bir haindi. O bir yalancıydı. Bir *katildi.* Ve tüm bunlardan daha da kötüsü, kendi elleriyle hem can alma hem de can verme gücü olan olağan dışı bir varlıktı.

Bu bilginin ağırlığı Blythe'a belki de olması gerektiği kadar sert vurmamıştı ve bütün geceyi yatağında dönüp durarak, gerçeği başından beri bilip bilmediğini merak ederek geçirmişti.

Gölgeleri yakalamış ve imkânsız şeylerin işaretlerini görmüştü. Eğer bunlardan bahsederse, bir akıl hastanesine gönderileceğinden emin olduğu şeylerdi bunlar.

Ama Signa da onları görmüştü. Blythe, Ölüm'ün kapısını çaldığından beri hangi tuhaf dünyaya adım atmış olursa olsun, Signa o dünyanın içinde yaşıyordu.

Belki daha akıllı biri Signa'yı gizemli soruların cevapları için yanında tutabilirdi ama Blythe'ın isteyeceği son şey, Signa'nın bulaştığı şeyin babasını etkilemesiydi. Özellikle de babasının kendisinden alınmasından haftalar sonra, prensle yaptığı pazarlık sayesinde nihayet onu tekrar göreceği gün...

Şafaktan önce, sokaklar hâlâ sessizken varmışlardı. Araba, temeli çatırdayan, yüksek, yıkık bir şatonun yanına yanaştı. Blythe terk edilmiş bir kalenin erkek hapishanesine dönüştürüldüğünü ilk duyduğunda, mahkûmların rahat içinde yaşadıklarını, bazılarının daha önce sahip olduklarından daha fazla yiyecek ve daha iyi odalar elde ettiklerini hayal etmişti. Ama Elijah'ın kapatıldığı hapishanede en ufak bir konfor yoktu ve Blythe, binaya yaklaştıkça taş kesilerek, hislerini açığa vuracak en ufak bir duyguya bile izin vermedi.

Hapishanenin bahçesi tırmanılamayacak kadar uzun ve kalın demir parmaklıklarla çevriliydi ama yoldan geçenlerin mahkûmların çalışmasını izleyebileceği ve yasalara uyan vatandaşlar olmayı başaramazlarsa onları bekleyen hayatı hatırlatacak kadar açıktı. Bir sıra adamın sürekli dönen bir çarkın üzerinde adım adım ilerleyişini izleyen Blythe'ın yüzü ifadesizdi. Her adamın kendine ait küçük bir bölmesi ve iki yanında da duvarlar vardı, böylece hiçbir mahkûm diğerini göremiyordu. Her adam önündeki bir çubuğa zincirlenmişti ve çarkın üzerinde yürürken denge sağlamak için bu çubuğu tutuyordu.

Byron pişmanlık duymadan, "Bütün gün bunu yapacaklar," dedi. Blythe, ihtiyaç duyulduğunda görünüşte duygusuz bir taşa dönüşebilmek Byron'a has bir özellik mi yoksa Byron gerçekten

hiç acıma hissetmiyor mu diye merak etti. "Elbette uygun molalar verecekler ama gün batımına kadar tahıl öğütecekler."

İşte böyle, cevabını almıştı. "*Uygun* molalar mı?" Her ne kadar acısının bir kısmını saklamaya çalışsa da kelimeler keskindi. Çimenlikte tahıl öğüten başka adamlar da vardı. Birbirlerine bakmıyorlardı. Konuşmuyorlardı. Konuşmak isteseler bile maskeler yüzlerini gizliyordu. Maskede, sadece gözlerinin görünmesi için kesilmiş küçük delikler vardı.

Babasının böyle bir yerde, şafaktan gün batımına kadar hiç bitmeyen bir çarkın üzerinde yürüdüğü ya da günlerini tahıl öğüterek veya adamlara yaptırdıkları başka bir şeyle geçirdiği düşüncesi bile Blythe'ın kanını dondurmaya yetiyordu. Elinden gelse hapishaneyi yerle bir ederdi.

"Bunun hangi kısmının uygun olduğunu anlayamıyorum."

Byron'ın ona attığı bakış çok sertti. "Hassas olma, evlat. Bu duvarların içindeki her adam bir suçlu. Ağır işlerde çalışmak, topluma yeniden katılmaları için kendilerini geliştirmelerine yardımcı olacak ve umarım, aynı hataları iki kez yapmalarını engelleyecektir."

"Babamın kendini *geliştirmesine* gerek yok. O zaten tanıdığım tüm erkeklerden daha iyi." Blythe dönüp kendini arabadan dışarı atarken Byron'ın alev alev yanan bakışlarıyla karşılaştı.

Byron, William'ın sürücü koltuğundan inip kapıyı açmasını bekleyerek onu takip etti. "Kendini hemen içeri atsan iyi olur," diye uyardı. "Burada bulunmanın bir hata olduğunu hissedersem, seni Thorn Grove'a geri götürtürüm. Anlıyor musun? Bizi mahvetme, sözlerine dikkat et."

Görünüşe göre başka seçenek yoktu. Blythe'ın saygın bir genç kadın rolünü oynaması gerekiyorsa, öyle olacaktı. Kesinlikle bu konuda yeterince eğitim almıştı.

Onları kapıda sert bakışlı ve kırmızı yanaklı, soluk benizli bir adam karşıladı ve onlara yaklaşıp elini uzattı. "Belki de genç bayan arabada beklemeyi tercih eder." Sesi alçak ve kalındı, burnu tıkalı gibiydi.

Blythe yumruklarını sıktı ve ona aklından geçenleri söylediğinde, bir arabaya saklanmak isteyenin aslında *o* olacağına dair acı düşüncelerini geri püskürttü.

O, bunu yapamadan Byron adamın avucuna iki sikke sıkıştırdı. Tek söylediği, "O kalıyor," oldu. Adam homurdandı, kapıyı açıp kenara çekilmeden önce paraları cebine attı ve gözleri Blythe'ın üzerinde bir süre oyalanırken, Blythe, adama en şeytani bakışlarını fırlatmamak için kendini zor tuttu. Signa'yla son konuşmasından beri olduğu gibi, teninin her santimi öfkeden diken diken olmuştu. Kızgın olmak için bir bahane arıyordu. Ama babasının hatırı için, içinde kaynayan duyguları bastırdı ve titreyen yumruklarını iki yanında sıktı. Onları gören herkesin, gergin olduğunu düşünmesini umuyordu.

"Bir saatiniz var," dedi yüzü lekeli gardiyan. Onları hapishanenin içinden geçirip, Blythe'ın tutunmak için avucunu duvara dayamak zorunda kalacağı kadar çatlak ve dik bir taş merdivenden indirirken adımları hızlıydı. Hava her adımda daha da soğuyordu ve çok geçmeden bu adamın onu tam olarak nereye götürdüğünü anladı. Babasını eski, dondurucu bir zindana kapatmışlardı.

"Sadece ziyaret için böyle," diye fısıldadı Byron, sanki Blythe'ın kaynayan öfkesini hissedebiliyormuş gibi. "Biz ayrıldıktan sonra diğerleriyle birlikte üst kata geri dönecek."

Blythe bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Kapı açıldığında kendini toparladı ve bir ay sonra ilk kez babasını görmeye hazırlandı. Ama onu kapının arkasında bekleyen şeylere hazır değildi.

Elijah Hawthorne bir zamanlar olduğu adamın kabuğuna dönüşmüştü. Çok hızlı bir şekilde çok fazla kilo vermişti ve boynu, zayıflıktan sarkmıştı. Yüzü zayıflamış ve vücudu o kadar solmuştu ki, sert bir esinti onu devirecekmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki deri koyu mor çizgilerle kaplıydı ve bir yıl önce, Blythe'ın annesinin yasını tuttuğu hâlinden bile daha derbeder görünüyordu. Dudağında da bir kesik vardı, kırmızı ve tazeydi; başkasının yaptığı o kadar belliydi ki, Blythe öfkesini yatıştırmak için hücre kapısının parmaklıklarını kavradı.

Babasını bu hâliyle tanımakta güçlük çekiyordu, kirli gri üniformasının içinde küçük ve kaybolmuş gibi görünüyordu. Bacakları bir sandalyeye zincirlenmiş ve bilekleri prangalanmıştı. Blythe'ı umutsuzluğa kapılmaktan alıkoyan tek şey, onun gözleriydi; bir zamanlar olduğu kadar parlak ya da yaramaz değildi ama ölüme mahkûm bir adamınki kadar da kederli değildi. İçindeki ateş kesinlikle sönmüştü ama hâlâ küllerinin var olduğunu görmek, Blythe'ı mutlu etti.

Hücrenin kapısı arkalarından inleyerek kapandı ve babası ona bakıp yüzünü yumuşattığında Blythe'ın nefesi kesildi.

"Sen gerçekten de ağrıyan gözler için bir manzarasın." Sandalyesinde arkasına yaslandı, kelepçeler şıngırdıyordu. "Nasılsın, kızım?"

Blythe'ın gözlerinde ateş yükseldi, gözyaşlarının onu tehdit ettiğini görmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Arabaya geri dönmeden ona sarılabilmeyi o kadar çok istiyordu ki.

"Seni gördüğüm için şimdi daha iyiyim," dedi ona. "Ama sen kesinlikle iyi değilsin. Yüzüne ne oldu?"

Elijah eliyle kesiğini gizlemeye çalıştığında, Blythe dikkatini hücrenin dışındaki gardiyana çevirdi. Eğer bunu yapan oysa, onu kazığa bağlayıp yakacaktı. O daha soramadan Byron onun omzunu tutup sıkıca kavradı.

"Yeter," diye tısladı, nefesinin altından. "Burası ne yeri ne de zamanı." Byron'ın gözlerindeki dikkati görmezden gelmek mümkün değildi, Elijah'ı değerlendirirken başını sert bir alaycılıkla arkaya eğdi.

"Sanırım beni böyle görmek seni memnun ediyor, ha?"

Byron'ın acımasızlığı o kadar beklenmedikti ki Blythe, babasının karşısındaki koltuklardan birine oturmakta tereddüt etti ve Byron otururken Blythe, iki adamın arasına baktı. Gardiyanın bakışlarının şiddeti karşısında onun da aynı şeyi yapmaktan başka çaresi yoktu.

"Duruşmana bir hafta kaldı, Elijah. Konuşmamız gereken başka konular var."

Panik, Blythe'ın boğazında düğümlendi. Bir hafta. Signa'yla o kadar meşguldü ki duruşmanın bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

"Greys'e göz kulak oluyor musun?" diye alay etti Elijah. Blythe yine iki adamın arasındaki mesafeye baktı ve neyi kaçırdığını merak etti.

"Tabii ki oluyorum." Byron'ın güvenilir olduğu bir konu varsa o da aile işini devam ettirmesiydi. "Önemli olduğundan değil. Olan biten her şey ve bir yıldır Greys'in itibarını zedelemek için gösterdiğin çabalar göz önüne alındığında, tek bir müşterimiz bile yok."

Elijah tırnaklarını pantolonuna geçirdi, bacağı titriyordu. "Çalışma odamdaki çekmecede bir bekleme listesi var. Listedekilere bir davetiye gönder, fırsat ellerindeyken hak iddia etmek isteyeceklerdir. Bu olay yakında unutulacaktır."

Bu, Blythe'ın babasından duymak istediği son düşünceydi. Greys için endişe ettiği için değil, onlar için endişe ettiği için söylüyordu. Elijah suçlu bulunursa ailesine bakılmasını istiyordu ve bunu düşünmek bile Blythe'ın boğazının yanmasına neden oldu. "Bir hafta sonra buradan çıktığında onları kendin davet et," dedi.

Elijah, kelepçeler onu durdurmadan önce elini sıkacakmış gibi uzandı. Blythe'ın yüzü düştü, kelepçeleri koparmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Signa neden gelmedi?" diye sordu, sessizlik uzadıkça çenesi gerilerek. Bir açıklama için döndüğü kişi Blythe olmasına rağmen Byron cevap verdi: "Bayan Farrow bu sabah Foxglove malikânesine gitti."

Elijah'ın prangaları sandalyeye vurarak şıngırdadı. "Thorn Grove'a geri dönecek mi?"

"Hizmetçisini de yanında götürdüğünü düşünürsek, şüphelerim var."

Elijah gözlerinin önünde soldu, cildi solgun ve hastalıklıydı. Omuzları çöktü. "Eğer bizi terk etmeye karar verdiyse, korkarım ki işimiz sandığımızdan daha zor olacak."

Blythe onun sesindeki kızgınlıktan nefret ediyordu. Gözlerindeki ateşin sönmüş olmasından o kadar nefret ediyordu ki dikkatini çekmek için yumruğunu masaya vurdu. Arkasında bir gardiyan bağırarak uyarıda bulundu ve Blythe yerine oturdu, hâlâ öfkesi dinmemişti.

"Bunu söylemeye hakkın yok." Kelimeleri sertti, her biri bir diğeri kadar öfkeliydi. "Hepimiz senin adını temize çıkarmaya çalışıyoruz. Signa'nın bu konudaki başarı şansı benimkinden daha fazla değil."

Peki ya Signa imkânsızı başarabiliyorsa? Nasıl yapacağından emin olmasa da Blythe da yapabilirdi. Babasını kurtarmak için gereken buysa, şeytanın kendisiyle bile anlaşma yapabilirdi.

"Odaklanmamız gereken şeyin merhum Lord Wakefield'ın katilini bulmak olduğundan emin misiniz?"

Amcasının sorusu karşısında Blythe'ın tüyleri diken diken oldu. Yine de babası, "*Yapmamamız* gerektiğini düşünmen için bir neden var mı?" diye sordu.

Byron, kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Belki de bir suçlu bulamayacağımızı söylüyorum, Elijah ve seni hapisten çıkarmak ya da en azından cezanı hafifletmek için alternatif yollara bakmanın zamanı gelmiş olabilir."

Amcasını nasıl da boğmak istiyordu. Yüzündeki öfkeden de anlaşılacağı gibi Elijah da öyle istiyordu. Belki de ellerinin kelepçeli olması bir şanstı.

"Lord Wakefield'ı benim öldürdüğümü mü ima ediyorsun?" Tüm öfkesine rağmen Elijah'ın sesi son derece ölçülüydü. "Böyle aptalca bir şey yapmak için ne gibi bir nedenim olabilir ki?"

Byron geri adım atacağına dair hiçbir işaret vermedi. Sanki kendi sözlerinin gülünçlüğünü bile duymuyor gibiydi. "Hiçbir

şey ima etmiyorum. Sadece seni buradan çıkarmaya çalışıyorum, Elijah ve seçeneklerimiz tükeniyor."

Elijah olabildiğince yaklaştı ve nefesinin altından tısladı: "Onu ben öldürmedim. Geçmişteki başarısızlıklarımı her zaman ilk kabul eden ben olacağım, ki bunların sayısı çoktur. Ama gerçekten de zekâmın, Dük'ü öldürecek olsaydım bunu kendi çatım altında, kendi elimle yapacak kadar zayıf olduğunu mu düşünüyorsun? Seni temin ederim ki ben yapmış olsaydım, davranışlarım çok daha az dikkat çekici olurdu."

Thorn Grove'da büyüyen Blythe, babasıyla amcasının didişmelerine fazlasıyla alışkındı. Babası, Byron'ın tarzına göre fazla edepsiz, Byron da Elijah'ınkine göre fazla sert olduğu için, ikisinin atışmadığı tek bir toplantı bile yok gibiydi. Yine de Blythe babasına ters ters baktı.

"Bir hücrede zincirlenmiş ve yargılanmayı beklerken bunu yüksek sesle itiraf etmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Elijah'ın sırıtışı değişti ve Blythe, onun utancından tatmin olunca amcasına döndü. "Ve sen. Fikirlerini mantıklı düşünecek kadar kendine saklasaydın ve aptalca bir rekabetin düşüncelerini şekillendirmesine izin vermeseydin, belki de asılsız suçlamalarla zaman kaybetmezdin."

Byron'ın derisi boynundan yukarıya doğru kızarmıştı ama Blythe onun çırpınışlarını duymazdan geldi.

"Masum olduğuna dair en ufak bir şüphem yok." Blythe sesini, gardiyanın kulak misafiri olmayacağı kadar alçak tuttu. "Alternatifleri düşünmeyeceğiz, katili bulacağız. İkinize de söz veriyorum, babam serbest kalana ve suçlu yağlı urganda sallandırılana kadar huzur bulmayacağım. Şimdi herkes tartışmayı kessin ve şüphelilerin bir listesini yapalım."

Bir haftaları kalmıştı ve Tanrı yardımcısı olsun, Blythe'ın bunu iyi değerlendirmesi gerekiyordu.

İKİNCİ KISIM

YİRMİ BEŞ

Foxglove malikânesi, terk edilmiş bir uçurumun kenarında yükseliyordu.

Eğimli verandayı ya da kırık dökük pencereleri gören hiç kimse burayı "görkemli" bir malikâne olarak nitelendiremezdi. Signa'nın bir zamanlar içinde düzgün bir hayat kurmayı hayal ettiği sıcak ve davetkâr sahil malikânesi de değildi. Bu hâliyle Foxglove, arkasındaki gökyüzü ve aşağıda çırpınan su kadar kasvetli bir griydi ve yüksek yapıya tırmanan büyümüş eğrelti otları ve rutubetlenmiş yaseminler tarafından korunuyordu.

Signa daha arabadan inmeden toprağın acı soğuğunu hissetmişti. Gundry, Signa'nın çamurlu topuklarının dibinde daireler çiziyordu. Elaine de onu takip etmiş, rüzgâr onlara çarparken başlığını sıkıca kavramıştı. Fırtınanın, saldırmak için bekleyen aç bir yırtıcı hayvan gibi dönüp durmasını izlerken küçük yüzü buruşmuştu.

Uçurumun kenarına bu kadar yaklaşmışken, Signa, böyle bir fırtınanın onları götürüp götürmeyeceğini ve cesetlerini coşkulu denize savurup savurmayacağını merak etmekten kendini alamadı. Deniz köpüğüyle kaplı kayaların üzerinde toplanmış yengeçlere baktı ve kaşlarını çattı çünkü bu merak, onun sıkıntılı zihnini rahatlatmaya yaramıyordu. Elbette evin, kendisi gelmeden

önce hazırlanmasını ve çalışanların yerleştirilmesini tercih ederdi. Böylece Foxglove, en azından hissettiği kadar tehlikeli görünmezdi ama idare etmek zorundaydılar. O ve Elaine sadece kendi eşyaları ve yerleşmelerine yetecek kadar erzakla gelmişlerdi ki bu büyük bir şanstı. Fırtınanın her an patlayabileceği düşünüldüğünde, kasabaya ne zaman gidebilecekleri belli değildi.

Fakat Foxglove'un her yeri kasvetli olamazdı. Ne de olsa Signa'nın ailesi bir zamanlar burada yaşamış ve yaşadıkları yıllar boyunca düzinelerce görkemli davete ev sahipliği yapmıştı. Belki de kasvet nadiren görülüyordu ya da belki kasvetin ortasında bir güzellik vardı ve onu bulmak için Signa'nın gözlerini kısması yeterliydi. Şakakları zonklayıp gözleri ağrıyana kadar denedi ve aslında oldukça zorladı.

"Potansiyeli var." Signa, son yirmi dört saat içinde verdiği her karardan pişmanlık duyan bir kadına benzeyen Elaine'den çok, kendisi için umutlu görünmeye çalıştı. Elinde tuttuğu küçük beyaz şemsiye bir gösterge ise, Elaine, Thorn Grove'un kasvetini geride bırakıp deniz kenarında yaşamaya tamamen hazırdı. Signa onun korkusunu görünce, kadının kendisine eşlik etmesini istediği için neredeyse kendini suçlu hissedecekti.

Neredeyse.

"Buranın ihtiyacı olan tek şey, biraz alın teri," diye devam etti Signa, fırsatı varken kadının geri dönmesine izin vermemeye kararlıydı.

Elaine arduaz grisi taşlara bir göz attı ve nefes verdi. "Korkarım ki, o kadar kolum yok hanımefendi."

Sadece Gundry araziyi sevmiş gibiydi. Patileri çamur ve ot parçalarıyla kaplıydı ve kuyruğunu sallayarak, yerinden fırlayan arabacının topuklarını kokluyordu. Bir elini kasketinin üzerine bastırarak rüzgârın kasketini uçurmasını engellemeye çalışan arabacı, son bavulları da malikâneye taşıdıktan sonra hızla dışarı çıktı. Signa daha önce hiç bu kadar aceleci, gitmek için atlardan bile daha hevesli birini görmemişti. Signa'ya fırtına geçene kadar

onu içeri davet etme fırsatı vermedi. Bunun yerine dizginleri çekti ve aceleyle patikadan aşağı indi.

Malikânenin en yüksek kulesinden bir karga, onlara doğru gakladı ve Elaine bir dua fısıldadı.

Signa onu suçlayamazdı. "Gazeteye ilan vereceğim," dedi yüksek sesle ve takınabildiği en geniş gülümsemeyle Elaine'e döndü. "Eminim kısa sürede bize yardımcı olacak bir kadro bulacağız."

Elaine boğazının arkasından, muhtemelen onaylama anlamına gelen ama daha çok ağlamaya benzeyen alçak bir ses çıkardı: "Evet, hanımefendi."

Signa, Elaine'in burada kalması hâlinde, kadının evde istediği pozisyonu alabileceğine karar verdi. Bu konuda herhangi bir sıkıntı yaşanacak gibi değildi. Foxglove da en az Thorn Grove kadar büyük görünüyordu ama hem daha uzun hem de daha dardı; kasabalının, muhtemelen neşeli bulduğundan ve hiç de rahatsız edici olmadığından emin olduğu yüksek gri kuleleri vardı. Tüm o yeşilliklerin altında ne durumda olduklarını görecek kadar yaklaşamamış olsa da ahırlar da vardı ve birkaç at topladıktan sonra bir seyise ve bir arabacıya ihtiyaç duyacaktı. Hayal ettiğinden çok daha fazla iş çıkacaktı.

Elaine, Signa'nın bakışlarını takip ederek, "Acilen içeri girmeliyiz," dedi. "Biraz daha beklersek yağmura yakalanacağız."

Haklıydı ama Signa, Elaine'in asıl uzaklaşmak istediği şeyin iliklerine kadar işleyen soğuk olduğunu biliyordu. Signa böyle bir soğuğa alışmış olsa da ölümlü bedeninin bile sınırları vardı ve sonunda donmaktan ya da yeni evine doğru son birkaç adımı atmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Foxglove, kendine yeni bir hayat kurması gereken yerdi: Hawthornelar, Ölüm ya da sevdiği herhangi biri olmadan yaşayacağı bir yer. Böyle kasvetli düşüncelerin aklını kurcalamasına izin vermemeye çalıştı ve kırık cam parçalarının üzerinden dikkatlice geçip malikâneye girerken onu bekleyen tüm olasılıkları değerlendirmeye çalıştı.

Signa, toz bir yana, buranın dışarıdan göründüğü kadar kasvetli olmadığını görmekten memnundu. Burası... Benzersizdi.

Giriş, titizlikle asılmış ve her birinin arasındaki boşluk son derece hassas bir şekilde ölçülmüş portrelerle kaplı uzun bir alandı fakat Signa'nın alışık olduğu portreler kadar renkli ya da özenli değildi. Portrelerin açıları keskin ve incelikten uzaktı. Ressamlar gözün beyazını, bedenin narinliğini, dolgunluğunu ya da sinir bozacak kadar geniş bir gülümseme gibi özellikleri abartma eğilimindeydi.

Uzun zaman önce solmuş, en ufak bir dokunuşta parçalanmaya hazır çiçeklerin bulunduğu tuhaf bir vazoyla süslenmiş kül rengi bir masa dışında, hiçbir şey bu kadar ürkütücü gelmiyordu. Sanatla tamamen uyumsuz olan Foxglove'un duvarları, Signa'yı buranın gerçekten de hayal ettiği neşeli deniz kenarı inziva yeri olduğuna inandıracak kadar parlak tonlardaydı; koyu sarılar, narin maviler ve kuş resimleriyle bezenmiş duvar kâğıtları. Tavanlardaki zarif oymalardan üzerinde yürüdüğü pelüş halılara kadar her ayrıntı, şimdi üzerlerini kaplayan is ve kirden önce çok güzeldi.

İklim kurak olmaktan çok uzaktı ama yine de yirmi yıllık terk edilmişliğin ardından bunu gösterecek pek bir şey yoktu. Veranda eğimliydi ve birkaç pencere, kırık camlardan içeri giren sarmaşıklar ve otlar tarafından tahrip edilmişti. Ama düzeltilemeyecek hiçbir şey yoktu.

Signa, masanın üzerinde zarif bir çay takımı bulunan adaçayı yeşili bir salona girerken kaplumbağa hızında ilerliyordu. Altın kakmalı tepsiler, bir zamanlar servise hazır olan ama karıncalar tarafından çalınalı çok olmuş şeylerin yapışkan hatlarıyla mahvolmuştu. Signa yaklaşırken tüyleri diken diken oldu, zamanın durduğunu hissettiği bu âna dokunmaya cesaret edemiyordu.

"İyi misiniz, hanımefendi?" Elaine'in sesi titriyordu ve Signa, onun hatırı için başını salladı.

"İyiyim." Tozlu mermer büstlerden şık deri kanepeye bakarken sesini kontrol etmekte zorlandı. Bu odanın yirmi yıl önce, anne babası hayattayken nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Minderlerden birinin üzerinde hâlâ derin bir iz vardı. Babası orada oturmuş muydu? Annesi Rima Farrow kanepeyi mi yoksa karşısındaki güzel yeşil koltuğu mu tercih ederdi? Çaylarını burada, bu masada mı içmişlerdi?

Signa için bu dünyada anne babasına dair tek bir anıya sahip olmak ne kadar harika olurdu. Bu hâliyle, geride bıraktıklarına dair sadece kalıntılar vardı.

İncelemesi için hazır bekleyen ve birkaçı salonun her tarafına dağılmış olan diğer portrelere doğru döndü. Hepsi aynı elden çıkmış gibi görünüyordu ama Signa'nın dikkatini çeken, iki kadının portresi oldu. Hızlı ve dağınık darbelerle boyanmış koyu renk saçları ve Signa'nınkilerle aynı şekildeki sert gözleriyle annesini hemen tanıdı. Yanında zencefilli çörek renginde gür saçları olan genç bir kadın duruyordu. Rima'dan daha yumuşaktı, kalp gibi büzülmüş pembe dudaklarında bir tebessüm vardı. Kolunu Rima'nın beline dolamıştı, portre için onu kendine doğru çekiyordu.

Ailesiyle ilgili hâlâ bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki ama bu koridorlarda yürürken kendini bir yabancının anılarına sızan bir hayalet gibi hissediyordu. Bulunduğu odayı annesinin mi dekore ettiğini yoksa Elijah'ın salonunda sık sık yaptığı gibi babasının da gecelerini burada mı sonlandırdığını sorgulamadan tek bir adım bile atması imkânsızdı. Düşüncelerinin dağılmasına izin veren Signa, dalgınca bir parmağını portreye bastırarak sırlı boyanın üzerinde gezdirdi. Ancak Rima'nın yanında duran kadının dudakları bükülüp kaşları çatılınca durdu.

Signa, Elaine'i telaşlandırmak istemediği için elini geri çekerken nefesini tuttu. Parmağının ucunun, omurgasından elektrik çarpması gibi geçen ürpertiden uyuşması sadece bir saniye sürmüştü.

Onları izleyen bir ruh vardı. Ve şimdi Signa'nın onu görebileceğini biliyordu.

Mükemmel.

Signa, Elaine'e, "Hizmetkârların bölümünde kendine ait bir odan olacak," dedi ve uyuşmuş parmağını paltosunun kıvrımlarına sokup en alışık olduğu gülümsemesini sundu. "Hangisini istersen seçmekte ve yerleşmekte özgürsün."

Elaine bavulunu almak için eğildiği andaki kadar hızlı hareket etmemişti hiç. Başını salladı ve söz konusu odayı bulmak için aceleyle ilerledi. Sanki arkasından birinin onu kaçırmaya çalışmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden kaçamak bakışlar attı.

Signa, Elaine koridorun sonuna gelene kadar bekledi ve iç çekerek avucunu Gundry'nin başının üzerine koydu. "Kendimize ait bir oda bulalım, olur mu?" Ve belki de hazır bulmuşken bir de ruh.

Eşyalarını topladı ve dikkatini merdivenlere yöneltti. Merdivenler, Thorn Grove'dakilerden çok daha sıradandı ve tırabzanları maun ağacından yapılmıştı. Küçük bir parça kırılmış gibi görünüyordu, etrafındaki ahşap kararmıştı. Evin içine doğru ilerledikçe adımları daha da yavaşlıyor, endişesi iliklerine kadar işliyordu.

Gerçekten de iyi yanından bakmaya çalışıyordu. Pozitif olmayı deniyordu. Ama şimdi gün boyunca ilk kez yalnız olduğu için sinirleri iyice gerilmişti.

Ya yanlışlıkla çocuk odasını açarsa? Ya da daha kötüsü, anne babasının dairesini? Signa'nın zihninin bir yarısı o odayı bulup anne babasının hayatlarıyla ilgili toplayabileceği tüm bilgileri toplamaktan başka bir şey istemezken, diğer yarısı eşyalarına dokunulmaması gerektiği konusunda uyarıyordu. Ya orada ailesinin bulmasını istemeyeceği şeyler varsa? Ya onları zihninde özenle yarattığı tertemiz ebeveynlerinden farklı görmesine neden olacak bir şey varsa? Yakınlarda bir yerde bir ruh olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Tenine değen gözleri hissedebiliyor, ensesindeki tüyleri diken diken oluyordu. Ya bu ruh, Lillian'ın bir zamanlar olduğu gibi kötü niyetli biriyse?

Gundry onun önünde koşuyordu ve Signa onun ruhları avlarken en azından biraz tehditkâr görünebileceğini hayal etmişti ama sanki Gundry, yollarının açık olduğunu söylemek istercesine birkaç dakikada bir geri dönerken sarkık dili ağzından yanlara doğru sarkıyordu. Signa önünden geçtiği bir odanın kapısının altında aniden beliren ışığı ve görüş alanının uzak köşesinde yanıp sönen bir ruhun soluk mavisinin titreşimlerini yakaladı. Her kimse, Gundry endişelenmemiş görünüyordu. Ve eğer o endişelenmediyse, Signa da endişelenmemesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa o bir Azrail'di.

Signa'nın cesaretini toplayıp kapılardan birini denemesi için koridorda birkaç dakika daha volta atması gerekti. Neyse ki karşısına çıkan ilk daire, belli ki bir misafir için tasarlanmıştı. O kadar sade bir odaydı ki Signa'nın içeriye girdiği anda kemiklerindeki sarsılmaz kaşıntı ve midesindeki çalkantı yatıştı. Bavullarını yere bırakırken omuzlarındaki gerginlik hafifledi.

Yapması gereken ilk şeyin temizlik olduğuna karar verdi. Elaine böylesine zorlu bir işi tek başına yapmayı hak etmiyordu ve bu iş onun kafasını dağıtmasına yardımcı olacaktı. Böylece Signa yatağın çarşaflarını çıkardı. Bir zamanlar beyaz olabilirdi ama üzerindeki tozdan bunu anlayamıyordu. Tozlar ona Magda teyzesiyle yaşadığı günleri ve Thorn Grove'dan önce ne kadar mutsuz olduğunu düşündürmeden önce bu kadarını yapabilmişti. Oradan ayrıldığından beri bastırdığı duygu selinin, sonunda patlayarak ona ne kadar yalnız olduğunu bir kez daha hatırlatması uzun sürmedi.

Midesi sıkışan ve göğsü titreyen Signa, yatağı tekmeledi ve üzerine çöktü. Tozdan birkaç kez hapşırdıktan sonra Gundry onun yanına uzandı ve çenesini nazikçe yalayarak bacağına dayandı. Signa parmaklarını onun kürküne doladı, gözyaşları sıcaktı ve hızla akıyordu.

"Sadece sen ve ben varız, oğlum." Başını Gundry'nin sırtına yaslayacak kadar eğildi ve yüzünü onun boynuna gömdü.

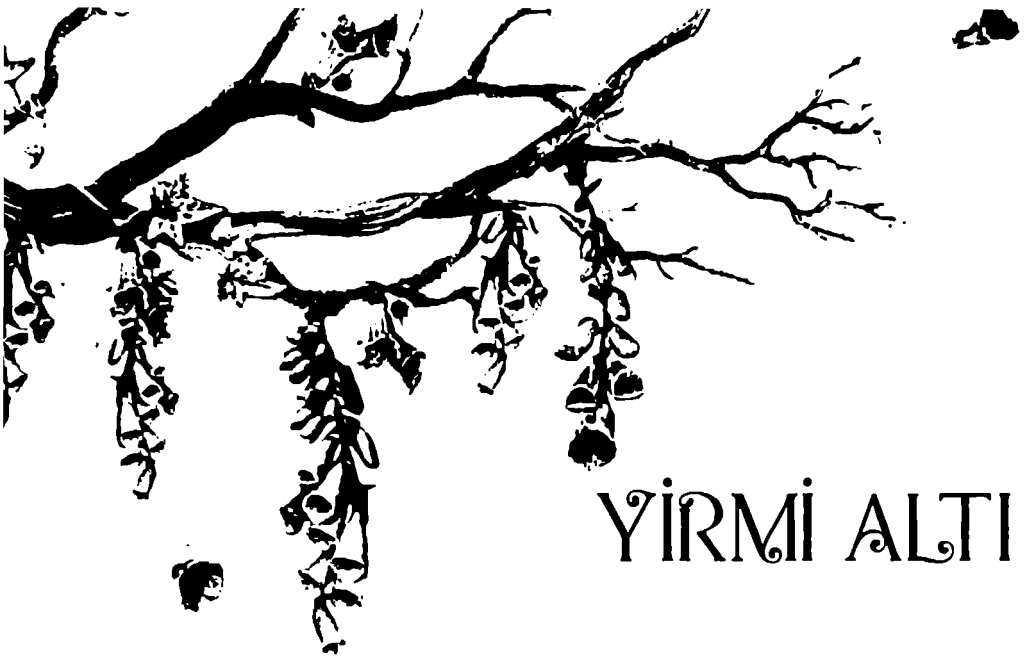
Gundry, hayatında kalan birkaç normallik kırıntısından biriydi ve kuzu postuna bürünmüş bir kurttu. Bu düşünce o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecekti, pencerenin dışında bir gök gürültüsü sesi duyulana kadar ona daha sıkı sarıldı.

Gundry dört ayağının üzerine fırladı, dişlerini gösterirken tüyleri diken dikendi. Signa onun sivri kulaklarını takip ederek pencerenin yanındaki eski bir makyaj masasına gitti, gergindi ve nefesini tutuyordu. Aynası kirden bulanıklaşmıştı ama Signa'nın bir an orada olup bir an sonra kaybolan elbisenin kabaran etek ucunu göremeyeceği kadar bulanık değildi. Panik boğazında düğümlendi ama saniyeler sonra muhtemel nedeni gördü. Bir ruh değildi. Pencere pervazındaki küçük bir boşluk, perdelerin sert rüzgârla dalgalanmasına neden oluyordu. Gundry'nin yanına geri dönmeden önce pencereyi kapatmak için acele etti.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı, battaniyenin diğer tarafını bir koza gibi üzerlerine örterken. Bunu birkaç kez daha söylemek zorunda kaldı. Vücudunu koruyucu bir şekilde onunkinin etrafına sarmadan önce kulaklarının arkasını kaşıyordu. "İyi olacağız. Burası artık bizim evimiz ve hiçbir şeyin bize zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sessizliğe gömüldüler ve Gundry'nin nefesi kısa sürede uykuyla derinleşse de, her gıcırdayan döşeme tahtası ve rüzgâr, Signa'yı uyanık tuttu. Bir süre uyumaktan tamamen vazgeçmeyi düşündü ama Foxglove artık onun eviydi ve hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onu korkutmasına izin vermeyecekti.

Ve böylece Gundry'ye sarıldı, gözlerini kapadı ve uykunun onu ele geçirmesi için çaba gösterdi.

YİRMİ ALTI

Akşam geç saatlerde, yağmur camları döverken ve gök gürültüsü şiddetlenirken Signa boğazını sıkan ellerle uyandı.

Nostaljinin içinde kaybolmuş, Percy'yle tatlı yemenin ve Marjorie'yle salonda ders yapmanın hayalini kuruyordu, ta ki görüş alanı karanlıkla dolana kadar. Birden Percy'nin yüzünü gördü, boğazını sıkarken gözleri aysız bir gece kadar karanlıktı. Blythe onun arkasında duruyordu, yarı dönüktü ve olanlardan habersizdi. Signa ona doğru uzandı, seslenmeye çalıştı. Çığlığı gecenin içinde sessizliğe gömüldü, görüşü kayboldu. Yine de Percy'nin görüntüsü kaybolsa bile boğazındaki tutuş sona ermedi. İşte o zaman -Signa alamadığı nefesler yüzünden soluk soluğa kaldığında- nefessizliğinin bir rüya olmadığını anladı ve kendini sarsarak uyandı.

Gundry onun karşısında duruyordu, normal boyutunun en az üç katıydı. Dişlerini göstermişti ve çenesinden gölgeler damlıyordu. Hırlıyordu ama Signa'nın, kalp atışlarından başka bir şey duyması imkânsızdı.

Doğrulmaya çalıştı ama hareket edemediğini fark etti. Göğsünde Signa'nın daha önce hiç görmediği yaşlı bir kadın oturuyordu ve büyükannesini hatırlatan buruk bir gülümsemeyle

Signa'ya bakıyordu. Kadın bir eliyle Signa'nın alnındaki saçları düzeltirken diğer eliyle de boğazına bastırdı.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı ruh. *"Uyumaya devam et."*

Signa elini cebine atmaya çalıştı ama boş olduğunu görünce panikledi. Blythe'a güçlerini açıklarken son belladonnayı da kullanmıştı. Korku onu sararken elleri titredi. Kendini kurtarmak için çaresizce çırpındı ama ruh onu sıkıca tuttu ve soğuk daha da içine işledi.

Thaddeus'un aylar önce Thorn Grove'un kütüphanesinde onu ele geçirdiği zamanki gibiydi. Her ne kadar bu bir ele geçirilme olmasa da -Signa bedenini kullanmakta güçlük çekse de hâlâ kontrol edebiliyordu- ruh onu tamamen tüketiyordu ve öldürülebileceğini fark etmek dehşet vericiydi.

Ama Signa'nın tek düşünebildiği, ölmeye hakkı olmadığıydı. Elijah'ın akıbeti belli değilken ve Ölüm'le birlikte mutlu bir hayat yaşamadan ölemezdi. Ölüm'den kaçma yeteneğinin boğulmaya kadar uzanıp uzanmadığını test etmenin zamanı değildi ve bu yüzden, kalp atışları yavaşlayıp Signa yaşamla ölüm arasındaki eşikte durduğunda, sahip olduğu kısa fırsatı değerlendirdi ve bilincini kaybetmeden önce güçlerinin akmasına izin verdi.

Signa? Ölümün sesi bir anda kafasının içindeydi ve tepesindeki ruh olmasa rahatlayarak ağlayabilirdi. *Signa, neler oluyor?*

Ona söyleyecek zaman yoktu. Azrail yeteneklerinin tanıdık ayazı, damarlarına yerleşerek onu dengeledi. Odadaki her gölge onu tüketti ve kendini yenilmez hissetti. Karanlığın dalları parmak uçlarına dolanırken şüphelerini ve Blythe'ın gözlerindeki dehşetin anısını bir kenara itti. Onu etrafına çekti, çaresizliğini ve kaçma ihtiyacını hissetmesine izin verdi. Ardından o karanlığı bir silah gibi dışarı püskürttü ve gecenin onun emirlerini yerine getirmesini sağladı.

Signa o son anlarda ne olduğunu söyleyemezdi. Yanına kaç gölgenin toplandığını bilmiyordu ve tüm Foxglove'un onun emrettiği güce hayranlık duyarak hareketsiz kaldığının farkında

değildi. Tek bildiği, dakikalar sonra dört ayak üzerine yuvarlandığı ve vücudunun, talep ettiği nefesleri alırken boğulduğuydu. Boğazı acıyordu, ağrıyordu ve etrafındaki deri morarmıştı. Soğuktan mı yoksa neredeyse onu ele geçirecek olan ölümden miydi, bilinmez, Signa o kadar şiddetli titriyordu ki üzerinde uyuyakaldığı kirli çarşaflardan kalkması imkânsızdı.

Ölüm ancak o zaman geldi. Pencereleri sarsan bir fırtınayla gelip ruhu, duvara yapıştırarak gölgeleriyle zincirlerken malikâneye çarptı. Elini kaldırdığında gök gürledi ve gece, avuçlarında bir tırpana dönüştü.

Ölüm konuşmadı ve saldırmadan önce sinmiş ruha bir an bile fırsat vermedi. Ama tırpan kadının boğazına dayanmış; Signa'nın son saniyede onu durdurmak için kullandığı gölgeler tarafından durdurulmuştu. Signa'yla yüzleşmek için dönerken Ölüm'ün gözlerinde öfke vardı.

"Seni *öldürmeye* çalışıyordu," diye kükredi, daha sert bastırarak Signa'nın onu nasıl tuttuğunu test etti. "Bir ruhun yaşayan bir ruha *dokunması* için ne kadar enerji gerektiğinin farkında mısın? Sana karşı parmağını bile oynatmaya cüret ettiği için ölmeli."

Sesini sakin tutmaya çalışarak, "Gundry onu yakalardı," diye itiraz etti.

"Seni aptal kız. Gundry ruhları toplayamaz!"

Tazı inlerken Signa onu sabit tuttu. "Onu alma," dedi ve Ölüm'ün omuzları gevşeyene, öfkesi Signa'nın gölgelerini bırakmasına ve aceleci bir hareket yapmayacağına güvenmesine yetecek kadar azalana dek gözlerinin içine baktı.

Signa, kendini titrek ayakları üzerinde durmaya zorlarken dişleri gıcırdıyordu. Kadının önünde dimdik durmayı çok isterdi ama yerden bir battaniye almak ve yürürken onu etrafına sarmak zorunda kaldı, sadece sıcaklık umuduyla çaresizdi. Sallanıyordu ve bu sefer kan kusmasa da göz ucuyla baktığında saçlarının renginin aktığını ve bir kez daha gümüşe döndüğünü gördü. Bunun için daha sonra endişelenmesi gerekecekti.

Sadece kendi hayatını kurtarmaya odaklanmış olan Signa, ruha pek iyi bakamamıştı. Şimdi karşısında duran kadın, sandığı kadar yaşlı değildi; belki de altmışlı yaşlarındaydı. Saçlarının dibi görünüyordu, dudaklarında ve alnında derin yarıklar oluşturan sürekli çatık kaşları vardı. Sinsi dudakları kıpkırmızıya boyanmıştı ve Signa yaklaşıp, "Sen kimsin?" diye sorarken gözlerindeki bakış, küçümsemeden başka bir şey değildi.

"Yirmi yıldır senin bu kapılardan girmeni bekliyorum." Ruhun sesi gergin ve acımasızdı. Signa'ya rahmetli teyzesi Magda'yı o kadar çok hatırlatıyordu ki kızın midesi bulandı.

"İki seçeneğin var," diye söze başladı Signa, tehdit ve içinden akan güçler karşısında öfkelenerek kelimelerin ne kadar doğal hissettirdiğine kendini bıraktı. "Ya bu dünya üzerindeki hâkimiyetini bırakacak ve öbür dünyaya geçeceksin ya da bedeninden zorla çıkarılacaksın. İkinci seçeneği seçersen, ruhunun kalıcı bir sona ulaşacağını bil."

Ruh, bakışlarını Signa'nınkilerden ayırmadan şöyle dedi: *"Bıraktığı anda, sen diğer tarafta bana katılana kadar seni tekrar tekrar öldürmeye çalışacağım."*

Signa üzerine örtülen battaniyeye ve zaten titriyor olmasına minnettardı, böylece ruh bu sözlerin yarattığı etkiyi bilmeyecekti.

Belki de uyumadan önce malikânenin geri kalanını incelememekle aptallık etmişti. Foxglove'un her santimetresinde ailesinin varlığı hissedilirken, kendine ait bir alana çekilip yerleşmek istemişti. Ama şu anda düşünmesi gereken sadece kendisi değildi ve Signa irkilerek Elaine'i düşündü. Hizmetkârların odasında tek başınaydı ve ona yardım edecek kimse yoktu.

O anda Signa içinde Yaşam'ın güçlerinin kıpırtılarını hissetmedi. Ölüm'e bakıp, "Al onu," diye emrettikten sonra tırpanın düşüşünü görmeyi beklemeden odadan kaçarken kendini bir Azrail gibi hissediyordu.

Signa battaniyeleri arkasında bir yere bıraktı ve hizmetkârların odasına doğru koştu. Dışarıda fırtına şiddetlenmişti. Gökyüzü o kadar karanlıktı ki Signa'nın merdivenlerden hızla inerken saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Çıplak ayaklarına değen soğuk zemin ürpermesini hafifletmeye yetmedi ama sonunda Elaine'i mutfağa yakın bir masada oturmuş, üzerinde hâlâ geceliğiyle, dumanı tüten bir fincan kahveyi yudumlarken görene kadar hiçbir şey onu yavaşlatamadı. Kadın, Signa'yı fark ettiğinde neredeyse çığlık atacaktı.

Yapayalnızdı. Elaine mükemmel, harika bir şekilde yalnızdı.

"Bayan Farrow!" Elaine bir elini kalbine götürdü, diğer eliyle neredeyse kahvesini döküyordu. "Beni çok korkuttunuz!" O sırada Signa'nın titrediğini fark etmiş olmalı ki gözleri kısıldı. "Bir şey mi oldu? Tanrım, saçınıza ne yaptınız böyle?"

Signa gümüş telleri geriye itmeye çalıştı. "Evet," diye yavaşça cevap verdi, bu kadar ilerisini düşünmemişti. Eğer kendisi rahatsız ediliyorsa, Elaine'in de rahatsız edileceğini düşünmüştü. Signa kendini toparlamak için başını sallamak zorunda kaldı ve alt dudağını kaşımaya başladı. "İçeri daldığım için özür dilerim. Korkunç bir gürültü duydum ve iyi olup olmadığına bakmak istedim."

Elaine'in yüzü rahatladı. "Eminim duyduğunuz sadece uğultuydu." Signa'nın eline uzandı ama Signa irkilerek geri çekildi. Daha birkaç dakika önce güçlerini kullanıyordu; eğer güçlerinin herhangi bir etkisi kaldıysa Elaine'e zarar vermek, isteyeceği son şeydi.

"Malikâne çok büyük," diye nazikçe söze başladı Elaine, hiç de gücenmiş görünmüyordu. "Ve ikimiz için de yeni bir yer. İtiraf etmeliyim ki ben de yeteri kadar iyi uyuyamadım. Ama yakında bir gün ikimizin de burada rahat edeceğinden eminim, özellikle de bir kez... Bayan Farrow, piyano sesi duyuyor musunuz?"

Üst kattan akort edilmemiş bir piyanonun kendine özgü sesi geliyordu.

Signa dudaklarını isteksiz bir gülümsemeye zorlarken kendini Kader'in kuklalarından biri gibi hissediyordu. "Dediğin gibi, eminim bu sadece bir uğultudur."

"Bir bakalım mı?" Elaine büyük bir ciddiyetle sordu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Signa onu hızla yerine oturttu.

"Kahveni bitirdikten sonra kahvaltı hazırlamaya başlamanı tercih ederim." Saat çok erkendi ve midesi yiyemeyecek kadar bulanıyordu ama kendisi sesin kaynağını ararken Elaine'i meşgul etmek zorundaydı.

Neyse ki fazla zorlamaya gerek kalmadı. Elaine kahvesini ağzına götürüp hiçbir şey duymamış gibi davranmaktan çok mutlu görünüyordu ve Signa'yı, aceleyle yukarı çıkması için yalnız bıraktı.

Üç ruh, misafir odasını işgal etmişti. İkisi zamanın dokunmadığı mobilyaların üzerinde oturuyordu; görünüşlerine bakılırsa anne ve babaydılar. Kadın daha yaşlıydı, cömert kıvrımları vardı ve yüzü, Signa'nın, yarı saydam hâldeyken bile görebileceği makyajla kaplanmıştı. Saçları neredeyse komik bir şekilde başının üzerine yığılmıştı ve Signa, kendini kadının saçlarının nasıl olup da böyle durduğunu merak ederken buldu.

Yanındaki ruh ufak tefek, cılız bir adamdı. İnce burnunun köprüsüne oturan bir gözlük takmıştı ve Signa'nın asla ulaşmayı umut edemeyeceği bir ustalıkla kasvetli bir melodi çalarak piyanonun başına oturan üçüncü ruhu izlerken gözlerini kısarak bakıyordu. Fiziksel olarak Signa'nın yaşlarında görünüyordu; uzun, ince bir boynu ve piyanoya odaklandıkça küçülen oval bir yüzü vardı. Çalarken, yarı saydam parmakları kalın toz tabakasını hiç rahatsız etmiyordu. Tezgâhın altında bir fare yatıyordu, çoktan ölmüştü ve ruhun ayak bileğinin yanında gezindiği bir iskeletten biraz daha fazlasıydı.

Kızın annesi ve babası, Signa'nın ayaklarının altında gıcırdayan bir döşeme tahtasının sesiyle kadının başı yana dönene kadar gururla izlediler. Kadın, Signa'nın, kocası olduğunu tahmin ettiği

adamın dikkatini çekmek için omzuna bir şaplak attı. Bir anda piyano sesi kesildi.

Yaşlı kadın, Signa'yı daha iyi görebilmek için oturduğu yerden kalkarken, *"Bu o kız,"* diye fısıldadı. *"Bu o, değil mi?"*

"Vakit geldi mi?" diye sordu adam. *"Kocası nerede?"*

Genç kız piyano bankının üzerinde döndü. Nazik ve tiz bir sesle, *"Yüzüğü varmış gibi görünmüyor. Parmağında yüzük yok!"*

Signa'nın onları ne görebildiğine ne de duyabildiğine inanmak istemiyorlarsa, buna izin verirdi. Hiçbirinin gözünün içine bakmadan, sanki çalan müziğin kaynağını araştırıyormuş gibi piyano sehpasına yaklaştı.

"Kocası yok mu?" Adam, Signa'nın etrafında dönerken alay etti, Signa'nın rahat edemeyeceği kadar yakındı. *"Yani bana bu evi tek başına miras alacağını mı söylüyorsun?"*

"Belki de şimdi böyle yapıyorlardır, baba. Kesinlikle güzel bir değişiklik olurdu."

"Onun geleceği konusunda uyarılmalıydık." Şimdi konuşan kadındı ve sesi, Signa'nm varlığının onu ne kadar rahatsız ettiğini gösteriyordu. *"Evi hazırlamaları için personel göndermeliydi."*

Foxglove'daki toz yüzünden ciğerleri yarı yarıya tıkanan Signa da aynı fikirdeydi.

"Bugünün geleceğini hep biliyorduk." Adam gözlüğünü çıkardı ve camını ovuşturup tekrar takmadan önce üzerine bir nefes üfledi. Ciğerlerinde hava olmadığı için bu çaba pek bir şey değiştirmedi. *"Böyle bir ev ancak bu kadar uzun süre boş kalabilirdi."*

Arkasındaki kadın ellerini saçlarının iki yanına koymuş, sanki saçlarını dengelemek istercesine yaklaşıyordu. *"Bunca yıl sonra bile, Farrowlara zevkleri için hâlâ çok fazla kredi veriyorsun. Sen o adamın olmayı umabileceğinden iki kat daha iyi bir mimardın. En başından beri burada sıkışıp kalmamızın sebebinin onlar olduğunu unuttun mu?"*

"Annem haklı," diye ekledi kız. *"Belki de bunu ona hatırlatmalıyız. Bu ev ona ait olduğundan çok daha uzun süredir bizim."*

Kız son kelimeyi bir hastalıkmış gibi söyledi ve Signa'ya o kadar yaklaştı ki Signa irkilmemek için kendini zor tuttu. *"Tek yapmanız gereken birkaç pencereyi çarpmak ve birkaç döşeme tahtasını gıcırdatmak, o da koşarak kaçacaktır."*

"Aynalara musallat olabiliriz," diye ekledi anne. *"Ah, iyi bir ayna ziyaretine bayılırım. Eğer çalışanları yoksa kız burada kalamaz. Onları sürekli korkutmalıyız."*

"Getirdiği hizmetçinin yanına bile yaklaşmam," diye tısladı genç kız. *"O böyle görünürken olmaz. Ona musallat olacak kişi sen olmalısın, anne."*

Signa yanağının içini ısırdı, öfkesi yükseliyordu. Onunla oynamaları tamamdı ama Elaine'e musallat olmak da neyin nesiydi?

"Yapacağınız tek şey, bu müziğe bir son vermek olacak." Signa doğruca piyanoya doğru yürüdü ve kapağını çarparak kapattı. "Yüce Tanrım, bankta oturan canlı biri olmadan çaldığın müziği birinin duyduğunu hayal edebiliyor musun? Ve sakın kimseye musallat olmayı aklından bile geçirme."

Ruhlar öylesine sersemlemişti ki, uzun bir süre kimse konuşmadı. Anne, kocasına baktı ve sessizce fısıldadı: *"Bizimle mi konuşuyor..."*

"Sizinle mi?" Signa ellerini beline koydu. "Tabii ki sizinle."

Adam boğazını temizlemeden ve kızı tiz ve inanmayan bir sesle, *"Bizi görebiliyor musun?"* diye fısıldamadan önce etraflarında derin bir sessizlik vardı.

"Duvarlarla konuştuğumu mu düşünüyorsun?" Signa kollarını kavuşturdu. "Şimdi beni iyi dinleyin çünkü burası bizim ya da benim evim olabilir ama kesinlikle sizin eviniz değil. Döşeme tahtalarını gıcırdatacak olursanız, gömülü kemiklerinizi köpeğime çıkarttırırım. Sonra da onları yakıp kül ederim. Anlaşıldı mı?"

"Sen Farrowların kızı mısın?" diye sordu adam. *"Bebek, Signa?"*

"Öyleyim." Cevap verirken sesinde küçük bir titreme vardı. "Ve burada kendime bir hayat kurmaya çalışıyorum, yani artık piyano olmayacak."

Kız kemikli ellerini tuşlardan çekerken kaşlarını çattı. *"Ama biz yıllardır çalıyoruz..."*

"Eminim öyledir," diye tersledi Signa. "Ama insanların evimin perili olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim."

"Ama burası perili," diye belirtti adam. Signa ona döndü. İçemese de paslanmış bir kaşıkla yanındaki eski çay fincanını karıştırmaya devam etti. Sıvı uzun zaman önce buharlaşmış, fincanın içinde sadece koyu bir halka bırakmıştı.

"Bunu biliyorum." Signa sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama bu kasabanın geri kalanının benim hayaletlerle oyalanan dengesiz bir kız kurusu olduğumu düşünmesine ihtiyacım yok."

Ruhlar birbirlerine baktı ve Signa onlara kaşlarını çatarak bir kez daha baktı. "Boş ver." Kızı piyano bankından uzaklaştırdı. "Çekil şuradan. Bırak! Artık buna izin vermeyeceğim."

"O hâlde ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu kız, gözleri öylesine öfkeyle parlıyordu ki Signa bir an için kendini en kötüsüne hazırladı. *"Kendimizi eğlendirmek için çok az seçeneğimiz var!"*

İşte o zaman Signa, Ölüm'ün soğuk acısının tenine yerleştiğini hissetti. Ruhlar, Signa'nın göremediği Azrail'den uzaklaşıp birbirlerine sokulurken gözleri büyüdü. Yine de onun varlığı bile tek başına ruhunu güçlendirmeye yetmişti.

"Her zaman öbür dünyaya geçmeyi deneyebilirsiniz," diye ekledi. "Eminim orada yapacak çok şey vardır. İsterseniz reenkarne bile olabileceğinizi duydum." Üzerinde hâlâ geceliği vardı ve saçları dağınıktı. Bırakın bu konuşmaya, mevcut duruma bile hazırlıklı değildi. Boğazı düğümlenmiş, sesi kısılmış ve gerginlikten çatlamıştı.

Signa'nın vücudundaki titremeleri fark eden kadın, *"Sana ne oldu?"* diye sordu.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." Signa bir kez daha koridora bakarak Elaine'in hâlâ hizmetkârların odasında olduğundan emin oldu. Onların karşısındaki bir tabureye oturdu, kollarını kendine doladı. İçindeki ürperti biraz hafifliyordu. En azından bir şeyden memnun olabilirdi.

"Foxglove'da kaç ruh yaşıyor?" Signa tüm kalbiyle daha düşük bir cevap almayı diledi. Adamın dilinden dökülecek gerçekler için hazırlıksızdı, onunla Ölüm arasında gidip gelirken kelimeleri çok hızlı söylemişti.

"Sanırım yirmiye yakındır," dedi. Signa'nın kolları, bir hastalık dalgası onu ele geçirirken kendini daha sıkı sardı ve Ölüm'ün yüzüne bakabilmeyi diledi. Yirmi. Üç ruhu bir arada görmenin yeterince tuhaf olduğunu düşünmüştü. Yaşamı boyunca önünden geçtiği yerler arasında ruhların özgürce dolaştığı yerler olduğu kesindi. Bir zamanlar eski savaş alanları ve hastaneler olan topraklar... Ama yirmi ruhun tek bir çatı altında yaşaması? Bu çok mantıksızdı.

"Neredeler?" diye ısrarla sordu Signa. "Neden daha fazlasını görmedim?"

"Herkesin tercih ettiği noktalar vardır." Ruh, gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. *"Biz burayı seviyoruz, tüm ayak takımından uzakta. Çoğu balo salonunda kalıyor, yine de koridorlarda dolaşan birkaç kişi var."*

Signa'nın kanı dondu. Tabii ki balo salonunda olacaklardı.

"Burada olduğumu biliyor olmalılar." Sesi sanki bir kurbağa yutmuş gibi çıkıyordu, kelimeler alçak bir perdeden geliyordu. "Neden daha fazlası beni arayıp bulmadı ve neden hizmetçimi rahat bıraktılar?" Sadece birkaç dakika önce saldırıya uğradığını onlarla paylaşmak pek akıllıca görünmüyordu. Herhangi bir fikre kapılmalarını istemiyordu.

Signa'nın beklemediği şey, ruhların bir kez daha bakışmasıydı.

"Ne oldu?" Tabureyi onlara doğru yaklaştırdı. Kanepedeki iki ruh, Signa'ya yaklaşırken eğildi ama yaşlı kadın, Signa'ya bakmak yerine başının hemen üzerinden hizmetkârların odasına doğru baktı.

"Bana para verseniz bile o hizmetçinizin yanına yaklaşmam. Cildinde bir sorun var. Hiçbirimiz bunu daha önce görmedik ve kimse bunun ne anlama geldiğini öğrenen ilk kişi olmak istemiyor."

"Ne demek istiyorsun? Derisinde hiçbir şey yok."

"Parlıyor," diye ekledi en genç olanı, olduğundan daha genç gösterecek bir ciddiyetle. *"Görmüyor musunuz? Her yerinde var ve ne zaman birimiz yanına yaklaşsak gümüş gibi parlıyor."*

Signa endişesini belli etmek istemeyerek ruhların incelemesi altında sakin kalmaya zorladı kendini. Güçlerinin Elaine'e o farkında olmadan bir şey yapmış olması mümkün müydü?

Ölüm yaklaşmış olmalıydı ve Signa o anda onun sesini duyabilmek için neler vermezdi. Eğer Elaine'de bir tuhaflık görseydi, bir şeyler söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Seni rahatsız etmeyeceğiz," diye söz verdi adam ama gözleri Signa'nın omzunun hemen üzerinde, Ölüm'ün durmuş olması gereken bir noktaya dikilmişti. *"Ama diğerleri için herhangi bir söz veremeyiz."*

Oturma odasının pencereleri sert bir rüzgârın esmesiyle açıldı. Karanlık içeri süzüldü ve her ne kadar gölgelerini tam olarak seçemese de karanlık onlara doğru yayılıp odadaki tüm ışığı emerken ruhlara yaklaştıklarını hayal etti.

Adam ailesini uzaklaştırarak bir kalkan gibi önlerine geçti.

"Kimseye zarar vermeyeceğiz!" diye söz verdi, bu kez daha sert bir şekilde.

Signa ona inanıyordu. Yine de temkinli olmak zorundaydı. Ölümlüler dünyasında kalan tüm ruhlar yoğun bir duyguya ya da güçlü bir arzuya kapılırdı. Thaddeus kütüphanedeki tüm kitapları okumak isterken, Lillian kızını kurtarmak ve katilini bulmak istiyordu. Magda ise acımasız, kıskanç ve her yönüyle

korkunç olduğu için kalmıştı. Burada, Foxglove'da ölenlerden bazılarının intikam ateşiyle yanıp tutuşması sürpriz değildi.

Signa'nın hiç belladonası kalmamıştı ve kalsa bile Azrail formuna girmenin bedeli çok ağır olmuştu. Şu anda bile sanki birkaç dakika içinde on yıl yaşlanmış gibi, yorgunluğu kemiklerinde hissedebiliyordu. Ama ruhların bunu bilmesine gerek yoktu, güçlerinin nasıl çalıştığını anlamaları da gerekmiyordu. Sadece onun bir tehdit olduğunu ve yapabileceklerinin gücünü anlamaları gerekiyordu. Elini uzattı ve bir anda pencereler kapandı, karanlık geri çekildi.

"Ben bir ölüm meleğiyim." Signa buz gibi bakarken kendinin Blythe olduğunu hayal etti. "Ben gecenin vücut bulmuş hâliyim, ruhların taşıyıcısıyım." Bu sözler aylar önce, Percy'nin öldüğü gece Ölüm'ün ona söylediği sözlerin aynısıydı. Onları uzun zamandır içinde tutuyor, onun sözlerini bekletiyordu. Artık gerçek olmalarının zamanı gelmişti. "Ölüm benim emrimdedir. Üçünüzün de bunu hatırlaması ve diğer ruhlara da söylemesi akıllıca olur. Eğer biri bana, konuklarıma ya da çalışanlarıma el kaldırmaya kalkarsa, saldırmakta tereddüt etmem. Burası benim evim ve burada kurallarıma uymak istemeyen varsa hemen gitmeli. Kurallarımı çiğnerlerse, başka seçenekleri olmadan gidecekler ve onlar için bir gelecek olmayacak. Ölümden sonraki hayat yok. Anladınız mı?"

Ruhlardan tek biri bile iri gözlerini kırpmadı. Hatta küçük kız, Signa'ya başını sallamadan önce babasını kolundan tuttu.

Signa ancak o zaman onlardan uzaklaşıp Ölüm'e doğru dönmek için kendine izin verdi.

"Lütfen diğerlerine de aynı uyarıyı yap," dedi ve soğuğun kendisinden uzaklaştığını hissettiğinde, Ölüm'ün tam da bunu yapmak için gittiğini anlayarak sessiz bir teşekkürle başını eğdi. Ölüm'ün yokluğunda üç ruhun rahatlamasıyla odaya tekrar sıcaklık girdiğinde, Signa teninde gözlerin varlığını hissetti ve şu anda bile onu izleyen bir başkasının olduğunu anladı. Ona bir

göz atmaya çalıştı ama döndüğünde Signa sadece bir elbisenin eteğinin kaybolduğunu gördü.

Geldiğinde gördüğü elbisenin aynısıydı. Umduğu gibi rüzgârda dalgalanan bir perde ya da onu öldürmeye çalışan ruh değildi, tamamen yeni biriydi. Foxglove'a girdiği andan beri onu izleyen biri.

Signa, dolambaçlı bir salona doğru onu takip etmek için zemini geçerken üçlüye bir kez daha bakmadı.

Signa bir ruhun peşinden gidilmemesi gerektiğini bilse de -Lillian'ı bahçeye kadar takip ettiği gece dersini almış ve bunun ne kadar aptalca olduğunu anlamıştı- eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Çünkü koridorun sonunda Signa, kendisini ileriye, Foxglove'un derinliklerine doğru çağıran zayıf mavi titreşimleri takip etti.

Kitap Kurdu

YİRMİ YEDİ

BLYTHE

Eğer biri en son dedikoduları öğrenmek istiyorsa, iki seçeneği vardır: İlki evdeki çalışanlar. Dedikoduya ayıracak zamanları olduğu için değil, bir evin en iyi saklanan sırlarına çok yakın oldukları için. Thorn Grove'un çalışanlarının çoğunun yeni olduğu düşünülürse, kasabada duymuş olabilecekleri dedikodularla ilgili Blythe'ın kendisiyle dedikodu yapması için ikna edebileceği kimse yok gibiydi. Ne yazık ki bu da sadece ikinci seçeneğe güvenmek zorunda olduğu anlamına geliyordu yani dedikoduya fazlasıyla vakit ayıran ve ufak tefek söylentilerden ibaret olsa bile topladıkları bilgileri paylaşmaya bayılan sezonun hanımlarına...

Signa'nın Thorn Grove'dan ayrıldığı sabah, Blythe uyandığında masasının üzerinde tek bir ismin yazılı olduğu bir not buldu: *Byron.* Bu, Signa'nın el yazısıydı ve başka bir açıklama yapılmamış olsa da Blythe, bunun bir ipucu olduğundan emindi. Dük'ün cinayetiyle ilgili ipuçlarını havadan toplamaya çalışmaktan daha iyi olsa da, Blythe'ın bir yanı notu yakıp zihninden atmak istiyordu.

Ailesi, mevcut sorunlar yüzünden zaten yeterince kötü zamanlar geçiriyordu fakat Byron'ın, Elijah ile buluştuklarındaki

davranışını düşünmeden edemiyordu. Adam, Elijah'ın içinde bulunduğu durumdan dolayı kesinlikle hayal kırıklığına uğramış *görünüyordu* ancak aynı zamanda kardeşinin savunmuyor ya da prensi, eskisi gibi etkilemeye çalışmıyordu.

Elijah'ın kaderinin yükü tamamen Blythe'ın omuzlarındaymış gibi görünüyordu ve bu yüzden onun yaşındaki ve statüsündeki kadınlardan beklenen şeyi yapacaktı: Başkalarını çaya davet edecekti.

Tek sorun, Blythe'ın birilerinin geleceğinden emin olmamasıydı. Sabahı önce odasında, sonra koridorlarda, sonra da salonda volta atarak geçirmişti. Volta atmadığı zamanlarda da oturuyor ve hiç beklemediği gerginlikler içinde kıvranıyordu.

Warwick yanında Charlotte Killinger, Eliza Wakefield ve Diana Blackwater ile salona girdiğinde Blythe çaresizlikten neredeyse bayılacaktı. Warwick her zaman son derece profesyonel davranmış olsa da kadınları dört kişilik bir masaya götürürken adımlarındaki ekstra coşku Blythe'ın gözünden kaçmamıştı. Warwick de Blythe'ın hissettiği kadar rahatlamış görünüyordu.

"Gelebilmenize çok sevindim!" Blythe en alışık olduğu gülümsemesini takındı. Hem büyük bir rahatlama hem de hatırı sayılır miktarda yaptığı alıştırmalar göz önüne alındığında, kimse bunun gerçek olmadığını kanıtlayamazdı. "Warwick, lütfen çay servisine başlar mısın?"

Başını eğdi ve aceleyle uzaklaşarak hanımları yerlerine yerleşmeleri için yalnız bıraktı. Onlar daha selamlaşmaya bile fırsat bulamadan, iki tepsi dolusu nefis sandviç ve tatlı hamur işinin yanı sıra sıcacık çay getirilmişti. Limonlu çöreği ilk alan Eliza oldu ve çöreğin üstünü, Charlotte'ın evinin yakınlarında beklenmedik şekilde yetişen yabanmersininden yaptırdığı reçellerle kapladı. Eliza çayına bol miktarda küp şeker atıp karıştırdı, fincanı dudaklarına götürürken tutuk ve beceriksizdi.

Charlotte da oturduğu yerde kaskatı kesilmişti. Aralarındaki tartışmaya bakılırsa Blythe onu suçlayamazdı. Diana henüz kı-

pırdamamıştı. Fincanı, sanki bir şekilde tabağından fırlayıp ona saldıracakmış gibi izliyordu.

Blythe alınmamaya çalıştı. Sadece birkaç gün önce babasının çalışma odasının zeminini parçalayan sarmaşıklar gördüğüne göre, saldırgan çay fincanlarının da olabilmesinin mümkün olduğunu düşündü. Sarmaşıklardan bir tanesi filizlenip Diana'ya çay püskürtmeyi *başarırsa*, Blythe ona teşekkür etmeyi düşünebilirdi.

Charlotte'ı sadece bugünlerde Everett'e yakın olduğu için değil, aynı zamanda bir özür olarak ve aralarını düzeltme umuduyla davet etmişti. Charlotte, Blythe'm kendi inatçılığı yüzünden elinden kayıp gitmesine izin veremeyeceği kadar iyi bir arkadaştı.

Eliza davet edilmişti çünkü Byron'la aralarında bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Ancak Blythe, Diana'yı iki nedenden ötürü davet etmişti: Birincisi, eğer Diana orada olmazsa şüphesiz alınganlık gösterip Hawthornelarla ilgili dedikodu yayacak bir şeyler bulacaktı ki bu da onların ihtiyacı olan son şeydi. İkinci neden ise Diana oradaysa, bu ziyaretin haberinin sabaha kadar tüm kasabaya yayılacak olmasıydı. Blythe duruşmadan önce Hawthorne adını biraz daha yüceltmenin zararı olmayacağını düşünmüştü.

"Uzun zaman oldu," diye mırıldandı Eliza, çayını yudumlarken. "En son ne zaman dördümüz birlikte çay içebildik?"

Bir yıldan fazla olmuştu. Annesinin ölümüyle, kendi hastalığıyla ve sadece Charlotte'ın anlamaya çalışacak kadar önemsediği uzun, acılı bir iyileşme süreciyle geçen bir yıl. Blythe, Dük'ün vefat ettiği gece hayatının bazı bölümlerine geri dönmeye cesaret edecek kadar iyi hissetmeye başlamıştı.

"Çok uzun zaman oldu," dedi cevap olarak, geçen ayları ezberlemiş olsa bile onlara tam bir sayı vermek umurunda değildi. Eğer bu sayıyı dile getirirse, bir şekilde onun üzerinde güç sahibi olacağından korkuyordu. Sahip olduğu tüm güç kırıntılarıyla

kendini kurtardığı karanlık boşluğa aniden geri düşebileceğinden korkuyordu.

"Herhangi birinizin gelmesine izin verilmesine şaşırdım," dedi Blythe, grubun her hareketini dikkatle incelemesine uymayan rahat bir zarafetle. Prensin kabul töreninde onunla görülmüş olmasının, müsait olmalarıyla bir ilgisi olduğundan emindi.

"Baban henüz yargılanmadı." Charlotte'ın sesi bahar esintisi kadar yumuşak ve bir o kadar da sakinleştiriciydi. "Ve babam soruşturmanın hâlâ devam ettiğini ve gazetelerin bugünlerde her şeyden bir hikâye çıkarmaya çalışacağını anlayacak kadar akıllıdır."

En azından içlerinden biri, babasının masumiyetine inanıyordu. Blythe omuzlarındaki gerginlik azalana kadar, ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. O zaman Charlotte'a baktı ve arkadaşının geri dönmesinden dolayı rahatladığını belirtmek için küçük bir baş selamı verdi.

Eliza'nın gelişini açıklamasına gerek yoktu, Dük onu gözetim altında tutuyordu ve şimdi de bu rolü Everett üstlenmişti. Yeni göreviyle ve malikâneyi devralmakla ne kadar meşgul olursa olsun, Eliza bugünlerde her şeyden paçayı sıyırabilirdi. Tabii Everett, Eliza'nın Thorn Grove'da olmasını umursuyorsa...

Diana'ya gelince, o hâlâ tek kelime etmemişti ve henüz ilk yudumunu almıştı. Kararsızdı, test ediyordu. Sanki bir hayaletin ortaya çıkıp onları korkutmasını bekliyormuş gibi kızların her birinin arkasına bakmaya devam etti.

Blythe'ın, ailesinin gelmesini yasakladığından ve Diana'nın muhtemelen çaya gitmek için kıvranmak zorunda kaldığından hiç şüphesi yoktu. Kasabadaki son skandalın kaynağında olmak pahasına da olsa Thorn Grove'a giden yolu tırnaklarıyla kazıyabilirdi.

"Bayan Farrow da bize katılacak mı?" Eliza beşinci kişiyi bulmak için sofra düzenini gözden geçirerek sordu.

Blythe sahip olduğu tüm soğukkanlılıkla, "Katılmayacak," diye cevap verdi. "Signa beklenmedik bir şekilde kendi evine dönmek zorunda kaldı."

Charlotte ona meraklı bir bakış fırlattı, konuşmalarından sonra bunun tesadüf olamayacağını anlayacak kadar zekiydi.

"Peki ya Percy?" diye sıkıştırdı Eliza. "Ondan hiç haber var mı?"

"Korkarım ki yok..."

"Bir adres bile yok mu?" Eliza biraz gergin görünüyordu, çay fincanını sıkı sıkı tutuyordu. "Mutlaka birileri bir şeyler biliyordur."

Blythe tekrar konuştuğunda karşı çıkılacak tüm yolları tıkadı: "Hiç kimse Percy'yle ilgili hiçbir şey bilmiyor." Konuyu uzatmak istemeyerek devam etti: "Ancak babamla ilgili şunu söyleyebilirim, duruşması hafta sonu yapılacak." Bu sözleri yüksek sesle söylemek, eline bir hançer alıp kaburgalarının arasına saplamak gibiydi. Sesine çaresizlik karışmasına izin vermediği gibi, çay fincanını yerine koyup ellerini kucağında kavuştururken acınacak kadar çaresiz görünmekten de çekinmiyordu.

"Dük'ü gerçekten kimin öldürdüğünü bulmam gerekiyor, böylece babam serbest kalacak. Everett hiç..." Durakladı, bacağı masanın altında huzursuzdu. "Herhangi bir şüphesinden bahsetti mi?"

Blythe bu kadar cesur olacağını tahmin etmemişti ama geri dönüşü yoktu. Eliza'nın zaten açık olan ten rengi neredeyse gri olana kadar soldu, gözlerinin altında mor lekeler gibi mor gölgeler oluştu.

"Tanrım, Bayan Hawthorne. Herhangi birimizin bir şüphesi olsaydı, bunu paylaşmaz mıydık sanıyorsunuz?" Eliza yelpazesini çıkarıp tenindeki solgunluk kaybolana kadar kendine doğru salladı. "Kimse para ya da ünvan konusunda bize ulaşmaya çalışmadı. Everett hiçbir sorun çıkmadan her şeyi sahiplendi."

Blythe bu kez Charlotte'a bakarak, "Ve kimse onun peşine düşmeye çalışmadı," diye üsteledi. "Öyle değil mi? İlk birkaç hafta onun yanındaydın. Tuhaf bir şey gördün mü?"

Blythe sözlerine dikkat etmişti ama yine de Charlotte neredeyse çayını yudumlarken boğulacaktı ve çayının bir damlası elbisesinin yakasına sıçradı.

Diana, Charlotte'a doğru eğildi. "Hâlâ Lord Wakefield'ın etrafında dönüp durmuyorsun, değil mi?" Blythe, Diana'nın sesini genel olarak pek umursamıyordu ama sesinde, Blythe'ın her zamankinden daha fazla nefret etmesine neden olan bilmiş bir yan vardı. *"Bunu* tekrar deneyecek kadar cesur olduğunu hiç düşünmemiştim."

Tekrar mı?

Charlotte'ın gözleri Blythe'ın hiç görmediği kadar karanlık bakıyordu. "Bu kadar yeter."

Charlotte'ın ters ters baktığı kişi Diana değil, porselen fincanından bir yudum alırken yüz ifadesi dümdüz olan Eliza'ydı. "Çay içmek için uygun bir konuşma değil bu."

Aksine, bu tam da Blythe'ın yapmayı umduğu türden bir konuşmaydı. Fakat Blythe konuya dalmaktan başka bir şey istemese de Charlotte'ın hızlı ve sığ nefes alışları onu zorlamaktan vazgeçirdi.

"Beni bağışlayın," dedi Blythe alçakgönüllülük ederek. "Sadece son günlerde onun için o kadar endişelendim ki neredeyse hiç uyuyamadım."

"Ben de aynı şekilde hissediyordum." Charlotte uzanıp Blythe'ın elini kavradı ve nazikçe sıktı. Blythe da onun elini sıktı, Charlotte'ın gülümseyerek karşılık verdiği sessiz bir özürdü bu. "Aşçı yatmadan önce sana biraz ılık süt getirsin. İçine koyman için sana biraz kurutulmuş lavanta getireceğim. Fazla bir şey değil ama bana uyumak için yardımcı oldu."

Bugünlerde içeceklerine herhangi bir şey karıştırma düşüncesi Blythe'ın hiç de istemeyeceği bir şeydi. Özellikle de mor bir şeyi. Ancak bunu yüksek sesle söylemedi, hele de Diana onları fincanının kenarından şüpheci gözlerle izlerken olmazdı.

"Bunu bir eczacıdan mı aldın?" Diana'nın sözleri o kadar keskindi ki Eliza irkildi. Çayı parmaklarının üzerinden akarak fincanın altındaki küçük tabağa döküldü.

Charlotte, Diana'ya sert bir bakış atarak gözlerini devirdi.

"Hayır, Bayan Blackwater. Bahçemden lavanta toplayıp kurumaya bırakarak elde ettim. Aklınızı kullanın." Bu belki de Blythe'ın arkadaşından duyduğu en iğneleyici sözdü. Biraz fazla gururlu bir şekilde daha dik oturdu. Yine de bu konuşma umduğu kadar verimli geçmemişti ve bu çay partisini dedektiflik için harcadığı zamana değecek hâle getirmesi gerekiyordu.

Konunun etrafında dans etmek belki de daha güvenli olacakken, Blythe'ın yıpranan sabrı onu bir kez daha cesur olmaya itti ve Eliza'ya doğru eğilerek, "Bir söylenti duydum, Bayan Wakefield. Amcam sizin ilginizin peşindeymiş," dedi.

Diana'nın fincanı dudaklarında durdu, gözleri Eliza'ya doğru kaydı. Hepsi ona doğru bakarak kadının yudumunu bitirip elbisesini düzeltmesini izlediler. Biraz kızarmıştı ama dudaklarını sıkıca bastırmasının dışında oldukça iyi idare ediyordu.

"Görünüşe göre iyi kaynaklarınız var," diye yanıtladı Eliza. "Son birkaç aydır bana kur yapıyordu."

Blythe'ın avuçları zümrüt yüzüğün hatırasıyla yandı. Byron'ın yaşındaki bir adamın yirmili yaşlarının başında biriyle evlenmesi duyulmamış bir şey değildi, gerçi Eliza'nın statüsündeki biri herhangi biriyle evlenebilirdi. Ve Byron... Şey... O, Byron'dı.

"Amcamın kadınlarla şansı hiç yaver gitmedi." Durumla ilgili ne hissettiğine bakmaksızın, Blythe sesinden herhangi bir yargıyı uzak tutmak için elinden geleni yaptı. "Eğer onu eğlendiriyorsanız, umarım ciddisinizdir."

Blythe, Eliza'nın çay fincanını sıkıca kavradığını kafasında kurmadığından emin olamıyordu. "Byron iyi bir adam ve onu kırmaya asla cüret edemem. Bu sezon her talibin ilgisini nasıl değerlendiriyorsam, onunkini de öyle değerlendiriyorum."

"Hangi talipler?" Diana eğildi ve tarttan bir ısırık alırken dudakları büzüldü. "Sör Bennet'ı reddettiğinizden beri sizi arayan olmadığını duydum."

Blythe, Dük'ün öldüğü gece Eliza'nın dans etmek zorunda kaldığı o yaşlı adamı hatırlayınca yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Korkunç bir adamdı," diye onayladı Eliza, belki de Blythe'ın onu hiç görmediği kadar sakin bir şekilde. "Yine de herkesi uzak tutan şeyin amcamın ölümü olduğuna inanıyorum, Bayan Blackwater. Hatırlattığınız için teşekkür ederim."

Blythe koltuğunda arkasına yaslanıp başka ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı için çayını eline alırken Diana, "Diğer sebepleri yok sayman iyi olmuş," diye söylendi. Diana'nın sanki az önce korkunç bir şekilde saldırgan davranmamış gibi sormasından önce sonsuz bir sessizlik geçti. "Son zamanlarda prensten haber alan oldu mu? Onunla görüşme fırsatı bulmayalı epey zaman oldu ama sanırım ilgileniyor."

Charlotte'ın ağzı bir karış açık kaldı. Ancak işleri oluruna bırakmak Blythe'a pek uygun bir şey değildi.

"Sana çiçek gönderdi mi?" diye sordu, Diana ona doğru baktığında masumca gülümsedi.

"İlgilendiğini bilmek için çiçeklere ihtiyacım yok..."

"Belki de haklısın. Sadece Signa'ya çok fazla geldiği için sordum. Gördüklerimin en lüksüydü, bütün kasaba bunu konuşuyordu." Signa'nın isminin tadı ne kadar ekşi olsa da Diana'nın yüzünün buruştuğunu görmeye değerdi.

Eliza'nın omuzları gevşedi, sanki konuşacak başka bir şey bulduğu için minnettar gibiydi. "Sanırım prens yarın bize katılacak. Tüm bu olanlar göz önüne alındığında, Bayan Blackwater bu sezon neredeyse hiçbir erkeğin bana yaklaşmadığı konusunda haklı. Bunu Everett'e ilettiğimde, en iyi adaylarını davet etmek için bir plan yaptı. Bunun tilki avı için olacağını bilmiyordum. Tilki avında erkeklerle nasıl flört edebilirim ki?"

Charlotte kendine bir fincan çay daha koyarken dudaklarını büktü. "Tilkilerin acı içinde haykırışlarını saatlerce dinlemek... Bir insan buna ilk elden nasıl tanık olabilir anlamıyorum."

"Çoğu kadın katlanamaz," dedi Eliza, bir kruvasanın üzerine tereyağı ve biraz da reçel sürerken. "Bu yüzden çoğunlukla bir erkek sporu."

"*Çoğunlukla* mı?" Blythe canlandı. "Kadınların katılmasına izin veriliyor mu?"

Eliza ona baktı, Blythe'ın ilgisine şaşırmış gibiydi. "Öyle ama çok azı bunu tercih ediyor."

"Gelmeme izin verir misiniz?" Blythe, Diana'nın kalkık burnunu ve Charlotte'ın uzun iç çekişini görmezden gelerek üsteledi. "Flört etmek için değil, söz veriyorum."

"Bundan nefret edersin, Blythe," dedi Charlotte. "Böylesine tatsız bir sporu kaldıracak miden yoktur senin."

"Ama Eliza katılıyor?" Charlotte tilki avının katılmak isteyeceği en son şey olduğu konusunda haklıydı çünkü Blythe'ın bu spora zerre kadar ilgisi yoktu. Ama Wakefieldların malikânesine gitmek? Everett'i daha yakından görmek ya da Eliza'yı yalnız yakalamak için daha iyi bir fırsat bulamazdı. Belki de Eliza, Charlotte'la aralarında geçen o bakışmanın tam olarak neyle ilgili olduğunu açıklamaya daha istekli olurdu.

"Aslına bakarsanız, çocukluğumdan beri katılıyorum." Eliza elindeki kruvasanı bıraktı. "Denemek isterseniz gelin. Gerçi erkekler için katılıyorsanız, bize aldırış etmeyecek kadar rekabetçi oluyorlar. Everett'in bunun bana yardımcı olacağını düşünürken ne düşündüğünü hiç bilmiyorum."

"Orada olacağım," diye söz verdi Blythe, sırıtışını bastırarak. "Eğer yakında sana yenge diyeceksem, aramızda bir bağ kurmanın zamanı gelmiş demektir."

Diana çayını yudumlarken ve Charlotte sessiz bir yutkunmayla ağzını kapatırken Eliza, Blythe'a sert bir bakış fırlattı. "Eğer dikkatli olmazsan," diye tehdit etti, "yarın hepimizin peşinde olduğu tilkinin sen olmasını sağlayacağım."

YİRMİ SEKİZ

Foxglove'un balo salonu, malikânenin en üst katının tamamını kaplıyordu. Signa salonun dışında, ruhun altından kayışını izlediği çift meşe kapıdan birkaç adım ötede duruyordu.

Parmak uçlarının kapıdaki incelikle oyulmuş, bahçede gezinen geyik tasvirlerine değmesi vücudunun titremesi için yeterli oldu. Titremelerini kontrol edemedi, o kadar şiddetli titriyordu ki karşı duvara yaslandı, ciğerlerine hava çekmek için elinden geleni yaparken elleri boğazındaydı. Sanki donmuş bir göle kafa üstü düşmüş ve buzun altında tutsak kalmış gibiydi.

Hiç bu kadar çok ruhun bir yerde toplandığını hissetmemişti. Ölüm nereye gitmiş olursa olsun, burada değildi ve Signa'nın vücudundaki her kemik kaçmak için ağrıyordu. Ya kendini savunamazsa? Ya ruhlar onu ele geçirirse ve içindeki bu korkunç ürperti hiç dinmezse?

Balo salonunun kapısının dışındaki portrede resmedilen sert görünümlü kadının, Magda teyzenin gençliğinden başkası olmadığını fark etmesi için bir kez daha bakması gerekti ve Signa bundan daha kötü bir alamet düşünemezdi.

Kapıların altında soluk bir ışık titriyordu. İçeride de gürültü vardı. Kahkahalar, savrulan etekler, bardak şıngırtıları ve Signa'nın uçuşan zihninin tam olarak çıkaramadığı kelimeler...

Ruhların kendisi üzerindeki etkisini görmeye cesaret edemedi ve dişlerini sıkıp vücudunun titremesini yatıştırmaya odaklanmak zorunda kaldı. Titremeyi tamamen durduramadı ama daha dengeli hâle geldiğinde elini gümüş düğmeye bastırdı. İçerideki sesler sustu.

Signa'nın ilk fark ettiği şey balo salonunun narin mavi kemerleri ya da fildişi panelleri değildi ya da tonozlu tavandaki çiçekli duvar resmi de değildi. Aklı başında olsaydı, kristal avizenin kraliçenin sarayındakine rakip olduğunu ya da belki de babasının özenli dokunuşunun büyük mülkün her santimetrekaresinde olduğunu fark edebilirdi. Onun yerine fark ettiği şey, hep bir ağızdan dönüp ona bakan bir düzine kadar ruh ve -şaşkınlıktan ayağı kaydığında- botlarının altındaki zeminin pırıl pırıl olmasıydı.

Signa'nın ayakları öne doğru fırladı ve kuyruk sokumuna bir ağrı saplandı. Ruhlardan birkaçı incelemek için yaklaştı ve Signa hemen kendini mermerin üzerine bıraktı.

"Olduğun yerde kal!" Keşke yanında bir bıçak getirecek kadar ileri görüşlü olsaydı diye düşündü. İşe yaramazdı elbette ama elinde keskin ve sağlam bir şey olması büyük bir rahatlık olurdu.

"Bu o," diye fısıldadı Signa'ya en yakın ruh ama diğerlerinden hiçbiri onu duymuyor gibiydi. Ruh, Signa'nın o güne kadar gördüğü en güzel ruhlardan biriydi. Bu ruh, portredeki kadınlardan biriydi. Kendisini buraya getiren kişi olduğunu düşündü. Sesi hanımeli gibiydi, o kadar yapışkan ve tatlıydı ki Signa bir an için ne yaptığını unuttu.

Sanki Signa'nın bir dalın kırılmasıyla fırlayıp kaçabilecek ürkek bir geyik yavrusundan biraz daha fazlası olduğunu tahmin ediyormuş gibi çekingen bir tavırla, ruh bir nefes daha yaklaştı ve yüzü Signa'nın hizasında duracak şekilde eğildi.

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum!" Kadın, Signa'nın yanağını okşayacakmış gibi uzandı ama son anda bunun imkânsız olduğunu hatırladı. *"Yüzünüzü tekrar görmek için uzun zamandır bekliyordum, Bayan Signa. Ne kadar güzelleşmişsiniz."* Kadın daha

yakına eğildi ve Signa tamamen içgüdüsel olarak irkilmeyerek kendini şaşırttı.

"*Şuna bakın.*" Sesi hayret doluydu. "*Sizde Rima'nın çenesi var. Gözleriniz de aynı sertlikte. Ve ah! Evet, tam olarak bu! Aynı kızgınlık ifadesini annenizin yüzünde sayamayacağım kadar çok kez gördüm. Yine de elleriniz yumuşak görünüyor. Daha çok babanızınki gibi. Şu küçük burnunuz da ondan. Ne harika!*"

Signa balo salonunun kapısının önünde dururken sayısız senaryo planlamıştı. Tadı sözler karşısında erimek, bunlardan biri değildi. "Babam mı?" diye sormayı başardı, sesi titrekti. Yıllar boyunca annesiyle ilgili ne kadar az şey öğrenebilmişse, babasıyla ilgili de o kadar az şey öğrenmişti. Öğrendiği en belirgin özellik, babasının Rima kadar sosyal biri olmadığıydı.

"Kimsin sen?" Signa soruyu sorması bu kadar uzun sürdüğü için kendine kızdı. Balo salonuna adımını attığı anda içinde büyüttüğü tüm mücadele yok olup gitmişti.

"*Annen benim en iyi arkadaşımdı ama sanırım bunu bilmemene şaşırmamalıyım. Sana kim söyleyebilirdi? Magda mı?*" O kadar nazik bir kahkaha atarak başını geriye eğdi ki Signa bir ruhla konuştuğuna inanamadı. "*Benim adım Amity.*"

Daha fazla bir şey soramadan Signa'nın dikkati, Amity'nin arkasına gizlenmiş, çok yaklaşmış olan başka bir ruha kaydı. Bir masadan diğerine geçerken gözleri boş ve ifadesizdi. Cebinden çıkardığı dans kartını karıştırıyordu. Genç kadının yüzü belki bir zamanlar tatlıydı ama kafatasının sağ tarafı çatlamıştı ve düşüp ölmüş olmalıydı ki saçlarına kurumuş kan vardı. Signa, kadının balo salonundan kaçmaya çalışıp da tırabzandan düşüp düşmediğini merak etti. Tanrım, hayal bile edemiyordu.

Amity, Signa'nın meraklı bakışlarını takip ederken omuzları çöktü. "*Bu Briar. Özür dilerim, onu görmenin senin için çok zor olacağını fark etmeliydim. Görünüşüne o kadar alışmışım ki düşünemedim...*"

"Sorun yok." Signa kendi sözlerini zar zor ayırt edebildi, kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Bir ruhu teselli etmek mi? Aklından ne geçiyordu? "İnan bana, daha kötülerini de gördüm."

"Evet, ruhları görebildiğini duymuştum! Sanırım sonunda beni de görebildiğine sevindim ama çocukken Briar'dan bile daha kötü şeyler görmek ne kadar korkutucu olmalı. Keşke sana yardım etmek için orada olsaydım."

"Üzgün olman için hiçbir neden yok," dedi Signa ona açıkça. Kelimeler ağzına tuhaf geliyordu, nasıl şekillendireceğini tam olarak bilmediği bir şey gibiydi. "Sanki benden sen sorumluymuşsun gibi."

"Belki tam olarak değil," diye itiraf etti Amity. *"Gerçi ben senin vaftiz annenim. Ya da öyleydim sanırım."* Signa'nın zihni bomboştu ve Amity ona bu haberi düşünmesi için hiç mühlet tanımadan, heyecanı her kelimede daha da artarak konuşmaya devam etti: *"Bitirme okulunda tanıştık. Annen oradan nefret ederdi. O, büyük planlarıyla gelene kadar mükemmel bir öğrenciydim. Şehirde hangi bale ya da sirk gösterisi varsa, bizi gecenin bir yarısı gizlice kaçırırdı. Ya da o sırada kimi beğeniyorsa."* Ruhun gözleri bu anıyla parladı. Sonra da küçük, yorgun bir gülümsemeyle Signa'ya bakarken gözleri soldu.

"O gece aileni Azrail'in yanında gördüm. Onlar bu dünyada kalmayı başaramadılar ama ben başardım. Birinin seni bulacağından ve sana bakılacağından emin olmam gerekiyordu. Foxglove'un bir gün senin olacağını duyduğumda, arkadaşımın kızının nasıl bir kadın olduğunu görebilmek için kalmaya karar verdim. Seninle konuşabilmek çok güzel."

Bu kadından ancak şimdi haberdar olmak ne kadar tuhaf bir duyguydu. Signa, Amity ile yıllar önce tanışmak için her şeyini verebilirdi. Tek istediği bu dünyada onu düşünen, güvende ve iyi olmasını isteyen birinin olduğunu bilmekti.

Yine de bir ruhla arkadaşlık kurmaya hakkı yoktu, özellikle de bir başkası ona saldırmışken. Bu yüzden Signa, bu kadının sözde vaftiz annesi olduğu haberini sindirmeye çalışırken Amity'nin bakışlarından kaçtı. Bunun yerine Amity'nin arkasına, ayaklarını sürüyen Briar'ın yanından geçerek birkaç ruhun dans ettiği yere baktı. Bir kadın ve bir erkekten oluşan iki grup sonsuz bir valsin içinde dönerken, üç kadın da uzun süre önce sararmış bir kumaşın serili olduğu bir masada oturmuş, dedikodu yapıyordu.

İki kibirli genç adam -görünüşlerine bakılırsa ikizler- köşede tartışıyorlardı. Arada bir kadınlardan oluşan masaya göz atılıyordu. Ruhların her biri son derece göz alıcı bir şekilde giyinmişti. Kıyafetleri yirmi yıl öncesine ait olsa da, elbiselerin kumaşları en iyi cinsten yapılmıştı ve kadınların kulaklarında ve boyunlarında iri mücevherler parlıyordu. Hiçbiri Briar gibi yaralı değildi ve hepsi muhteşemdi.

Signa'nın konuşmasının üzerinden sadece bir dakika geçmişti ama Amity yanında huzursuz bir şekilde kıpırdanırken bile Signa, hiçbir şey söylemeden odayı bir kez daha uzun uzun taramıştı; ruhların aynı hareketleri ve konuşmaları bir, iki ve sonra üçüncü kez canlandırmalarını izledikten sonra nihayet, "Hepsi böyle mi?" diye sordu.

Amity, Signa'nın yanına otururken içini çekti. Onun yakınlığıyla zemin daha da soğudu ve Signa parmaklarını donmaktan korumak için ellerini eteğine sokarak kendine iyice sokuldu. *"Onları döngülerinden çıkarmak için aklıma gelen her şeyi denedim ama hiçbiri yerinden kıpırdamıyor. Yirmi yıldır böyleler."*

Amity, Briar'ı izlemek için döndüğünde Signa kadının sesindeki özlemi kaçırmadı. Bu dünyada tanıdığı bir şey varsa o da yalnızlıktı. Amity yirmi yıldır burada kapana kısılmıştı; etrafı, varlığından haberdar olduğuna dair en ufak bir işaret bile vermeyen tanıdık yüzlerle çevriliydi.

Signa kendini Amity'ye bırakmak istedi ama bu içgüdülerini hemen dizginledi. Kendini, Thaddeus'u ve çok sevdiği kitapları

bir yangında zarar görene kadar nasıl da büyüleyici bir adam olduğunu hatırlamaya zorladı. Onu ele geçirecek kadar kontrolünü kaybetmişti ve bu anının ürpertisinden asla kurtulamayacaktı. Bir ruhun harekete geçmesi için bazen sadece bir iğnenin düşmesi yeterliydi.

"Bu sabah bir ruh beni öldürmeye çalıştı." Signa tekrar ayağa kalktı ve Amity'den uzaklaştı. "Şu an için burada kimsenin tehdit oluşturmadığını varsaymakta haklı mıyım?"

"Kesinlikle öyle olmamasını umuyorum. Olanlar için aileni suçlayanlar olduğunu biliyorum ama çoğu öldüklerini bile bilmeden aynı döngüde sıkışıp kalmış durumda. Kendilerini özgür bırakırlarsa, çoğunun buradan temelli ayrılmak isteyeceğini tahmin ediyorum." Signa daha iyisini bilse de, böylesine içten bir yüze ya da nihayet konuşacak başka bir ruha sahip olmanın heyecanıyla parlayan gözlere güvenmemek zordu.

"Foxglove'un tamamı o kadar da iç karartıcı değil," dedi Amity düşünceli bir anın ardından, sesinde ilgi çekici bir ton vardı. *"Aslında sana göstermek istediğim bir şey var. Seveceğini düşündüğüm bir şey."* Kapıya doğru süzülürken ayakları hiç hareket etmedi, Signa'nın onu takip edip etmediğini kontrol ederken açık kızıl saçlarını omzunun üzerinden geriye attı.

Belki de bir hataydı. Zeki bir ruh tarafından kurulmuş bir tuzaktı. Signa, Ölüm'ün onu şimdi görse ne diyeceğini biliyordu ama onca yıldır bir aile hasretiyle yanıp tutuşmak ve birilerinin onun yanında olmasını dilemek bir gecede yok olup gitmiyordu. Signa'nın göğsü hâlâ bu arzuyla çarpıyordu ve Amity'yi balo salonundan, merdivenlerden ve Foxglove'un ön kapılarından takip etmek için adımlarını hızlandırdı.

Denizden gelen pamuk gibi yoğun sis, Signa'nın dilini tuza bulayan bir pusla uçurumun kenarını örttü. Gökyüzü o kadar

karanlıktı ki uzağı görmek imkânsızdı ve Signa'yı, Amity'ye yakın durmaya zorluyordu. Normalde havaya aldırmazdı ama rüzgârın uğultusu ve dinlenmekte olan güneş, düşüncelerini yatıştırmak için pek bir şey yapmadı. İleride, Amity rüzgârla birlikte dalgalanıyor, her esintide elbisesinin dalgalanan parçaları uçup gidiyordu. Balo salonundan uzaklaştıkça, sisin içinde ve dışında daha fazla titreşiyordu.

"Bu taraftan." Akıldan çıkmayan sesi bir fener gibiydi ve Signa onu gözden kaybettiğinde yol gösteriyordu. Toprak o kadar nemliydi ki her adımda Signa'nın botlarını yutmaya çalışıyordu. Ayak uydurmaya çalışıyor, bir yandan da malikâneye geri dönmek için çok geç olup olmadığını merak ediyordu. Zihni, yeteneklerine erişmek için yaşam perdesinin arkasına geçebileceği tüm yolları ve Amity'nin bir şey denemesi durumunda bunu yapmanın riske değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyordu.

Amity durduğunda, sarı gelincikler ve biberiyelerle dolu olgun toprağın üzerinde gezinirken aklına tek bir mantıklı fikir bile gelmemişti. Lavanta çalıları sisle örtülmüş toprakta kıvrılarak Signa'nın adını bilmediği çiçeklerin etrafında dönüyordu. Arazinin ne kadar geniş olduğunu göremiyordu. Sadece parlak renkli rüzgâr çiçeklerinin büyümek için yer bulmakta zorlandığını ve buranın büyük ölçüde istila edilmiş olduğunu görebiliyordu. Bu bahçede sebzeler ve belki de ardıç çalıları da varmış gibi görünüyordu ama neredeyse hiç yaprakları olmadığı ve üzerlerinde tek bir meyve bile yetişmediği için bunu söylemek zordu.

"Burası bir zamanlar olduğu hâlinden çok farklı." Amity çömelmiş, parmaklarını gelinciklerin arasında gezdiriyordu. *"Annenin bu konuda berbat bir becerisi vardı ama baban bahçe konusunda ısrar etti. Sanırım sen gelmeden önce ona bakabileceği bir şey vermek istedi, zihnini sakinleştirecek ve onu topraklayacak bir şey. Bunun için planları hazırdı ancak ölmeden önce sadece birkaç tohum serpebildiler. Gördüğün gibi, birçoğu kök saldı."*

Signa eldivenlerini çıkardı ve bir avucunu zengin toprağa bastırmak için çömeldi, parmakları sapların ve yaprakların etrafında dolandı. Hayatta çıplak tene değen toprak hissinden daha iyi gelen çok az şey vardı.

Aklına gelen ilk düşünce, buradaki koşulların belladonnanın yetişmesi için uygun olup olmadığıydı. Bu fikri hemen zihninden kovdu, bu tür şeyleri Kader'in gittiği ve Ölüm'ün artık onun yetenekleriyle ilgili bu kadar endişelenmediği daha sonraki bir zamana sakladı.

"Babamın burası için planları mı vardı?" diye sorarken buldu kendini, geceliğini kirletmeden önce ayağa kalkmak için kendini zorladı. Burada geçirmeyi umduğu zamanlar için bahçe işlerine daha uygun kıyafetler edinmesi gerekecekti. Bu yerde çok fazla potansiyel vardı; bunun heyecanı göğsünü titretiyordu.

Signa'nın hevesinden memnun görünen Amity, *"Çalışma odasında nasıl bir şey olacağına dair eskizler var,"* dedi. *"Edward her şeyi çizerdi, asla plansız hareket etmezdi."*

Babasının adını duyunca Signa'nın kanı dondu. En son duyduğundan bu yana ne kadar zaman geçmişti? Beş yıl mı? On yıl mı? Büyükannesiyle yaşadığından beri kimse bu ismi yüksek sesle söylemiş miydi?

Signa'nın Thorn Grove'da mümkün olduğunca uzun süre kalmak istediği bir sır değildi. Foxglove'a gelmekten çok korkmuştu ama şimdi burada, nihayet kendine ait bir evde olduğuna göre, aslında tek ihtiyacının tüm kontrolün kendisinde olduğu bir yerde, kendine ayıracağı bir an olduğunu fark etmişti. Parmaklarının arasında bir parça toprak olmasına odaklanabileceği bir yer... Sonunda sadece... Kendi olabileceği bir yer. Saklanmak yok. Numara yapmak yok. Kendisine bir canavarmış gibi bakılmayacaktı.

Signa bahçeyi geçti ve solmuş ardıç ağacının dalına çekingence bir parmağını bastırdı. Belki de sonunda yeni güçlerini adil bir şekilde kullanmasının zamanı gelmişti: başkaları ondan bunu

beklediği için değil, kendisi istediği için. Bu bahçe onun oyun alanı olabilirdi, burada yargılanmadan dilediği her şeyi yapabilirdi.

Başını arkaya doğru eğdi, deniz havasının ve saçlarına dolanan rüzgârın tadını çıkardı. Değişimden korkmakla hata etmişti, Foxglove'dan korkmakla hata etmişti çünkü burası mükemmel bir tuvaldi. Gönlünce keşfedebileceği tuhaf, yanlış anlaşılmış bir mekândı. Görünüşe göre, sevmek sevmeyi çağırıyordu. Burada kendi köklerini salacaktı ve kimse onu gitmeye zorlayamazdı. Belki de yalnız olmak her zaman o kadar da kötü bir şey değildi.

Signa, gelincik yatağına uzanırken bunun geceliğini feda etmeye değeceğine karar verdi ve toprağın soğuğu kemiklerine işlerken gözlerini kapattı.

Foxglove mükemmel bir yuva olacaktı.

YİRMİ DOKUZ

BLYTHE

Blythe tilki avında neler olduğuyla ilgili en ufak bir şey biliyormuş gibi davranmaya bile zahmet etmedi. Oraya vardığında Eliza, Blythe'ın uygun bir kıyafet giymesine yardım etmişti. Bunun için bir korse, korkunç derecede dar bir lacivert elbise ve çenesinin altından bağlanan düzgün bir siyah şapka gerekiyordu.

Gelir gelmez Wakefieldların malikânesinden çıkarılmış, Everett'le konuşma fırsatı bulamadan çevredeki ormana götürülmüştü; ona şöyle bir bakma fırsatı bile bulamamıştı. Etrafı, Blythe'ın çok iyi tanıdığı küstah ve kendini beğenmiş adamlarla çevriliydi.

Eliza'nın tahmin ettiği gibi, hiçbiri ona ya da Bayan Wakefield'a ilgi göstermedi. Görünüşe göre sadece Everett'i ve onun gözüne girmeyi önemsiyorlardı.

Everett'in hakkını yememek gerekir; ilgiyi ağırdan alıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve yeri geldiğinde başını sallıyordu fakat Blythe, atı getirildiğinde ve altın sarısı saçlı başka bir binici sıkılmış ve taş kesilmiş bir yüzle yanında ilerlediğinde bunun onun için bir ferahlama anı olduğunu tahmin etti.

Prens Aris, Elijah'a yardım etmek için en iyi şansı olabilirdi ama yine de onu gördüğünde Blythe'ın midesini öfke kaplıyordu. Eliza'nın böyle bir kaygısı yoktu. Kimsenin bakmadığından emin olunca korsesini çekiştirerek göğüslerini yukarı kaldırdı.

Blythe böylesine bariz bir gösteriyi görmezden gelmeye çalıştı. Kızın, Byron'a olan ilgisi demek ki buraya kadardı.

Aris'in gözleri sanki onun düşüncelerini hissedebiliyormuş gibi Blythe'ınkilere kaydı. Aris'in onu görmezden gelerek arkasını döneceğini düşündü. Ama hem Blythe'ı hem de Eliza'yı şaşırtacak şekilde, güzel, alacalı beyaz kısrağını nazikçe ona doğru yaklaştırdı.

Blythe evde, bacakları atın iki yanında olacak şekilde tam bir barbar gibi ata binmesine rağmen, halkın gözü önünde uygun bir şekilde yan oturuyordu. Bu, onu Aris'in bakışlarının ağırlığı altında dengesizleştirdi ve Aris yaklaşırken onu dik ve boyun eğmez hâlde tutan korse için bir kez olsun minnettar oldu.

"Kuzeninizin de burada olduğunu varsayıyorum?" Aris selam vermedi, Signa'yı aramadan önce Blythe'a bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı.

Blythe tırnak etleriyle uğraşırken ilgisiz göründüğünü umuyordu. "Hayır, değil. Korkarım bir süreliğine etrafta sadece benim olmamla yetinmek zorunda kalacaksınız." Adamın gözleri kararduğında küçük bir memnuniyet pırıltısı hissetti. Blythe, Aris'in düşmanı olmasını istemiyordu, özellikle de onun yardımına ihtiyaç duyabileceği bir zamanda. Yine de onu öfkeli görmek oldukça tatmin ediciydi.

"Ne demek istiyorsunuz?" Sesi, birkaç metre önlerindeki adamların dikkatini çeken derin bir baritondu. Emredici bir sesti. Güç fışkıran ve kadının görmezden gelmeye niyetli olduğu bir ses.

"Bayan Farrow, Celadon'dan ayrıldı." Cevap veren Eliza'ydı, kendi sesini nefis bir tatlılıkla koruyordu. Eliza, titizlikle bakılan ve dalgınca boynunu okşadığı şık, kestane rengi bir aygırın üzerinde oturduğu yerden asil ve masum görünüyordu.

Eliza'nın sadece kendini konuşmanın bir parçası hâline getirmek istediğini bilse de Blythe haberi verenin kendisi olduğuna memnundu. Bunu maskelemekte iyi bir iş çıkarmış olsa da Prens Aris'in kızgınlığının sıcaklığı Blythe'a bir akıntı gibi çarpıyordu. Dikkatini ödünç aldığı ata çevirdi ve aniden atın postunu oldukça büyüleyici buldu.

"Anlıyorum." Aris'in ses tonu hiç değişmedi. "Peki, ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?"

"Sanırım uzun bir süre olmayacak." Eliza daha dik oturdu. "Ailesinin evine geri taşındı. Yerleşeceğini tahmin ediyorum. Hiçbirimizin gideceğinden haberi yoktu, her şey çok ani oldu."

Eliza bunu haber vermekten duyduğu memnuniyeti zar zor gizleyebildi ve Blythe kendi tepkisinin kızgınlık olmasına şaşırdı. Signa'nın dönmesini istemeyen başka birinin daha olmasının iyi bir şey olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Belki çok farklı bir nedenden ötürü ama yine de...

Blythe sinirlenmemeliydi, sevinmeliydi. Signa'nın yeni evinde neler yaptığına dair böylesine aptalca ve sinir bozucu endişelere kapılmak yerine, Signa'dan her zerresiyle nefret etmeli ve kuzenini bir daha asla görmek istememeliydi.

Umurunda olmamalıydı. Signa'nın her şeyi çok kolay kabul ettiğini ve hikâyesinde mantıklı olmayan parçalar olduğunu düşünüp durmamalıydı.

Percy'yi öldürmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Paraya ihtiyacı yoktu. Ve Signa kesinlikle doğası gereği *kötü* biri gibi görünmüyordu, sadece biraz tuhaftı. Peki o zaman nedendi?

Blythe ancak altındaki at seğirdiğinde kıpırdandı, Prens Aris'in gözlerinin neredeyse onu delip geçtiğini fark etti. Adam şapkasının ipini düzeltti ve hiçbir şey söylemedi.

İleride bir ses ayırt edilemeyen bir şey haykırdı ve tazılar harekete geçti, atlı biniciler yakın mesafeyi korudu. Blythe'ın kendi atı da aynı şeyi yapmadan önce komutu beklemedi. Kızın nefesi kesildi ve at ileri fırlarken dizginleri sıkıca tuttu.

Everett grubun başındaydı, ava liderlik ediyordu. Aris'in de onunla ve diğer adamlarla birlikte orada olması gerekiyordu ama Blythe'ın onlardan geri durarak Eliza'yı köşeye sıkıştırma planını mahvettiğinde kimse onu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Toplum içinde bu kadar kolay manevra yapıyor gibi görünmesi tuhaftı. Binlerce insan ona ulaşmak için birbirini eziyor olmalıydı ama o, tek bir kişi tarafından bile rahatsız edilmeden kolayca yol alıyordu. Blythe böyle bir özgürlüğü kazanmak için ne yaptığını -ya da herkesin onu ne kadar ulaşılmaz bulduğunu- merak etti.

Eliza dizginleri bir çırpıda çekerek Aris'in yanına ilerledi. "Verena'da tilki avı var mı?"

Soru karşısında yüzünün aldığı sert ifadeye bakılırsa, annesinin bir sokak kadını olup olmadığını sorduğunu düşünebilirdiniz. "Pek sayılmaz. Bu spordan hiç zevk almıyorum. Bir tilkiyi yakalamak için bu kadar insan ve tazı gerekiyorsa, herkesin zamanını başka bir yerde harcaması daha iyi olur gibi görünüyor."

Blythe da aynı fikirdeydi ama fikrini söylemedi ya da onun hoşnutsuzluğunu bu kadar açık bir şekilde, özellikle de bir Wakefield'ın önünde dile getirmesine şaşırdı. Eliza boğazını temizledi, peşinden gittiği için biraz sarsılmıştı. "Yine de gelmenize sevindim. Belki de umduğunuzdan daha fazla keyif alacaksınız. Wakefield ailesi nesillerdir bu avlar için tazı yetiştiriyor."

Kesinlikle çok güzel bir sabahtı, kuşların bile hâlâ kıpır kıpır olduğu erken bir saatti ve hava sonsuza dek önümüzü görebilecek kadar açık ve ılıktı. Yine de Blythe avlanmaktan pek hoşlanmıyordu ve grubun en arkasında, herhangi bir şeye tanık olabileceği yerlerden uzakta kalmayı tercih etti. Tüm amacı ne tür bilgiler toplayabileceğini görmekti ve Eliza'yı merak etmeye başlamadan önce yalnız yakalamayı ummuş olsa da başlamaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

"Son zamanlarda bunu düşünmediğine eminim ama Everett'in bu sezon gözüne kestirdiği biri var mı?" diye sordu.

Çayda sorduğu soruya benziyordu ama bu kez Eliza'nın kaşları o kadar belirgin bir şekilde çatılmıştı ki, Blythe bunun muhatabı olduğu için kendini o kadar da kötü hissetmedi. Dedikodu yapmak kabalıktı, özellikle de böyle bir ortamda ama Blythe, Aris'in ne düşündüğünü umursamadı. Aksine, o da en az Blythe kadar meraklı görünüyordu.

"Lütfen, benim yüzümden sohbeti kesmeyin." Prensin gülümsemesi o kadar samimiydi ki Blythe bile kızardı. Atının üzerinde son derece rahat ve dik bir şekilde oturmuş, onların üzerinde efendilik taslarken son derece doğal görünüyordu. "Kimsenin ayağına basmak istemem."

"Elbette yapmazsınız," diye nezaketle onayladı Eliza. "Tam tersine, bir eş bulmak kuzenimin en çok üzerinde durduğu konu. Amcam öldüğüne göre, bir varis her zamankinden daha önemli." Sözlerinde yüzünü buruşturan bir ifade vardı ve Blythe'ın zorlamaktan başka çaresi yoktu.

"Everett birini buldu mu?" diye sordu, babasına yardım edebilecek bir şey -herhangi bir şey- için dua ederek.

"Bir keresinde neredeyse bir talip vardı ama amcam teklifi onaylamadı. Everett'in kalbi kırılmıştı, yeniden flört etmeye hazır olması biraz zaman aldı. Gerçi şimdi daha mutlu görünüyor, bu yüzden birileri olmalı diye düşünüyorum."

Blythe dizginleri o kadar sıkı tutuyordu ki deri eldivenlerinden neredeyse ses çıkıyordu. *Charlotte.* Diana, Charlotte'ın hâlâ Everett'in etrafında dönüp dönmediğini sorarken bunu kastetmişti.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Blythe, zihni hızla akarken ve kalbi kulaklarında manik bir ritimle çarparken bile soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Evlenme teklif etmek istemesinin üzerinden epey zaman geçmiş olmalı. Signa'dan başka birine kur yaptığını hatırlamıyorum." Bunun üzerine Blythe, Aris'in kaşlarının çatıldığını fark etmekten kendini alamadı.

"Signa onun için amcamın seçimiydi," dedi Eliza elini sallayarak. "Onun arkasında bir servet var. Everett onu, babasını memnun edecek kadar sevdi ama Signa hiç ilgi göstermedi ve Everett yeni arzular keşfetti."

Aris'in kaşları çatıldı. Blythe ise çalkalanan midesini bastırmak için elinden geleni yapıyordu.

Everett ve Charlotte'ın hâlâ birlikte olduklarını bilen belki de tek kişi oydu. Onların mutlu bakışlarını, genç âşıkların heyecanla nasıl öpüştüklerini görmüştü.

Dük, Everett'in Charlotte'la evlenmesini yasaklamıştı. Ve eğer Dük ölür ölmez ona geri döndüyse...

Blythe cinayet için daha iyi bir neden düşünemezdi.

Ağzını kapalı tuttu ve dikkatini atının boynunun arkasına verdi. Eğer şimdi konuşmaya cüret ederse, ağzından kaçan kelimeler gereğinden fazla sorun yaratacaktı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Aris'i zar zor duydu. "İyi misiniz, Bayan Wakefield?" diye sormuştu.

Eliza'nın teninin solduğunu ve atının üzerinde sallanmaya başladığını görmek için tam zamanında bir bakış attı.

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Eliza, Blythe'ın hiç duymadığı kadar sertti ve Blythe onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştığında, bu Eliza'nın daha da hasta görünmesine neden oldu. "Sanırım malikânede önemli bir şey unuttum."

Blythe, "Size eşlik etmemizi ister misiniz?" diye sorduğunda, Eliza yeşilin soluk bir tonuna dönüşürken dikkatini tekrar toparlamak zorunda kaldı.

Eğer bir bakış öldürebilseydi, Eliza'nınki onu bir saniye içinde mezara sokardı. "Buna gerek yok. Sizi yeterince uzun süre esir ettim zaten. Gidin ve diğerlerine yetişin, mümkün olan en kısa sürede ikinizi de bulacağım."

Eliza dizginleri kırarak geldikleri yöne doğru hızla uzaklaştı. Prens Aris'in Eliza'yı görmezden gelip ona güvenli bir yere kadar eşlik etmesi gerekirken Majesteleri, Eliza'nın malikâneye doğru

gidişini izlemekten memnun görünüyordu. Parlayan gözleri doğan güneşi yakaladı ve bir an için o kadar zengin bir altın rengine büründü ki Blythe neredeyse alay edecekti. Onun kadar iğrenç bir canavarın yakışıklı olmaya hakkı yoktu.

İşte o zaman ormanın ne kadar sessizleştiğini fark etti. Birkaç dakika önce Everett ve adamlarını uzaktan görmüş olmasına rağmen, şimdi kırmızı paltolarından eser yoktu. Tazıları da zar zor duyabiliyordu ve dehşet içinde kendini nasıl bir durumun içine soktuğunu fark etti.

Tek istediği Thorn Grove'a geri dönmek ve bir sonraki adımını belirlemekti. Bir anda, Everett'ten şüphelendiğine göre bir plan yapmasına yardım etmesi için Signa'nm hâlâ orada olmasını diledi. Yine de kendini Aris'le yalnız, ormanın ortasında gözetimsiz bulduğu için bu tür düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Yanlış bir dedikoduyla, babasının hapisten kurtulmasına yardım edemez hâle gelirdi. İhtiyacı olan son şey, birilerinin, onun lehine konuşması için prensi baştan çıkardığından şüphelenmesiydi.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," diye ısrar ederek atını ileri doğru sürdü. "Bizi burada gören birileri yanlış düşünebilir..."

"Sessiz ol." Aris atından indi ve dizginleri Blythe'a doğru savurdu. Dizginler yüzüne çarpmadan önce onları yakalamayı zar zor başardı. Aris, "Yakınlarda bir şey var," diye fısıldamadan önce neredeyse onu dizginlerle boğacaktı. Her adımında mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışıyordu.

"Muhtemelen av köpeklerini duyuyorsunuzdur." Blythe meraklı gözlerle karşı ormanı taradı. "Geri dönmemiz gerek. İlgilenmem gereken şeyler var..."

"Sızlanmayı bırak ve *dinle*."

Aklının bir yarısı onun isteğini görmezden gelmeye ve kendisiyle oynadığına ikna olarak kendi atını yanına alıp kaçmaya çalışıyordu. Yine de Blythe ona isteksizce bir şans verdi, gözlerini kapadı ve dinledi.

Ormanın şarkılarını duydu. Böcek kanatları ve kuş cıvıltılarından oluşan bir senfoniydi bu. Ağaçkakanın yükseklerden ağaçlara vuran sabit ritmini. Kuşlar dallar arasında uçuşurken dalların çırpınışını.

Ve tüm bunların altında bir yerde sessiz, hırıltılı bir sızlanma.

Blythe'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Bu* da ne?"

Aris elini uzatarak onu susturdu ve çömelip sesin geldiği yöne doğru sürünmeye başladı. Ağaçların arasına o kadar dalmıştı ki Blythe neredeyse onu gözden kaybediyordu. Atı, sanki Blythe'ın tedirginliğini sezmiş ve bunun bir parçası olmak istemiyormuş gibi bir homurtu çıkardı. Sabrının sınırı dolup merakını daha fazla bastıramadığında Blythe eyerden indi ve iki atı da yakındaki en sağlam dala bağladı.

Eliza'yı malikâneye kadar takip etmeliydi. Hastalığını bir bahane olarak kullanıp çalışanlarla konuşmaya çalışmalı ve Everett'le ilgili daha fazla bilgi edinmeye çalışmalıydı. Bunun yerine, ormanda bir prensin peşinden koşturuyordu, biri onları bulursa bunun nasıl görüneceğinin tamamen farkındaydı. Adımlarına onun kadar dikkat etmeye çalışıyordu ama yere saçılmış çok sayıda dal ve çalı çırpı göz önüne alındığında bu, onun sandığından çok daha zor bir işti. Birkaç dakika sonra onu bulduğunda eteklerini dizlerine kadar çekmiş, nefessiz kalmış ve çabalamaktan yüzü kızarmıştı.

Görmeyi beklediği son şey, prensin toprakta elleri ve dizleri üzerinde, bir ağacın dibindeki küçük bir deliğe uzanırken sırtının havada olmasıydı.

Aris, "Bana sarıl," diye bağırdı.

Blythe tepeden tırnağa kızardı. "Affedersiniz, ne?"

"İnan bana, tatlım, amacım seni baştan çıkarmak olsaydı bunu bilirdin. Beni tut ki buranın içinde ne varsa alabileyim."

Ağzını açtı, sonra bir hışımla kapattı. Yakınlarda kimsenin olup olmadığını bir kez daha kontrol eden Blythe, ellerini kalçalarına yerleştirmek için adamın arkasına geçti. Aris'in kendisi hiç

utanmıyor gibi görünse de Blythe bakışlarını onun kalçalarına sinir bozucu bir şekilde oturan pantolondan uzak tutmaya çalıştı.

Aris homurdandı ve bir süre daha içeriyi eşeledikten sonra doğrulmak için Blythe'ın yardımına ihtiyaç duydu. Blythe ancak o zaman gürültünün kaynağını gördü; küçük, siyah bir tilki, yavru bile sayılmazdı. Zavallı yaratığa bakarak onu ensesinden tuttu.

"Yerde kan var," dedi. "Av köpeklerinden kaçmayı başarmasına şaşırdım."

Blythe'ın boğazı düğümlendi. Aklının bir köşesinde Aris'i kenara itip zavallı şeyi elinden almak vardı ama bunun ötesinde ne yapacağı bir muammaydı. Yaratığı Thorn Grove'a götürmesi mümkün değildi. Babası hâlâ orada olsaydı belki bu mümkün olabilirdi ama Byron onu gördüğü anda ormana geri attırırdı.

"Onu öldürecek misin?" diye sordu tedirginliğini gizleyemeyerek. Bugün insanların buraya toplanma amacının tilki avı olduğunu ve buraya kendi isteğiyle geldiğini bilmesine rağmen, her şey bir anda umutsuzca acımasız hissettirdi.

Aris tilkiyi ona doğru uzattı. "Bazı insanların bunu takmayı sevdiğini duydum. Birisi bunu atkıya dönüştürebilir."

Yüzü kızardı. "Yapamazsın."

Tilkiyi tekrar göğsüne çekti ve sanki yeni doğmuş bir çocukmuş gibi kucakladı. "Elbette yapmam. Barbar gibi mi görünüyorum?" Bir elini yavrunun koyu renkli kürkünde gezdirdi, dokunuşuna büyük özen gösterdi. "Bu küçük canavarı öylece bırakamayız. O korkunç sesi çıkarmaya devam ederse tazılar onu hemen bulur. Ayrıca kendi başına avlanabilecek kadar büyük olduğunu sanmıyorum."

Blythe, prense dokunmamaya dikkat ederek tilkinin sırtında hafifçe bir elini gezdirdi. "O sesi sadece korktuğu için çıkarıyor. Elinde değil."

"Korkmuş ya da korkmamış, bu beyefendiyi..." Durdu ve tilkiyi tekrar uzatarak alt yarısını inceledi. "Affedersin, *hanımefendiyi* burada bırakırsak ölür."

Blythe'ın bakışları yukarı doğru kaydı, şaka yapıyor olabileceğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etti. Yine de çok parlak olan gözleri her zamanki gibi ciddiydi ve çoktan atına doğru yürümeye başlamıştı. Blythe içini çekti ve onu takip etmek için eteklerini topladı.

"Eve vahşi bir tilki mi götürmek istiyorsun?" diye sordu Blythe.

"Wakefieldların malikânesinde seni bekleyen bir araba olduğunu varsaymam doğru olur mu?" Yavru, avucunun içinde kıpırdandığında yüzünü buruşturdu. "Kıpırdama ve yaygarayı kes, seni çirkin şey." Sözlerinin sertliğine rağmen Aris'in sesi hayranlık uyandıracak kadar yumuşaktı.

Blythe cevap vermeden önce şaşkınlığını üzerinden atmak zorunda kaldı. "Tabii ki. Ama seninkini kullanmak istemez miydin?"

"Arabamı vahşi bir hayvanla mı kirleteyim?" Adam sanki üçüncü bir gözü çıkmış gibi ona baktı. "Sanmıyorum. Seninki iyi iş görür."

Blythe öfkesine hâkim olamadı ve ona sadece bir prense göre korkunç derecede kaba olduğunu söyledi, o da bunu bir iltifat olarak kabul etti. Atları çekerek onun arkasından gitti. Ancak Blythe onun sözlerini düşündükçe, buraya geldiğinde bir prense ait olabilecek kadar güzel bir at arabası görmediğini fark etti.

Bu, onu meraklandırdı; kraliyet ailesinin geri kalanı neredeydi? Ve neden Prens Aris'i ya da Verena ülkesini daha önce hiç duymamıştı? Aris'in balosunun olduğu gece onları görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı ama Wisteria'daki o gecenin büyük bir kısmı hafızasında bulanıktı. İçeri girdiğini hatırlıyordu. Prensle konuştuğunu ve onunla dans ettiğini hatırlıyordu... ve sonra Signa'yla arabada eve döndüklerini hatırlıyordu.

Hafızasında daha önce fark etmediği boşluklar vardı. İçini huzursuzlukla dolduran kocaman, göz kamaştırıcı boşluklar.

"Benim arabamı kullanabiliriz," dedi sonunda, kelimeleri zorla çıkararak. Tuhaf hafıza kayıpları ve daha da tuhaf olasılıklar üzerine düşünmek için yeterli zamanı yoktu. Özellikle de onun fark edebileceği bir anda. "Atları seyise bırakırız ve..." Wakefieldların seyislerinden birinin Eliza'nın atını ahıra götürdüğünü görünce sözünü kesti. Görünüşe göre Eliza gezintiye devam edemeyecek kadar hastaydı.

Belki de bu hastalık, geçen yıl yaşadığı her şey yüzünden ya da Eliza'nın pekâlâ bir katille yaşıyor olabileceğini bildiği içindi ama bu durumla ilgili bir şey Blythe'ı görmezden gelemeyeceği bir şiddetle tırmalıyordu. Dizginleri sıkıca kavradı ve malikâneye doğru aceleyle ilerledi, Aris'in itiraz etmesini beklemeden ona seslendi: "Beni arabada bekle! Hemen arkanda olacağım!"

OTUZ

BLYTHE

Wakefield malikânesi, ev denilebilecek türden bir yer değildi. Görkemli bir binaydı, bakımlıydı ve maun ağacının zengin tonlarıyla insanın içini ısıtıyordu. Blythe yıllar boyunca burayı birkaç kez ziyaret etmiş ve sadeliğinden her zaman etkilenmişti. Burada ne Thorn Grove'un tuhaflıkları ne de Wisteria Bahçeleri'nin abartılı güzelliği vardı. Büyüleyici bir sanatsal öge, manzara ya da onu öne çıkaracak veya içinde yaşanmış hissettirecek herhangi bir şey yoktu. Büyüklüğü göz ardı edildiğinde malikâne, basitçe söylemek gerekirse, acı verici derecede sıradan bir evdi.

Blythe içeri girerken duvarlara yakın durdu ve botlarının topuklarının yere çarpmaması için parmak uçlarında yürüdü. Çalışanların çoğu, erkeklerin avdan dönmesi için hazırlık yapıyordu. Kâhya emirler yağdırarak Blythe'ın tanımadığı iki genç hizmetçiyi ellerinde yastıklarla salondan kovdu.

"Dikkat et!" diye kadınsı bir ses onu azarladı. "Zavallı kızlara eğitim vermek istiyoruz, onların korku içinde kaçmalarını değil."

Blythe bu sesle irkildi. Kısa boylu, pembe yanaklı bir kadın, elinde bir servis tepsisiyle telaşla odadan çıktı. Blythe onu görmeyeli epey olmuştu ama Eliza'nın hizmetçisi Sorcha Lemonds olduğunu hemen anladı.

Sorcha onu fark ettiğinde Blythe bir sonraki adımına karar vermenin yarısındaydı ve neredeyse servis tepsisini düşürüyordu.

"Tanrım, Bayan Hawthorne! Köşelerde böyle sinsi sinsi dolaşarak yaşlı bir kadının sonunu getireceksiniz. Burada ne işiniz var?" Sesi sert ve keskindi, kelimeler Blythe'ın dinlemekten her zaman hoşlandığı o eşsiz kuzey aksanıyla birbirine karışıyordu.

Blythe duvardan uzaklaşırken, "Bayan Wakefield hastalandığında birlikte ata biniyorduk," dedi. "Onu kontrol etmeye geldim."

"Endişelenmenize gerek yok. Odasında dinleniyor. Bu nöbet de diğerleri gibi gelip geçecek."

"Diğerleri?" Blythe kadından tam bir baş daha uzundu ama yine de hizmetçinin taşıdığı çaydan bir damla bile dökmeden merdivenleri çıkmasına ayak uydurmak için yarışıyordu.

"Baş ağrıları, canım. Gittikçe sıklaşıyor. Ona dinlenmesini söyleyip duruyorum ama o sadece ilk yılında iyi bir eş bulması gerektiğinden bahsediyor. Bana sorarsan bu çok saçma. Ama beni dinliyor mu? Tabii ki dinlemiyor."

Blythe ancak sözcükler yüksek sesle söylendiğinde, Eliza'yı son birkaç kez gördüğünde genç kadının hastalıklı derecede solgun olduğunu ya da hayalet gibi göründüğünü, her zaman midesinin ekşidiğinden yakındığını fark etti. Gözleri hemen çaydanlıktan kıvrılan buhara odaklandı.

Blythe'ı zehirleyen kişiyi asla bulamamışlardı. Çalışanlar temizlenmişti ve sonunda Blythe tamamen iyileşebilmişti ama... Ya suçlu Eliza'ya yönelmişse?

"Hâlâ bunları alıyor mu?" Blythe bilmediği sularda yüzüyordu, bu hassas bilgi alma işine alışık değildi. Sorcha'yı omuzlarından tutup cevaplar talep etmek istiyordu ama Wakefield ailesi her zaman çok düzgün davranmıştı. Tek bir yanlış hareketinde onu malikâneden atmak için bir tür kibar protokol uygulayacaklarından emindi. "Ne zamandır baş ağrısı çekiyor? Sanki asırlar olmuş gibi."

"Amcası ölmeden hemen önce başladı ama rahmetli annemin mezarı üzerine yemin ederim ki o geceden beri daha da kötüleştiler." Kadın istavroz çıkardı. "Sanırım stres yüzünden. Onu hiç böyle bir durumda görmemiştim."

Blythe fark edilmesin diye titreyen ellerini yanlarına bastırdı. "Neden ona çayı ben götürmüyorum? Eğer Eliza söylediğin kadar kötü hissediyorsa, eminim bir arkadaşa ihtiyacı vardır."

Blythe servis tepsisini elinden almaya çalışırken Sorcha'nın tutuşu sıkıydı. Sorcha'nın Blythe'ın hamlesini geri çevirmek istediği açıktı ama mutfaktan bir gürültü duyuldu. Hizmetçi gözlerini sımsıkı yumdu ve tepsiyi uzatmadan önce Blythe'ın tanımadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı.

"Pekâlâ, Bayan Hawthorne. Odasının nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Koridorun sonunda, sağdan üçüncü kapı." Blythe merdivenleri hızla çıkmadan önce Sorcha'yı uzak tutmaya yetecek kadar çekici olduğunu umduğu bir gülümseme takındı. Blythe ancak yalnız olduğundan emin olunca en yakın köşeye yığıldı ve hırıltılı bir şekilde nefes aldı. Elleri çaydanlığı şangırdatacak kadar şiddetle titriyordu ve gürültü birilerini harekete geçirmeden önce duvardan aşağıya doğru kayarak çaydanlığı yere koymak zorunda kaldı.

Blythe çayı test etmekten başka çaresi olmadığını iliklerine kadar biliyordu. Yine de tüm çabalarına rağmen, çay fincanını eline almaya çalıştığı her seferinde çarpan kalbi onu geri çekiyordu.

"Her zaman size ait olmayan evlerin salonlarında mı saklanırsınız, Bayan Hawthorne?"

Blythe, Aris'in sesiyle irkildi. O kadar hızlı doğruldu ki neredeyse çaydanlığı devirecekti ve hemen demliği sapından tutmak zorunda kaldı. Çaydanlığın sıcaklığı avuçlarını yaktığında irkildi. "Burada ne işin var senin? Tilki nerede?"

"Arabada uyuyor. Şoför sensiz gitmek istemedi, ben de seni almaya gelmeden önce on dakika bekledim. Ne yapıyorsun?"

Blythe onun ne kadar kötü titrediğini fark ettiğini ve yalan söylemenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Aris'in tek bir olumlu özelliği varsa o da Blythe hastayken Aris'in Celadon'da olmamasıydı. Bu da zehirlenmenin arkasında onun olamayacağı anlamına geliyordu. Eğer birine güvenle sırrını açacaksa, bu kişi o olabilirdi.

"Kısa bir süre önce, farkında olmadan zehirlendim." Kendi içine kapandı, zehir düşüncesi bile vücudunun derinliklerine gömdüğü unutulmuş bir travmayı yeniden ortaya çıkarıyordu. "Aynı şeyin Eliza'ya da olmasından endişeleniyorum."

Aris dudaklarını büzdü. "Eğer öyleyse, tadını tanıyabilir misin? Ya da belki kokusunu?"

Belladonna kokusu alma düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Mide bulantısıyla savaşarak elini bastırdı. "Çayı koymak için demliği bile kaldıramıyorum."

"Yine de tadına baksan anlayabilir misin?"

Başka bir an olsa, böyle bir sorunun saçmalığına gülebilirdi. "Bunu asla unutabileceğimi sanmıyorum."

Aris, cevap vermek yerine fincana doldurduğu çaya bakmayı tercih etti. Çayı karıştırırken Blythe'tan uzakta tutmaya dikkat ediyordu.

"Denemek istiyorsun," diye fısıldadı. "Değil mi?"

Deneme ihtiyacı hissettiğini söylemek daha doğruydu. Çünkü eğer zehirse Blythe, Eliza'nın da kendisi gibi acı çekmesini istemiyordu. Tekrar fincana uzanmaya çalıştı ama elleri hareket etmeyi reddediyordu. Kızın içinde bulunduğu durumu gözlemleyen Aris, "Eğer bir bardaktan içmek zorunda olmasaydın, sence yapabilir miydin?"

Bu fikri hayal ederek yutkundu. Zihni bunu hemen reddetmeyince biraz kendine geldi. "Belki. Bilmiyorum."

Dudaklarını ince bir çizgi hâlinde bastırarak fincanı bir kez daha döndürdü. "Sana yardımcı olabilecek bir fikrim olduğunu söylesem, denemek ister miydin?"

Cevap vermeden önce düşünmesine gerek yoktu, "İsterdim."

Cevap ağzından henüz çıkmıştı ki Aris bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Blythe ayağa fırladı, tam tükürmesini isteyecekti ki Aris yüzünün bir tarafını avucunun içine aldı ve onu kendine doğru çekti. Blythe, Aris onu öpmeden bir saniye önce neler olduğunu fark etti.

Vücudu onun sıcaklığında boğuldu, dili dudaklarının arasından kayarken omurgasını sarsan küçük elektrik akımları oluştu.

Aris'in tadı belladonna değil, sıcak zencefil ve baldı. Ve Tanrım, çok lezzetliydi. Dilinin Aris'in diline değmesine izin vermemek ve bunun bir öpücük olmadığını hatırlamak için bilinçli bir çaba harcıyordu. Ona yardım ediyordu. Blythe, böyle olmasını istemediği hâlde, onun ağzına doğru inledi. Hatasını fark ettiği anda utanç içinde irkilerek geri çekildi.

Çay fincanını ve demliği aynı anda topladı ve her şeyi ait olduğu yere, tepsiye yerleştirdi.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıp tepsiyi toplarken sesi canlıydı. "Sadece zencefil." Blythe, Aris'e bakmamak için elinden geleni yapsa da onun sırıtışındaki kendini beğenmişliği görmemek mümkün değildi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Güzel," diye devam etti Blythe, kendine engel olamıyordu. "Ve bilmelisin ki biri beni öpmeyeli uzun zaman oldu. Beni şaşırttın, hepsi bu."

Aris'in bu kadar eğlenmeye hakkı yoktu ama yine de neredeyse pırıl pırıl parlıyordu. "Bu bir öpücük değildi, Bayan Hawthorne."

Yüzünün kızardığını görmesine izin vermemek için ona arkasını dönmek zorunda kaldı. "Tabii ki hayır. Daha önce de öpüldüm, Majesteleri. Genellikle daha heyecan verici tepkiler aldığımı biliyorum."

Aris'in kahkahası kesildi. "Kesin öyledir," dedi son derece savunmacı bir tavırla. "Çünkü bu bir öpücük değildi."

Blythe sadece omuz silkti ve sandığı kadar terlemiş görünmemeyi umdu. "Sakıncası yoksa bunu Eliza'ya götürmem gerekiyor."

"Elbette, sana engel olmayayım."

Öyle bir niyeti yoktu. Dikkatinin daha fazla dağılmasına izin vermeden onu iterek geçti ve Eliza'nın odasına doğru aceleyle ilerledi. Kapıyı bir kez, yanıt gelmeyince de iki kez çaldı.

"Kapıyı açıyorum!" diye seslendi, kapıyı tekrar çaldı. Hâlâ cevap yoktu. Blythe'ın kalbi hızla çarpıyor, kapıyı açıp kendini en kötüsüne hazırlarken boğazına düğümleniyordu.

Neyse ki Eliza boğulmamıştı ya da Blythe'ın bir keresinde neredeyse yaptığı gibi kendi kusmuğunun içinde ölmemişti. Onun yerine, yatağında, çarşafların üzerinde ve hâlâ giyinik bir hâlde uyuyordu. Komodinin üzerinde küçük bir kavanoz afyon sakızı duruyordu.

Blythe nefesinin ağırlığının göğsünden kalktığını hissetti. Eliza ölmemiş ya da zehirlenmemişti, afyon onu sadece uyutmuştu. Belki de gerçekten geçici bir hastalıktı, zehirle hiç ilgisi olmayan bir şeydi. Blythe çayı masanın üzerine bırakırken bir şey onu duraklattı.

Eliza'nın elinde, zar zor görülebilen, yarı tüketilmiş bitkilerden oluşan küçük bir şişe vardı. Doktorlar tarafından reçete edilen türden değildi ama Eliza'nın her zaman nefret ettiğini iddia ettiği eczanelerde bulunan türdendi. Blythe daha iyi görebilmek için şişeye uzandı. Ancak eli Eliza'nınkine değdiği anda Blythe sanki haftalar öncesine, Elaine'in aynadaki iskelet yansımasına baktığı zamana geri döndü.

Önündeki Eliza, sivriltilmiş kemiklere gerilmiş solgun bir deriden oluşan bir cesetten biraz daha fazlasıydı. Bir kurtçuk Eliza'nın göz çukurlarından birinin üzerinden kıvrılıp burnundan geçtikten sonra elmacık kemikleri çok zayıf ve boynu imkânsız bir açıyla bükülmüş cesedin içinde kaybolurken, Blythe bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bedeninin derinliklerinde

kıpırdayan bir şey vardı, Blythe'ın gözlerini kapadığı hastalıklı ve tüketen bir varlık.

Bu bir halüsinasyondu. Öyle olmak zorundaydı. Eliza sadece birkaç saniye önce uykudaydı, mutlu bir şekilde nefes alıyordu.

"Bayan Hawthorne?" Prensin sesi düşüncelerini böldü ve gözleri irkilerek açıldı. "Bayan Hawthorne, iyi misiniz?"

Blythe kendini Eliza'nın kıvrılmış, huzur içinde dinlendiği yatağa bakmaya zorladı. Kemik yoktu. Çukur gözler ya da karanlık bir varlık yoktu. Sadece kıskanılacak kadar derin bir uykudaki genç bir kadın vardı.

Blythe şişenin içindekilerin neye benzediğini ezberlemek için kendine on beş saniye verdi ve sonra Eliza'dan uzaklaşıp prensi bileğinden tuttu.

"Hadi," diye fısıldadı, odadan aceleyle çıkmadan önce Eliza'ya bir bakış daha atmaya cesaret edemeden. "Gidelim buradan."

OTUZ BİR

Gökyüzü bu kadar kasvetliyken bile, Foxglove kayalıklarının dibindeki Fiore kasabası Celadon'un hiç olmadığı kadar kalabalıktı.

Erkekler Signa'nın alışık olduğundan daha az sert yüzlerle sokaklarda dolaşıyor, şehirde dönüşlerini bekleyen işlerden rahatsızlık duymuyorlardı. Deniz kenarında gezintiye çıkan çiftler, gri bulutları yaran güneş ışığının tadını çıkarmak için durdular, sesleri neşeliydi.

Signa'nın gelişinin yarattığı tüm kasvete rağmen Fiore gerçekten de çok güzeldi. Dalgalı deniz bile caddeden aceleyle iskeleye inenleri caydırmaya yetmemişti, yolculuklarının her zerresini doyasıya yaşamak için can atıyorlardı. Signa on dakika boyunca iskelede durmuş, okyanusa bakmış ama bir dalganın onu alıp götürmesinden korktuğu için kuma çıkmaya cesaret edememişti. Belki de yaz sakinliğinde suya girecekti, şimdilik yaklaşmaya cesaret edecek kadar aptal değildi.

Balıkçılar rıhtımdan geliyordu, birbirleriyle usulca konuşurken başlarını öne eğmişlerdi. Signa onların konuşmalarından bölümler yakaladı.

"Yine sahilde..."

"...geri gelmeyeceğini anlamıyor."

"Zavallı şey. Oğlum onu tanıyordu. Hayal bile edemiyorum..."

Merakı artmaya başlayınca Signa dikkatini konuşmadan uzaklaştırdı. Zihnini zaten devam etmekte olan şeylerden daha fazlasıyla bulandırmasına gerek yoktu. Bu yüzden düşüncelerini kış geldiğinde bu sahilin ne kadar güzel olacağına odakladı. O kadar soğuk olacaktı ki binalar bile titreyecekti. Bir kitap ve sıcak elma şarabıyla şömine başında uzanarak geçirdiği geceleri hayal ederken tenini hoş bir ürperti sardı.

Ailesi böyle bir yere yerleşmekle akıllılık etmişti; yirmi yıl sonra kasaba muhteşemdi. Daha önce hiç deniz kenarında bulunmamıştı ve insanın saçlarının rüzgârla savrulmasının ve her sesin dalgaların ve rüzgârın kulağına çarpmasıyla hafiflemesinin tarif edilemez bir cazibesi vardı. Burada geçirdiği her an, burayı daha çok evi gibi hissediyordu. O gün, Thorn Grove'u düşünmeden ve Blythe'ın nasıl olduğunu merak etmeden bir saat geçirmeyi başarmıştı.

İskeleden Signa'nın gideceği yere varması için caddeyi geçmesi yeterliydi; koyu yeşil bir binada, bir adamın pencerenin arkasında harıl harıl çalıştığı küçük bir matbaa. Adamın ağzına tehlikeli bir şekilde yerleştirdiği purodan çıkan duman, havayı kaplamıştı ve Signa içeri adımını atarken öksürmemeye çalıştı.

Adamın gözleri zar zor açıldı. "Bugünlük gazetemiz bitti, yarın tekrar gelin." Harf bloklarının üzerine taze mürekkep sürerken sesi canlıydı. Signa, adam çalışırken bakmaktan kendini alamadı.

"Gazeteye ihtiyacım yok," diye söze girdi Signa, ilanını uzatarak. "Tepenin üstündeki malikânede yaşıyorum. Orada çalıştırmak üzere birilerini almak için bir ilan vermek istiyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı ve Signa'dan kâğıdı alıp bir kez göz gezdirdi. "Foxglove mu?" Etrafı kelimelerle çevrili olan adam, kendi kelimeleriyle konuşmayı pek istemiyor gibiydi.

"Ben Signa Farrow," dedi cevap olarak, adamın içinden oflayıp puflamasına aldırmamaya çalışarak.

"Üç peni ve gelecek hafta gazetede olacak."

Signa sustu. Foxglove'a daha fazla canlı ruh eklemeden geçecek bu süre çok uzundu. "Yarın için ne kadar?"

Adam duraksayıp önce ona, ardından sol elinde bir yüzük olup olmadığına baktı. Göremeyince homurdandı. "Yarım kron."

O zaman işine geri döndü ve Signa, adamın kendisini bariz bir şekilde başından savmasına sinirlenmemeye çalıştı. Yarım kron gayet açık bir sahtekârlıktı ama Signa yine de para kesesine uzandı ve parayı masanın üzerine bıraktı.

Adam hemen elini uzatmadı, purosunu üflerken metal bir kolu aşağı çekti, tekrar yukarı kaldırdı, mürekkeple harfleri sardı ve işlemi tekrarladı. "Orada olanlar bu kasabayı sonsuza dek değiştirdi. Ebeveynlerimizi kaybettik. Büyükanne ve büyükbabalarımızı. Kızlarımızı ve oğullarımızı. Birinin orayı yakıp yıkmamış olması bile bir mucize. Orada yaşanmaz, kızım. Artık orada sadece hayaletlerin yaşadığını söylüyorlar."

Signa böyle bir kızgınlık dalgasına kapılmayı ya da daha yeni yeni evim demeyi öğrendiği bir yere karşı şiddetli bir korumacılık hissetmeyi beklemiyordu. Yine de bu duygu içinde kabararak kanını kaynattı ve öfkeli öfkeli bakmasına neden oldu. Kendini ne kadar iyi kontrol etse de bu adama ruhların gerçekte neye benzediğini göstermeyi aklından geçiriyordu. Neyse ki gerilimi azaltana kadar dikkatini başka bir yere verecek aklı vardı.

Sokağın karşısında didişen iki çocuk, minik ellerinde şekerlemelerle, mavi bir kurdeleyle süslenmiş geniş kenarlı bir şapka ve fildişi rengi bir elbise giymiş güzel bir kadını takip ediyorlardı. Üçü de arkalarında duran ve Signa'nın dikkatini bir anda üzerine çeken genç çocuktan tamamen habersiz görünüyordu. On bir yaşından büyük olamazdı ve iliklerine kadar ıslanmıştı. Saçları yanaklarına yapışmıştı. Vücudu şişmişti. Teni solgundu. Aileyi takip ederken dudakları morarmış ve titriyordu.

Çocuk durduğunda Signa'nın omurgası kaskatı kesildi. Sanki onun baktığını hissetmiş gibi yüzünü ona çevirdi. Gözleri buluştuktan bir saniye sonra vücudu Signa'nın görüş alanından

kayboldu ve aniden dükkânın vitrininin karşı tarafında durana kadar bir görünüp bir kayboldu. Boş gözlerini onunkilerden ayırmayan çocuk el salladı.

Signa daha önce hiç boğulmuş bir ruh görmemişti. Daha önce hiç şişmiş bir deri ya da midyelerle kaplı dudaklardan akan su görmemişti. Üstelik *çocuk* olması bu durumu daha da kötüleştirmişti. Çocuk geri çekilip ona katılmasını işaret ederken Signa el çantasını sıkıca kavradı.

"İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi aceleyle dükkân sahibine. "Ama kimsenin bana bunun ne kadar büyük bir trajedi olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. O gece ben de yakınlarımı kaybettim. Şimdi izninizle."

Signa kapıyı açıp çocuğu takip ederek iskeleden aşağıya doğru koşarken kendisini izleyenlere ne kadar tuhaf göründüğünü çok iyi biliyordu. Bu sırada balıkçıların daha önce söyledikleri kafasında çınlıyordu: gelgitlere bakan bir kadın ve geri dönmeyen bir oğlan. O anda düşündüğü gibi bir denizci değil, bir çocuk.

Denize bu kadar yakınken rüzgâr, Signa'nın saçlarını ensesine yapıştırarak üzerine su ve tuz püskürtüyordu. Parçalanmış bir çıkıntıya tutunarak kaygan tahtaların üzerinde kaymaktan kendini zor kurtardı. Ruh gittikçe uzaklaştı ve Signa onu sonuna kadar takip ederken tüm meraklı bakışları görmezden geldi. Bir kadın tek başına oturuyordu, çıplak ayakları iskelenin üzerinde sallanıyordu ve Signa'nın yaklaştığının farkında olmadan önüne bakıyordu.

"Beni görebiliyorsun... Ama sen benim gibi değilsin, değil mi?"

Signa, çocuğun sesini duyunca sakinleşti. Sesi su dolu değildi. Sesi acı, korkutucu ya da göründüğü gibi değildi. Signa kendini ona bakmaya zorladı. Dehşetin ötesini görüp onun hizasına çömeldi ve "Değilim," diye fısıldadı.

Ruh rahatlamış bir şekilde nefes verdi. *"O zaman ona benim için bir şey söyleyebilir misin? Buraya gelmeye devam etmek zorunda olmadığını bilmesini istiyorum. Bu, onun hatası değildi ve onu burada her gördüğümde... Sadece üzülmesini istemiyorum."*

Çocuğun isteğinde Signa'ya Lillian'ın bu dünyadan göçtüğü geceyi hatırlatan bir şeyler vardı. Signa aracılığıyla Elijah'la iletişim kurabilmiş, ona kendisini sevdiğini ve artık hep birlikte ilerleme zamanının geldiğini söyleyebilmişti.

Kolay olmamıştı ama ikisinin de ihtiyacı olan şey buydu. Lillian ancak o vedadan sonra hayata veda edebilmiş, Elijah da nihayet hayatının karmakarışık parçalarını bir araya getirebilmişti. Eğer bu, Signa'nın bir başkasına verebileceği bir hediyeyse... Nasıl hayır diyebilirdi ki?

Omuzlarını dikleştirerek iskelenin kenarına geçti ve kadının yanına oturdu. "Söyleyeceklerimin tuhaf gelebileceğini biliyorum ama sana bir mesajım var."

Kadının gözlerinde muazzam bir hüzün vardı. Signa'nın konuştuğunun farkında değildi.

Signa'nın tüm vücudu gerilmişti ve bu durumu daha da kötüleştirmeden gitmesi gerektiğini söylüyordu. Ancak sinirlerinin onu alt edebileceğini düşündüğü anda, serin bir esinti üzerine çöktü. Ölüm'ün gelişi yanağına bir rüzgâr öpücüğü gibi kondu ve onu canlandırdı. Kadına, "Oğlun artık buraya gelmeni istemiyor. Bunun senin hatan olmadığını ve seni bu kadar üzgün görmenin onu incittiğini bilmeni istiyor."

Ruh, Signa'ya anlatmaya devam etti: *"Ona akıntı yüzünden olduğunu söyle,"* dedi. *"Dışarı çıkmamam gerektiğini biliyordum. Özür dilerim."*

Son sözünün yarısında Signa, kadının sert bir tokat atmasıyla geriye savruldu. Kadın botlarını toplayıp ayağa kalkarken Signa iki büklüm olmuştu. Acıyan yanağını tutarken okyanus etraflarında dalgalanıyor, rüzgâr öfkesini haykırıyordu.

Signa elini, ağrıyan yanağından çekti, rüzgâr tenini yatıştırırken Ölüm'ün yarattığı manzaraya minnettardı. Tokadın acısından gözleri yaşarmıştı ama çocuğun aceleci yüz ifadesine bakınca Signa devam etti: "Oğlunuz beyaz bir gömlek ve koyu renk bir

pantolon giyiyor. Ayağında ayakkabı yok ve sol ayağının üstünde bir yara izi var..."

"George ve ben kayalara tırmanmaya çalıştığımız zaman olmuştu!"

"George ile kayalara tırmanmaya çalıştığı zaman oldu." Signa elini kayalığın kenarına doladı ve ayağa kalktı. Karşısındaki kadın titriyor, botları ellerinden kayıyordu. Bir tanesi denize düşmeden önce kayaya çarptı.

"Eğer bunun bir şaka olduğunu düşünüyorsan..."

Signa, Henry'nin su dolu yüzünden siyah gözyaşlarının süzülüşünü ve yanağındaki midyelerin derisini çekiştirerek gülümseyişini izlerken, "Seni temin ederim ki değil," diye söz verdi.

"Ona, onu özlediğimi söyle."

Signa kelimesi kelimesine ruhun dediğini yaptı. Kadının elini tutarken ve her mesajı iletirken artık çevresinin farkında değildi, kelimeler bitene kadar kadının ağlamasına izin verdi ve Henry'nin yüzünün etrafındaki deri, midyeler sessiz bir takırtıyla iskeleye düşerken pürüzsüzleşmeye başladı.

Gökyüzü etraflarında kararırken Signa, kadına, "Artık hazır," dedi. "Vedalaşma vakti geldi." Bu sözlerde bir rahatlama hissi vardı. Henry'nin yıllarını bu sahilde geçirmeyeceği, annesinin yaşlanmasını ve kendisinden önce ölmesini izlemeyeceği için bir rahatlama vardı. Henüz Foxglove'un zavallı ruhları gibi ölümünün döngüsüne kapılmamıştı, yaşamla ölüm arasındaki orta diyarda kaybolmuştu ve sonunda tüm benliğini yitirecekti. Sadece ona yardım edebilecek bir insana ihtiyacı vardı ve şimdi hem kendisi hem de annesi nihayet özgür kalabilirdi.

Ölüm etraflarını sararken Signa kadına tutundu. Onu göremese de çocuk, başını kaldırıp gülümseyerek elini uzattığında onun orada olduğunu anladı.

Saniyeler sonra Henry gitmişti. Gecenin soğuğuna ve kollarında hıçkırarak ağlayan kadına rağmen Signa kendini hiç bu kadar sıcacık hissetmemişti.

OTUZ İKİ

BLYTHE

Eğer Blythe'ın, babasının yargılandığı sabahı nasıl geçirdiği ortaya çıksaydı, Byron onu sonsuza dek Thorn Grove'un derinliklerine kapatırdı.

William Crepsley arabanın kapısını açarken, "Bir centilmen olmayabilirim ama sizin gibi bir hanımefendinin burada yalnız olmaması gerektiğini biliyorum," dedi.

"Hiç de yalnız değilim, Bay Crepsley. Yanımda siz varsınız." Blythe'ın sabahki duruşmaya katılmasına izin verilmemişti ama saatlerce odasına kapanıp Byron'ın kararla birlikte dönmesini beklemeyi de reddediyordu. Bugünlerde yalnız kalmak ona göre değildi, zihnini rahat edemeyeceği kadar dolu buluyordu.

Everett'in bir sebebi vardı ama bu işe karıştığına inanmak için daha fazla kanıta ihtiyacı vardı. Eliza, bir zamanlar yüksek sesle kınadığı bir eczacıdan bir şeyler alacak kadar hastaydı. Signa, Byron'dan şüpheleniyordu ve gitmeden önce Blythe'ın bunu bilmesini sağlamıştı. Ve Blythe bir kez daha bir şeyler görüyordu. Bunların hiçbirini çözecek zaman yoktu.

Blythe bu hafta, Eliza'nın hangi bitkileri kullandığını bulmaya çalışarak kütüphanede oldukça fazla zaman geçirmişti bile. Sadece pelin otu -genellikle kadınların adet dönemlerinde

kramplarını hafifletmek için kullanılırdı- ve solucan otu -baş ağrısını hafifletmek de dâhil olmak üzere pek çok şey için kullanılırdı- bulabilmişti. Blythe önceki gece daha fazla araştırma yapmaya çalışmıştı ama okumak için sayfaları mum ışığına her yaklaştırdığında alev sönüyordu. Blythe'ın sönen mumun tesadüf olamayacağını anlaması ve her şeyi bırakıp kütüphaneden kaçması için mumu yeniden yakmayı denemesi gerekmişti.

Bu da onu şu anda bulunduğu noktaya getirmişti: Bir yedek plana umutsuzca ihtiyacı vardı.

Wisteria Bahçeleri devasa ve sevimli bir şekilde üzerinde yükseliyordu. Güneş ışığında, ilk gördüğünden daha da zarif ve içeriye giren kalabalık olmadan çok daha geniş görünüyordu.

Blythe planından vazgeçebileceğinden korktuğu için üzerinde çok uzun süre düşünmemişti. Byron duruşmaya gittiğinde Blythe yıkanmış, tozpembe güzel bir elbise giymiş ve Thorn Grove'dan gizlice çıkmıştı. William hiç itiraz etmemişti. Kadının gittiği yerin tuhaf olduğunu düşünmüş olsa bile, avucuna üç gümüş para sıkıştırdığında bu düşüncesini dile getirmemişti. Ta ki kendini neyin içine soktuğunun farkına vardığı şu âna kadar.

Blythe onunla yüzleşip en ufak bir şakaya bile mahal vermeden şöyle dedi: "Eğer amcam beni nereye götürdüğünü öğrenirse, sabaha kalmadan seni Thorn Grove'dan gönderir. O yüzden ikimiz de rolümüzü oynayalım ve bu macera aramızda kalsın, olur mu?" William nazik bir adamdı ama bu günlerde nezaket ona pek iyi gelmiyordu. William'ın cevabını beklemeden Wisteria'ya döndü ve saraya doğru ilerlemeden önce elbisesinin ve eldivenlerinin kusursuz olduğundan emin oldu.

Blythe sarayların nasıl işlediğini bilecek kadar sarayda bulunmamıştı ama en azından bir uşak ya da onu karşılamaya hazır biri olmalıydı. Merdivenlerden süslü altın kapılara doğru çıkıp kapıyı çaldığında kimse açmadı.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Blythe hayal kırıklığını bastırdı. Hazırlanmak için onca zaman harcamış ve artık

bir leydi hizmetçisine sahip olmadığı ve başkasından yardım isteyemeyecek kadar inatçı olduğu için bunu tek başına yapmıştı. Ayrıca sırf Prens Aris evde olsun diye Crepsley'e para verip onu konumunu riske atmaya zorlamıştı.

Kaşlarını çattı ve kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha sert ve daha uzun. O kadar uzun çaldı ki kapı tokmağından tamamen vazgeçti ve parmak eklemleri ağrıyana kadar kapıya vurdu. Tam zavallı elini çekecekti ki kapı açıldı.

Prens Aris onu gördüğüne Blythe kadar şaşırmış görünmüyordu. Aris'in iri cüssesi kızı eşikten izlerken kız sendeleyerek geri çekildi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Cevap boğazına takıldı, bu yüzden onun yerine, "Neden kapını kendin açıyorsun?" diye sordu.

Prens Aris çerçeveye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bir erkeğin kendi evinin kapısını açmasına izin verilmiyor mu?"

"Hayır," dedi Blythe aceleyle, sonra yüzünü buruşturdu. "Yani evet, tabii ki verilir. Sadece sen bir *prenssin.* Babam bile Thorn Grove'un kapısını kendisi açmaz."

"Öyle mi?" Blythe bir kez daha onun gözlerindeki tuhaflığa, altın renginin imkânsız tonuna takıldı. Gözleri, en az Signa'nınkiler kadar sinir bozucuydu. "Çalışanlarımı Verena'ya geri gönderdim. Tek bir adama bakmak için bu kadar çok insana ihtiyaç yok."

"Hepsini mi gönderdin?" diye üsteledi. Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştı.

Prens Aris başını eğdiğinde, Blythe onun kapıyı yüzüne kapatacağından korktu. Onu sürekli aşağılayarak hoş bir sohbet yapıyor gibi görünmüyordu ama sinirleri onu alt etmeye başlamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, prensin dudaklarının köşelerinin kıvrıldığı görüldü. Sonra, sanki bunu umursamadığına karar vermiş gibi, Aris bu ifadeden vazgeçti.

Onu değerlendirdiğinde tam bir prensti, tıpkı avından önce davranan bir avcı gibi. Altındaki böceği ezmeye hazır bir çizme.

Blythe kaç kişinin bu bakışlar karşısında geri çekildiğini hayal edebiliyordu çünkü bir an kendisi bile geri çekilme isteği duydu. Ama bir prensin kendisini değersiz hissettirmesine asla izin vermezdi ve bu yüzden omuzlarını dikleştirip gözlerini ona dikti.

Bir elini çenesinde gezdirerek sıktığı dişlerinin gerginliğini yumuşattı. "Bir aşçı, bir uşak ve atlara bakacak birini tuttum."

Blythe nedenini kestiremese de sanki aralarında geçen küçük bir savaşı kazanmış gibi hissetti ve Prens Aris, Wisteria'ya doğru elini uzatırken göğsü zaferle kabardı.

"Kâhyanın kapıya bakması gerekmiyor mu?"

"Bunca yolu beni sorgulamak için mi geldin?" diye sordu. "Yoksa içeri girmeye mi niyetlisin?"

Bir anda Blythe'ın kalbi sıkışmaya başladı. Bugün için ne kadar çok senaryo hayal etmiş olursa olsun, hiçbiri Wisteria'nın bu kadar boş ya da ikisinin bu kadar yalnız olduğunu içermiyordu. Tek bir uşak, bir aşçı ve bu kadar büyük bir sarayda muhtemelen görmeyeceği bir seyis hiçbir şey ifade etmiyordu. Nerede olduğunu öğrenen herkes Blythe'ın ziyaretinin tek bir anlama gelebileceğini düşünecekti ama yine de bunun onu etkilemesine izin veremezdi. Riskler bu kadar büyükken olmazdı.

Aris bir *prensti.* Blythe onun başkaları üzerindeki gücünü ve insanların onun her sözüne nasıl sarıldığını ilk elden görmüştü. Onu ve Byron'ı kimseden izin almaya gerek duymadan babasıyla görüştürmüştü. Eğer bunu yapabildiyse, daha başka neleri başarabileceğini sadece hayal edebilirdi.

"Sorun ne, tatlım?" Aris omzunun üzerinden ona bir bakış attı, gözleri parlıyordu. "Seni rezil edeceğimden mi korkuyorsun?"

Korkmuyordu. En azından ondan. Bu yüzden yumruklarını sıktı, William'a olduğu yerde kalmasını söyleyen sert bir bakış atıp Prens Aris'in peşinden içeri, o güne kadar gördüğü en büyük, boyunun birkaç katı büyüklüğündeki şöminenin ısıttığı salona girdi. Aris ona yumuşak deri bir kanepeye oturmasını işaret etti ve karşısına oturdu.

Aralarındaki masada, küçük sandviçler ve hamur işleriyle dolu bir çay tepsisi ve onu şaşırtan bir şekilde ikinci bir porselen çay fincanı duruyordu.

Adam dumanı tüten çayı fincana doldurup uzatırken Blythe'ın teni karıncalandı. Blythe hemen içmedi ama biraz süt ekleyerek gösteriş yaptı. Bu sırada gözlerini ondan ayırmadı ve küçük bir yudum almadan önce adamın ilk yudumu içmesini bekledi.

Siyah çaydı. Sadeydi ve belladonnadan eser yoktu. Buharlı tomurcuklar tenine yayılırken rahatlamış hâlde nefes verdi. Prensin onu zehirlemeye çalışmasını beklemiyordu ama insan kime güvenmesi gerektiği konusunda asla yeterince emin olamazdı.

Aris kanepede arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atmadan önce kıza çok tuhaf bir bakış attı. Ayak bileğinin çok küçük bir kısmı görünüyordu ve Blythe buna dikkat etmemek için elinden geleni yaptı. Sadece ikisi varken bu kadar küçük bir deri parçasının skandal gibi görünmesi garipti.

Avucundaki fincan sıcacıktı. Blythe da çayın sıcaklığını kullanarak kendini toparladı ve söze başladı: "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Seninle konuşabileceğimi umuyordum..."

"Babanla ilgili." Prens Aris kaşığını fincanın kenarına vurduğunda Blythe irkildi, bu kadar sessiz bir yer için çok gürültülüydü. "Ben aptal değilim, Bayan Hawthorne. Yargılandığı gün beni ziyaret etmeye karar vermiş olman tesadüf olamaz."

Dudaklarını ince bir çizgi hâlinde bastırdı ve fincanını tabağına koydu. "Babamla hiç tanışma fırsatın olmadığını biliyorum ama onu çok seveceğine inanıyorum. Zor bir yıl geçirdi ama seni temin ederim ki o masum. Sadece kendini savunacak birine ihtiyacı var."

"Beni temin ediyorsun, öyle mi?" Prens Aris öylesine eğlenerek konuşmuştu ki Blythe tepki vermemek için tırnaklarını avucuna batırmak zorunda kaldı. "Alınma ama Bayan Hawthorne, ikinizi de pek tanımıyorum. Baban iddia ettiğin gibi harika bir adam olsa bile, verdiğin *güvencelerin* yanlış çıkması hâlinde

kendimi bu durumun içine sokmanın itibarıma neler yapabileceğini görebiliyorsundur, eminim."

Bunun olacağını tahmin etmişti. Bir prensin iki yabancıya yardım etmek için ne sebebi olabilirdi ki? Wisteria'ya gelmek aptalca bir işti ama denemek zorundaydı.

Aris'in sadece bir ya da iki yudum aldığını görmüştü ama çoktan daha fazla çay doldurmuş ve bir küp şeker daha atmıştı. Blythe'ın dünyası, etrafında parçalanıyor, yıpranıyor ve kenarlarından yanıyordu ve o, dünyayı umursamadan çayını içiyordu.

"Yeniden düşünün," dedi, bir soru değil, bir yalvarıştı. "Onun sizin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum, Majesteleri ama benim için her şey anlamına geliyor. Yeniden düşünmeniz için size yalvarıyorum."

Elinde gülünç derecede küçük duran çay fincanından bir yudum daha alırken ön kolundaki damarlar nabız gibi atıyor, bu kez tadını umursamıyormuş gibi görünüyordu. Cevap vermek için ağzını açtı. Ona hayır demek için elbette. Ama Blythe ona bu şansı vermedi. Ayağa kalktı, tüm utanma ve edep duygularını bir kenara bırakarak sahip olduğu her şeyi ortaya koydu.

"Buraya bir eş aramaya geldin." İçinde çalkalanan duygulara rağmen sesinin kırılmasına izin vermeye cesaret edemedi. Odasında yalnız kaldığında ve tüm seçeneklerini gözden geçirdiğinde bunun için daha sonra zamanı olacaktı. "Babama yardım etmemin karşılığında beni al."

Sanki saray sessizleşirken şöminenin sesi de durmuştu. Çıtırtıları, Prens Aris'in başını geriye atıp gülmesi için gereken tek nefeste kesilmişti. Şaşkınlıktan çok, acımasız bir sesti ama Blythe yine de utancın sıcaklığının içine yayıldığını hissedebiliyordu.

"Ben tamamen uygun biriyim," diye savundu. "Ailemin parası ve statüsü var ve bir evi nasıl idare edeceğimi biliyorum. Bir sarayı idare etmeyi de öğrenebileceğime eminim. Dikiş dikmekte pek iyi değilim, kabul ediyorum ama piyano ve arp çalabilirim. Üstelik fırça kullanmakta da hiç fena değilimdir. Ayrıca

gezintiler için harika bir arkadaşımdır ve sana tecrübe etme lüksünü verdiğimden çok daha çekici olabilirim."

Prens Aris, kızın yüzü mosmor olana kadar konuşmasına izin verdi. Kız meziyetlerini sıralamaya devam ettikçe nefes nefese kalıyordu. Çenesini elinin arasına aldı ama durması için hiçbir hareket yapmadı.

"Sezonun en seçkin isimlerinden biriyim. Bunu gazetelerde okuyabilirsin. Tek yapman gereken, babamın adını temize çıkarmaya yardım etmek," dedi aklına gelen tüm iyi özellikleri tüketttikten sonra. Kuşkusuz, bunların çoğu gerçeğin abartılmasıydı. Marjorie ona statüsüne uygun bir kadın olmanın inceliklerini öğretmiş olsa da Blythe her zaman çok kötü bir eş olacağına inanmıştı. Bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kulağa çok etkileyici geliyorsun." Prens boğazını temizleyerek eğlendi. "Belki o gazeteler yazıldığı zaman bunların hepsi doğruydu ama Lord Wakefield skandalından sonra, uygunluğun en hafif tabirle *şüpheli*." Gözleri onu tepeden tırnağa süzüyor, süzmekten çok değerlendiriyordu. Yine de tekrar konuştuğunda sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi: "Her ne kadar gururum okşansa da, tatlım, seninle evlenemem. Yine de bir bedel karşılığında sana yardım etmeye istekli olabilirim."

Blythe'ın kanı dondu ve "Söyle," derken içinde kıpırdanan çaresizliği gizleyemedi.

O da öyle yaptı. "Seninle evlenemem ama kuzeninle evlenebilirim."

Korku, pençelerini batırdı. "Signa bir seçenek değil."

"Onu önemsediğini anlıyorum..."

"Yanılıyorsun." Blythe sözlerinin bu kadar sert olmasını istememişti ama yine de sözünü sakınmadı. "Signa Farrow zerre kadar umurumda değil."

Aris öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Sizi en son birlikte gördüğümde çok samimiydiniz."

Blythe cevap vererek onu tatmin etmemesi gerektiğini biliyordu. Birine gerçeği anlatmaya çalışsa bile ona asla inanmayacaklarını biliyordu. Kendi duygularını çözene ve onlarla ne yapacağını bilene kadar bunu içinde saklamak istedi. Tam da bunu yapmaya niyetliydi ve bakışlarını Aris'ten ayırmaya çalıştı. Yine de bakışlarını kaçırdığı anda boynu ağrımaya başladı, hareketleri yavaş ve sertti.

Bir elini boynuna götürerek masaj yaptı ama kaskatı kesilmiş olan boynu ona dönüp bakana kadar gevşemedi. Sanki bakışları öne doğru sabitlenmiş gibiydi. Sanki bir şey, dikkatinin prenste kalmasını talep ediyordu.

"Ne değişti, Bayan Hawthorne?" Sözleri yankılandı, sanki ikisi birbirinden çok uzakta oturuyormuş gibiydi. Gözleri onunkilere kilitlenmiş, altın renginin derinliği karşısında büyülenmişti. Gözlerini kırpıştırdı ve tüm oda bu renkle doldu, Aris'i puslu bir ışıltıya boğdu.

"Sana söylesem bile bana asla inanmazsın." Blythe dudaklarının hareket ettiğini hissetmeden konuştu.

Aris, "İnandığım imkânsızlıklarla ilgili hiçbir fikrin yok," diye fısıldadığında kendini kontrol edemedi, gözlerini kaçıramadı.

Hayır diyemezdi. Blythe koltuğunda kaskatı oturuyordu, zihni uyuşmuştu ve bu konuşmanın gerçekleştiğini sadece belli belirsiz anlıyordu. Aklı başındaydı. Oradaydı. Ama kelimeler ağzından zorla alınırken kendini kontrol edemiyordu. "Onun bir tayı öldürüşünü ve sonra onu hayata geri getirişini izledim. Aynı şeyi kardeşime de yaptı, gerçi o ölüme terk edilmişti."

Blythe ancak o zaman kendini toparladı ve zihnindeki sis dağıldı. Aşırı terliyordu ve masadan bir mendil aldı. Yavaşça ve dikkatlice başını kaldırıp baktığında, hafta başında kurtardıkları tilki yavrusunun Aris'in yanındaki sandalyeye atladığını ve adamın elinin hâlâ onun üzerinde olduğunu gördü. Adam nefes almıyor gibiydi.

Blythe, ateşlenmiş olmalıydı. Düşüncelerinin üzerindeki garip sis perdesini ya da Signa'yla ilgili tüm gerçeği bir kenara bırakıp tek bir kelimeyi bile ağzından kaçıracak kadar aptal olmasını açıklamanın tek yolu buydu. Elleri kucağında kenetlenmişti. Bir bacağı eteğinin altında seğirirken zihni bir sonraki adımda ne yapacağını ve ne söyleyeceğini çözmeye çalışıyordu.

"Onu, bunu yaparken gördüğüne emin misin?" Aris'in o zamanki kadar sessiz konuştuğunu hiç duymamış, bakışlarını hiç bu kadar nazik görmemişti.

"Şaka yapıyordum," demeye çalıştı Blythe, sesinin çıkarmaya çalıştığının yarısı kadar bile eğlenmiş gibi çıkmasını umuyordu. "O kadar ciddi bir şey değildi, sadece gitme vakti gelmişti..."

Tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve Blythe dehşet içinde onun gerçeği bildiğini anladı. Onu iliklerine kadar korkutan bakışların ağırlığı altında kendini sindirmemeye çalıştı. Aris'in etrafındaki altın rengi sis bir kez daha titreşti, bir an kayboldu ama gözlerini kırptığında yeniden ortaya çıktı.

"Bana inanıyorsun." Blythe kendini bu gerçeğe ikna edene kadar bu sözleri birkaç kez yüksek sesle fısıldadı. "Bana inanıyorsun... çünkü sen de onun gibisin, değil mi?"

Tanrım, bunu daha önce fark etmemekle ne büyük aptallık etmişti. Signa, gölgeler ve karanlık tarafından takip edilirken, Aris ışık saçıyordu. Şaşırmamıştı çünkü bunu *bekliyordu.* Blythe tüm gerçekleri ona asla kendi rızasıyla söylemezdi. Adam, kelimeleri ondan çekip almıştı. Onları dile getirmesi için onu zorlamıştı.

"Bana dokunursan seni öldürürüm." Üzerinde tek bir silah bile olmadığı düşünüldüğünde bu, zayıf bir tehditti ama Blythe bu sözlere olabildiğince çok inanıyordu. Gerekirse saçındaki tokaları çıkarıp adamın boğazına saplayabilirdi. "Bana ne yaptın sen?"

Aris daha da yaklaşmaya başladı ama Blythe onun dizine tekme atarak tilkiyi uyandırdı. Blythe sandalyesinden sıçradı ve bir sonraki on adımını planlayarak sandalyenin arkasında daireler çizerken Aris bir nefes alıp iki büklüm oldu.

"Olduğun yerde kal." Ona karşı kullanabileceği herhangi bir şey için etrafa bakındı. Belki şöminenin yanındaki maşayı ya da kırık bir çay fincanının parçasını kafasına vurabilirdi. "Signa ne? Sen nesin? Ve bana derhâl neden *parladığını* açıklasan iyi edersin."

"Bunu görebiliyor musun?" Aris'in sesi o kadar şaşkındı ki Blythe onun bir şeyler planlayıp planlamadığını merak ederek gerildi. "Bu bir parıltı değil. Onlar iplik, Bayan Hawthorne. Daha yakından bak."

Bakışlarını bir daha onunkilerden ayırmak istemiyordu, her yanı gerilmişti ve Aris bir şey yapmaya kalkışırsa kaçmaya hazırdı. Ama Aris, hakkını vermek gerekirse, dikkat çekici bir şekilde hareketsiz kaldı. Blythe'ın dinlemesi en az bir dakika sürdü ve dikkatini tekrar ışığa verip bakmaya başladı. Gözlerini kırpıştırdı. Tekrar baktı. Etrafındaki herhangi bir noktaya uzun süre bakarsa görüşü bulanıyordu, yine de gözlerini kuruyana kadar açık tuttu, her şey tekrar bulanıklaşmadan önce ipliklerden birini, sonra ikisini zar zor görebildi.

"Ölüm'ün kapısını üç kez çaldın." Fısıltısı, Blythe'ın omurgasında soğuk bir his uyandırdı. "Kaderine üç kez meydan okudun. Görünüşe göre bu üç seferin her biri kalıcı bir etki bırakmadan geçmemiş."

"Bilmeceler umurumda değil." Adam başını çevirdiği anda maşayı kapmaya karar verdi. "Soruma cevap ver. *Kimsin* sen?"

Aris'in onu izleyiş biçimi, daha önce hiç kadın görmediğini düşündürürdü. Kızın yüzünü inceledi. Saçlarını. Sandalyenin arkasında kendini siper edişini, aralarında bir bariyer oluşturuşunu. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi.

"Ben kim olduğumdan çok *neyim,*" diye itiraf etti ve Blythe daha şimdiden bu adamın dudaklarının onunkilere dokunmasına izin verdiğine inanamayarak ürperdi. "Tahminde bulunmam gerekirse, görünüşe göre onca kez öldükten sonra, perdenin arkasından bakışlar yakalama yeteneğini kazandın."

"Daha fazla bilmece." Artık onun arkasını dönmesini bekleme zahmetine girmedi ve maşayı kaptı. Onu alevlere doğru tuttu ve göz temasını hiç kesmeden metali ısıttı. "Ne perdesi? Sen *nesin* o zaman?"

Onu izleyişinde, halkını değerlendiren bir lord gibi bir ihtişam vardı. Bakışları teninde gezindi ve o anda Aris kendini çok daha büyük ve güçlü hissetti.

"Perde, yaşayanların dünyasını ötesindeki her şeyden ayıran parçadır."

Kısa yanıtı, Blythe'ın beklediği gibi değildi. Midesi sıkıştı, zihni kelimeleri bulmaya çalıştı. "*Ötesi* derken ne demek istiyorsun? Bana ölüleri gördüğümü mü söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim, yaşayan insanların göremediği şeyleri görüyorsun." Blythe'ın, saçmalıkları yüzünden adamı tekrar tekmeleme dürtüsü vardı ancak bu sefer kendini tutmayı başardı. "Ölüleri görebilseydin zaten bilirdin. Kuzenini gölgeler takip ediyor çünkü o bir Azrail. İstediği zaman, dokunuşu ölümcüldür."

Blythe, Signa'nın gücünü iş başında gördüğünden bu kadarını zaten biliyordu. Blythe'ın kalbini yerinden oynatan, nefesini hızlandıran ve paniğin boğazında düğümlenmesine neden olan şey, Aris'in soruya cevap veren kişi olmasıydı.

"Bazen Signa'nın yanında gölgelerden daha fazlasını görebiliyordum. Onun onlarla konuştuğunu görürdüm, saçmaladığımı ve hayal gördüğümü düşünürdüm. Ama başka biri daha var, değil mi? Göremediğim biri."

Tilki kucağından inip onun yanına sokulmak için hareket edince Aris'in çenesi gerildi. "Var. Ama kim olduğunu bilmek istediğinden emin misin?"

Şüpheleri vardı ve kelimeleri yüksek sesle duymak istediğinden emin olmasa da Blythe yine de başını sallamak için kendini zorladı.

"Gördüğün, Ölüm'ün ta kendisi," dedi Aris, Blythe nefes almayı bıraktığında çenesi gerildi.

Signa o figürle öyle şefkatle konuşmuştu ki. Öyle *aşkla*.

"Birlikteler, değil mi?" O kadar sersemlemişti ki Blythe, bir yerden destek almak zorunda kaldı. "Signa'nın böyle olmasının nedeni o mu? Kardeşimi öldürmesinin nedeni o mu?"

Aris o kadar hızlı ayağa kalktı ki Blythe'ın maşayı sallamaya bile vakti olmadı. Maşanın ucu, adamın boğazına sadece bir santim uzaklıktaydı. Adam mermer gibi hareketsiz bir şekilde ona baktı.

"Ölüm sayesinde kuzenin bir Azrail oldu. Onunla birlikteyken, yaratılması gereken hayatları alacak. Ama benimleyken çok daha fazlası olabilir. Bu yüzden onu kurtarmaya çalışıyorum, Bayan Hawthorne." Blythe geri çekilince Aris ellerini kaldırarak onu yatıştırdı. "Tek yapmamız gereken onu bu gerçeğe ikna etmek."

"Onun yapabildiği şeyleri sen de yapabiliyor musun?" Sesi gergindi ve titrememesi için büyük bir irade göstermesi gerekiyordu. "Bu yüzden mi onunla evlenmek istiyorsun?"

"Benim tercih ettiğim, taya hayat veren güçler. Ama hayır, onun yapabildiği şeyleri ben yapamam. Kaderi kontrol edebilirim. Bir insan doğduğu andan itibaren, kaderini bir duvar halısına yani bir goblene dokuyorum. Onları değiştirebilirim de."

Signa gerçeği biliyor olmalıydı. Blythe'ı Wisteria'dan uzak tutmaya çalışmasının ve Blythe'ın Aris'in yakınında olmasına bu kadar şiddetli tepki vermesinin nedeni buydu. Signa biliyordu ve ona hiçbir şey söylememişti.

"Yani babamın başına gelenlerden *sen* mi sorumlusun?" Soru boğazında düğümlendi ve Aris bu acınası ses karşısında kaşlarını çattı.

"Bu, dünyanın her sarsılışından ya da bir insanın soğuk algınlığına yakalanmasından benim sorumlu olup olmadığımı sormak gibi bir şey. Belki bir dereceye kadar öyleyim ama bunun olmasını ben istemedim ve sana ya da ailene karşı bir kan davam yok. Kaçınabildiğim sürece insanların işlerine karışmam."

"Ama ona ne olacağını biliyorsun, değil mi?" Hiç kimseye bu kadar yakından bakmamıştı, sanki şüphelerini doğrulamak için

onun ruhunu okumaya çalışıyordu. Cevap vermese de gözlerindeki acıma ona yeterince şey anlatıyordu.

Blythe maşayı yere bıraktı. Kollarını kendine sardı ve gerçekler, etrafında paramparça olurken kendini tutmak için mücadele etti.

"Yardımıma ihtiyacınız olacak, Bayan Hawthorne." Blythe, Aris'in her bir sözüne nasıl umutsuzca sarıldığını düşünmekten nefret ediyordu ve o anda Aris güneşi isterse, ona vermenin bir yolunu bulacağını biliyordu. Blythe babası için her şeyini verebilirdi.

"Bugün baban idama mahkûm edilecek. Onu almaya gelmelerinden önce yaşaması için iki haftası olacak, bana Bayan Farrow'un kendi isteğiyle gelmesini sağlaman için de iki haftan var. Eğer bunu yaparsan, söz veriyorum, Elijah Hawthorne'un canı bağışlanacak." Aris birdenbire altın bir duvar halısına benzeyen küçük bir parça çıkardı ve ona uzattı. Halı, dokunduğunda sıcaktı ve o kadar rahatsız edici derecede tuhaftı ki -neredeyse canlıydı- elinden düşürme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Ona ne kadar uzun süre bakarsa, iplikler o kadar parlaklaştı, gözlerini kıstığında onları çevreleyen altın bir hale oluştu.

"Nedir bu?" Başparmağını ipliklerin üzerinde gezdirdi ve Aris'in ürperdiğini fark edince gerildi. Eldivenli eline dokunmak için öne uzandı ve onu halının etrafında sabitledi.

"Anlaşma, Bayan Farrow kanının bir damlasını bu iplerin üzerine koyduğunda yapılacak. Bu, onu benim karım olarak bağlayacak ancak bu anlaşma kendi isteğiyle yapılmalı."

Blythe ailesine yaptıkları için Signa'dan nefret etmeyi o kadar çok istiyordu ki... Belki de bunların hiçbiri Signa'nın suçu değildi. Belki de Percy'yi almaktan başka şansı yoktu ve bunun suçlusu Ölüm'dü.

Blythe abisini kaybetmişti ama babasını kaybetmeyecekti. Ve belki... Belki kuzenini de kaybetmek zorunda değildi.

Gobleni göğsüne bastıran Blythe, aylardır ilk kez rahat bir nefes aldı. Ve nefesini verirken Kader'le bir anlaşma yaptı.

OTUZ ÜÇ

Signa'nın Henry'nin öbür dünyaya gitmesine yardım etm nin üzerinden iki gün geçmişti.

Foxglove'a geri dönmüştü, esen rüzgârdan yanakları kızar olmasına rağmen içine yayılan rahatlatıcı sıcaklıktan başka hi şeye odaklanamıyordu.

Ancak yeni evinde daha mutlu ve yerleşik hâle geldi Elijah için herhangi bir çözüm bulamadan günler geçmeye vam ettikçe kendini daha da suçlu hissediyordu. Elijah hâl hücrede kapana kısılmış, soğuk taş zeminde kıvrılmış ve ka lıkta tek başınayken neden kendini huzurlu hissetsindi ki? Ö ona göz kulak oluyor, daha fazla kötü muamele görmemesi Elijah'ın en azından yemeğini almasını sağlıyordu ama bu ye değildi. Her geçen gün kendini gerçeklerden daha da uzakla hissediyordu.

Bir şeyler *yapması* gerekiyordu. Bu yüzden bahçede dur parmak uçlarını bir ardıç ağacının dalına dayamıştı.

"*Başka güçlerin olduğunu kafanda kurmadığına emin mi* Amity gelinciklerden bir battaniyenin üzerinde yattığı ye sordu, saçları çiçeklerin üzerine dağılmıştı. "*Çok uzun zama deniyorsun.*"

Güneşin batıya yöneldiği ve Signa'nın şafaktan beri orada olduğu düşünülürse, bu az bile sayılırdı. Kurumuş ardıç ağacının önünde çömelip çıplak dallarını kavrarken, Yaşam güçlerinin onu doldurmasını diledi. Yine de her denediğinde, damarlarındaki kan onun yerine Azrail güçlerine duyduğu özlemle titriyordu. Bedeni, içeride bekleyen tüm ruhların aşırı derecede farkındaydı ve ruhlara doğru, Henry ile geçirdiği o geceden beri her zamankinden daha fazla çekiliyordu. Onların çağrılarını duymazdan gelmeye çalıştı çünkü ihtiyacı olan Azrail'in değil, Yaşam'ın güçleriydi.

Elijah'ın kararı her an okunabilirdi ve en kötüsü olursa, o da orada olacaktı. Katili bulmayı bırakın, katilin kim olduğunu bile önemsiz hâle getirecekti. Elijah Hawthorne idama mahkûm edilirse Signa, Yaşam'ın güçlerini kullanarak onun uzun süre ölü kalmamasını sağlayacaktı.

Bu, sönmekte olan korlardan başka hiçbir şeyden oluşmayan gizli bir umuttu. Ama Elijah Hawthorne için en azından bunu yapabilirdi.

"Büyü," diye ısrar etti Signa, zayıf ardıç çalısına. "Büyü, seni aptal küçük şey." Gözlerini bir dakika boyunca dallara dikti. İki dakika. Üçüncüsünde inledi ve battaniyesinin üzerine yığıldı, kendini bir koza gibi battaniyeye sarmak ve tam da o noktada somurtmak istiyordu.

Amity dirseklerine dayanarak izlemeye koyuldu. *"Sen de en az annen kadar dramatik birisin."*

"Annemin, ölüleri hayata döndürmeye çalışmasını hiç izledin mi?"

Amity kalp şeklindeki dudaklarını büzdü ve parmağının etrafında bir lüle döndürdü. *"İzlediğimi söyleyemem."*

"O zaman duymak istemiyorum." Signa sırf saçlarını yolmamak için parmaklarını battaniyenin içinde kıvırdı. "Kaçırdığım bir şey olmalı. Bir Azrail olarak güçlerimi kullanabilmem için öncelikle yerine getirmem gereken koşullar var. Belki Yaşam'ın güçleri için de koşullar vardır." Ya da belki de onlara erişmek için acıdan çok

korkuyordu çünkü zihnini onları açmaya yakın olduğuna inandırdığı her seferinde, yaklaşmakta olan acıyı bekleyerek susuyordu.

Amity, *"Peki, geçmişte onları ne zaman kullandın?"* diye sordu. Vücudundaki hüzmeler bir esinti ile kayboluyor ve sonra yeniden ortaya çıkıyordu. *"Herhangi bir sürekliliği var mıydı?"*

Bu iyi bir ipucuydu ve Signa'nın anılarını gözden geçirirken kullandığı bir ipucuydu. Güçlerini kullandığı iki seferde de sıcaklık vardı. Bir fırının içine düşmüş gibi hissettiren bunaltıcı, kavurucu bir sıcaklık.

Signa hemen ayağa kalktı. Battaniyesini toplayıp kolunun altına sıkıştırdı ve kendini eritmeden Foxglove'un şöminesine ne kadar yaklaşabileceğini merak etti. Bu noktada her şey denemeye değerdi.

"Başka bir fikrin mi var?" Amity zıplayarak ayağa kalktı ve Signa'ya o kadar yaklaştı ki başka biri olsaydı, bu yakınlık sinir bozucu olurdu. Yine de Amity son birkaç gündür onun en sevdiği arkadaşı olmuştu. Signa uzak durmaya ve bir ruha yaklaşmanın ne kadar akılsızca olduğunu kendine hatırlatmaya çalışsa da Foxglove'da Amity'nin neşeli sohbetleri olmadan kendini çok boş hissederdi.

"Var. Beni takip et." Signa ardıç çalısından iki dal koparıp aceleyle Foxglove'a girdi ve hizmetçinin çoktan ocakla ilgilenmiş, Gundry'nin de ocağın yanına kıvrılmış olduğunu görünce rahatladı. Signa oturmadan önce omzunun üzerinden onu kontrol etti. Alevlere o kadar yaklaştı ki neredeyse çizmelerinin parmaklarını yalayacaklardı. Amity arkada oyalandı ve iyi bir görüş elde etmek için normalden birkaç santim daha yükseğe çıktı. Signa eğildi ve sıcaklık, içinden akan son soğukluk kırıntılarını da yutarken ürperdi. Kopan dallardan birini avuçlarının içine alarak gözlerini kapadı ve içindeki her duyguyla odaklandı.

"Büyü." Son iki gündür bu kelimeyi ne kadar sık söylese de, bu noktada neredeyse bir ilahiye dönüşmüştü. "Büyü, büyü, büyü, büyü..."

"Biraz kafam karıştı. Onları yakmaya mı çalışıyorsun?"

"*Kendimi* yakmaya çalışıyorum, diyebiliriz." Signa sinirini yatıştırmak zorunda kaldı ve dalı ikiye bölmemek için tutuşunu gevşetti. "Benim acı çekmemi izlemekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu? Böyle giderse bütün gece burada kalacağım."

Signa bunu acımasızca söylememişti ama Amity'nin dudakları yine de aşağı doğru kıvrıldı.

"Hayır," diye fısıldadı, sesi çatallaşıyordu. *"Yapacak daha iyi bir şeyim yok."*

Signa ağzını açtığı için tüm hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı. Ruhların yüksek duygularla hareket ettiği düşünülürse, Signa'nın bir şey söylememesi gerektiğini daha iyi bilmesi gerekirdi. Amity de en az Signa kadar uzun yıllar yalnız kalmıştı. Elbette bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve başka ne yapabilirdi ki?

Amity'nin gözleri kanlı yaşlarla dolarken Signa ardıç dalını bir kenara bıraktı ve sesini en az Ölüm'ünki kadar yumuşak ve yatıştırıcı hâle getirmeye çalıştı.

"Öyle demek istemedim. Arkadaşlığından memnunum, Amity, gerçekten."

Amity onun bakışlarından kaçarak sadece burnunu çekti.

"Başka kim güvende olduğumdan emin olmak için yirmi yıl beklerdi ki?" Signa, yaklaşmamaya yemin ettiği bir ruhu yatıştırmak için ne kadar çok çalıştığını düşünmemeye çalışarak bastırdı. "Beklediğin için minnettarım, gerçekten. Ama hiç gelmemiş olsaydım ne yapacaktın?" *Peki ya şimdi burada olduğuma göre ne yapacaksın?* Signa'nın yüksek sesle sormaya cesaret edemediği soru buydu. Signa her ne kadar ruhun arkadaşlığına güvenmeye başlamış olsa da yirmi yıl uzun bir süreydi. Şüphesiz Amity bundan sonra ne olacağını merak ediyor olmalıydı.

"Seninle konuşma fırsatı bulacağımı hiç düşünmemiştim." Amity ocağın kenarında Signa'nın yanına oturdu. *"Yerleştiğini gördüğümde gitmeyi planlamıştım ama burada kalmamın tek nedeni sen değildin. Diğerlerinin de şimdiye kadar o korkunç döngülerinden*

çıkmış olmalarını umuyordum." Amity'nin gözleri merdivenlere, balo salonuna doğru kaydı.

Signa onun bakışlarını takip etti. "O kadına değer veriyorsun, değil mi? Briar'a?"

"*Kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha fazla.*" Amity'nin gülümsemesi Signa'ya parmak uçları arasında tuttuğu, en ufak bir baskıda kırılmaya hazır dalı hatırlattı. "*Ama yine de bunu bilmiyor. Onsuz buradan ayrılamam.*"

Amity'nin yerinde olsaydı, Ölüm'ü isteyerek geride bırakmadan önce kendisinin de koridorlarda sonsuza kadar dolaşacağından şüphesi yoktu. Bu ne büyük bir işkence olurdu. Briar kendi döngüsünün dışında neler olup bittiğinden habersizken, Amity günlerini her ânın farkında olarak geçiriyordu. Bu düşünce Signa'nın kalbini sızlattı ve bu işe karışmanın akıllıca olmadığını bilse de Henry'yi düşünmeden edemedi.

Ağzı açıldığında Amity'ye tutabileceğinden emin olmadığı bir söz vermeye saniyeler kalmıştı ki Ölüm'ün soğuğu salonun üzerine çökerek alevleri söndürdü.

Adamın varlığı hiç alışık olmadığı bir şeydi. Bu, dans etmek ya da birbirlerinin arkadaşlığından zevk almak için bir davet değildi. Bu, bir metre yerin altına gömülmüş bir bedenin soğukluğuydu; daha önce sadece bir kez, Blythe'ı götürmeye çalıştığı gece karşılaştığı bir Ölüm soğukluğuydu.

Signa onu göremese de iliklerine kadar bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini biliyordu.

"Ne oldu?" Soru boğazını düğümledi çünkü cevabı zaten biliyordu. Gundry bir iniltiyle kalçasına bastırmadan ve Amity'nin gözleri içi boş, cansız şeylere dönüşmeden önce bile Signa biliyordu.

"*Elijah, Lord Julius Wakefield'ı öldürmekten suçlu bulundu.*" Amity'nin sesi bir kilise çanı kadar güçlü çınlıyor, her kelimesi Signa'yı tedirgin ediyordu. "*İki hafta içinde idamı edilecek.*"

Ruh, gözlerini Ölüm'ün soğuğunun toprağa sızdığı yere dikti. Altındaki zemin buzla kayganlaşıyordu.

Signa, Foxglove'a sürgün edildiği günden beri bunun olacağını biliyordu. Ama Ölüm'ün verdiği son habere bir cankurtaran salı gibi sarıldı: iki hafta. Yaşam'ın güçlerini çağırma konusunda henüz ilerleme kaydedememiş olabilirdi ama hâlâ iki haftası vardı.

Tek yapması gereken, onları kullanabileceğinden emin olmaktı.

Signa, Gundry'nin tasmasına sıkıştırılmış notu neredeyse gözden kaçırıyordu, ta ki tazı onu tırmalayıp tırnakları parşömene takılana kadar. Notu yavaşça ondan aldı. Not, Ölüm'ün her zamanki zarif yazı tipiyle değil, hızlıca karalanmış harflerle yazılmıştı.

Blythe'ın gözü Wakefieldların üzerinde. Charlotte ve Everett aylardır flört ediyorlarmış. Lord Wakefield nişanlanmalarını onaylamamış.

Eliza hastalandı. Gece boyunca yanında kaldım ama ona zarar veren kimse yok gibi görünüyor.

Byron çalışma odasına kapandı. Karar okunduktan sonra kendini içeri kilitledi ve ağladı.

Ölüm'ün, mektubunu kısa ve kesin tutmuş olması rahatlatıcıydı çünkü verdiği her bilgi mideye inen bir darbe gibiydi. Parşömenin üzerinde son bir satır daha vardı, daha temiz ve daha netti.

Seni seviyorum Küçük Kuş. Onu kurtaracağız.

Kurtaracaklardı. Buna mecburdular. Fakat ne yazık ki artık bunu tek başlarına yapamazlardı.

Signa bundan sonra olacaklardan kaçış olmadığını biliyordu. Ölüm'e, "Kader'i bul ve onu bana getir," derken başka bir seçenek olmadığını biliyordu.

OTUZ DÖRT

Foxglove, hiçbir zaman Kader'in varlığında olduğu kadar parlak olmamıştı.

Güneş, yolunu gölgeleyecek tek bir bulut bile olmadan alçalırken gökyüzü parlak bir yeşile boyanmıştı. Gaklayan kargalar gitmiş, yerlerini açık pencerelerden ciyaklayan martılar almıştı. Signa, Kader'in salonunda gezinmesini, gördüğü her sanat eserini incelemek için eğilmesini, çömelmesini ya da ayak parmaklarının üzerine kalkmasını izlerken irkilmemeye çalışıyordu.

"Ne tuhaf bir tarz." Bu bir eleştiri değildi ama Signa yine de sinirlendi. Kader'in, onunla tanıştığı günkü kadar bakımlı olduğu ve bir prens kadar asil göründüğü gözünden kaçmamıştı. Yeni tıraş olmuştu, giysileri ütülüydü ve botları o kadar parlaktı ki Signa onların üzerinde kendi yansımasını görebileceğini düşündü.

Foxglove, hayal ettiği deniz kenarındaki yazlık malikâneye hiç bu kadar benzememişti. Şöminenin sürekli yandığı kasvetli günlere alışmış ve onların içinde tanıdık bir rahatlık bulmuştu. Kemiklerini yatıştıran ve kendisini evinde hissettiren bir huzurdu bu. Kader'in gelişinin böyle bir huzuru yok edeceğini bilmeliydi.

"Evin içinde tur atmak niyetinde misin?" Düşmanlığını dizginlemek imkânsızdı. Signa onun Foxglove'a bakışından nefret ediyordu, ailesine ait eşyaları incelemesinden nefret ediyordu;

tıpkı ona her baktığında Kader'in yüzünün zihninden daha yeni silmeyi başardığı bir şarkının anısını tetiklemesinden nefret ettiği gibi.

"Etrafı gezdirmek âdettendir ama sanırım gezmesem de olur." Kader, yeşil kadife kanepeye oturup bir bacağını dizinin üzerine atarken Signa'nın umursadığından çok daha rahat görünüyordu. Soğukluğu Signa'nın tenine yerleşen Ölüm'ün farkında değildi. "Bana ne zaman ulaşacağını merak ediyordum. Seni kendim ziyaret etmeyi düşündüm ama pazarlığımızı tahsil etmeye karar vermenin an meselesi olduğunu biliyordum."

Signa âşık olduğu kişinin "onun ailesi benim de ailem" diyebileceği bir ailesi olmasını ummuştu. Ancak söz konusu Ölüm'ün kardeşi olduğunda, onsuz yaşamayı tercih ederdi. "Bunca zamandır Foxglove'da olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır, ilk zamanlar bilmiyordum." Signa ona çay ikram etmemişti ve Kader'in dikkati bariz bir alınganlıkla çay masasına kaydı. "Bayan Hawthorne beni yakın zamanda bilgilendirdi. Bana tayla ilgili başka sırlar da söyledi."

Yüzündeki şaşkınlığın nefesini kesmesini engellemek için çaba sarf ediyordu. Elbette Blythe ona böyle şeyler söylemezdi: Aris'i çok az tanıyordu.

"Sanırım bu, bugünkü konuşmamızı daha kolay hâle getiriyor." Tırnak etlerini kopardığını fark edince elbisesini avuçladı. "Seni buraya pazarlığımızı yerine getirmek için davet etmedim. Seni buraya çağırdım çünkü bir iyiliğe ihtiyacım var."

Tanrım, bu kelimelerden nasıl da nefret ediyordu. Onu tartmak için çenesini eğen adamın gözlerindeki parıltıdan nefret ediyordu.

"Hiçbir şeyi bedavaya vermediğimi biliyorsunuz, Bayan Farrow." Signa, Ölüm'ün rahatlatıcı soğuğundan sıyrılıp ona doğru ilerlerken, dirseğini yastığa dayayarak mindere yaslandı.

"Seni temin ederim ki bu hoşuna gidecek bir pazarlık." Bir kez arkasına baktı, her zamankinden daha çok Ölüm'ün gölgeler içindeki yüzünü görmeyi diliyor, onun güvencesine ihtiyaç

duyuyordu. Kader'i Foxglove'a davet etmek, Ölüm'ün erişiminden girtikçe uzaklaşmak gibi geliyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Elijah için, Blythe için denemek zorundaydı.

"Bana Yaşam'ın güçlerini nasıl kullanacağımı öğretmeni istiyorum."

Signa onun yüzünün kendini beğenmiş bir ifadeye bürünmesini bekliyordu. Sırıtışının gerilmesini ya da kardeşine doğru bakıp yeri buza çevirecek bir şey söylemesini bekliyordu. Onun yerine Signa, ona bakarken doğrulan ve "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez," derken kendini beğenmişlikten eser taşımayan bir adamla karşılaştı.

Signa'nın öfkesi, onun özel dikim pantolonunu, bu çağa uymayan tuhaf, kabarık beyaz üstünü ve yüzündeki ciddiyeti gördüğünde nefesini tutmasına neden oldu. Onun kendini beğenmiş olmasını istiyordu. Ona yardım ederken bile onu küçümsemek için bir neden istiyordu. Ona hiçbir kötülük yapmadığı için pisliğin tekiydi.

"Yaşam'ın güçlerine sahip olabilirim," diye uyardı, "ama başka hiçbir şey değişmedi. Senin oyuncaklarından biri olmayacağım, Kader. Anlıyor musun?"

Kafa sallama yoktu. Tartışma yoktu. Kader sadece yanındaki minderi işaret etti ve "Oturun, Bayan Farrow," dedi.

Bunu yapması biraz zaman aldı, ellerini kucağında birleştirmiş bir hâlde kanepenin diğer ucuna tamamen yapışmıştı.

"Nasıl çalıştığıyla ilgili her şeyi bileceğime söz veremem." Kader'in sesi her zamankinden daha yumuşak ve Signa'nın hazırlandığından çok daha samimiydi. Her kelime, Signa'nın kafasından çıkarmaya çalıştığı müziğin ritmiyle yankılanıyordu. "Ben sadece senin bana anlattıklarını biliyorum."

"*Ben* sana hiçbir şey anlatmadım," diye tersledi Signa. Eğer onun tereddüt etmesini ya da ne yapabileceğini görmesini bekliyorsa, bunu o kadar kolay bulmasına izin vermeyecekti.

"*Yaşam* bana anlattı." Çay masasının üzerindeki vazodan solmuş bir gül kopardı. "Akşama kadar benimle tartışmayı planlamıyorsan, gözlerini kapat ve bu çiçeğin neye dönüşmesini istediğini hayal et. Hayalini zihninde bir tohum gibi büyüt ve sonra elini sapına koy."

Gözlerini kapadı, adamın skandal yaratacak bir şey yapmadığını teyit etmek için bir tanesini açtı, sonra tekrar kapadı ve zihninin içini, kırmızı yaprakları dolgun ve dikenleri kan akıtacak kadar sivri bir gülün görüntüsüyle doldurdu. Sağlıklı yeşil yapraklar ve bükülmez bir sap hayal etti. İstediği görüntünün zihninde ön planda olduğundan emin olduktan sonra elini uzattı ve Kader'in, gülü avucuna bastırmasına izin verdi. Bir diken tenine battı ancak en ufak bir yaralama olmadan eğildi ve pul pul döküldü, bir damla bile kan akmadı.

Kader dokunuşlarıyla o kadar keskin bir nefes aldı ki Signa'nın görüşü bir anlığına parçalandı ancak kendini bir kez daha topladı ve parmaklarını gülün etrafında kıvırdı. Bekledi. Bekledi. Ve bekledi. Ta ki daha fazla dayanamayıp tek gözünü açana kadar.

"Hiçbir şey olmadı." Kader bir eliyle çenesini kaşırken diğer eliyle de gülü kaldırıp inceledi. "Biraz bile büyümemiş."

"Ben de en az senin kadar iyi görebiliyorum." Signa gözlerini tamamen açtı. "Bu kadar gürültücü olmasaydın, belki konsantrasyonumu koruyabilirdim."

"*Gürültücü* mü? Tek yaptığım sana bu kurumuş kalmış gülü vermekken nasıl gürültücü olabildiğimi açıkla bana. Evinde neden ölü çiçekler *var* ki?"

"Beni affet. Senin gelişine hazırlanmak için tazecik çiçekleri toplamam gerekiyordu ama aklım, amcamın yaklaşan ölümüyle meşguldü, özür dilerim!"

Alaycılığının gücü tüm odaya yayıldı. Ocağın alevleri bile onun öfkesiyle titredi. "Bayan Hawthorne'la yakın olmanıza şaşmamalı. İkiniz de barbarsınız. Seni rahatsız eden buysa, nefesimi kontrol edemiyorum, Bayan Farrow. Ölümsüz olabilirim ama bedenim

hâlâ yaşayan bir insanınki gibi. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben senin değerli Ölüm'ün gibi değilim."

Signa'nın sözlerinin her biri, daha ağzından çıkmadan pişmanlık duyacağını bildiği kör bir saldırıydı. "Bu bir hayal kırıklığı. Öyle olsaydın gecem çok daha iyi geçerdi."

"Öyle mi? O zaman neden gelip sana yardım etmesini istemiyorsun? Köşede somurtarak ne kadar da faydalı görünüyor."

Signa öfkelendi. Kader'den yardım istememesi gerektiğini bilmeliydi. "Eğer bilseydi, eminim bana öğretirdi. Tabii, konuşma yeteneğimizi elimizden almadığını varsayarsak."

Kader'in kahkahası, Ölüm'ün tırpanı kadar kesiciydi. Başını sallayarak kızın küçümsemesine eşlik etti. "Evet, *ben* kötü adamım. Söylesene, Bayan Farrow, onu sadece ölmek üzereyken görebilmeniz sizce de tuhaf değil mi? Bunda insanlık dışı bir şey bulmuyor musunuz? Ona her dokunduğunuzda hasta olduğunuzu düşünürsek, vücudunuz tehlikeyi bilecek kadar akıllı. Tanrı aşkına, saçların gümüşe dönüyor."

"*Sen* aşk hayatıma karışmaya karar verdiğin için böyle!" Gümüş saç tellerini gözlerden uzak tutma dürtüsünü görmezden geldi. "Bana yardım edeceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Sadece gerçekten korkunç biri Ölüm ve benim için böyle bir kader yaratabilir. Eğer birbirimizle konuşup konuşamayacağımızı kontrol edebiliyorsan, o zaman eminim onun ve benim birbirimizi görüp görmeyeceğimizi de belirleyebilirsin. Eğer benim mutluluğumu gerçekten önemsiyor olsaydın, onunla birlikte olmama izin verirdin. Ama sen bencil bir adamsın." Signa bu son kısmı öfkeyle değil, yenilgiyle söyledi ve adamın elinden gülün sapını alıp kucağına koydu. Aralarındaki sessizlikte Kader oturmaya devam etti ve konuşacak kadar sakinleşene kadar uzun nefesler aldı.

"Bu tür iddiaları reddetmeyeceğim," diye itiraf etti. "Bu iddialardan utanç da duymuyorum. İstediğim şeyler için çok uzun süre bekledim ve onları aldığımda üzgünmüş gibi davranmayacağım."

En iyi porselenler gibi çatırdıyordu ve Signa, onun sözlerindeki ateşten korkması mı yoksa ona acıması mı gerektiğini bilmiyordu.

"Seni neden buraya çağırdığımı biliyor musun?" Kucağında katlanıp açılan ellerine baktı, yapacak bir şey arıyordu. "Bu güçleri kendim için öğrenmek istemiyorum. Hayatımın geri kalanını onları hiç kullanmadan yaşamaktan mutlu olurum çünkü neden oldukları acı çok şiddetli. Seni buraya getirdim çünkü başka seçeneğim kalmadı. Elijah'a yardım etmek istiyorum ama Lord Wakefield'ın katilini bulmak için şu anda Thorn Grove'da olamam. Yapabileceğim en iyi şey, Elijah asılırsa orada olmak ve onu mezardan nasıl geri getireceğimi öğrenmek."

Bu plan karşısında irkilen tek kişi Kader değildi. Foxglove o kadar soğudu ki şömine tamamen söndü ve Gundry şöminenin yanında kıvrıldığı yerden sızlandı. Kader, Ölüm'ün durduğu köşeye baktı ve ilk kez onunla savaşmayacak gibi görünüyordu.

"Kader'i aldatamayacağın gibi, Ölüm'den de çalamazsm, Bayan Farrow," dedi. "Özellikle de çoktan sahiplendiklerini."

"Ama yapacağım." Bu bir tehditten çok bir sözdü. "Elijah benden alınırsa, ne pahasına olursa olsun umurumda değil. Yaşam'ın güçlerini daha önce kullandım ve bunu tekrar nasıl yapacağımı bulacağım. Eğer Thorn Grove'da olamazsam..."

"Thorn Grove'da olamayacaksan ne önemi var?" Kader ayağa kalkarken bir el salladı ve Gundry'nin itirazlarını susturmak için olsa gerek, şöminenin alevleri bir kez daha canlandı. "Bir *yerden* kovuldun, oranın insanlarından değil. Kendini bu kadar aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için aşman gereken tek engel buysa, o zaman o insanları yanına getir! Bir tay neyse de bir insan hayatını ölümden döndürürsen, bunun hayal bile edemeyeceğin sonuçları olacaktır."

"Hayal gücümün ne kadar geniş olabileceğiyle ilgili hiçbir fikrin yok."

Kahkahası eğlendiğinden değildi, ellerini havaya kaldırıp tekrar Ölüm'ün durduğu yere doğru dönmesine neden olan bir

kahkahaydı. Ancak bu sefer Signa onun bakışlarını takip ederken yerde kıvranan gölgeleri görebiliyordu. Önce belli belirsiz, sonra daha koyu, ta ki o gölgeleri Ölüm'ün dudaklarını büzen çatık kaşlara ve bakışlarındaki ciddiyete kadar takip edene dek.

"Konuş onunla," diye uyardı Kader, Signa'ya dönmeden önce. "Yeteneklerini *bu* amaçla kullanmayı düşünüyorsan, sana onları kullanmayı öğretmeyeceğim, seni aptal kız. Hepimizin üzerine Kaos getirmek istemiyorsan, o zaman kuralları öğren. Kuralların var olmasının bir sebebi var. Elijah Hawthorne'un öldüğünü görmek istemiyorum ama onu kurtarmayı planlıyorsan başka bir yol bulman gerekecek."

Signa, "Eğer onun ölmesini istemiyorsan, bunu kanıtla," diye meydan okudu ve Kader bir an için sanki bu cümleleri düşünüyormuş gibi hareketsiz durdu. "Eğer şimdi buradan çıkıp gidersen, yemin ederim ki senden sonsuza dek nefret edeceğim. Beni önemsediğini söyledin ve eğer bu doğruysa, o zaman bana *yardım et*. Elijah'ı kaybedemem."

Adam kendisiyle savaşıyor gibiydi, ellerini sıkarken ön kollarında damarlar atıyordu. Sonunda Signa'ya döndü. "Eğer yardımımı istiyorsan, o zaman bir parti ver." Sözleri, beklediği cevaptan çok uzaktı ve Kader vücudunun sıcaklığını teninde hissedebileceği kadar yaklaştığında Signa geri çekildi. "Dediğimi yap ve herkesi aynı odaya topla, Bayan Farrow, cevaplarını alacaksın. Ama cevaplar istediğin gibi olmazsa bana kızma."

Kader, Signa'ya dudaklarını yakan binlerce soruyu sorması için zaman tanımadı, arkasını döndü ve kendini Foxglove'dan dışarı attı.

"Sence samimi mi?" diye sordu Ölüm'e, yaklaşırken onun kolunu tutarak. Kendini sabitlemek için parmaklarını ona sardı, sadece yanında olduğu için nefes alışverişlerinin daha kolay olduğunu fark etti.

Ölüm yüzünü Kader'in kaybolduğu koridordan çevirmedi ancak gölgeleri, geri çekilen tehditle birlikte küçüldü. "Kardeşim

ne derse desin, her zaman bir şeylerin peşinde olduğunu varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum."

Bu kadarı yeterince açıktı. Eğer Kader isteseydi, ona aradığı cevapları verebilirdi. Bunun yerine, sanki zekice örülmüş bir ağın içine gittikçe daha derine batıyormuş ve ziyafet çekilmeyi bekliyormuş gibi hissediyordu.

"Elijah'ı diriltmek benim için gerçekten o kadar kötü olur mu?" Ona sıkıca sarıldı, daha ne kadar birlikte olacaklarını bilmiyordu. "Kardeşinle uğraşmaktan daha kötü olması mümkün değil."

Ölüm'ün gölgeleri Signa'ya doğru ilerledi. Ani bir telaşla onu kendine doğru çekti ve Signa onu nasıl da öpmek istedi. Ama Ölüm, onun çıplak tenine dikkat ederek yüzünü belli bir mesafede tuttu. "Kardeşim ne kadar aptal olursa olsun, ilk kez onunla aynı fikirdeyim. Birini hayatta tutmanın bedelini ilk elden gördün, Küçük Kuş. Onları ölümden geri getirmenin bedelinin ne olabileceğini bir düşün."

Doğrusu Signa bunu öğrenmeyi hiç istememişti. Yine de hayal kırıklığı içini kemiriyor, sinirleri midesinde düğümleniyordu. "O zaman ne olacak? Onun oyununu oynamaya devam mı edeceğiz?"

"Onun oyununu oynamaya devam ediyoruz," diye yineledi Ölüm, gümüş saç tellerini kızın kulağının arkasına sıkıştırıp yüzünü eldivenli avuçlarının arasına alarak. "Ama bu sefer sonuna kadar oynayacağız."

OTUZ BEŞ

BLYTHE

Babasının idama mahkûm edilmesinden iki gün sonra Blythe bir davetiye aldı.

Davetiyeyi sıkıca tuttu, kelimeleri bir kez, iki kez, sonra üç kez daha okudu ve gerçekliğini kavradı.

Signa Farrow onu bir baloya davet ediyordu. Ağabeyini öldüren -ama Blythe'ın artık Ölüm'ün kontrolünde olduğunu anladığı- kadın, babasının asılmasına bir haftadan biraz daha uzun bir süre kala hem onu hem de Byron'ı, Foxglove'daki bir baloya davet ediyordu.

Blythe ilk yarım saatini davetiyeye bakarak geçirdi ve bunu, Signa'nın küstahlığına içten içe öfkelenirken yaptı. Sonraki yarım saat boyunca hangi art niyetlerin söz konusu olabileceğine dair beyin fırtınası yaptı. Sonunda davetiyeyi masanın üzerine bıraktı ve salonda volta atmaya başladı. Her adımında korsesinin altına sıkıştırılmış küçük goblen parçasını hissediyordu.

Signa'nın yokluğunda geçen haftalar boyunca Blythe her gününü günlüğünü teorilerle doldurarak geçirmiş, bir yandan da artık kendisi için birilerini bulamayacağı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışmıştı. Babasının kararından beri çay salonlarında yüzünü zar zor gösterebiliyordu ve dedikoduları takip etmek neredeyse imkânsız

hâle gelmişti. Everett'in olası cinayet sebebini ortaya çıkarmanın ve ona şüpheyle yaklaşmanın yollarını aramak için ne kadar zaman harcarsa harcasın, ona inanacak tek bir kişinin bile olduğundan şüpheliydi. Bu da, yaptığı onca şeyden sonra, Blythe'ın hafiyelik için beynine kazınmış Eliza Wakefield'ın korkunç iskelet halüsinasyonundan ve kaderini değiştirebilecek bir goblenden başka gösterecek hiçbir şeyi olmadığı anlamına geliyordu.

Teni sıcaktı, etrafındaki iplikler gün geçtikçe daha da belirginleşiyordu. Blythe'ın öğrendiklerine ya da Aris'in onu bu kadar kolay kontrol etmesine şaşırması gerekirdi. Fakat kuzeninin arkasından gelen gölgeleri ve hem hizmetçisinin hem de Eliza'nın bir an hastalıklı ve iskelet gibi, ertesi gün ise tamamen sağlıklı olduklarını görmüşken neden şaşırsındı ki? Blythe havanın içine dikilmiş altın iplikler ve bir can verebildiği kadar kolayca can alabilen eller görmüştü. Aris'in ona söylediği her şeye inanmıştı.

Tuhaf bir adamdı ve her ne kadar ona güvenmese de Blythe, kollarına doladığı bir tilkiyi kurtarmak için ormanda tepinirkenki kararlılığını hatırlamadan edemiyordu. O kadar da kötü olamazdı. Güçlüydü, evet ama Signa da öyleydi. Ayrıca daha önce çok daha kötü evlilikler yapılmıştı. Signa kızgın olsa bile -Ölüm'ün ona karşı tutumu misilleme yapmasına neden olacak kadar şiddetli olsa bile- Blythe ona bir iyilik yapmış olacaktı. Bu karmaşanın sonunda belki Signa bunu anlayacaktı. Belki bir gün aralarındaki her şey normale dönebilir ve Blythe onu da kaybetmek zorunda kalmazdı.

Blythe gobleni bir süre daha göğsünde tuttuktan sonra masaya doğru ilerledi ve yapması gereken şeyden emin bir şekilde eline bir kalem ve parşömen alıp Aris'e bir mektup yazdı.

Haziran'ın ilk günü Bayan Farrow Foxglove'da bir balo düzenleyecek. Goblenle birlikte orada olacağım ve umarım siz de bana eşlik edersiniz.

Ayrıntıları not ettikten sonra mektubu bir zarfa koyup balmumuyla mühürledi ve William'a, hemen Wisteria'ya götürmesini söyledi.

William, üç saat sonra Aris'in cevabıyla geri döndü.

Hayatta kaçırmam.

Kitap Kurdu

ÜÇÜNCÜ KISIM

OTUZ ALTI

Foxglove'un bu kadar çabuk şekil alması, tozlu kasvetinden sıyrılıp düzgün bir sahil malikânesine dönüşmesi dikkat çekiciydi. Signa ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok yardımcıyı işe almıştı ve onlar da su kovası boşalana kadar her duvarı ve zemin panelini fırçalamak için gece gündüz çalışıyorlardı. Bir zamanlar kasvetli olan perdeler silkelendi ve Signa'nın tahmin edebileceğinden daha açık bir renge büründü. Mobilyaların tozu alınmış, akordu yapılan piyano cilalanmıştı. Örümcek ağları ya da farelerin iskelet kalıntıları artık yoktu ve Signa beyaz eldivenli parmağını salondaki bir kitaplığın üzerinde gezdirirken kumaşa bir toz zerresi bile bulaşmamıştı.

Tahmin ettiğinden çok daha fazla emek harcamıştı ama şu anda içinde bulunduğu Foxglove gurur duyulacak, gelen herkesin saygı duyacağı bir ev olmuştu. Baloya saatler kala, tam zamanında bu hâle getirmeyi başarmışlardı.

Signa, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek için salondan girişe doğru ilerlerken, hepsi pürdikkat ayakta duran çalışanlara, "Her şey harika görünüyor," dedi. "Hepiniz umduğumdan daha iyi bir iş çıkardınız." Gruptan toplu bir rahatlama sesi duyuldu. Signa'nın gözleri hemen Elaine'inkileri buldu ve genç kadın ona özür dileyen bir bakış fırlattı. Çalışanlar,

Kader'in ziyaret ettiği geceden beri telaş içindeydi çünkü muhtemelen yeni hanımlarının bir prens kadar prestijli bir misafiri ağırlayacağını hiç düşünmemişlerdi; özellikle de –şu anki durumu hariç- bir felaket gibi görünen bir evde. Prense herhangi bir ikramda bulunmayı reddettiğinin duyulduğundan şüphesi yoktu ve Signa'nın ürkütücü sanat eserlerini daha canlı bir şeyle değiştirmek istememesinin ne kadar tuhaf olduğuna dair fısıltılar duymuştu.

Dikkatini kanepeden kendisine bakan üç ruha çevirmeden önce çalışanların her şeyi son bir kez gözden geçirmek için koşuşturmasını bekledi. Geçtiğimiz haftalarda isimlerini öğrenmişti: Tilly kız, Victoria anne ve Oliver da her şeyi keskin bir gözle izleyen gözlüklü babaydı. Signa'nın öğrendiğine göre Oliver yıllarını babasıyla birlikte mimarlık yaparak geçirmişti.

"Bu gece hangi elbiseyi giyeceksin? Muhteşem olacak mı?" diye sordu Tilly, özlem dolu bir ifadeyle. *"Ölme ihtimaline karşı dikkatli bir seçim yapmalısın. Hayatının geri kalanında bir korsenin içinde sıkışıp kaldığını düşünsene."*

"Bu gece endişelenecek çok daha önemli şeyler var. Ama merak ediyorsan, evet. Elbisem muhteşem olacak." Signa itiraf etmeliydi ki bu elbisenin içinde ölmenin olası trajedisini düşünmemişti ama artık düşünüyordu. "Ve eğer ölürsem, bunun pek bir önemi olmayacak çünkü asla burada sizlerle birlikte kalmayacağım. Öbür dünya o kadar da kötü değil, biliyorsunuz."

"Gördün mü?" Tilly'nin gözleri o kadar büyüdü ki Signa kafatasından fırlayabileceklerinden korktu. Eğer ruhlar için böyle bir olasılık varsa, bunu öğrenmek istemiyordu.

"Sadece girişini gördüm ama çok güzel." Signa ruhlar için sesini alçak tutmaya alışmıştı ama yine de etrafına dikkatle baktı ve ekledi: "Bu gece görmek istemiyorsanız, hepinizin en iyi şekilde davranmasını istiyorum."

Ruhlar yalnızca gözlerini devirmekle yetindiler. Signa onları muhtemelen yirminci kez uslu durmaları konusunda uyarıyor

olmasaydı ve akşam için hâlâ giyinmesi gerektiği gerçeği olmasaydı, dinleyeceklerinden emin olmak için biraz daha oyalanabilirdi.

Signa aceleyle merdivenleri çıkarken Amity onu bekliyordu. Ruh, Signa'nın yatağının üzerinde geziniyordu. Yaldızlı bir elbise, pikenin üzerine serilmişti. Signa elini altın rengi kumaşın üzerinde gezdirdiğinde parmak uçları karıncalandı.

Thorn Grove'da Ölüm'ü kazanmak için kan kadar cesur, kıpkırmızı bir elbise giymişti. Şimdi de Foxglove'da Kader'i yenmek ve Elijah'la olan bu karmaşaya kesin olarak bir son vermek için, oynadığı kraliyet rolüne yakışır şekilde parlatılmış, altın rengi bir elbise giymesi çok mantıklıydı.

Elaine elbiseyi giydirdikten sonra fazla oyalanmadı, bunun yerine misafirlerin gelişi için her şeyin hazır olup olmadığını kontrol etmek ve Signa'ya kendini kontrol etmesi için zaman tanımak üzere dışarı çıktı. Elbise vücudunu sımsıkı sarıyor, gösterişli bir yakayla boğazını kavrıyordu. Alışık olduğundan daha ağırdı, korsaj ve göğüs kısmı boyunca muhteşem çiçek detayları işlenmişti. Elbiseyi mümkün olduğunca çok göstermek için saçları arkaya doğru toplanmış ve gevşek dalgalar hâlinde tutturulmuştu.

Signa, Tilly'ye ne giydiğinin önemli olmadığını söylemiş olabilirdi ama bu bir yalandı. Bu elbisenin içinde kendini Kader'i alt edebilecek kadar güçlü hissediyordu. Öyle ki yansımasına gülümsedi ve üzerine sıcak bir sakinlik çöktü.

"Çok güzel görünüyorsun." Signa hazırlanırken Amity gözünü bile kırpmamıştı ama Signa elbiseyi giydiği anda ağzını kapatmıştı. *"Sen ve annen... ikiz olabilirdiniz."*

Signa yakasını düzeltti. Annesini tanıyan birkaç kişiden böyle şeyler duymaya alışkındı ama yine de bu sözlerin tadını çıkardı ve zihninin bir köşesine sakladı. Bugünlerde ailesini çok düşünüyordu ve bu sorunun ağzından kaçmasına engel olamadı: "Amity... Polis memurunun onları kimin öldürdüğünü bulamadığını biliyorum ama sen de oradaydın. Öldükleri gece onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Gölgeler yüzünü karartti ve Amity ile tanıştığından beri ilk kez Signa'nın göğsünün derinliklerinde bir korku belirdi. O kadar rahatlamıştı ki sözlerinde bile gevşeme olmuştu ama Amity ne kadar canlı olursa olsun, hâlâ bir ruhtu. Ve ruhların nefret ettiği bir şey varsa, o da kendi ölümlerinin hatırlatılmasıydı.

O anda Amity, Kader'in kuklalarından biri gibi kamburlaşmış ve gözleri cansızlaşmıştı. Signa bir eli kapı kolunda, Amity'nin yüzünün aniden yumuşamasından önce sadece birkaç saniye süren derin, çürümüş bir öfkeyle donmadan önce bir dizi duygunun hızlı patlamalar hâlinde içinden geçmesini izleyebildi. Kaşlarını çattı.

"Bazı şeylerin konuşulmaması daha iyidir, Signa." Ruhun sesi kar yağışı kadar yumuşaktı, sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. *"Ve bazı gizemlerin çözülmeden kalması daha iyidir. Artık gitmeliyiz. Misafirlerin her an gelebilir."*

"Elbette." Yanlış bir hareketin Amity'yi kıracağından korkan Signa hızla rotasını değiştirdi. "Ama onları görmeye gitmeden önce yapmam gereken son bir şey var. Bana ailemin odasının nerede olduğunu gösterebilir misin?"

Ancak o zaman ruhun yüzünün derin çizgileri ve keskin hatları yumuşadı. *"Benim için bir zevktir."*

Rima ve Edward Farrow'un odasına adım atmak, geçmişe gitmek gibiydi. Foxglove'un geri kalanı mükemmel bir şekilde fırçalanmış ve cilalanmış olsa da yatak odasına dokunulmamıştı; zemini ve süpürgelikleri kaplayan toz katmanları, içeriye son adım attıklarından bu yana zaman geçtiğinin tek işaretiydi.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," diye fısıldadı Amity, Signa'yı henüz keşfedemediği son oda olan bu yerle baş başa bırakarak dışarı çıkmadan önce.

Signa odanın, Farrowların bu dünyadan ayrıldıkları geceki hâlini görmeye kendini ikna edene kadar çalışanların oraya girmesini yasaklamıştı. Sonsuza kadar zamanı olsaydı bile içeri asla

adım atmayabilirdi. Ama Signa kendisinden önce kimsenin bu odaya girmesine izin vermiyordu ve şimdi Foxglove insanlarla dolup taşarken içeri girme riskini almaya cesaret edemiyordu.

Eşiği geçerek ilk adımını attı, kendini ilerlemeye zorlarken binlerce sorunun ağırlığı göğsündeydi. Ailesinin yatağı yapılmış-tı, her köşesi sıkıştırılmış ve pürüzsüzdü. Şöminede hâlâ küller ve makyaj masasının üzerinde parfüm şişeleri vardı. Signa onlara doğru yürüdü ve zarif şişelerden birini burnuna götürdü. Koku o kadar iğrençti ki, ekşimiş kehribarın ve muhtemelen çiçeksi olması gereken ama artık ne olduğunu çözemediği bir şeyin kokusunu aldığında Signa gözyaşlarına boğuldu. Yirmi yıl önce yeni olduğu zaman nasıl koktuğunu merak etti. Annesinin nasıl koktuğunu bilmek için her şeyini verebilirdi ve aynı kokuyu kendine sıkıp o anının hayaliyle yaşayabilirdi.

Kendini, gardıroba doğru ilerlemek, ipek kumaşları ve büyük bir gösterişle süslenmiş tafta elbiseleri karıştırmak için zorladı. Signa parmak uçlarının, elbiselerin üzerinde gezinmesine izin verdi, keşke onları deneyecek zamanı olsaydı. Sevdiği renklerdi bunlar; mürdüm morları, yeni dökülmüş mürekkep kadar zengin lacivertler ve hatta parlak ada çayı yeşili... Hepsi de fırfırsızdı. Yeşil saten elbiseyi kaldırdı ve bir güve ölüsünü eliyle süpürdü. Gardırobun dibinde birkaç tane daha cansız güve yatıyordu. Elbiselerin bazılarında delikler açmışlardı ama elbiselerin çoğu hâlâ kurtarılabilir durumdaydı. Gardırobu kapattı, sonra dikkatini çekmeceli bir sandığın üzerinde duran süslü fildişi mücevher kutusu çekti. İçindekiler Signa'nın nefesini kesti. Yüzüklerin içine yerleştirilmiş ağır değerli taşlar ve elmas kolyeler o kadar göz kamaştırıcıydı ki Signa'ya birini boynuna takmaktan başka seçenek kalmamıştı. Daha küçük bir tane de vardı: ametist kakmalı ince bir altın zincir.

Signa, kutuda bir çocuk kolyesi olduğunu fark etti. *Kendi* kolyesi. Yağmalanmamış olmaları bir mucizeydi. Signa bunun için ruhlara teşekkür etmesi gerektiğini düşündü.

"Zevkin kusursuzmuş, anne," diye fısıldadı odadakilere, mücevher kutusunu güvenli bir yere koymadan önce bir parmağını elmaslardan birinin üzerinde gezdirdi. İncelenecek daha çok şey vardı ama Signa şimdilik kutunun kapağını kapattı ve gözlerinin yakındaki küçük tütün kutusuna kaymasına izin verdi. İçinde sedef kakmadan başka bir şey yoktu ve çok kullanılmış gibi de görünmüyordu. Sert bir masiften oyulmuştu ve dibine babasının baş harfleri kazınmıştı. Onu incelerken gülümsedi ve babasının güzel, ilginç şeylere olan düşkünlüğünün mimarinin çok ötesine uzandığını fark etti.

Görünüşe göre annesinin stil anlayışı ve babasının gizemli zevki Signa'ya geçmişti. Tütün kutusunu göğsüne yasladı ve ilk kez kendini onlara yakın hissetti. Gözlerini kapatıp kendini inandırırsa, annesinin gelip Signa'yı mücevherlerini izinsiz taktığı için azarladığını, babasının ise basit bir tütün kutusuyla ilgili öğrenmeyi hiç düşünmediği tüm detayları anlattığını hayal etti.

Bir gün onları tekrar görecekti. Bir gün onların gerçekte nasıl insanlar olduklarını öğrenecekti. O zamana kadar boşlukları dolduracak Foxglove'u vardı. Her ne kadar zor olsa da -her şey yeni, tuhaf ve mükemmel olmaktan uzaktı- Signa'nm hayatının geri kalanını geçirmesi gereken yerin burası olduğuna dair en ufak bir şüphesi yoktu.

Tütün kutusunu yere bıraktı ve oturma odasına geçti. Burası, tıpkı Amity'nin söylediği gibi babasının çizimlerini içeren günlüklerle doluydu. Önce Foxglove'un, sonra da bahçenin orijinal tasarımlarına göz attı. Bazıları malikânedeki portrelere benzer garip, dağınık bir tarzda yapılmıştı ve hepsinin onun eliyle yapıldığını fark edince göğsü ısındı. Rima'nın eskizleri de vardı ve bunlardan birinde Signa, annesinin kollarında kıvrılmış bir bebekti.

Signa, kalbinin durduğuna ikna olmuş bir hâlde uzun bir süre ona baktı. Daha önce onlarla birlikte olduğu hiçbir şey görmemişti. Muhtemelen bir yerlerde daha fazla portre vardı. Belki de üçünün birlikte olduğu bir portre...

Masaya yaslanmış, eskizleri karıştırıyordu ki yukarıdan balo salonunun müziği yükseldi. Sesler de vardı. Muhtemelen kendilerini karşılamaya gelmeyen ev sahibini arayan konuklar içeri doğru ilerliyordu.

Signa kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, odaya sızan acı soğuğu fark etmedi. Ancak onun kıpırdanışını duyup arkasına baktığında Ölüm'ün insan formunda arkasında durduğunu gördü. Parmakları eskiz defterinden kaydı ve ona tam olarak döndüğünde gözlerinde yaşlar vardı.

"İyi misin?" Adamın sesi kafasının içinde değildi. Yüksek sesle söylenmişti ve bu, Signa'nın gözyaşlarının daha hızlı akması için yeterliydi. Vücudu ona koşmak için can atıyordu ve bu sefer bu arzuya boyun eğmekte tereddüt etmedi. Ölüm, kollarınım kızın beline sardığında Signa hareketsiz kaldı.

"Signa..."

"Vedalardan bıktım." Signa yüzünü onun göğsüne gömdü. "Bir vedaya daha katlanamayacağım. Buna bir son vermeliyiz. Durdurmamız gerek..." Ani bir farkındalıkla ağzını kapattı.

Ölüm'ün ortaya çıkması duyulmamış bir şey değildi. Büyük kalabalıklar onu görmek için en iyi fırsatlardan biriydi ve bu gece sadece tüm kasabayı değil, Celadon'dan gelen misafirleri de davet etmişti.

Bu gece, bu dünyada değer verdiği neredeyse herkesi davet etmişti.

Signa geri çekildi, damarları buz kesmiş gibiydi. Komodinin kenarına tutundu, midesi bulanıyordu. "Kim? Kimin için buradasın?"

Ölüm onun eldivenli elini sıkıca tuttu. Signa bunun sevgiden değil, "Eliza Wakefield için geldim," derken onu sabit tutmak için olduğunu fark etti.

OTUZ YEDİ

BLYTHE

Foxglove, her odanın kendi hikâyesi olduğunu hissettiren labirentlerden oluşan bir malikâneydi.

En alt kat, yumuşak maviler ve kafes süslemelerle dekore edilmiş mütevazı bir sahil evini tasvir ediyordu ancak yukarı doğru çıkıldıkça ev, büyük balo salonuna yaklaştıkça daha da vahşi hâlde koyulaşan duvar kâğıdı ile flora ve fauna temalarına dönüştü.

Byron malikâneyle ilgili düşüncelerine dair hiç renk vermedi. Elijah'ın hükmünden beri Blythe'la neredeyse iki kelime bile konuşmamıştı ve yüzündeki kasvet gün geçtikçe daha da koyulaşıyordu.

Foxglove'a vardıkları anda ondan ayrılmıştı ve bu durum, Byron'ı rahatlatmış görünüyordu. Kendi hâline bırakılan Blythe, malikânenin en alt katını arşınlarken gölgeleri aradı, kendini avizenin ışıltılı parıltısının altında tutmaya dikkat etti. Omuzlarının üzerinden paranoyak bakışlar atıyor, Ölüm'ün onu beklediğini sanıyordu.

Şimdiye kadar kaç kez ondan kaçmıştı? Kızgın mıydı? İlk fırsatta onu tekrar almaya çalışacak mıydı?

Blythe, boğazına dolanan Ölüm'ün soğuk pençelerini ve soğuğun derisinden sızıp kemiklerinin içine yerleşerek uğruna çok

mücadele ettiği nefesini nasıl çaldığını hatırladı. Signa'nın onun önünde durup Blythe'ın hayatı için yalvardığını hatırladı.

Signa bir katil olsaydı, onu kurtarmak için neden bu kadar çok mücadele etsindi ki? Eğer Hawthorne ailesinin peşindeyse, Ölüm'ün Blythe'ı defalarca almasına izin verebilirdi. Bunun yerine, Percy ile birlikte Blythe'a Calabar fasulyesini getirmiş ve onu kurtarmıştı. Signa'nın Percy'ye zarar vermesi mantıklı değildi; ipler Ölüm'ün elinde olmalıydı.

Blythe, Azrail ve güçleriyle ilgili hiçbir şey bilmese de, ışığın sıcak parıltısı altında kendini güvende hissediyordu. Biri ona bir kadeh şampanya ikram ettiğinde gülümseyerek aldı ancak hizmetçi arkasını döner dönmez kadehi masaya bıraktı çünkü sonunun merhum Lord Wakefield gibi olmasını istemiyordu. Buraya kadar Ölüm'ün onu ele geçirmesine izin vermeden gelmeyi başarmıştı ve bu gece bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

"Neden öyle görünüyorsun?" Blythe, arkasından gelen sese döndüğünde Aris'in kenara bıraktığı şampanyasını alıp kadehten büyük bir yudum aldığını gördü. Aris yutkunurken Blythe kıpırdamadan durdu ve sessizce yere yığılıp ölüp ölmeyeceğini görmek için saniyeleri saydı. Ne de daha önce olmamış şey değildi. Blythe malikânenin geçmişini yeterince araştırmış ve ölüm salgınının Foxglove için yeni bir olay olmayacağını öğrenmişti. Yine de Aris hâlâ ayaktayken kendini sakinleştirdi.

"Ne gibi?" diye sordu.

Aris şampanyasını çevirdi ve cevap vermek için acele etmedi. "Kaçmak için kendini hazırlayan bir geyik yavrusu gibi." İki yudum daha aldı ve boş kadehi yere bıraktı. "Fark etmemek zor. Elbisen hiç dikkat çekmiyor."

Blythe kızardı. Hızlıca toparlanmış, deniz kenarı estetiğine uygun olacağını düşündüğü elbiseleri seçmişti. Foxglove'un bu kadar kasvetli olacağını tahmin etmemişti ama Signa'nın böylesine güzel ve kasvetli bir yerde yaşaması uygun görünüyordu. Zaten Blythe da pembeye çalan kırmızı bir balo elbisesi seçmişti.

Alt kısmı pilili fırfırlarla süslüydü ve kolları dantel işlemeliydi. Altına giydiği kabarık etek o kadar dolgundu ki, etrafı kolaçan etmeyi zorlaştırıyordu. Bu konuyu düşünmek aklına bile gelmemişti.

"Ben de *onu* arıyordum." Blythe'ın gözleri bir kez daha odanın köşelerine kaydı. Aris kaşlarını çatarak onun bakışlarını takip etti.

"Onu tavanda bulacağını sanmıyorum, tatlım. Ve aşağı inip seni kaçıracak da değil. Sakin ol, küçük geyik yavrusu ve söyle bana, goblen sende mi?"

Blythe, Aris'in söylediklerinden ikna olmamıştı. Yine de, "Evet," diye cevap verdi.

Aris gözlerini kıstı. "Nerede?"

"Endişelenme." Blythe ona kuşkulu bir bakış attı. Foxglove'un manzarasını seyrederek, korsesinin altına sıkıştırılmış olduğunu itiraf etmenin utancından uzaklaştı.

Blythe alışılmadık tasarım estetiğine sahip evlerde yaşamaya yabancı olmasa da Foxglove'da rahatsız edici bir şeyler vardı. Evin içi, yaklaşan yağmur bulutlarına karşı neredeyse fazla parlak ve neşeliydi. Tuhaf bir malikâneydi. İlginç ve güzeldi ama genişliğine oranla daha uzundu ve insanların içinde kaybolduğu kıvrımlarla doluydu. Konukların çoğu balo salonuna doğru ilerliyordu ve Blythe'ın gözleri her biri tanıdık olmayan bir yüzden diğerine kaydı. Sanki bir trenden inip ait olmadığı bir dünyaya adım atmış gibiydi ve onu öylesine paranoyaklaştıran bir eve girmişti ki, sürekli garip portrelere bakıyor, onların göz kırpmasını bekliyordu. Hiç bu kadar yönünü şaşırmış gibi hissetmemişti.

Buraya gelmekle doğru kararı verdiğine ikna olmamış bir hâlde dönüp temiz hava almak için çimlere yönelmek üzereydi ki, görüş alanının köşesinden bir karartı geçti. Blythe olduğu yerde kaldı.

"Bu, o mu?" diye sordu sahte bir gülümsemeyle, Ölüm'ün onu görebildiğini fark etmesini istemiyordu.

Eğer Aris şaşırmış numarası yapıyorsa, kızın sandığından çok daha iyi bir oyuncuydu. "O zaman onu gerçekten görebiliyorsun."

"Yalan söylediğimi mi sandın?" Blythe gölgelere bakma isteğiyle savaştı. "Eğer görmeseydim, o zaman neden senin saçma hikâyene inanayım?"

Aris dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. "Onu bu kadar kolay görememeliydin. Yol boyunca bir yerlerde fısıltılar duymuş olabileceğini düşünmüştüm ama sanırım birkaç kez ölümle burun buruna gelmek seni düşündüğümden daha fazla etkilemiş."

Blythe, "Bu *kolay* değil," diye karşı çıktı. Aksine bu sürekli ve artan bir hayal kırıklığıydı. Onun bir yüzü olup olmadığını ya da bir gölgeler yığınından başka bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Onu sadece gölgeli bir pus olarak görebiliyordu ve Signa'nın böyle bir varlığa nasıl âşık olabildiğini anlayamıyordu. O gerçek bir insan bile değildi, değil mi?

Soruyu düşünür düşünmez kızardı ve bu konu üzerinde fazla düşünmemenin en iyisi olacağına karar verdi.

"Ne yapıyor şimdi?" Blythe prense hiç hakkı olmadığı kadar yakın duruyordu ve eğer biri onları görseydi, Signa'nın davetinin bir skandal olduğunu düşünürdü.

"Bizi izliyor," diye fısıldadı Aris. "Acele et ve seni baştan çıkanyormuşum gibi davran."

Adamın parmakları alaycı bir şekilde kendi parmaklarına dokunduğunda Blythe elini savuşturdu ve yanaklarına hücum eden sıcaklığı hissetmekten nefret etti.

"Sana hiç en sevdiğim rengin, telaşlandığında döndüğün kırmızının tonu olduğunu söylemiş miydim?" Adam o kadar yakındı ki Blythe onun nefesini yanaklarında hissedebiliyordu ve aklına hemen Wakefield malikânesinde paylaştıkları o samimi an geldi.

"Kuzenimle evlenmeye niyetlisin," diye uyardı. "Sözlerine dikkat etmelisin."

Aris bir kadeh daha şampanya aldı ve Blythe'ın tahmin etmesi gerekirse bunun ikinci kadehi olmadığını söyleyebilirdi. "Sana karşı bir ilgim yok, Bayan Hawthorne. Ama seni kızdırmanın bir cazibesi yok değil. Şu anda kardeşimin yüzünü görmelisiniz."

Blythe oflayıp pufladı, elbisesini ve eteğini düzeltti. Ancak bir daha kızarmayacağından emin olduğunda ona döndü, cevabı hazırdı. Ama Aris bir anda yeniden bir prense dönüşmüştü, öyle bir öz güven ve gururla duruyordu ki odadaki en uzun adam gibi görünüyordu. Blythe bunun nedenini bir an sonra Eliza ve Everett Wakefield'ın Foxglove'a girdiğini gördüğünde anladı. Charlotte'ın onun yanında, kollarını birleştirmiş olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. Charlotte'ın sol elinde safir bir yüzük vardı ve bu yüzüğü görünce Blythe'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Demek resmîleşmişti. Nişanlanmışlardı.

Charlotte'ın gülümsemesi ay kadar parlaktı. Everett eğilip Charlotte'ın kıkırdamasına neden olan bir şey fısıldarken onunla gülümsüyordu. Böyle bir sesi hak ettiği için yaşayan en mutlu adam gibi görünüyordu ve Blythe sıcacık kelebeklerle dolup arkadaşını kutlamak isterken, o yüzüğün Dük'ün hayatı pahasına gelip gelmediğini ve bedelini ödeyecek olanın babası olup olmayacağını merak etti.

Eliza, diğerlerinin aksine, denizde fırtınaya yakalanmış gibi görünüyordu. Bitkin ve yorgundu; hoş, mavi bir elbise giymiş olmasına rağmen burada olamayacak kadar midesi bulanmış gibiydi. Saçları çok uzundu, ensesinde özenle tutturulmuştu ama Blythe'ın Foxglove'un oturduğu tehlikeli uçurumun kenarından bakarken gördüğü yosunlar gibi tel teldi. Hiçbir mide krampı bu kadar uzun süre bu kadar kötü sürmezdi, bir şeyler gerçekten ters gidiyordu.

Blythe ancak o zaman Wakefieldlarm arkasında duran amcasını fark etti. Kaşları o kadar çatıktı ki, Signa'nın ona bıraktığı notu düşününce Blythe'ın endişesi daha da arttı. Byron, Eliza'ya doğru bir adım atarken, Blythe da öyle yaptı. Onu görünce

durdu, sonra da arkasına döndü. Eliza'ya her ne söyleyecekse, Blythe'ın yanındayken söylemeye değmezmiş gibi görünüyordu.

Eliza, Byron'ı fark etmemiş gibi görünüyordu. Blythe ile Aris arasındaki boşluğa odaklanmıştı. "İkiniz birlikte mi geldiniz?" Eliza selam bile vermeden sormuştu bu soruyu. Ne kadar hasta görünürse görünsün, hâlâ kendisi gibi davranıyor olması rahatlatıcıydı. Prense sendeleyerek reverans yapmaya çalıştı ve Aris'in Eliza'nın kolunu tutup doğrulmasına yardım ettiği göz önüne alındığında, Blythe'ın endişesinde yalnız olmadığı anlaşılıyordu.

"İyi görünmüyorsun." Blythe sözlerini sakınmadı çünkü kibir, Eliza'ya hiçbir yarar sağlamayacaktı. "Sana uzanabileceğin bir oda bulmalıyız."

Eliza elinden geldiğince dik durdu. "Sizi temin ederim ki iyiyim, Bayan Hawthorne. Sezon bitmek üzereyken beni bu fırsattan mahrum etmeye cüret etmeyin."

Blythe onun ses tonundaki kini beklemiyordu ve tam Eliza'yı aptallığı için azarlayacaktı ki peşlerindeki gölge yana doğru kaydı. Blythe onu takip etti ve Signa tam inerken merdivenlerden yukarı süzülmesini izledi.

Blythe'ın dizleri, sanki biri altından halıyı çekmiş gibi büküldü. Aklının bir köşesinde Aris'in arkasına kaçıp kalabalığın arasına saklanmak vardı ama Signa'nın bir adımı nasıl kaçırdığı ve gözleri Blythe'ınkilere takıldığında korkuluklara tutunmak zorunda kaldığı düşünüldüğünde, saklanma fırsatını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Byron şüpheli davranırken ve Eliza her an düşmeye hazır görünürken Blythe, Signa'yla yüzleşmekten başka çaresi olmadığını biliyordu ve alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Babasının hatırı için başıyla işaret verdi ve bu, Signa'nın kalan merdivenleri aceleyle inerken göğsünün gözle görülür bir rahatlamayla çökmesine yetecek bir onaydı.

"Blythe." Signa'nın sesi soluktu ve gözleri bir kez grubun arkasına kayarak gölgeye, yani Ölüm'e doğru kaçamak bir bakış

fırlattı. Blythe, Signa'nın ne kadar dalgın göründüğünü görünce ürpermemeye çalıştı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Gelmeyi düşünmüyordum. Ancak babamın konumu göz önüne alındığında, ne istediğini görmekten başka seçeneğim yoktu."

Signa yaklaşırken boğazı düğümlendi ve etraflarındaki kalabalığı selamlamak için dudaklarının sahte bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. "Bana olan güvensizliğini anlıyorum ama geldiğine sevindim. Bu gece Elijah'ı kurtaracağımızdan emin olabilirsin."

En azından bu kadarı kesindi. Blythe kuzeninin uzaklaşmasını, Everett ve Eliza'yı selamlamasını izlerken, her adımında bir gölge onu takip ediyordu ama bu gece Blythe'ın kurtaracağı tek ruhun Elijah olmamasını umuyordu.

Signa bunca yolu geldikleri için diğerlerine teşekkür etti, Blythe orada uyuşmuş bir hâlde dururken gözleri Eliza'dan hiç ayrılmadı. Goblen tenini ısıtıyordu ve Blythe gözleri Aris'inkileri bulduğunda dalgınca bir elini ona bastırdı. Signa'yı yırtıcı bir parıltıyla izliyor, sanki ne zaman saldıracağına karar verecekmiş gibi her hareketini değerlendiriyordu. Köşedeki gölge onun karşısında duruyordu. Blythe, Ölüm'e o kadar açıkça bakmamaya çalışsa da gölgeler arasında bir yüz seçmeye başlamıştı.

"Neden balo salonuna gitmiyoruz?" Blythe dikkatini hepsinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Signa, bize yolu gösterebilir misin?"

Signa'nın gülümsemesi titredi ve kolunu Eliza'nınkine doladı.

Blythe bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Kendi kendine bunun Signa'nın, Blythe'ın yerine geçecek birini bulduğunu söyleme şekli olmadığını hatırlattı ve Signa, Eliza'ya kötü göründüğünü söylerken Blythe gözlerini ona dikmemeye çalıştı. Ama Blythe, Signa'nın yanında, en son okudukları kitapla ilgili dedikodu yapıp sohbet ettikleri günleri özlüyordu.

"Eliza'nın bir sorunu mu var?" Blythe, Charlotte ve Everett'e sokularak diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu. "Oldukça solgun görünüyor."

"Bir şey olduğundan eminim ama bize ne olduğunu söylemiyor." Everett, Blythe'a dik dik bakarken küçümsemesini gizleme zahmetine katlanmadı. Blythe onun gaddarlığı karşısında o kadar şaşırmıştı ki, bir an için yürümeyi bıraktı. Tanıdığı Everett her zaman çok kibardı, kaşlarını çatmış hâlini daha çok seviyordu ama kaşlarını başkalarına çatmış olmasını tercih ederdi.

"Ailemin en büyük hayranı olmamanızı anlıyorum," diye başladı Blythe. "Ama babam masum. Yanlış adam asılacak." Blythe her kelimesinde Everett'te herhangi bir sinir belirtisi aradı. Blythe'ın onun bu işe karıştığından şüphelendiğini gösteren herhangi bir işaret. Ama Everett ona sadece sert bir bakış atmış, çenesini sıkmıştı.

"Sizin yanınızda nasıl davranacağımı bilemiyorum, Bayan Hawthorne çünkü kimsenin benim gibi acı çekmesini istemem. Babanızı kaybedeceğiniz için üzgünüm ama adalet beni üzemez." Everett arkasını döndü ve Blythe'ı umursamadan merdivenleri hızla çıkmaya başladı.

Charlotte onun ardından bakakaldı, dudakları hafifçe bükülmüştü. "Kararı değiştiremeyiz, Blythe. Baban suçlu bulundu."

Blythe'ın nefes alıp verişi o kadar düzensizdi ki kız titremeye başlamıştı. Ellerini kavuşturup kendine doğru bastırdı ve kan tadı alana kadar dilini ısırdı. Charlotte'a her ikisinden de ne kadar şüphelendiğini söylemek istedi ama bunun yerine tenine çarpan goblenin sıcaklığına odaklandı.

Şüphelerini açığa vurarak onlara zekice bahaneler üretmeleri için zaman tanımayacaktı. Henüz olmazdı.

Blythe balo salonuna geldiklerini fark etmemişti, ta ki Charlotte aceleyle uzaklaşıp onu şık elbiseler giymiş yabancılar ve yaldızlı tepsiler içinde tatlılar ve köpüklü içkiler taşıyan hizmetçilerle baş başa bırakana kadar. Arkasında, Eliza alçak sesle

Signa'yla konuşuyordu ama kuzeni pek dinlemiyor gibiydi. Signa çenesini sıkmıştı ve Blythe onun gözlerini balo salonunun bir köşesine kadar takip etti. Orada Ölüm'ün gölgeleri düzensiz bir şekilde Signa'ya doğru ilerliyor ve Blythe'ın gözlerinin yetişebileceğinden daha hızlı bir şekilde geri dönüyordu.

Bir şampanya kadehi yanındaki masadan fırlayıp yere düştüğünde Blythe'ın kalbi yerinden fırladı. Ölüm bile onu kenara atacak kadar yakınında durmamıştı.

Signa'nın elleri aniden Blythe'ın omuzlarını sıkıca kavradı.

"Gözün Eliza'nın üzerinde olsun," dedi hemen. "Onu gözünün önünden ayırmayacağına söz ver."

"Neler oluyor?" Blythe eğilip aceleyle süpürülen kırık camlara bakıyordu. Görevli işini bitirir bitirmez bir bardak daha düştü.

"İlgilenmem gereken bir şey var. Sadece ona yakın dur!"

Blythe tek bir tutarlı düşünce oluşturmaya fırsat bulamadan Signa eteklerini topladı ve balo salonunun zemininde aceleyle ilerledi.

OTUZ SEKİZ

Tanrım, ne kadar da aptaldı. Signa ruhların vefasız varlıklar olduğunu biliyordu, tıpkı onlara ölümleri hatırlatıldığında neler olduğunu bildiği gibi. Belki de Kader bu yüzden bir parti önermişti; ona yardım etmek için değil, onu daha da lanetlemek için. Bu kadar çok insanı Foxglove'a getirmenin, burayı kabarık etekler ve dans kartlarıyla doldurmanın ne anlama geleceğini tahmin etmeliydi.

Bu ruhların öldüğü geceyi yeniden yaratmıştı ve şimdi tüm Foxglove bunun bedelini ödeyecekti.

Baktığı her yerde ruhlar sersemliklerinden sıyrılıyordu. Bir grup kadına bakmakla meşgul olan ikizlerden biri, şimdi bir tanesine elini uzatmak için pisti geçti. Kadın eli kabul etti ve ikisi birlikte yaşayanların yanında vals yapmaya başladılar. Diğer ikizin boynu bir tarafa doğru büküldü ve kardeşi döngüden çıkarken seğirdi. Signa izlerken avuçları yapış yapış oldu. Ruh zaten ölmemiş olsaydı, kesin kendi boynunu kendi kırardı.

Arkasından bir kadın, en yakın masaya doğru ilerleyen Briar'a doğru yürüdü ve odaya soğuk bir hava göndererek daha fazla boş şampanya kadehini devirdi ve konukların kaçışırken ciyaklamasına neden oldu. Yaşlı bir kadın şaşkınlığını haykıracak kadar ileri gitti ve Signa'nın tüyleri diken diken oldu.

"Briar?" Amity ruha doğru koşarken gözleri kıpkırmızı parlıyordu, Briar ona doğru baktı.

"Amity," diye fısıldadı Signa, ruhun yüzü kararırken, her birkaç adımda bir duraklayıp endişelerini mırıldanan konuklara gülümsemek zorunda kaldı. "Amity, kendini kontrol et."

İşe yaramadı. Amity, Briar'ın etrafında dönüyor, huzursuz ruhunu hayal kırıklıklarından kurtarmaya çalışıyordu. Briar'ın bedeni tepki olarak kasılırken, Amity'nin yanaklarından katran kadar siyah gözyaşları süzülüyordu.

Signa, Lillian'ın bahçede kontrolünü nasıl kaybettiğini hatırladı; kurbağaların ağaçlara nasıl zarar verdiğini, kanlarının toprağa nasıl döküldüğünü hatırladı. Bir ruh bir kez kontrolünü kaybetti mi artık geri dönüşü yoktu. Ve Foxglove'un balo salonunu ne kadar çok canlı beden doldurursa, bu tehdit o kadar büyük hâle geliyordu.

Signa, ikizlerden ikincisi masasından ayrılıp üzeri pastayla dolu gümüş bir servis tepsisini takip ederken etrafından dolanmak zorunda kaldı. Elini tepsinin içinden geçirince gözlerini kırpıştırdı, sonra daha dikkatli bir şekilde tekrar denedi ve kendisi için bir kek yakalamayı başardı. Çaba sarf etmekten gözleri karardı ve tatlıyı yemeye çalıştığında -ancak içinden geçip yere düştüğünde- ruhun gözleri kıpkırmızı parladı. Arkasından Amity, Ölüm'e bağırdı. Ölüm elini uzatırken kadın geri çekildi çünkü tek umursadığı, üzüntüsünden saçlarını uçlarından çekiştiren Briar'dı.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu, hem de hemen. Sadece ruhların iyiliği için değil -ki Signa onların acısını kendi acısıymış gibi hissediyor ve kendi kendini yiyordu- Elijah için de. Konukları ve Wakefieldlar partiden kaçmadan önce ruhlara yardım etmesi gerekiyordu. İnsanlar daha şimdiden köşelerde toplanmış, meraklı gözlerle bu doğaüstü olayları izliyordu. Signa, onların buraya gelme nedenlerinin bu olduğundan emindi. Amaçları Signa ile tanışmak değil, kötü şöhretli Foxglove malikânesini araştırmak ve söylentilerin doğru olup olmadığını görmekti.

İlk kez umurunda değildi. Eğer bu ona Hawthorneları ve Wakefieldları evine toplamanın ve herkesi Elijah'ın üzerine atılan iftirayla hesaplaşmaya zorlamanın bir yoluysa, o zaman bu kasabanın sakinleri istediklerine inanabilirlerdi. Ama Signa, Amity'ye doğru yürürken bir anda bir kadın yolunu kesti.

"Görünüşe göre seni yanlış hayal etmişim." Süslü püslü giysiler içinde, saçlarını tokalarla tutturmuş olan bu kadının iskelede tanıştığı kadın, yani Henry'nin annesi olduğunu anlamak Signa'nın bir saniyesini aldı. Tamamen farklı biri gibi görünüyordu, cildi tazelenmişti ve gözleri artık o kadar kızgın ya da kan çanağı değildi.

"Davetiyeyi aldığımda, Foxglove'un yeni sahibinin sen olduğunu umuyordum," diye devam etti kadın. "Burayla ilgili söylenenler doğru mu?"

"Perili olduğu mu?" Signa yüzünü buruşturarak sordu. Amity, Briar'ın sersemliğini üzerinden atması için yalvarırken Signa dikkatinin sadece yarısını kadına veriyordu. Odanın diğer ucunda, Ölüm'ün uzattığı el bir kez daha, bu kez bedeni yaklaşan bir fırtına gibi çatırdayan bir ruh tarafından reddedilmişti.

Foxglove gerçekten de periliydi. Tabaklar ve bardaklar masalardan düştükçe ve havadaki soğuk Signa'nın nefesini kesecek kadar yoğunlaştıkça, daha fazla insan farkına varıyor gibi görünüyordu.

"Şey, evet." Kadın sesini alçalttı. "Onları görebiliyorsunuz, değil mi? Merak etmeyin, kimseye söylemem. Henry için yaptıklarınızdan sonra size dünyaları borçluyum, Bayan Farrow. Bu yüzden Foxglove'dasınız, değil mi? Diğerlerine yardım etmek için?"

Soru, masum bir soruydu; bir dostun sorabileceği türden samimi bir soru. Yine de Signa'nın cevabı boğazında düğümlendi. Hem misafirlerinin hararetli fısıltıları hem de ruhların kahkahaları, kendi dünyasına odaklanırken kayboldu. Bir kez daha Amity'ye baktı; o da tıpkı Briar gibi saçlarını karıştırmaya başlamış, yumruklarına doladığı saç tellerini koparıyordu.

Yirmi yıl boyunca bu ruhlar hayatlarına devam edememişlerdi. Bu ona Henry'yi ve Ölüm'ün elini tuttuğunda takındığı gülümsemeyi düşündürdü. Lillian'ı ve onun zehirli bedeninin yaşayan dünyayı geride bırakmadan önce kendini nasıl onardığını da hatırladı.

Ölüm, hazır olana kadar bir ruhu asla almamayı tercih edebilirdi ama ruhlar kendilerini bir döngüden çıkaramıyorsa, birinin hazır olup olmadığını nasıl bilebilirdi? Signa ruhları toplayamazdı ve onları Ölüm'ün yapabildiği gibi öbür dünyaya götürebilecek yeteneğe sahip olup olmayacağını da bilmiyordu. Ama bu ruhlardan hiçbirinin Foxglove'da kapana kısılmış bir gün daha geçirmek zorunda kalmamasını *sağlayabilirdi.*

"Bu yüzden buradayım," diye onayladı Signa ve kelimeler dudaklarından süzülürken tadı en güzel çikolata gibi sıcak ve zengindi. Görüşü biraz sallanıyor, göğsü yayılan bir sıcaklıkla geriliyordu. "Evet. Tabii ki bu yüzden buradayım."

Signa'nın vücudunda bir dakika daha bekleyebilecek tek bir kemik bile yoktu. "Sizi görmek çok güzeldi, yine de izin verirseniz..." Ölüm'ü ya da ruhları değil, teninde güneş ışığı olan bir adamı aramak için aceleyle uzaklaştı. Kader, balo salonunu aydınlatan bir fener gibiydi. Elinde şampanya kadehiyle, güzel bir kadını vals yapmaya davet ederken tenini ısıtan ışığın altında göz kamaştırıyordu.

Signa'nın bedeni, zihninden önce ne yapılması gerektiğini biliyordu. Bunu kalbinin derinliklerinde öyle bir şiddetle biliyordu ki Kader'i dans ettiği kişiden çalmak için pisti geçene kadar rahat edemezdi. Altın rengi gözleri ona kaydı ve elini uzattı.

"Merhaba, Bayan Farrow. Dans etmek ister misiniz?"

Bardağı adamın parmaklarının arasından alıp en yakındaki masaya koydu ve avucunu onun avucunun ortasına yerleştirdi. Signa, adamın diğer eli sırtının küçük kısmına yerleştiğinde geri çekilmedi ve Kader'in onu içine çektiği yakınlıktan endişe duyan

meraklı bakışları da umursamadı. Adamın göğsü kızınkine karşı şiddetli bir ateş gibi değdi.

"Bu elbisenin içinde güneş kadar parlak görünüyorsun," dedi Kader ona.

Ölüm'ün aylar önce ona söylediği sözleri hatırlayarak gülümsedi. *Sen güneşten daha cesursun, Signa Farrow. Ve artık yanma vaktin geldi.* Bu sözlerden güç alarak başını Kader'e doğru kaldırdı. "Yardımına ihtiyacım var."

Balo salonunun öbür ucunda gezgin bir ruh, yaşlı bir kadının elini tutmaya çalışırken bir nefes sesi duyuldu. Kadın şaşkınlıktan hemen nefesini kaybederek bir kez titredi ve ardından oracıkta bayıldı. Kadının düşmüş bedeninin üzerinde gezinen ruh çığlık attı.

"Yine oluyor!" diye bağırdı, bu sözleri tekrar tekrar haykırırken dans pistinden kaçmaya çalışıyordu.

Gece Signa'nın umduğu gibi gitmiyordu. Kader'in dokunuşundan gelen ve elbisesinin kumaşından bile tenini yakan sıcaklığa odaklandı. "Son zamanlarda yardımıma çok ihtiyacın var gibi görünüyor. Söylesene, beni hatırladın mı?"

Bu soruyla birlikte, bir zamanlar kendisini çok canlı hissettiren kahkahalar da anımsadı. Şimdi kalbi Kader için atıyordu, tıpkı bir zamanlar Kader'in kalbinin Signa için attığı gibi. Signa bir adım atamadı, neredeyse ayakkabılarına takılıp düşüyordu ki adamın ondan hatırlamasını istediği şarkı bir kez daha düşüncelerini doldurdu.

"Hayır." Kendini yalan söylemeye zorladı ve bu düşünceleri elinden geldiğince uzaklaştırdı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Kader içini çekti, nefesi yanağına değecek kadar yakındı. "Senden inanmak istemediğin olasılıkları düşünmeni istediğimi biliyorum ama bir yıl önce, şu anda bulunduğun yerde olacağını tahmin ediyor muydun? Bir Azrail ya da Ölüm'ün sevgilisi olmayı bekliyor muydun?"

Görünüşe bakılırsa cevabı zaten biliyordu ama yine de Signa'nın itiraf etmesini bekledi: "Tabii ki beklemiyordum."

Dans sırasında Kader, boynunu büküp kızı izledi. Eğilip, "Benimle yaşamaya gelirsen, bunun gerçekte kim olduğunu hatırlamana yardımcı olabileceğini düşünüyorum," diye fısıldadığında, her meraklı bakışın ürpertisini teninde hissetti.

Signa bir an için nefesini kaybetti; belki arkasından çok yakından geçen ruh yüzünden, belki de teklifi sunanın kendisi yüzünden. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Yapamaz mısın?" diye yineledi. "Yoksa yapmaz mısın? Bana baktığında gerçekten hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Bir insanı kırmak için sorulmuş bir soruydu bu ve Signa ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. Cevap yüzünde o kadar açıktı ki, Kader'in kızgınlığını, dudaklarının kıvrıldığını görmeden önce hissetti. Dansları adım adım hızlandı, ta ki müzisyenlerin yüzü kıpkırmızı olana ve konuklar ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalana dek. Eğer Kader'in onu sıkıca kavrayışı olmasaydı, Signa kesinlikle kontrolden çıkardı.

"Eğer hatırlamıyorsan, sana yardım etmek için bir nedenim yok demektir." Çenesini dik tutmasına rağmen, kızın dokunuşu altında bir çubuk gibi kaskatı kesilmişti. Signa, kendini giderek daha fazla onun kabadayılığının ne kadarının rol olduğunu merak ederken buldu. Bu bir kalkandı. Katmanları sıyrıldığında, bunun altında nasıl biri olabileceğini merak etti.

"Kendini ne kadar duygusuz gösterirsen göster, eminim ki bir parçan bunu önemsiyordur."

Gülüşü durgundu, bulutsuz bir gecede yağan yağmur kadar uğursuzdu. "Bir insanınki kadar kırılgan bir hayata bağlanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Ölüm en görkemlilerini bile elimden alacakken neden ördüğüm kaderler için ağlayayım?"

Belki de Signa'nın, Kader'in kim olduğunu gördüğü an o andı: Tıpkı bir zamanlar Signa'nın da etrafında ölen insanlardan bıktığı gibi ölümlerden bıkmış bir adam. Tıpkı onun gibi, istediği hayat için her şeyi yapmaya hazır bir adam.

"O zaman onları önemse çünkü ben önemsiyorum." Kader'den uzaklaşmak yerine ona daha da yaklaştı. Adamın elini sıkıca kavradı ve dokunuşunun bir damga gibi içini yakmasını görmezden gelmeye çalıştı. "Önemse çünkü bu gece sevdiğim her şey tehlikede. Sadece senin yapabileceğin bir yardım istiyorum. Yaşayanları sen kontrol ediyorsun. Wisteria Bahçeleri'nde yaptığın gibi onları dondur ki ben de ruhlarla ilgilenebileyim. Lord Wakefield'ın ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmem için bana bir şans ver ve bir kez olsun karşılığında bir şey isteme. Eğer kötü adam sen değilsen, bunu bana kanıtla."

Vals çoktan yavaşlamaya başlamıştı ve müzik sessizleştikçe Kader'in bakışları daha da yoğunlaştı, ta ki gözlerindeki altın rengi parlamaya başlayana dek. Şarkı biter bitmez Signa'dan uzaklaştı, sanki Signa bir vebaymış gibi.

"Benimle oyun oynama," diye çıkıştı. "Zayıf düşeceğimi umarak yumuşak sözler söyleme. Gerçeği öğreneceksin, Bayan Farrow, bunu sana zaten söylemiştim. Ruhlarını yatıştırmak için sana yirmi dakika vereceğim. Ondan sonrası sana kalmış."

Kader, kendisine olduğu kadar ona da kızgın görünüyordu, sanki bunu ondan rahatça aldığı için nefret ediyordu. Ödül yoktu, anlaşma yapılmamıştı. Bu, Signa'nın boşa harcamayacağı bir fırsattı. Etrafındaki bedenler donduğu, yüzler kahkahalar arasında hareketsiz kaldığı ve çiftler dönmeyi bıraktığı anda zamanlayıcı başladı.

Signa, "Teşekkür ederim," dedi ama Kader çoktan başka bir şampanya kadehiyle teselli aramaya başlamıştı. Adamın gitmesine izin verdi ve Ölüm'ün köşede durup onu izlediğini fark etti. Onun ne düşünüyor olabileceğini sadece hayal edebiliyordu. Kalbi sızlasa da onu teselli edecek zamanı yoktu.

"Sonra," diye fısıldadı, uzanıp onun elini tutabilmekten başka bir şey istemiyordu. "Onları buradan çıkarmama yardım et."

Signa balo salonunda vaftiz annesine doğru ilerledi, ruh ona tıslayınca neredeyse geri çekiliyordu.

"Amity." Signa, Amity yaklaşırken korkusunun bir zerresinin bile sesine yansımasına izin vermeye cesaret edemedi. Başını eğerek Signa'yı inceleyen Amity, çarpan kalbini sakinleştirmek için derin nefesler almaya odaklandı. Yine de Briar'a doğru ilerlemeye başladığı anda Amity sanki patlayarak açıldı. Signa'nın daha önce hiç görmediği kadar parlaktı, dişlerini gösterirken ruhtan çok canavar gibiydi. Signa tökezleyerek geri çekildi ve düşmemek için en yakındaki masanın kenarına tutundu.

Ama pes etmeyecekti. Bu gece çok fazla şey olacaktı ve Amity daha iyisini hak ediyordu. Hepsi hak ediyordu.

"Amity!" Signa keşke belladonnaları olsaydı da gölgelerini etrafında toplayıp koruyucu kucaklarına yerleşebilseydi diye düşündü. "*Yardım* etmek istiyorum! Bunca zaman beni bekledin. Buraya evim diyebileceğimi hiç düşünmezken Foxglove'a yerleşmeme yardım ettin. *Lütfen*, Briar'a yardım etmeme izin ver. *Sana* yardım etmeme izin ver!"

Bu sözler Amity'nin içinde bir şeyleri kırmış gibiydi, vücudu hıçkırıklarla sarsıldı. O anda Signa, Henry'ye çekildiği gibi kendisinin de ruhlara çekildiğini hissetti.

Her zaman onlara doğru çekilmişti. Ve belki de sonunda nedenini anlamıştı.

Signa ancak Amity gözleri kurumuş kan kadar koyu gözyaşlarıyla dolup taşarak kenara çekildiğinde Briar'la arasında kalan boşluğu kapattı. Yüzü, Signa'nın uzaktan fark ettiğinden bile daha kötüydü. Sol tarafı o kadar şişmişti ki gözlerinden biri yuvasından kaymaya hazır görünüyordu. Sağ şakağındaki açık yaranın içinde hâlâ tahta parçaları vardı. Bu en azından tırabzandaki lekeyi açıklıyordu.

"Briar?" Signa kıpırdamadan, ölçülü bir şekilde durdu ve Ölüm öne doğru çekildiğinde onu durdurmak için bir elini uzattı. Ona göz kırpan ruhu ürkütmek istemiyordu, alnı kırışmıştı.

Ruhun dikkatini çekmek ne kadar dehşet verici olsa da sonunda onun farkındalığını kazanmış olmak iyi bir işaretti. Ancak

Signa diğerlerinin de dikkatini çekmiş olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordu.

Birkaç ruh, hareketsiz kalan balo salonundaki tek hareketli bedeni gözlemlemek için iki büklüm olmuştu. Görüş alanının bir köşesinde Ölüm, saldırmaya hazır bir şekilde duruyordu.

Onlardan çok fazla var, diye uyardı. *Dikkatli ol, Signa. Yanlış bir hareket yaparsan, bir çığa neden olabilirsin.*

Signa'nın uyarıya ihtiyacı yoktu. Ele geçirilmenin hatırasıyla kemikleri ağrıyor, her hareketini bir öncekinden daha temkinli yapıyordu. Bunun için bir rehber kitap yoktu. Signa hayatı boyunca talimatlara güvenmişti. *Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi*'ni baştan sona ezberlemişti. Toplumun ve adabımuaşeretin her kuralını zihnine kazımış ve kendisinden beklenen her şeyin fazlasıyla farkında olmuştu. Artık ona sadece kendi içgüdüleri hükmediyordu.

"Burada kimsenin tanıdık gelmemesinin bir nedeni var." Briar'la yüz yüze durmasına rağmen sözleri, dinleyen tüm ruhlar içindi. "Yirmi yıl önce burada, Foxglove'da öldün."

Ölüm gölgelerini ona doğru fırlatırken Signa gerildi ama buna gerek yoktu. Ruhlar yer değiştirdiler ama saldırmadılar.

"Sana yardım etmek için buradayım." Signa, Briar'a elini uzatırken zorlukla araladığı dudaklarının arasından bir nefes verdi. "Öldüğün geceyi tekrar tekrar yaşıyordun. Ama artık günlerini bu koridorlarda dolaşarak geçirmek zorunda değilsin. Seni bekleyen çok daha fazlası var ve eğer bana izin verirsen, sana bunun hikâyenin sadece başlangıcı olduğunu göstereceğim."

Briar hareketsiz kalsa da ikizlerden biri onun yerine öne çıkınca Signa şaşkınlıkla doğruldu. İkizinin durduğu yere bakmadan önce gözleri Signa'dan Ölüm'e kaydı. Gözlerinde parlayan tanıma hissi hiç de yanlış değildi ve kullanılmamaktan yorgun düşmüş ve çatlamış bir sesle kolayca sordu: *"Alexander?"*

Karşısındaki genç adam, kardeşinin yanında yeniden belirmeden önce vücudu kasılmış bir şekilde Signa'nın görüş

alanında çıktı. Ağzını bir, iki kez açıp ses çıkmayınca hemen kapatırken dudakları kurumuş ve soyulmuştu. Gözleri çoktan garip bir süt beyazına dönüşmüştü ve dikkati dağılmaya başladıkça tekrar donuklaşıyordu.

Bunu yapabilirsin. Ölüm'ün sözleri Signa'nın zihninde dolaştı, Alexander'a yaklaşmak için tam da ihtiyacı olan cesaretlendirmeydi.

"Tenime bak." Kolunu ona doğru uzattı. "Benimkine bak, sonra kendininkiyle karşılaştır. Hiç kendinde böyle bir parıltı gördüğünü hatırlıyor musun?" Ruh, bakışlarını kaçırırken, Signa kalbi ağzında beklemekten başka bir şey yapamadı. Elini sağa sola çevirdi, dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Artık burası için uygun değilsin," diye ısrar etti. "Mücadele ediyorsun çünkü çoktan ölmüş olduğun hâlde yaşayanların dünyasına tutunmaya çalışıyorsun."

"Öldük," diye yineledi Alexander, kardeşine bakarken öne doğru eğildi. *"Biz... Öldük mü?"*

Signa kendini hazırlayarak Ölüm'le bakıştı. "Evet. Ama bu, sona geldiğin anlamına gelmiyor. Gelecek daha çok şey var, görmek ister misin?"

Ruh, Signa'nın uzattığı ele baktı, ikizi yaklaşıp onu omzundan tuttuğunda gerildi. Dokunuşun altında rahatlaması uzun bir an aldı, kardeşine döndüğünde üzerine rahatlık yayılmıştı. *"Burada bu kadar kaldığımız yeter,"* dedi ilki, teni solmaya başlamıştı. *"Artık gidelim."*

Bir zamanlar saydam olan tenlerinde renkler açmaya başlamıştı ve Alexander'ın soyulan dudakları ve etrafındaki yaralar iyileştikçe Signa neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Ölüm'e bir bakış atması, ilerlemesi için gereken tek şeydi. Signa'ya, ruhlara son anlarında en çok ihtiyaç duydukları kişinin yüzünü vermek için görünüşünün sık sık değiştiğini söylemişti. Kardeşlerin ne yaptığını göremese de, Ölüm yaklaşırken iki ruh da geri çekilmedi. Aksine, Ölüm'ün ellerini tuttuklarında

yumuşadılar ve fırtınalı bir denizde bir deniz feneriymiş gibi Ölüm'e doğru çekilen iki ruh gibi tepki verdiler, gözlerindeki pus kalktı.

"Çabuk ol," diye fısıldadı, vücudunda yayılan sıcaklık haklı olduğunu anlaması için gereken tek şeydi. Bu tam olarak yapması gereken şeydi.

Ruhların arasında Ölüm, Signa'dan Briar'a baktı. Başını sallamadan önce çenesini bir kez daha sıktı. "Olacağım."

Kendisine doğru akın eden ruhları topladı ve gitti. Birkaçı kenar köşelerde kaldılar, meraklıydılar ama henüz teslim olmaktan korkuyorlardı. Briar da onların arasındaydı.

Saniyeler geçtikçe ölüm gerçeği üzerine çöküyor gibiydi ama diğerlerinin aksine Briar'ın bunu kabullenmek gibi bir isteği yoktu. Alt dudağı titriyordu ve Signa, kadının boğazını yırtan çığlığı duymadan bir saniye önce Briar'ın o kadar kolay gitmeyeceğini anlamıştı. Signa'nın kulaklarını kapatacak zamanı bile olmamıştı ki, yakınlarındaki tüm kristal kadehlerin paramparça olmasına neden olacak kadar keskin bir ses duyuldu. Rüzgâr pencereleri parçaladı ve masalardan uçan cam parçaları, yavaş yavaş gerçekliğe dönen, çeneleri kasılmış ve eşlerini tutarken parmakları seğiren konukların ciltlerini yaraladı.

Yirmi dakika göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Neredeyse zamanları tükenmek üzereydi.

Amity de bunu fark etti. Briar'a daha da yaklaştı.

Signa, "Seçeneklerimiz tükendi," diye uyardı Amity'yi. Ölüm'ün ürpertisi geri dönüşünü işaret ederken gözleri uyarırcasına kızarmıştı. "Birine zarar verecek."

"*O* korkuyor." Amity'nin sesi hiç bu kadar kin dolu olmamıştı ve Signa tereddütsüz biliyordu ki bir şey yapmaya kalkışırsa Amity şimdiye kadar karşılaştığı en korkunç ruha dönüşecekti. Amity, Signa'nın önünü kesti ve Briar'ın elini tutarken Ölüm'ü tamamen görmezden geldi. Ruh hırlayıp geri çekilmeye çalıştığında, Amity onu daha sıkı kavradı.

"Bana geri dön." Kanlı siyah gözyaşları Briar'ın yanaklarından ve boynundan aşağı yuvarlanırken bile Amity onu tuttu. *"Bana geri dön,"* dedi tekrar, ayak parmaklarının üzerine kalkarak Briar'ın şakağına, yaranın hemen altına en yumuşak öpücüğü kondurdu. *"Seni sevdiğimi söylememi duyman için çok uzun süre bekledim. Bana geri dön, Briar, böylece sana doğru düzgün söyleyebileyim."*

Briar öpücüğün altında hareketsiz kaldı, son gözyaşlarını kırpıştırarak serbest bıraktı ve parmakları kendisine sarılırken Briar'ın parmaklarına sıkıca dolanmış olan Amity'ye odaklandı. Uzun bir süre hiçbir şey söylememesine rağmen rüzgârın keskinliği azaldı ve Briar titreyen elini Amity'ninkinin üzerine koydu.

"Gerçekten sen misin?" Briar'ın sesi o kadar yumuşaktı ki Signa hayal gördüğünü sandı, ta ki Amity'nin kahkahası Signa'nın o güne kadar duyduğu en mutlu hıçkırıkla kesilene kadar. Amity kollarını ruha doladı, parmakları Briar'ın saçlarını okşarken onu bir kez daha öptü.

"Benim. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Amity başını Briar'ınkine yasladı ve Signa'nın duymak istemediğini bildiği sözler fısıldadı. Onlara dünyadaki tüm zamanı verebilmeyi diledi. Davetliler çözüldüğü anda Briar'ın bir kez daha kontrolünü kaybetmesinden bu kadar endişelenmemeyi diledi.

"Gitme vaktiniz geldi," diye fısıldadı Signa.

Amity başını kaldırdı ve kalp şeklindeki dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. *"Sanırım haklısın."* Signa bu sözlerin bu kadar acı vereceğini tahmin edememişti ama yine de onca üzüntünün arasında arkadaşı için rahatladığını hissetti. Sonunda Amity istediği şeye sahip olacaktı. *"Ailene, kızlarının nasıl bir kadın olduğunu anlattığımda çok gurur duyacaklar. Yirmi yıl beklediğime değdi. Seni tanıdığım için mutluyum, Signa, kısacık da olsa."*

Signa gözyaşlarının ne zaman döküldüğünü kesin olarak söyleyemiyordu, sadece coşkuyla aktığını biliyordu. "Ben de seni tanıdığıma memnun oldum. Aileme, bir gün onlarla tanışmayı dört gözle beklediğimi söyler misin? Çok güzel bir buluşma olacak."

"Öyle olacak." Ölüm yaklaştıkça, hâlâ açık olan pencerelerden içeri süzülen esintiyle Amity'nin izleri dağılıyordu. *"Yine de umarım bizi uzun bir süre bekletirsin. Bu hayatın tadını çıkar, Signa. Özgürce tadını çıkar ve kimsenin seni sevdiğin kişiden ya da şeyden alıkoymasına izin verme. Seni tekrar gördüğümde, umarım paylaşacak çok muhteşem hikâyelerin olur."*

Briar'ın yaraları hızla iyileşiyordu ve Signa daha fazla konuşacak zaman olmadığını biliyordu. Briar ve Amity, kendilerini bekleyen her şeyi keşfetmeye hevesli bir şekilde el ele Ölüm'ün çağrısına uyarken Signa gözyaşlarına hâkim olamadı.

Balo salonu bir kez daha hareketlendi ve Signa'nın gözyaşlarını silmesi için ancak bir saniyesi vardı.

Hâlâ birçok ruh vardı, hatta bazıları muhtemelen malikânenin Signa'nın henüz keşfetmediği odalarında dolaşıyordu. Foxglove'daki ilk gecesinde tanıştığı üçlü, kafalarını içeri sokmuş ve balo salonunun etrafında altın iplikler dönerken yeniden harekete geçen bedenlerin dalgalanmasından paniğe kapılan diğerlerini izliyorlardı.

Signa onları görmezden geldi çünkü en kötüsü geride kalmıştı ve şimdilik her şey kontrol altında görünüyordu. Şarkının ortalarında müzik hızlandı ama insanlar vücutlarındaki ince kesikleri ve birkaç hizmetçinin temizlemek için acele ettiği kırılmış camları fark ettikçe kahkahalar hızla fısıltılara dönüşüyordu. Signa, Byron'ı gördü ve bakışlarını, Eliza Wakefield'ın eteklerini topladığı yere doğru takip etti. Yaralanmamak için masalardan yeterince uzaklaşmıştı ama kapılara doğru tökezlerken kül rengi teni ve bir ruhunki kadar boş gözleriyle hiç görmediği kadar hasta görünüyordu.

Arkasında duran Kader'in yüzünde ciddi bir ifade vardı ve Signa, Ölüm geri döndüğü anda sahiplenecek başka birini bulacağını anlamıştı.

Blythe'ın gözleri balo salonunun öbür ucundan Signa'nınkileri buldu ve aralarında tek kelime etmeden kalabalığı yararak Eliza'yı merdivenlerden aşağıya, Foxglove'dan dışarıya ve gecenin içine kadar takip ettiler.

OTUZ DOKUZ

Onu bulduklarında Eliza bahçede dizlerinin üzerine çökmüş, gelinciklerin arasına kusuyordu. Karnını tutmuş, avucunda bitki yağlarından oluşan bir şişeyi sıkıca kavramıştı.

Signa onun yanına çömelirken Blythe, Eliza'nın elini tuttu.

Blythe bir kış fırtınasının soğukluğuyla, "Ver onu bana," dedi. "Elini aç ve onu hemen bana ver. Ne kadar aldın?"

Eliza ölümden bir nefes uzakta gibi görünse de şişeyi tutuşunu gevşetmedi ve bunun yerine şişeyi gizlemeye çalıştı.

"Beni rahat bırak!" diye haykırdı, Signa'nın bildiği en ölümcül ses tonuyla. Ancak Signa'nın beklemediği şey, gözlerini kapatıp toprağın içine kıvrılırken Eliza'nın sesindeki korkunun sınırıydı. "Bu bir ceza. İçeri döndüğümde..." Tekrar iki büklüm olurken, dudaklarından safra aktı ve boğazı düğümlenince sustu.

"Sayıklıyor." Blythe, Eliza'nın arkasına geçip korsesinin bağcıklarını gevşetirken, Eliza rahatlayarak ağlamaya başladı.

"Ölüyor," diye açıkladı Signa, Ölüm'ün sonunda geldiğini anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Parmak uçlarının altındaki toprak buz gibiydi ve Eliza titremesine engel olamayarak kıvrıldı. Gölgeler etrafında toplandığında Signa dişlerini sıktı.

Blythe'ta yaptığım seçimi yapmayacağım, dedi Ölüm'e. *Senden aynı fedakârlığı talep etmeyeceğim. Ama yine de onu almana izin vermeyeceğim. Her şeyi denemeden olmaz.*

Saati işliyor, Küçük Kuş, diye uyardı Ölüm. *Senin bile kazanamayacağın savaşlar vardır.*

Belki de ama bu, gayret göstermediğinden olmayacaktı. Signa eldivenlerini çıkarıp Eliza'nın elini tuttu ve parmaklarını teker teker şişeden ayırdı.

"Ona ihtiyacım var," diye bağırdı Eliza, şişeyi sıkmak için Signa'ya karşı koyarak. "Anlamıyorsun!"

"Pelin otu." Blythe çömeldiği yerden doğruldu, parmakları dayandığı ağacın kabuğuna kıvrıldı. "O şeyin içinde pelin otu ve solucan otu var. Ona yardım edebilirsin, değil mi?"

"Solucan otu mu?" Yeterince yaygın bir bitkiydi, genellikle mide ağrısı ya da baş ağrısına iyi gelirdi. Ama Signa pelin otuyla ilgili duyduğu her şeyi düşünerek beynini taramak zorunda kaldı. Okuduğu her şeyi. Kullanım alanları, tehlikeleri...

Eliza'nın karnını tuttuğu yere bakarken donakaldı, yüzü donuklaştı. Ortasından değil, daha aşağıdan, tam karnının şiştiği yerden. Blythe, Signa'nın anladığını o anda fark etmiş olmalıydı çünkü Signa, Eliza'nın elbisesini dizlerinin üzerinden kaldırırken daha da yaklaştı ve tam olarak korktuğu şeyi gördü: kan. Çok fazla kan vardı, iç çamaşırlarına kadar sızmıştı.

"Hamilesin." Signa'nın nefesi kesilmişti. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti? Bir koca bulma saplantısı. Mide bulantısı... Eliza bunca zamandır hamileydi. Signa hemen harekete geçmezse ne Eliza ne de bebek hayatta kalabilirdi.

Eldivenlerini çoktan bir kenara fırlatmış ve kollarını sıvamış olan Blythe'a baktı. Signa'ya attığı bakışta soru yoktu, sadece bir talep vardı: *Bunu düzelt.*

"Eğer bunu yapacaksan, şimdi yapmalısın." Ölüm'ün sesi hiç de yumuşak değildi. En az kendisi kadar güçlüydü ve geceyi

yararak kadının içinde bir kararlılık ateşi uyandırdı. *"Ölmeden önce olmalı, aksi takdirde onu almana izin veremem."*

Kader'in günler önce yaptığı uyarı kafasında yankılanarak Signa'nın çıplak ellerini Eliza'nın üzerine koymadan önce tereddüt etmesine neden oldu. Sadece bir değil, iki hayatı iyileştirmesi gerekiyordu ve nereden başlayacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Gözlerini kapadı ve tüm gücüyle ikisine de yardım etmeye, onları iyi ve sağlıklı hâle getirmeye odaklandı. Tıpkı Kader'in söylediği gibi bunu zihninde canlandırdı. Eliza'yı dolgun, parlayan yanaklarla ve bu dünyayı görecek kadar yaşayacak bir çocukla hayal etti. Yine de avuçlarını Eliza'ya bastırırken, Signa onu gelecek olan yangına karşı uyaran rahatsız edici düşüncelerden kaçamadı.

Çok acı vericiydi. Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

"Sakın vazgeçeyim deme." Blythe, Signa'nın elini tuttu ve bastırdı. "Onlara yardım et, Signa."

Bu kez sıcaklık içeri girdiğinde Signa kapıları açtı ve sıcaklığın kendisini tüketmesine izin verdi. Ateşin tenini yaladığını hissettiğinde durmadı. Bu büyünün onu canlı canlı erittiğine ikna olduğunda ya da gözleri bir daha asla göremeyeceğinden endişelenecek kadar acıdığında bile hareket etmedi.

Sadece saf beyaz bir uçurum görene kadar sıcaklığın onu tüketmesine izin verdi. Nazik, neşeli bir kahkaha duyana kadar önünde sonsuz bir boşluktan başka bir şey yoktu. O zaman bir yüz şekillendi: Kader'in yüzü, güldüğü için daha rahatlamış olsa da, birine sarılıyordu. *Kendisine* sarıldığını fark etti.

Ancak Signa kendisi değil, tamamen başka bir kadındı. Kar kadar saf, bembeyaz saçları olan ve onu öpmek için ayak parmaklarının ucuna doğru uzanırken gülen bir kadındı.

Signa hayal meyal başka bir anı gördüğünü anladı; bu anı uzun zaman önceydi, zihnindeki kadın, Kader'in dokunuşu için yanıp tutuşuyordu ve sadece onun öpücüğü bile kalbini

hoplatabilirdi. Bu, Ölüm'ün tek başına oturup bir salkım ağacının gölgesinde onu izlediğini gördüğü ve ona karşı hiçbir şey hissetmediği bir zamandı.

Signa, Eliza'yı bırakırken, anı geldiği gibi hızla uzaklaştı. Başını ellerinin arasına aldı, öyle bir acıyla kıvranıyordu ki bayılmayı diledi. Yine de zihni böyle bir kaçışa izin vermiyordu, az önce gördüklerinden sonra olmazdı. Hatıralar kısa ve belirsizdi, geçici görüntülerden başka bir şey değildi. Ama artık bunun bir tesadüf olduğunu iddia edemezdi. Yaşam'ın anıları gerçekti ve Ölüm, duymak için yeterince odaklanamadığı sözcükler fısıldarken, Signa olduğu yere kıvrıldı.

Yaşam'ın güçlerine ve şimdiye kadar sahip olduğu tüm kanıtlara rağmen, Kader'in yanıldığı umuduna tutunuyordu. Şimdiye kadar yaptığı her şeyin bir tesadüf olduğunu ve bir gün karısının gerçek reenkarnasyonunu bulup bu karmaşadan kurtulacaklarını düşünüyordu. Signa bir şarkıyı görmezden gelebilirdi ama bu anıları inkâr edemezdi.

"Nefes al, Küçük Kuş," diye fısıldadı Ölüm, onun yanına eğilirken. Signa yüzünü korumak için elinden geleni yapıyordu ama bu sözler karşısında neredeyse kendini kaybediyordu çünkü bu, sevdiği adamdı. Öpmek istediği ve sadece varlığıyla bile onu rahatlatan adam buydu. Ama Signa daha fazla anının beklediğini, hiç istemediği bir anda ortaya çıkmak için zaman kolladığını hissedebiliyordu.

Eliza saniyeler sonra kendine geldi. Nemli teni kurumaya başlamış ve kanaması durmuştu. Ama Signa'nın Ölüm'ün hâlâ yakınlarda gezindiğini görebildiği düşünülürse, Eliza henüz tam olarak kurtulamamış olmalıydı.

Blythe bir milim bile kıpırdamamıştı, sadece Eliza elbisesini kalçalarından sıyırmaya çalıştığında, kurumuş kan tenine yapıştığında kendine geldi. "Dikkatli ol," diye fısıldadı Blythe, sesi sersemlemişti. "Yavaş hareket etmelisin."

Eliza'nın ince kaşları aşağı doğru kıvrıldı. Kendini topraktan kurtarırken gelinciklerden etrafını saran ağaçlara baktı. "Ne oldu böyle?"

Blythe'ın homurdanmasını güçlükle bastırabildiği görülüyordu. "Bize söylemesi gereken sensin."

Signa, Eliza'nın belirgin kafa karışıklığı karşısında, "Hamilesin," diye ekledi. Bu kez söylediğinde, Eliza onun gözlerinin içine bakabilecek kadar aklı başındaydı. Signa, Yaşam'ın anılarını bir süre daha engellemeye çalışmak zorunda kaldı, bunun yerine bu gizemin dağınık yapboz parçalarını topladı ve onları bir araya getirirken düşüncelerini yüksek sesle söyledi: "Amcanın öldüğü gece Everett bana, Dük'ün seninle evlenmeye çalıştığını söyledi."

"Bir ayağı çukurda olan bir adam." Görünüşe göre Blythe da Signa ile aynı sonuca doğru ilerliyordu.

"Ve soru sormayan biri," diye belirtti Signa, dişleri hâlâ her birkaç kelimede bir takırdıyordu. "Merhum Dük hamileliği biliyordu, değil mi?"

Artık durumun gerçeğinden kaçış yoktu ve Eliza da bunun farkında gibiydi. Yenilgi onu ele geçirmeden önce ağzı birkaç kez açılıp kapandı ve omuzlarındaki gerginliği serbest bıraktı. "Sör Bennet'ın bahsettiği tek şey bir varise ne kadar ihtiyacı olduğuydu. Belki kâğıt üzerinde uygun biriydi ama büyükbabanız olacak yaşta birinin size el sürmesine izin verdiğinizi hayal edebiliyor musunuz?" Kadın ürperdi. Üç kadın da ürperdi.

Signa bir bakışla bulmacanın bir sonraki parçasıyla ilgili bilmesi gereken her şeyi anladı ve devam etti: "Onunla evlenmek istemedin. Bu yüzden bir çözüm bulmak için eczacıya gittin." Signa aylar önce oraya yaptığı ziyareti hatırladı; dükkân sahibi, Percy'nin bir şeyler çevirdiğinden şüphelenmiş ve Signa'ya onunla ilgilenmesini önermişti. Belki o da siyanürdü.

Eliza'nın cevabı o kadar netti ki, her biri kendi başına bir cümle gibi söylenmişti. "Amcama asla ama asla zarar vermek istemedim." Alt dudağının titremesini durdurmak için bir an

durup eteklerini avuçladı. "Gazetelerde siyanürle ilgili bir şeyler okudum. Adamların ölmediği ama kısa süreliğine hastalandığı zehirlenme vakaları vardı. Tek yapmam gereken amcamı, Sör Bennet'ın artık geçerli bir seçenek olmadığına inandırmaktı. Başka birini bulmasını istedim ve bir hizmetçinin Sör Bennet'a götürmesi gereken içeceğin içine biraz siyanür koydum. Ama Bay Hawthorne onu yolda durdurdu ve zehirli içkiyi kaptı." Uzun zamandır içinde tuttuğu sırlar, şimdi Eliza'nın dudaklarından coşkun bir nehir gibi akıyordu.

"Dozu yüzlerce kez kontrol ettim herhâlde. O gece kimse ölmemeliydi, yemin ederim." Eliza dizlerini göğsüne çekerek onlara sıkıca sarıldı. "Tanrım, amcamın ölmesini asla istemedim. Onu seviyordum."

Blythe bu itiraf karşısında içine kapandı. Signa da Eliza'nın ağzını kapatıp bir kelime daha etmeden Elijah'ı serbest bırakmak için onu polis memuruna sürükleyebilmeyi diledi. Yine de hem o hem de Blythe dillerini tuttular çünkü her şeye rağmen ortada bir gerçek vardı; Eliza'nın yerinde olsalardı, her ikisi de aynı derecede çaresiz olabilirlerdi.

Eliza'nın Kader'in balosuna Lord Wakefield'ın ölümünden sadece bir hafta sonra gitmiş olmasına şaşmamalıydı çünkü bir koca bulmak için yanıp tutuşuyordu. Eğer Eliza hamileliğini Dük'ün ölümünden önce biliyorsa, bu en azından birkaç aylık hamile olduğu anlamına geliyordu. Signa, Eliza'nın karnına baktı; karnını gizlemekte olağanüstü bir iş çıkarıyordu. Gerçi bunu daha uzun süre yapamayacaktı.

Signa şişeyi aldı ve daha yakından inceledi. "Bunu sana kim verdi?"

Signa'mn kısa kesmesi karşısında Eliza kaskatı kesildi. "Başhizmetçim, Sorcha. Hamileliğimin başından beri hastayım ve bunu, sizi giydiren kişiden saklamak imkânsız. Öğrendikten sonra ağrılarımı ve kramplarımı hafifletmek için bana şifalı bitkiler getirmeye başladı."

Muhtemelen masum bir hataydı ama Signa yine de cinayet ihtimalini göz ardı edemeyerek, "Az kullanıldığında bu otlar şifalıdır ama başka bir kullanım alanları daha var, Eliza. Bunların istenmeyen gebelikleri olan kadınlar arasında yaygın olduğunu biliyor muydun?" Bu otlar güçlü ve tehlikeliydi. Bebeğe olduğu kadar anneye de zarar verebilirdi. Ama çaresiz bir kadın, bunları kullanırdı.

Dünya çoğu zaman kadınları insan olarak değil, erkekler için basamak olarak görüyordu. Bir kadın öngörülen yoldan saptığı anda dışlanıyor, çok az fırsatın olduğu bir dünyada kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılıyordu. Signa bu otlardan daha güvenli bir seçenek olmasını diliyordu ama Eliza'yı seçimi için suçlayamazdı.

"O otları sadece acımı dindirmek için aldım." Eliza'nın inancı o kadar büyüktü ki Blythe kıpırdandı. "Yine de ne yapabileceklerini biliyordum ve bu seçeneği kullanmak istedim. Amcamın ölmesini asla istemedim ama benim için seçtiği adamla evlenemezdim. Tanrım, bunun böyle olmasını hiç istememiştim."

"Siyanürü sonra ne yaptın?" diye sordu Signa. "Seni onunla gören oldu mu?"

"Hiç kimse," diye yemin etti Eliza. "Panikledim ve onu dışarı attım."

Blythe sessizliğini korurken, fısıltıyla, "Amcam bu işin neresinde?" diye sordu. Keder, alnındaki ince çizgileri örüyordu. "Babası Byron mı?"

Bu, öyle şiddetli bir kızarıklık yarattı ki, başka bir zaman olsa Signa kadınla dalga geçebilirdi. "Byron durumu biliyor ama bebeğin babası hamile olduğumu bilmiyor."

"Ona söylemenin iyi bir fikir olabileceğini düşünmüyor musun?" diye üsteledi Blythe. "Belki yardım etmek ister."

"Ne *dâhiyane* bir fikir," diye söylendi Eliza. "Yapabilseydim ona söylemez miydim sanıyorsun? Onunla şimdiye kadar evlenmiş olacağımızı sanıyordum ama onunla iletişim kuramadım.

Byron bana yardım ediyordu ve eğer ihtiyacım olursa benimle evlenmeyi teklif etti. O iyi bir adam."

Karnına ağrılar giren Signa, Byron'ın çalışma odasındaki kâğıtları, üzeri çizilmiş şehirleri ve karalanmış notları olan haritaları düşündü. Aylar önce Eliza, Percy'ye âşık olmuş, Percy de onun ilgisine fazlasıyla karşılık vermişti.

Beş ay önce... Zamanlama doğruydu ve Signa, Blythe'a bakmak için döndüğünde, onun da bunu fark ettiğini gözlerindeki parıltıdan anlamıştı.

"Bebeğin babası Percy," diye fısıldadı. "Byron bu yüzden yardım teklif etti."

Bu sözler Eliza'nın kararlılığının paramparça olmasına neden olurken, eğilip Blythe'ın elini tuttu ve hıçkırıklar vücudunu sarstı. "Neden kimse onun nerede olduğunu bilmiyor? Benim ya da bu çocuğun bir parçası olmak istemiyorsa neden kaçsın ki?"

Signa aralarındaki şişeye baktı. Percy'nin gururunu ve edepli oluşunu düşündü. Eğer bilseydi, bu durumla ilgili ne düşüneceğini merak etti. Bu, ona Marjorie'yi katlanamayacağı kadar çok mu hatırlatırdı? Yoksa Eliza'yla evlenir ve çocuğunun doğumunu mu beklerdi?

Cevap ne olursa olsun, asla öğrenemeyecekti. Eliza asla Percy'yi bulamayacaktı ve Percy asla bu çocuğun babası olamayacaktı. Hepsi onun yüzündendi.

"Signa." Gölgeleri arkasından kayıp giderken Ölüm'den yana döndü. *"Suçlu olan sen değilsin. Percy'yi ya da aldığın canı düşünme,"* diye ısrar etti Ölüm. *"Onun yerine hayat verdiğin kişiye bak. Sen hiçbir şey yapmamış olsaydın, o, Blythe'ı öldürecekti."*

Signa'nın, Blythe'ın dikkatinin Ölüm'e yöneldiğine inanabileceği bir saniye bile olmamıştı. Kızın gözlerinin açıldığını gördüğünü sandı ama çok geçmeden Blythe, Eliza'ya doğru eğilmiş, onun elini sıkıyordu.

Signa göğsünün kızgın bir demirle dağlandığını hissetti. Elijah'ı kurtarmak için bir tanık bulmalarına saniyeler kalmıştı.

Ama Eliza'yı ele veremezlerdi. Percy'nin çocuğunun annesi ve onun bu dünyada hâlâ var olan son parçasıydı, olmazdı. Signa bunu da Hawthornelardan alamazdı.

"İyi olacaksın." Signa, Ölüm'ün huzursuz ruhları yatıştırmak için kullandığı o tanıdık tonu taklit etmeye çalıştıysa da titrek sesiyle çok kötü bir iş çıkarıyordu. "Eğer çocuğu doğurmayı seçersen Everett'e söyle. O iyi bir adamdır. Ama herhangi bir nedenle sana yardım etmemeyi seçerse, ihtiyacın olduğunda senin ve çocuğun için, Foxglove bir yuva olacak. Ve eğer çocuğu doğurmamayı seçersen, o zaman bu otlar olmadan sana yardım etmenin daha güvenli bir yolunu bulacağız."

Signa ayağa kalkarak Eliza'nın bileğini tuttu ve kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Eliza'nın vücudu bir tüy kadar hafifti ve oldukça iyileşmiş görünmesine rağmen hâlâ her adımda sendeliyordu.

Signa, Eliza'nın alnındaki kirin bir kısmını silerken, "Everett'in senin için endişelenmemesini sağlayacağız," diye söz verdi ve onu güvenli bir şekilde misafir odasına götürmenin göze çarpmayan bir yolunu düşündü. "İyi olacaksın, Eliza, bunu bil. Çocuğun da öyle. Yalnız kalmayacaksınız."

"Beni neden koruyasın ki?" Eliza sordu, sorudan çok bir talepti bu; her kelimesi gergin ve keskindi. "Ne kadar rol yaparsak yapalım, biz arkadaş değiliz. Elijah'ın hapiste olmasının nedeni benim."

Signa'nın verecek bir cevabı olmasa da Eliza bunu sormakta haklıydı. Bu çocuğun babası başka biri olsaydı, yine de Eliza'yı korur muydu? Blythe muhtemelen babasını kurtarmak için onu kurtların önüne atacaktı ve bu da adil olur muydu?

"Kendini ve çocuğunu korumak için her şeyi yaptın. Bunun için seni suçlayamam." Görebildiği hiçbir doğru yol yoktu ama bu en doğrusu gibi geliyordu.

Eliza uzun bir süre ona baktı, sonunda Signa'nın elini sıkmak için öne doğru uzandı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, daha fazlasını söyleyecekmiş gibi bakıyordu ki arkalarından şiddetli bir gümbürtü duyuldu.

Signa, Byron'ın ayak seslerini onu görmeden tanıdı; bastonunu sıkıca tutmuş, Eliza'ya öyle bir duygusuzlukla bakıyordu ki Signa onu başka biriyle karıştırdığından endişelendi. Bahçede aceleyle ilerledi, Eliza'nın omuzlarından tutarken gelincikler botlarının altında ezildi. Byron aptal değildi; elbisesinin üzerindeki kan ve çamura bir kez bakması, gözlerinin buğulanması için yeterliydi. Dudakları titriyor, kelimeleri bulmaya çalışıyordu ki Eliza elini onun bastonunu tutan elinin üzerinde sabitledi.

"Biz iyiyiz," diye fısıldadı boştaki elini karnına götürerek. "İkimiz de."

Tanrı'ya şükür bir ağacın yanındaydılar çünkü Byron kendini dengede tutmak için destek almak zorunda kaldı. Rahatlamasının ağırlığı altında dağılma tehlikesi vardı.

"Haberleri var mı?" diye sordu soğukkanlılıkla, Eliza başıyla onayladı.

"Var. Ve ben onlar sayesinde iyiyim, bu yüzden sözlerine dikkat et, Byron."

Blythe ve Signa birbirlerine baktılar ama Blythe hemen arkasını döndü. Çoktan paltosunu çıkarıp Eliza'nın üzerine örtmüştü bile.

"Seni temizlemesi için bir hizmetçi getireceğim," diye söz verdi Byron, sesi içtenlikle kısılmıştı. "Kimse bu konuda bir şey bilmeyecek."

Byron gibi sert bir adam bile bir bebek tarafından yıkılabiliyordu.

Signa, "Bayan Bartley'yi bulun," dedi. "Gördüklerini kimseye anlatmayacaktır."

Başını salladı ve Eliza'nın Foxglove'a doğru kısa bir yürüyüşe çıkmadan önce kolunu onun koluna dolayacak kadar kendine gelmesini bekledi. Sis onları arzulu bir pençe gibi sarmaladı ve Signa'da kalan tüm umutlar, onları bütünüyle yutarken solup gitti.

O hâlde gerçekten de sona gelinmişti. Suçu üzerine atacak kimse olmayınca, Elijah asılacaktı.

Blythe da aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü bir adım öne çıktı. "Babam suçu üstlenmek zorunda bırakılamaz." Taştan maskesinin altında her türlü duygu izi kaybolmuştu. Elini korsesinin içine soktu ve küçük bir altın kumaş parçası çıkarıp Signa'ya büyük bir ciddiyetle uzattı. "Bunu düzeltmenin tek bir yolu var."

Blythe, kuzenine bakarken Ölüm dünyayı buza çevirdi.

Düşündüğü şey olamazdı... Ama Signa gobleni aldığında, sıcaklığı o kadar keskin bir şekilde canını yaktı ki onu bıraktı ve görünmez bir yarayı iyileştirmek için elini göğsüne götürdü. "Nedir bu?"

Blythe bir nefes aldı ve nefesini verirken tamamen başka birine dönüşmüş gibiydi. O kadar soğuk ve duygusuz birine dönüşmüştü ki, gözleri Signa'nınkilere dikildiğinde neredeyse insan gibi görünmüyordu.

Blythe ona, "Pisliğini işte böyle temizleyeceksin," dedi. "Aris'le evleneceksin."

KIRK

Signa kalbini, gobleni gördüğündeki kadar ağır hissetmemişti. Kuzeninin gözlerinde bir meydan okuma vardı. Signa'nın üzerine çöken yorgunluğa rağmen göz ardı edemeyeceği bir meydan okuma.

"Onun ne olduğunu ne zamandır biliyorsun?" diye fısıldadı.

"*Senin* ne olduğunu öğrendiğimden daha kısa bir süreden beri." Blythe elini geri çekti, yüzünde bir ciddiyet vardı. Gözlerini Signa'nın gözlerine dikmiş, sanki bu bir satranç oyunuymuş gibi onun bir sonraki hamlesini beklerken gözlerini kırpmadı.

Blythe'ın arkasındaki Ölüm, ağaçları titretecek kadar kükrüyordu ve Signa, tepesinde bir fırtına kopmadan önce ona bir ters bir bakış atmayı göze almak zorunda kaldı.

"Bu çözüm değil," diye öfkelendi Ölüm, kelimeler mızrak gibi saplanıyordu. "Başka bir yol bulacağız."

Belki de Kader'in bir ruhu ölümden geri getirme konusundaki uyarısına rağmen, Signa o yolu göremiyordu ve onu bulacak zamanları da yoktu. Blythe buna *Signa'nın pisliği* demekte haklıydı ve ailesini koruması gerekiyordu.

Git, dedi Ölüm'e, çünkü bu konuşma için onu burada tutmanın ikisine de bir faydası olmayacaktı. Signa omuzlarını

dikleştirdi, kuzeninin bakışlarının yoğunluğu karşısında gözlerini kırpmadı. *Onunla yalnız konuşmam gerek.*

Signa...

Git. Lütfen.

Ölüm kendisiyle savaşıyor gibiydi, gecenin gölgeleri titrerken gök gürültüsü çınlıyordu, öfkeliydi. Ancak dikkati Foxglove'a yöneldiğinde havadaki basınç azaldı. Ona doğru gözden kaybolmadan önce söylediği tek şey, *"Aptalca bir şey yapma,"* oldu ve Signa, Ölüm'ün kardeşiyle kendi aralarında bir konuşma yapacaklarından zerre kadar şüphe duymuyordu.

Artık yalnız kalan Blythe, Signa'nın keskin bir bıçak gibi hissettiği mesafeyi koruyordu. Karda birlikte güldüğü ve gece geç saatlere kadar çay içip dedikodu yaptığı kız gitmişti. Kız kardeşi gibi gördüğü arkadaşı gitmiş, yerine, Signa'nın tanımadığı bir kadın gelmişti.

Signa doğru kelimeleri bulabilmek için dua ederek, "Aris benimle ilgili sana ne söyledi, bilmiyorum," diye söze başladı. "Kendisiyle ilgili de sana ne söylediğini bilmiyorum ama ona inanmak güvenli değil."

"*Güvenli* olup olmadığı umurumda değil." Blythe gobleni karnına bastırdı. Sesi şaşırtıcı derecede sakindi ve Signa'nın beklediği sertlikten yoksundu. "Sen de güvenli değilsin, Signa. Tek bir dokunuşla bir can almanı izledim. Abiminkini de aldın. Bir çocuğu olacaktı! Şimdi o çocuğun babası yok, tanığımız yok ve babam bir hücrede can çekişiyor, üstelik bir hafta içinde asılacak. Böyle bir şey için ölmesine izin vermeyeceğim." Blythe halıyı Signa'ya uzatırken halının sıcaklığı Signa'ya doğru yayıldı. Geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

"Aris'in prens olmadığını biliyorum," diye devam etti Blythe. "Ama her ne ise, gücü var. Onunla evlenmen karşılığında babamı serbest bırakmayı kabul etti."

Sıcaklık artık Signa'nın tenine sızıyordu ve sanki santim santim alev alıyormuş gibi hissediyordu. Nefesleri, daha önce zihnine baskı yapan anılar kadar zayıftı.

"Sence de bu tuhaf değil mi?" Signa gözlerini halının etrafını saran ve acı verecek kadar parlak olan altın sarısına dikmişti ve kelimeleri zar zor bulabiliyordu. "Birdenbire ortaya çıkıp benimle evlenmek mi istiyor? Ve biz kabul etmedikçe bize yardım etmeyecek, öyle mi?"

"Seni takip eden gölgeleri biliyor. Onların yakınında olmanı istemiyor."

Signa ancak o zaman Blythe'ın elinden halıyı almak için ileri uzandı. Yanma hissi içini parçaladığında dizlerinin üzerine çökmemek için kendini zor tuttu.

"Eminim öyledir," diye homurdandı Signa, elinin kömüre dönüşmediğini iki kez kontrol ederek. "O gölgelerin ne olduğunu biliyor musun?"

Signa kısa bir an için Blythe'ın yüzünün yumuşadığına, gözlerinin sulandığına yemin edebilirdi. Ancak bu şefkat kısa sürmüş, saniyeler içinde yok olup gitmişti.

"Onun adı bile tehlikeli," dedi Blythe. "Bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum."

Signa onun gerçeği bilmesini beklemiyordu. Buna inanmasını da beklemiyordu. Ağzı uyuşmuştu. Konuşmak bir yana, sözcükleri toparlamakta bile zorlanıyordu. "O senin hayatını kurtardı," diyebildi ancak. "Birçok kez seni korudu. Seni *kurtarmana* izin verdi."

Blythe'ın alnında kırışıklıklar oluştu. Kader ona her ne söylediyse, söyledikleri kesinlikle bunlar değildi.

"Umurumda değil." Blythe geri çekildi, kızgın ve yastaydı. O anda tıpkı annesine benziyordu. "Umurumda *değil*, Signa. Tek seçenek bu. Onu kurtarmamızın tek yolu bu ve bunu sen de biliyorsun."

Signa halının tenine sinmesine izin verirken, Blythe'ın haklı olduğunu biliyordu. Yaşam'ın güçlerini kullanabiliyor olabilirdi ama onlara güvenmek Elijah'ın hayatını riske atmaya değer miydi? Kader'in onlara getireceğini vadettiği kaos riskine değer miydi?

Kader, Signa'yı Ölüm'den uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemişti ve şimdi nihayet bu sözünü yerine getirmişti. Çünkü Elijah'ı kurtarmak için Signa'nın, Kader'in anlaşmasını kabul etmesinden başka çare yoktu.

Kader dans pistinin yakınında oyalanıyordu. Bir elinde gösterişli bir tatlı, diğerinde şampanya ile ziyafet çekiyordu ki balkon camı kırıldı ve Ölüm, bir gölge fırtınası içinde aşağı indi. Foxglove'un ışıkları yanıp söndüğünde ve Ölüm, elini Kader'in boğazına doladığında Kader tam da tatlısından ısırmak üzereydi. Bu yüzden kardeşini zar zor görebilmişti.

Kader'in şampanya kadehi duvara çarptı ve Ölüm, kadehi elinden çekip alırken paramparça oldu. Ölüm onu duvara doğru itip ön kolunu Kader'in soluk borusuna bastırırken, tatlı boğazına takıldı ve tutunmak için çırpındı.

"Savaşları sen başlatabilirsin, kardeşim ama onları bitiren *her zaman* ben olurum." Ölüm'ün eli, tırpanını çağırmak için uzandı. Ancak onu kardeşine karşı *kaldıramayacak* ya da *kaldıramıyor* gibi görünüyordu çünkü sonunda eli boş kaldı.

"Bırak beni!" diye kükredi Kader, Signa ve Blythe balo salonuna koşarken kendini Ölüm'ün elinden kurtardı. "Tanrım, her tarafın kir içinde! Bu bir parti, kardeşim. Biraz edepli ol." Üstünü başını silkeledi ve Signa ancak o zaman etraflarındaki bedenlerin bir kez daha durgunlaştığını, bazılarının ağızlarının çığlık çığlığa açıldığını fark etti. Ölüm, kardeşini yakasından tutarken, Blythe elini ağzına kapattı.

"Birini seninle birlikte olmaya zorlayamazsın," diye hırladı, etrafındaki atmosfer o kadar gergindi ki Kader hırıltıyla nefes

alırken yüzü morarıyordu. "Senden sonsuza dek nefret edecek, ben de öyle."

"Kimseyi *zorlamıyorum*," diye tıslamayı zar zor başaran Kader'in altın iplikleri balo salonunda parıldıyor; Ölüm, Kader'in derin bir nefes almasına yetecek kadar tutuşunu gevşetene kadar gittikçe daha da parlaklaşıyordu. Kader'in tehdidini açıkça ortaya koymak için kelimelere ihtiyacı yoktu çünkü iplikleri her şeye bağlıydı ve Signa, onları ne kadar kolay manipüle edebildiğini bir kez görmüştü. "Edeceğimiz yemin her ne olursa olsun, Signa'nın kendi özgür iradesiyle ettiği bir yemin olacak."

"Bu yüzden mi bana parti vermemi söyledin?" Signa balo salonunu boydan boya geçerek iki adamın önünde durdu. "Bana yardım etmek için değil, Elijah'ı kurtarmak için sana güvenmekten başka çarem olmadığını öğreneyim diye mi?"

"Ben sadece hikâyenin gelişimini izlemek için parçaları yerleştirdim." Ölüm'ün pençesinden kurtulmaya çalışırken Kader'in yüz ifadesi değişti. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu söylediğimde kendimi açıkça ifade etmedim mi? Sana söz verdiğim cevapları vermedim mi?"

Başından beri Kader'e güvenmenin ne kadar aptalca olduğunu biliyordu ama başka seçeneği de yoktu. Teklifini kabul edip etmemekte özgürdü ama Blythe'a şöyle bir bakıp onun ne kadar solgun göründüğünü ve kollarını kendine ne kadar sıkı sardığını görünce Signa başka bir seçenek olmadığını anladı. En azından Eliza'yı *ve* Hawthorne ailesini koruyacak bir seçenekti bu.

Ölüm bir keresinde Signa için bu dünyayı yakıp yıkacağına söz vermişti. Ama aynı şeyi Signa onun için yapamazmış gibi görünüyordu çünkü Hawthornelar onun kalbine girmişlerdi ve o da onları korumak için elinden geleni yapacaktı. Signa öldüğünde, Ölüm yanında olduğu sürece istediği kadar yaşayabilirdi. Ama şimdilik Kader'in gözlerinin içine baktı ve söyleyebileceği tek şeyi söyledi: "Yapacağım."

Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda dünyası sona ermiş gibi hissetti. "Bu mutlu bir birliktelik olmayacak, Kader, seni temin ederim. Hayatımın geri kalanında her gün senden kurtulmak için savaşacağım. Ama Elijah'ı serbest bırakacağına ve Hawthorneların hayatlarını huzur içinde yaşamalarına izin vereceğine söz verirsen, bu anlaşmayı kendi isteğimle yapacağım."

"Signa..." Ölüm onun bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Signa, fikrini değiştirme korkusuyla ona bakmayı reddetti. Sadece Blythe'a bakabiliyordu, bu sözün nedenine bakıyordu. Sevdiği her şeyden vazgeçmeye hazır olmasının nedeni, onu yanına alan ve kimse sevmezken seven ailesini korumaktı.

"Lütfen bunu yapma. Bana daha fazla anlaşma yapmayacağına söz vermiştin," diye fısıldadı Ölüm ve buna mecbur kalmamayı nasıl da diledi. Signa onun kollarına kıvrılabilmeyi ve kalbinin kırılma sesinin kendisini ikiye bölmemesini ne kadar da çok isterdi. Yaşadığı yılların geri kalanında her gün, bu karar onu yok edecekti.

"Onunla bir gece daha geçirmek istiyorum," dedi Kader'e. Signa'ya yaklaşırken en azından kararsız görünme nezaketini göstermişti, sanki o da Signa'nın her an elinden kayıp gidebileceğinden korkuyordu. "Bana bir gece daha ver. Plan yapmak ya da bundan bir çıkış yolu bulmak için değil, veda etmek için. Yarın sabah gel, kanımı o goblenin üzerine akıtacağım ve kendimi sana bağlayacağım. Ama önce bana hastalığın olmadığı bir gece ver. Zaman sınırı olmadan."

Kader'in çenesi kasıldı. "Seni paylaşmayacağım..."

"Ben sana ait değilim!" Anılar umurunda değildi. Başka bir hayatta onun için ne ifade etmiş olabileceği ya da olmayabileceği umurunda değildi. Şu anda Kader, asla olmamaya yemin ettiği kötü adamdı. "Sen ve ben bağlı değiliz ve şartlarımı kabul etmediğin sürece asla olmayacağız. Bir gece daha istiyorum."

Yüz ifadesinden duruşuna kadar Kader, içindeki tedirginliği belli ediyordu ama Signa'nın her kelimesinde ciddi olduğunu

hissetmiş olmalıydı. "Bu, onun hak ettiğinden fazlası ama sana o geceyi vereceğim. Sadece bir gece, vedalaşmak için."

Yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı. Yine de çömelerek kırık bir cam parçası aldı ve başparmağına bastırarak kanın akmasını bekledikten sonra ona uzattı. "Kendimi sana bağladığım ana kadar, Ölüm'ü sadece her zaman görmeme değil, ona zarar vermeden dokunmama da izin vereceğini kabul etmelisin. Bana bunun için yemin et ve yemin ettiğin anda Elijah'ı serbest bırakacağına dair söz ver, böylece kendine bir gelin bulmuş olacaksın."

"Signa..." Ölüm ona doğru uzandı ve Signa onu engellediğinde ise kalbi neredeyse paramparça oldu.

Kader gülümsemedi ama yeleğinin cebinden bir iğne çıkarıp başparmağına batırırken ve kan yeminini mühürlemek için onunkine bastırırken net bir şekilde ona baktı. "Şartlarını kabul ediyorum."

Kader bu şekilde kazanacağını düşünüyorsa aptallık ediyordu. Ne kadar süreceğini bilmiyordu ama önünde sonunda ondan kaçacaktı. Önünde sonunda Ölüm'ü tekrar bulacaktı, bu hayatta ya da bir sonraki hayatta.

Signa, Kader'in ve Blythe'ın izlediğini umursamadan Ölüm'e döndü. Meraklı ruhlar ve Kader'in kuklalarıyla çevrili karanlık bir balo salonunun ortasında olmalarını umursamadan Ölüm'ün yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Signa ilk düşüncesinin öpücüğün kendisi değil de, onun dudaklarının kendi dudaklarına değme şeklini hafızasına kaydetmek olmasından nefret ediyordu. Parmak uçlarının altındaki çıplak teninin her kavisini ve kıvrımını ve üzerine çöken serinliği hafızasına kazıması gerektiğini düşünüyordu. Ölüm onu göğsüne çekip kollarını etrafına doladığında vücudundaki gerginlik azaldı.

"Gel," diye fısıldadı Signa, parmakları onunkilere dolanırken. Ayak parmaklarının ucuna basarak onu bir kez daha öptü. "Hadi buradan çıkalım."

Signa, Ölüm'le el ele balo salonundan dışarı adımını attığı anda müzik yeniden başladı. Balo yeniden hareketlenirken içeriden bir kez daha sesler yükseldi, kahkahalar havada uçuştu. Kimse ışıkların söndüğünü ya da iki ölümsüzün kavga ettiğini hatırlamıyor gibiydi.

Signa evindeki konuklara aldırmıyordu, onlarla Kader ve Blythe ilgilenebilirdi. Yerleşir yerleşmez Foxglove'dan ayrılacakken bunun ne önemi vardı ki?

Bu tür düşüncelerde ezici bir hüzün vardı, izin verirse onu tüketecek bir hüzün. Bu yüzden Ölüm'ün eşliğinde merdivenlerden aşağı süzülürken onları zihninden atmaktan başka çaresi yoktu. Her an kendisini ele geçirmekle tehdit eden duyguları göz önünde bulundurarak *tüm* düşünceleri zihninden uzaklaştırmaktan başka çaresi yoktu. Eğer bu, Ölüm'le geçireceği son gece olacaksa, geceyi ağlayarak geçirmeyi reddediyordu.

Ölüm ona adını fısıldadı, onu çağırdı ama o yine de durmadı. Signa aceleyle ikinci kata ve kendisine ait olan odaya çıktı.

"Signa," diye tekrar seslendi Ölüm, bu sefer aceleyle. "Bu saçmalık her neyse bırak ve benimle *konuş."* Elini sıkıca kavradı ve koridorda duvara yaslanırken onu kendine doğru çekti. Koridor ne kadar boş olsa da Signa kendisini izleyen gözler olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Ama artık bunun ne önemi vardı ki? İnsanlar onun gölgelerle konuştuğunu gördüyse, bunun ne gibi sonuçları olabilirdi ki? Yarın Foxglove artık onun evi olmayacaktı ve meraklı komşular onu ilgilendirmeyecekti.

"Zaman yok," diye fısıldadı, acele edip onu takip etmesini diliyordu. Savaşmayı bırakmasını istiyordu. Ama Ölüm alnını onunkine dayamak için eğilirken ona sıkıca sarıldı. İnsan formundaydı, siyah gözleri alev alev yanıyordu. Signa'nın gözleri onun serin tenine dokunarak kapandı, kendi teni ise hâlâ çarpan kalbiyle ısınıyordu.

"Dünyadaki tüm zamanlar bizim olabilirdi, Küçük Kuş," diye fısıldadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Signa'nın bunun doğru olmasından daha çok istediği bir şey yoktu. Koşullar izin verse, sonsuza dek Ölüm'le birlikte olurdu. Ve ne kadar da mutlu olurdu.

Signa başını yukarı kaldırdı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Zorunda olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı, adamın alt dudağını kendi dudağının arasına aldı ve onu tekrar öptü.

Ölüm onu iki kolundan tutmuş, bırakmaya hiç niyetli olmadan vücudunu kendi vücuduna doğru çekiyordu. "O zaman Elijah özgür kaldığında yemini bozmanın bir yolunu bulacağız."

Signa gözyaşlarını tutamayarak onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. Kanı bir kez o duvar halısına bulaştığında, Kader'le yaptığı anlaşmayı bozmanın ne kadar süreceğini ya da onun nasıl misilleme yapacağını kimse bilemezdi.

"Beni dinle." Signa avuçlarını onun yüzünün iki yanına yerleştirdi. "Seni seviyorum. Beni hiç olmadığım kadar mutlu ettin ve kendim yaptın. Eğer sadece bir gece daha geçireceksek, bunun her zaman hatırlayabileceğimiz bir şey olmasını istiyorum." Elleri vücudundan aşağıya doğru kaydı, parmakları onunkilerle iç içe geçti. Ölüm'ün ellerinden birini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. Adam hareketsiz ve sessizdi ama bir gün onunla paylaşmayı umduğu daireye doğru yürümesine ve soyunmasına izin verirken hiçbir itirazda bulunmadı.

Gerçekten de bir kızın hayal gücünden biraz daha fazlasıydı. Aralarında yaşam ve ölüm gibi büyük bir şey varken, bunun asla onun gerçeği olmayacağını bilmeliydi.

İçeri adım attıklarında bile elini bırakmadı ve kapıyı arkasından kilitledi. Elini bıraktığı anda adamın tamamen ortadan kaybolacağından ve hikâyelerinin sona ereceğinden korkuyordu. Bu yüzden onu yakınında tuttu, yatağa doğru geri geri giderken ona baktı.

Gözlerinde neşe yoktu. Beklediği o dumanlı serinlik de yoktu. Bunun yerine, yatağa oturup onu kucağına çekerken bakışlarını sadece hüzün doldurmuştu.

"Sen benim dünyamsın, Signa Farrow." Adamın sesindeki şefkat Signa'nın kararlılığını kırmakla tehdit ediyordu. Signa başını çevirmek zorunda kaldı ve adamın boynuna kondurduğu tüy kadar yumuşak öpücüklere karşı gözlerini kapattı. "Yarın ne olursa olsun, bunun birlikte geçireceğimiz son gece olmayacağını bil. Yemin ederim ki hiçbir şey beni senin için savaşmaktan alıkoyamaz."

"Durmayacağını biliyorum." Onun sözleri en güzel şarkıydı ve kadın onlara bir yemin gibi sarıldı. Kader kazandığına inanacaktı. Ne Signa ne de Ölüm savaşmaktan vazgeçecekti.

Signa bacaklarını onun iki yanına kaydırdı ve ellerini boynuna dolayarak onu öptü; dudakları boynundan dudaklarına, oradan da göğsüne doğru ilerledi. Gözleri kapandı, bedeni Ölüm'ün daimî soğuğuna rağmen elbisesinin katmanları altında yanıyordu. Adamın elleri sanki zihnini okuyormuş gibi elbisenin bağcıklarını bulduğunda ürperdi. Her zaman böyle bir yeteneği vardı. Signa'nın ne düşündüğünü ya da ne istediğini bilmek gibi esrarengiz bir yetenekti bu.

Tanrım, bunu özleyecekti.

Signa'nın, elbisesini çıkarıp yere atmasına yardım etti. Ölüm'ün acelesi yoktu. Başparmağı Signa'da izler bırakıyordu. Signa her anın tadını çıkararak başını geriye eğdi. Ölüm'ün çağırdığı gölgeler ellerini takip ederek teninde izler bırakırken, Signa da onun kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti.

Ölüm, Signa'nın teninin tadına bakmakta gecikmedi. Adını geceye fısıldarken tadı ballı şarap gibiydi.

Signa'nın vücudu Ölüm'e karşı yükseldi ve Signa, artan gerilimin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Ancak boynunun arkasında duran Ölüm'ün gölgeleri, Signa'nın başını tekrar ona doğru eğdi."Bana bak." Sesi fısıltı değil, kızın dikkatini çeken bir emirdi.

"Sana dokunurken bana bakmanı istiyorum."

Uzun zaman sonra ona bakabilmenin ve onu kucaklarken görebilmenin bir ayrıcalık olduğunu fark etti. Kendisini tüketirken.

Elleri çarşafın içinde kıvrıldı ve adamın gözlerindeki açlık, kadının kalbini vurdu. Vücudu, onu saran rahatlamayla titredi.

O sırada Ölüm arkasına yaslandı ve Signa onun karşısındaki, çarşaflara dolanmış haliyle, bakışlarını onunkilerden hiç ayırmayan görüntüsünü hayranlıkla izledi. Hayatının geri kalanını burada, onunla birlikte geçirmek için neredeyse her şeyini verebilirdi. Gözleri onunkilere kilitlenen Signa kendini onun kucağına attı, bu gece hâlâ yapabiliyorken onu yanında hissetmek istiyordu.

Ölüm, üzerinde dalgalanan yeni bir istekle inledi. Signa bu sesi hak etmek istiyordu. Bu sesi onun dudaklarından tekrar tekrar duymak istiyordu. Kollarını, Ölüm'ün boynuna doladı. Vücutları bir olurken ona sarıldı. Ölüm'ün ellerinden biri kızın boynuna dolandı. Kızı kendisine doğru sabitledi, parmaklarını tenine bastırıyordu.

"Sen benimsin." Bu sözler bir sahiplenme değil, bir yemindi.

"Beni istediğin sürece, sen benimsin, Signa Farrow. Seni benden almalarına izin vereceğime, bu dünyayı yakıp kül ederim."

Güneş doğduğunda, birlikte geçirdikleri zaman sona erecekti.

Ama bu gece, bu vedadan en iyi şekilde yararlanacaklardı. Onunla ilgili her şeyi keşfedecek ve şafak söküp onları sadece anılarıyla baş başa bıraktığında, sonsuza dek bu geceyi düşüneceklerini umacaktı.

KIRK BİR

BLYTHE

Blythe balo salonuna döndüğünde nefesi kesilmişti, yüzü kızarmıştı ve göğsünü tutuyordu.

Onu Signa'yı takip etmeye iten şeyin ne olduğunu ya da kuzeni onu salonda fark etseydi, Signa'nın her saniye daha da görünür hâle gelen bulanık pusla konuşmasını izlerken görseydi, ne yapacağını söyleyemezdi.

Belki de Blythe onunla konuşmaya gitmişti. Belki de içinde kabarıp duran suçluluk duygusunu bastırmak için gitmişti.

Ya da belki de cevaplar için gitmişti.

Onu öldürebilirdi. Onu öldürebilirdi...

Ölüm'ün Signa'ya bahçede söylediği o sözleri duymuştu, sesi duman ve bal gibiydi. Bu sesi aklından bir türlü çıkaramıyordu.

Onu öldürebilirdi.

Şüphesiz Ölüm, onun sandığı kişiden bahsetmiyordu. Bu mümkün değildi. Ama yine de... Blythe hâlâ ağlamamıştı. Abisinin öldüğünü haftalardır biliyordu ama yine de onun yasını tutmaya cesaret edemiyordu.

Signa'yı öğrendiği zamankinden çok da farklı değildi. Gerçek en başından beri gözünün önündeydi ve tek mesele, ona inanmaktı.

Percy'yi kelimelere dökemeyeceği kadar çok özlüyordu ama saçma bir nedenden ötürü sadece suçluluk duygusunun boğazını tırmaladığını, onu boğmak için savaştığını hissediyordu. Abisini kaybettiği ya da gözyaşı dökmediği için değil, Signa'nın kalp kırıklığının anısını ve Ölüm'e sarılırken ki dokunuşunun şefkatini silip atamadığı için.

Signa Farrow, Azrail'e âşıktı. *Âşıktı* ve yine de sırf Blythe istedi diye kendi mutluluğundan vazgeçmeye hazırdı.

Signa bunu hak etmişti, değil mi? Hawthorne ailesine verdiği onca zarar yüzünden? Ayrıca kadınlar hep yabancılarla evlenirdi ve Aris de ölümün vücut bulmuş hâlinden daha iyiydi, değil mi?

Balo salonu çok sıcaktı, etraflarında olup bitenlerden habersiz dans eden bedenlerle tıka basa doluydu. Blythe'ın dünyası paramparça olurken onlar neden hâlâ buradaydı ve neden hâlâ abartılı elbiseleri içinde dönüp duruyor ve gülüyorlardı?

Babası asılacaktı. Ölen abisi, geride doğmamış bir çocuk bırakmıştı. Nefret etmeyi çok istediği ama ne kadar çabalasa da edemediği kuzeni Signa, Blythe'ın güvenmeye bile başlayamayacağı bir adamla evlenecekti. Ve eğer başının zonklaması bir an önce durmazsa, başını boynundan koparıp atmaya hazırdı.

Blythe aldığı her nefeste sanki biri boğazına çivi çakıyormuş gibi hissediyordu. Tek istediği partinin sona ermesi ve bu insanların gitmesiydi. Byron, Charlotte ve Everett'i Eliza'ya göz kulak olmaları için bir araya getirmişti ve Blythe'ın hâlâ tanıdığı tek kişi Aris'ti. Aris'in şampanyasını yudumlayış biçimi bile hoşuna gitmeyecek kadar kendini beğenmişti ve ne yaptığını anlayamadan ona doğru koşmaya başladı.

"Kötü niyetli olduğundan emin misin?" Blythe bu sorunun aklından geçtiğini bilmiyordu, ta ki ağzından dökülene kadar... Sorusuyla, içkisini bırakan Aris'in hemen dikkatini çekti. Kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu.

"O, Ölüm, Bayan Hawthorne. Eminim bu soruya kendin cevap verebilirsin."

Sorun da buydu, yapamıyordu. Signa her zaman nispeten sağlam bir karakter yargısına sahip gibi görünmüştü ve ona olan sevgisi inkâr edilemezdi. Ölüm'ün Blythe'ı da kurtardığını iddia etmişti. Tüm bunlar doğruysa ve hem o hem de Ölüm gerçekten Blythe'ın tarafındaysa...

Aris'in bıraktığı yarısı dolu kadehi aldı ve yüzünü buruşturarak bir yudumda bitirdi. "Ona iyi bakacaksın, değil mi?" Tanrım, Signa'yı aklından çıkarabilse ve onu sadece kendisini ailesinden ayıran katil olarak düşünebilse her şey çok daha kolay olurdu.

"Elbette bakacağım." Aris elini uzattı ve Blythe içgüdüsel olarak adamın elini tuttu. Aris onu dans pistine götürdü, bir eli Blythe'ın belindeydi. "Hiçbir şeyden mahrum kalmayacak, seni temin ederim. En azından, kuzeninin artık hayatının her anında ölümle çevrili olmayacağını bilerek rahatlayabilirsin."

Onu rahatsız eden de tam olarak buydu. Blythe anlasa da anlamasa da her an Ölüm'le birlikte olmanın kuzeninin *tam olarak* istediği şey olduğunu görmezden gelmek zordu. Blythe, Signa'nın yüzünü hiç bu kadar şefkatli ya da hayranlık dolu görmemişti. Bu tutkulu bir aşk ya da hastalıklı bir merak değil, Blythe'ın ondan koparacağı gerçek bir sevgiydi. Hepsi Aris yüzündendi. Hepsi *Kader* yüzündendi.

"Senin ne olduğunu biliyorum." Kelimeler çok yumuşak, çok ürkekti ve Blythe onları küçümsedi. "Ve kimsenin bilmemesi gereken şeylerin farkında olduğunu da biliyorum. Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Abime ne olduğunu biliyor musun?"

Elini sıkarken, ciddiyeti boğazını sıkan bir el gibiydi. "Kuzenin onu öldürdü..."

"O kısmı biliyorum." Dans etmeyeli uzun zaman olmuştu ama yine de vücudu, tıpkı balo gecesinde olduğu gibi onunkiyle birlikte zahmetsizce hareket ediyordu, dans iliklerine işlemişti. "Nedenini bilmek istiyorum. Gerçeği, Aris. Lütfen."

Gözleri bir kaçış yolu arar gibi onun üzerinde gezindiğinde, Blythe kendi içine kıvrılmak ve asla açılmamak istedi. Çünkü o

anda neden ağlamadığını, Signa'nın Percy'yi neden aldığını ve Ölüm'ün bahçede söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

Onu öldürmeye çalışan kişi Percy'ydi. Bu da Percy'nin annesini öldürdüğü anlamına geliyordu.

Müzik kreşendo yaparak müthiş bir finale ulaşırken Blythe kendisini itti. Başı daha sert zonkluyor ve hareket etmeyi bıraktığında bile dünya dönmeye devam ediyordu. Dans pistinden sendeleyerek uzaklaşırken Aris onu ilgiyle izledi.

Bir hata yapmıştı. Korkunç, korkunç bir hata.

"Bayan Hawthorne?" Aris aralarındaki mesafeyi kapatarak onu dirseğinden tuttu. "Bayan Hawthorne, sorun nedir?"

Bu dokunuşla vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve kolunu ondan kurtardı. Oradan çıkması gerekiyordu. Zihnine nefes alması ve düşünmesi için yer açması gerekiyordu. Tanrım, ne yapmıştı?

"Çıkar onları buradan," diye soluk soluğa bağırdı. Kelimeler sanki dudaklarından çıkmamıştı da uzaktan bir yankı gibi geliyordu. "Herkesi dışarı çıkar."

Ve Aris tartışmaya fırsat bulamadan Blythe balo salonundan kaçtı.

KIRK İKİ

Sabah çok çabuk geldi. Signa şafağın perdelerin arasından süzülüşünü izledi, koyu turuncu şeritler odayı boydan boya kesiyordu.

Ölüm'ün kollarındaydı, başı onun göğsüne yaslanmıştı ve üzerlerine çektikleri çarşaf kozasının içinde tamamen evindeydi. O ve Ölüm sessizliklerini koruyorlardı, ikisi de etraflarında kurdukları huzurlu yalanı bozmaya cesaret edemiyorlardı. Yine de kuşlar cıvıldarken ve güneş ışığından gözlerini korumak için çarşafların içine daha da gömülürken Signa başka seçenek olmadığını biliyordu. Eğer kalkmazlarsa, Kader onları çok yakında bulacaktı. Giyinmek için kendini ondan zorla ayırmadan önce Ölüm'ün boynuna ve göğsüne öpücükler kondurdu.

Belki de aptalcaydı ama gardıroptan aldığı elbise simsiyah bir yas kıyafetiydi ve ne o ne de Ölüm, elbiseyi vücuduna geçirirken herhangi bir yorumda bulunmadı.

Ayağa kalktığında gölgeler Ölüm'ün boynundan yukarı kayarak kendisini karanlık bir örtüyle örttü. Saçlarını toplayan Signa'nın boynunda bir parmağını gezdirdi, sonra elinin beline doğru kaymasına izin verdi.

"Başka bir seçenek daha var." Sesi cennet meyvesi kadar tatlıydı ve o kadar ilahiydi ki, Signa'nın tek istediği, kendini onun

içinde kaybetmekti. Sadece hayal kırıklığına uğrayacağından korkarak umut etmek istemedi. Yine de ona baktı ve onları kurtarabilecek kelimeler için dua etti.

Ölüm elini kızın beline doladı, kızı kendine yaklaştırdı. "Kardeşimi öldürmenin bir yolunu bulabiliriz."

Bunun aptalca bir umut olduğunu anlamalıydı.

"Peki ya Elijah?" diye sordu, hiç de nazik olmayan bir sesle. "Asılması için onu bırakacak mıyız?"

"Suçlayacak başka birini bulabiliriz..."

"Ve başka bir lanet daha mı?" Bunu düşünmediğini söylemek yalan olurdu ama... Hayır. Kendisi ve Ölüm dışında kimseyi etkilemeyecek bir çıkış yolu vardı. Bu karmaşaya yeterince insan sokmuştu. "Sen ve ben zamanın kurallarına bağlı değiliz, Ölüm. Ve Kader, kendisini küçümseyen birine bağlanamayacak kadar kibirli bir adam." Hangi anıların ona geri döndüğü önemli değildi, Kader her zaman onu zorlayan kötü adam olacaktı.

"Blythe gerçekten böyle bir fedakârlığa değer mi?" Ölüm karşı çıkmaya devam etti. "Kader kibirli olduğu kadar inatçıdır da. Bana inat her şeyi yapar, Signa. Anlaşmanızı bu kadar kolay sonlandıracağına güvenemezsin."

Açık sözlülüğüne rağmen soru adildi. Signa, Hawthorneları uzun zamandır tanımıyordu. Yine de kendini onlara bağlı hissediyor, onu evlerine alan bu ailenin bağlarına sonsuza dek dokunmuş gibi hissediyordu. İsteyeceği son şey, yıllarını Blythe'ın ışığının söndüğünü görerek geçirmek ya da Elijah'ın ölümünü, daha yeni hayata dönmüşken engelleyebilme fırsatı varken engelleyememiş olmasını bilmekti.

Hawthornelar onun ailesiydi ve Signa onları her şeyiyle seviyordu. Bu yüzden Ölüm'ün elini tuttu ve başparmağını onun teninde gezdirerek cevap verdi: "Keşke olmasaydı. Gerçekten isterdim çünkü ne kaybettiğimi ve senden uzakta geçireceğim her ânın bu şekilde olmamasını dileyerek geçireceğimi biliyorum.

Ama bizim de bir zamanımız olacak ve o zaman yemin ederim ki bir daha asla yanından ayrılmayacağım."

"Sana olan aşkım ne zamanla ne de kaderle sınırlı," diye devam etti. "Sonsuza kadar içimde taşıyacağım bir aşk bu, bu yüzden korkmuyorum. Sana yemin ederim ki, seninle olmadığım zamanlarda bile her zaman senin olacağım."

Ölüm'ün yansıması aynada bulanıklaştı, gölgeler cama bulaştı. "Gitmene bu kadar kolay izin verebileceğimi düşünecek kadar aptalsın." Çenesini sıkıca kavradı, bir parmağını boynundaki gevşek saç tellerine doladı. Aynı parmağı kolundan aşağı kaydırarak parmaklarını onunkilere geçirdi. Ölüm'ün ifadesi sertleşmiş, onu kapıya doğru götürürken üzerine yeni bir kararlılık çökmüştü. "Gel, Küçük Kuş. Kardeşimi son bir kez ziyaret etme vaktimiz geldi."

Bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilse de Ölüm'ün yolu göstermesine izin vermekten başka çaresi yoktu.

Foxglove bir gece önceki balodan sonra hâlâ darmadağınıktı. Maun trabzanın üzerine bırakılmış şampanya kadehleri ve kenarları katlanmış halılar etrafa saçılmıştı. Kendisi ve çalışanları geçtiğimiz ay Foxglove'a o kadar çok emek vermişlerdi ki. Peki, ne içindi? Kaybettiği bir savaşta yabancıların evine saygısızlık etmesine izin vermek için mi? Signa bu düşünce karşısında dişlerini sıktı.

Merdivenlerin dibinde onu bekleyen Kader'i görünce içindeki her şey katılaştı. Ölüm'ün öfkesi zemini karla karışık yağmura çevirirken bile kardeşinin varlığını bir kez olsun kabul etmedi. "Şafak söktü," dedi Kader, kızın kıyafet seçimine bakarken yüzü sertleşmişti. "Geç kaldınız."

Ölüm, Signa'dan önce cevap verdi: "Meşguldük."

Signa onun elini sitem edercesine sıktı ama Ölüm'ü tutmak, fırtınayla savaşmaktan farksızdı. Salona doğru attıkları her adımda bulutlar daha da kararda ve masanın üzerine serilmiş gobleni görebilecek kadar yaklaştıklarında Signa yapabileceği en iyi şeyin Azrail'i serbest bırakmak olduğunu anladı.

Kader hazırdı, Ölüm onu duvara fırlatırken derisinden altın bir ışık yayıldı. Kader kardeşine yetişip onu boğazından yakaladığında ışık Ölüm'ün gölgelerini parçaladı.

"Sana geceni verdim." Kader olağanüstü bir sakinlikle konuşsa da her kelimesi ölümcüldü. "Signa ve ben bir kan yemini ettik, kardeşim ve sen bu yeminden hak ettiğinin de fazlasını aldın."

Merdivenler arkalarından gıcırdadı ve Signa köşeden bakan, hâlâ önceki geceden kalma gece kıyafetlerini giymiş olan Blythe'ı görünce durdu. Onu görünce Signa'nın boğazı düğümlendi. Kuzeninin odasına dönmesi umuduyla arkasını dönmek üzereydi ki Signa, Blythe'ın gözlerinin kan çanağına döndüğünü gördü. Signa onu durduramadan Blythe aceleyle merdivenlerden indi ve kuzeninin ellerini tuttu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Blythe hemen, amcasını ve üst katta hâlâ uyuyan Wakefieldları düşünerek. "Bunu sana asla yüklememeliydim. Aris'in o kumaş parçasını bana vermesine asla izin vermemeliydim." O şeye ters ters bakmak için döndü, o kadar zor nefes alıyordu ki Signa onu sakinleştirmek için elini sıktı.

Signa, "Sorun değil," dedi ve bunda ciddiydi. Hawthornelar için bu, yapmaya değer bir fedakârlıktı.

Kader, goblene özen göstermiş, kanını tutması için ipliklerin altına parşömen kâğıdı sermişti. Signa, yanında duran küçük bıçağı görünce durdu ve onu temizlemek için kullandığı alkolün kokusunu aldı.

Ölüm ve Kader hâlâ birbirlerinin boğazına sarılmıştı ve Signa bekleyecek zaman olmadığını biliyordu. Acele ederse, Ölüm onu durduramazdı ve izlemek zorunda kalmazdı.

"Sadece ailen için en iyisini istediğimi bilmeni istiyorum." Signa, Blythe'ın dikkatini çekmek için kendini zorlayarak kelimeleri ağzından çıkardı. "Percy'yi asla incitmek istemedim. Onu sevdim, Blythe, gerçekten sevdim. Onun benim de ailem olmasını istedim."

Blythe, Signa'ya daha sıkı sarılarak, "O zaman bunu neden yaptın?" diye sordu.

Signa, Blythe'ın elinin onunkinden kurtulmasına izin verirken kendini gülümsemeye zorladı. "Çünkü sen yaşamayı hak ettin. Dünyayı hak ediyorsun, Blythe ve umarım bunu doya doya yaşarsın." Sade ve basit, gerçek buydu. Signa, Blythe'ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu göremeden döndü ve bıçağı almak için masaya doğru ilerledi. Ellerinin altındaki bıçak pürüzsüz ve soğuktu. Percy'nin öldüğü geceyi ve ona tıpkı bunun gibi bir bıçakla saldırmaya çalıştığını hatırlayarak ürperdi.

Bıçağı ellerinde sıkıca kavradı ve anıyı zihninden uzaklaştırdı. Arkasında bir yerden, adamlar onun yeni pozisyonunu fark etmiş gibiydiler. Ölüm ona doğru aceleyle koşarken duyulamayacak bir şeyler bağırdı, bıçağın en keskin ucunu parmağına götürüp deriye batırdığında kanının akışıyla sözleri duyulmaz oldu.

Kan kabarırken dünya sessizliğe gömüldü ve Signa'nm tek düşünebildiği, bir damlanın her şeyi değiştirebilmesinin ne kadar tuhaf olduğuydu. Bir damlayla hayatı sonsuza dek değişecekti.

Ama değişim, o gün kartlarında yokmuş gibi görünüyordu.

Signa yere düştü, rüzgâr ciğerlerini mahvetti ve biri onu kenara fırlatırken kanı tahtaya bulaştı. Blythe onun başında durmuş, Signa'ya değil de önündeki goblene bakarken gözlerini kaçırıyordu. Blythe gobleni masadan koparıp göğsüne bastırdı.

"Bayan Hawthorne." Kader yüksek sesle değil ama bin kat daha tehditkâr bir ciddiyetle konuşarak bir adım öne çıktı ve Blythe'a, "Onu yere bırakmanızı istiyorum," dedi.

Signa, Blythe'ın, alev alev yanan gözlerini Kader'e çevirecek kadar korkusuz olduğunu asla düşünmezdi. "Hayır."

Signa bıçağı sıkıca kavradı ve kuzenine karşı bir hamle yapmaya cüret etmesi ihtimaline karşı hazır tuttu. Ölüm'ün aksine Kader gölgelerden oluşmuyordu, yemek yemesi ve nefes alması gereken bir insan bedeni vardı. Belki de bir bıçağa karşı Ölüm kadar dayanıklı olmayabilirdi.

"Onu *yere* bırak," diye tekrarladı Kader, kelimeleri dişlerinin arasından tükürür gibi çıkararak. "Ortada bir yemin var."

"Bana yemini hatırlatmana gerek yok, Aris. Sen yemin ederken ben de oradaydım." Blythe parmağını goblenin iplikleri boyunca gezdirirken gözlerini ayırmadı Kader'den. Kader adımının ortasında dondu kaldı.

"Signa kanını goblenin üzerine akıtıp kendi isteğiyle kendini sana bağlayana kadar, onun sadece Ölüm'ü görmesine değil, ona zarar vermeden dokunmasına da izin vereceksin." Blythe gobleni göz hizasına kaldırırken kelimeleri yavaşça söyledi. "Ayrıca yemin edildiği anda babamı serbest bırakacağına söz verdin ve kendine bir gelin aldın. Her şeyi doğru anlamış mıyım?"

"Öyle," diye kabul etti. "Şimdi gobleni yere bırak ve anlaşmamız devam etsin."

Signa harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Gobleni Blythe'ın elinden alması ve kuzenini Kader'in tehditlerinden kurtarması gerektiğini biliyordu. Ama havada öyle bir elektrik vardı ki Signa yere yapışmıştı ve bıçağı tutuyordu. Başını Ölüm'e çevirdiğinde onun, kardeşinin dikkatini çekmemeye özen göstererek kendisine doğru yaklaştığını gördü.

Kıpırdama, diye fısıldadı, kelimeler zihninin içindeydi.

Kader bile Blythe'a doğru attığı adımlarda tereddüt ediyordu. Onun ileriye doğru attığı her adımda, Blythe şöminede kükreyen alevlere doğru geri adım atıyordu.

"Beni kullandın," diye söze başladı Blythe. "Kuzenim konusunda en kötüsüne inanmama sebep oldun. Ama artık gerçeği biliyorum, Aris ve bu anlaşmayı yapmasına izin verirsem kendimi asla affedemem."

"Bayan Hawthorne," diye öfkelendi Kader, "bir adım daha atarsanız..."

"Ne yapacaksın o zaman?" Blythe gobleni uzattı, neredeyse alevlerin kumaşın tadına bakmasına izin verecekti. "Bana ne yapacaksın, Aris? Ne kadar zeki olursan ol, senden daha fazlasını beklerdim."

Kader onunla ateş arasına bakarken göğsü yavaş ve ölçülü nefeslerle inip kalktı. Goblene doğru bir hamle yapmayı düşündüğü belliydi. Ancak ne zaman nefesini yaklaştırsa Blythe onu alevlere doğru indiriyordu, ta ki Kader geri çekilip hayal kırıklığıyla ellerini saçlarında gezdirene kadar.

"Gel artık," diye ısrar etti, Signa'nın hiç görmediği kadar acımasızca. "Neden daha zeki olmanı beklediğimi sormayacak mısın?"

Ne kadar sinirlenmiş olsa da Kader'in rol yapmaktan başka çaresi yoktu. "Neden, Bayan Hawthorne?" Eğer kelimeler öldürebilseydi, onunkiler kadını beş kez öldürebilirdi. "Neden daha zeki olmamı beklediniz?"

Blythe avucunu ocağın yanındaki maşanın üzerinde gezdirirken hiçbir uyarıda bulunmadı ve Kader'in gözlerinin içine bakmak için döndü. "Çünkü gelininin kim olması gerektiğini hiç belirtmedin."

Blythe kanını goblenin altın ipliklerine akıtırken gülümsedi.

KIRK ÜÇ

Blythe Hawthorne, Kader'i dört kez alt etmişti.

Signa, Ölüm'ün onu tutup odanın diğer tarafına sürüklemesine izin verirken, Kader sol elini göğsüne bastırdı ve yüzük parmağında parlayan bir şerit yanmaya başladı. Blythe'ın parmağındakinin aynısı vardı ama aralarında parlayan ve onları birbirine bağlayan ipliğe pek aldırış etmedi.

Kader üç uzun adımda Blythe'a doğru ilerlerken Signa, "Ona yardım etmeliyiz," diye fısıldadı, ellerini onun boğazına dolamaya hazır görünüyordu ama Ölüm, Signa'yı sıkıca tuttu.

Sana yemin etti. Ölüm'ün sesi yıllardır duymadığı kadar kısıktı. *Yaşadığı sürece Blythe Hawthorne'a zarar veremeyecek.*

Ancak o zaman bedeni gevşeyen Signa, Kader kendisiyle Blythe arasındaki boşluğu kapatırken bile rahatlama gözyaşları döküldü.

"Az önce ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok," diye hırladı, öldürmeye hazırdı.

Blythe geri çekilmedi, onun yerine gobleni göğsüne bastırarak başını ona doğru eğdi. "Tam tersine, az önce bir yemini yerine getirdiğime inanıyorum. Karının zekâsıyla gurur duymuyor musun?"

Kader'in burun delikleri genişledi. "Sen benim karım *değilsin.*"

"Sanırım bu, aksini söylüyor." Parmağını kaldırıp oynattı. Kader sanki kırmızı görmüş boğa gibi öfkeliydi. Blythe'ı itti ve Ölüm ile Signa'ya doğru döndü. Ölüm bir saniye içinde gölgelerini kızın etrafına sararak onu korumaya aldı ama buna gerek yoktu. Kader'in nefretle baktığı Signa değil, Ölüm'dü. Kader'in altın gözleri parlıyor, etrafındaki zar zor görülebilen iplikler yer değiştiriyordu. Ancak ne denediyse işe yaramadı. Parmağındaki altın ışık şeridi parladı ve nefesi kesildi, iki büklüm olup elini sıkıca kavrarken boynundaki damar şişti.

Blythe'ın ayak sesleri bir dansçınınki kadar hafifti, Kader'le arasındaki mesafeyi kapattı ve parmaklarını adamın sarı saçlarına doladı. Kulağına doğru eğildi ve bir âşık gibi yumuşak bir sesle, "Babamın bu öğleden sonra serbest bırakılmasını istiyorum," dedi.

Kader güldüğünde, sesi deliceydi. "Buna pişman olacaksın." Öfkesini gizleyemiyordu. Kederini. Yine de Signa ona acıyamadı. Bu tuzağı o kurmuştu, sonunda tuzağa düşmesine şaşırmamalıydı.

Tıpkı kroket oynadıkları sırada olduğu gibi, Blythe'ı hafife almaması gerektiğini bilmeliydi. Hepsinin bilmesi gerekirdi.

"Merak etme, tatlım." Blythe onun yanağına bir öpücük kondurdu ve ruj izi bıraktı. "Bunu telafi etmek için hayatının geri kalanında benimlesin."

Signa hiç böyle bir öfke görmemişti. Kader dönüp de saniyeler içinde bedenini yok eden ışığın ipliklerine doğru hışımla ilerlediğinde gördüğü gibi, birinin gözlerinde böylesine bir yıkım vaadi görmemişti. Nereye gittiğini bilmek, Signa'nın umurunda bile değildi.

Sadece üçü kaldığında salon sessizliğe gömüldü. Signa saniyeler mi yoksa dakikalar mı geçtiğini anlayamadan Blythe içini çekti ve deri bir koltuğun kenarına tüneyerek parmağındaki bandı inceledi.

"Çok mu dikkat çekici?"

Signa kim bilir ne kadar zamandır ilk kez nefes aldı. Vücudunun ne kadar sıkıştığını fark etmemişti, göğsü o kadar daralmıştı ki neredeyse çökmek üzereydi. Ölüm'ün elinden kurtulup daha yakından incelemek için Blythe'a doğru ilerledi.

"Hayır aslında." Signa'nın sözleri bir nefesle birlikte yumuşadı. Blythe'ın parmağındaki bant zekice gizlenmişti; açık ten üzerindeki beyaz mürekkep gibi, görmek için gözlerinizi kısmanız gereken soluk bir parıltıdan biraz daha fazlasıydı. Signa'ya belli belirsiz bir yara izini hatırlattı ve suçluluk duygusuyla daha da gerginleşen göğsünü sıktı.

"Bu işi ben halledecektim, Blythe. Bu işe hiç karışmamalıydın."

Blythe elini çekti, şimdi Signa'yı inceliyordu. "Ama yine de yaptım."

Ama yine de yapmıştı.

Signa kuzenine baktı, onu sarsması mı, kucaklaması mı yoksa Kader kadar güçlü biriyle pazarlık yapmakla ne kadar aptallık ettiğini söylemesi mi gerektiğini bilmiyordu. Blythe'ın, onun sahip olduğu güç konusunda bir fikri olsa da Signa bile bunun boyutunu bilmiyordu.

"O, Kader." Signa sesini yumuşak tuttu, kuzeninin durumun ciddiyetini anladığını bilmek istiyordu. "Onunla ettiğin yemini bozamazsın."

"Neden bozamayayım?" Blythe daha dik oturdu, Signa'ya bakarken sakindi. "Onu daha önce yenmedim mi?"

Ölüm ve Signa, Blythe'ın bunun ne kadar doğru olduğu konusunda bir fikri olup olmadığını merak ederken birbirlerine baktılar.

"Ne olursa olsun, bunu bozmak isteyip istemediğimi bilmiyorum." Blythe koltuktan kalktı ve Signa'nın ne demek istediğini sormasına fırsat vermeden şöyle dedi: "Aramızda sahte bir anlaşma yok. Hayatımı istediğim gibi yaşayabilirim. Böylece tüm kur yapma baskısı ortadan kalkacak. Hatta herkes benim bir prenses olduğuma inanacak." Blythe gülümsemesiyle göz kamaştırmış

olabilirdi ama dudaklarının kenarları titriyordu. Buna rağmen daha önce gösterdiği şefkatle Signa'nın elini tutmak için uzandı.

"Benim için endişelenme. Babamı kurtarmak için bu kadar istekli olmanı takdir ediyorum ama bundan sonrasını ben hallederim." Blythe eline nazik bir öpücük kondurduğunda Signa'nın göğsü neredeyse parçalanıyordu.

"Yaptığım onca şeyden sonra," diye fısıldadı Signa, "neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü *bana* yardım etmeye çalıştın." Cevabı çok rahat, çok hafif bir sesle söylemişti. "Sen de yaşamayı hak ediyorsun, Signa. Her şeyi anlamıyor olabilirim ama ölüyor olmamın nedeninin Percy olduğunu biliyorum. Beni ondan senin kurtardığını da biliyorum."

Bu beklenmedik sözler Signa'nın gözlerini yaşarttı ve midesini öyle bulandırdı ki Signa iki büklüm oldu. Kollarının kendine sımsıkı doladı ve kendini toparlamaya çalıştı.

"Bunu asla öğrenmemen gerekiyordu."

"Biliyorum," diye fısıldadı Blythe. "Ama buna ihtiyacım vardı. Şimdi Byron ve diğerleriyle ilgilenme işini bana bırak. Gidip toparlanmamın zamanı geldi. Babam geldiğinde boş bir evle karşılaşsın istemiyorum."

Elijah ve ev kelimeleri hiç bu kadar muhteşem olmamıştı.

"Yarın sabah ilk iş trene binip geleceğim," dedi Signa ama hatasını fark edince durakladı. "Yani... Eğer senin için de uygunsa."

Blythe'ın gülümsemesi ılık bir bahar günündeki kuş sesleri gibiydi. "Uygun," diye fısıldadı ve Blythe elini bir kez daha sıktığında Signa'nın kalbi yumuşadı. "Eminim babam da senin orada olmanı isterdi."

Ölüm, Kader gittikten sonra onları biraz yalnız bırakmıştı ama sonra usulca Signa'nın yanına döndü. Signa'nın başının üstüne bir öpücük kondurdu ve Signa, bu öpücük nefesini kesmediği ya da kalbini durdurmadığı için neredeyse ağlayacaktı. Blythe kapıya doğru ilerlerken Signa, Ölüm'ün kollarına bıraktı

kendini. Ancak eşikte Blythe dönüp kuzenine değil, gölgeleri üzerinden kayıp gitmiş olan Ölüm'e baktı.

Ölüm ilk başta fark etmedi çünkü bu imkânsızdı. Bir tesadüftü. Yine de Blythe bakmaya devam edip insan formunu dikkatle incelediğinde sustu.

"Ona iyi bak." Blythe'ın sözleri bir rica değil, bir tehditti. "Kuzenim senin içindeki iyiliği görüyor gibi görünüyor ve ben de onun kararına güveniyorum. Ama eğer onun gözünden tek bir damla yaş getirecek olursan, kelleni uçururum. Beni anlıyor musun?"

Hem Signa hem de Ölüm, Blythe'ın uzaklaşan silüetine bakarken ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Birbirlerine dönmeden önce çizmelerinin merdivenlerde çıkardığı yumuşak takırtıyı dinlediler ve Signa'nın hıçkırıkları, yerini kahkahaya bıraktı.

Onlar kazanmıştı. Kader'i yenmişlerdi. Elijah'ı kurtarmışlardı, Blythe ile ilişkisi düzeliyordu ve artık Signa, Ölüm'ü *görebiliyordu.* Ona *sarılabiliyordu.*

"Blythe seni görebiliyor."

"Neredeyse ölüyor olmanın bir yan etkisi belki de," dedi Ölüm ama kapıya bakmaya devam ederken sesi mesafeliydi. Signa'nın tekrar gülmesi ve yüzünü çıplak elleriyle kavraması onun dikkatini çekmeyi başardı.

"Çok sıcaksın," diye fısıldadı, "bunu hissedebiliyorum." Sesindeki çatlak, içindeki duyguların bir kez daha kabarması için yeterliydi. Signa kollarını ona doladı ve sıcak, mutlu gözyaşları arasında onu öptü. Ölüm onu neredeyse yere yapıştırıp sıkıca kavrarken, Signa bacaklarını ona doladı ve kendini onun göğsüne bırakırken aldığı her bir nefesin tadını çıkardı. Kazanmışlardı ve sonsuzluklarının geri kalanı boyunca onu asla bırakmayacaktı.

"Anladığım kadarıyla kalıyorsun o zaman?" Tilly salonun kenarında durmuş, başını içeri uzatmıştı. Sesindeki hayal kırıklığı Signa'nın kıkırdamasına neden olurken, Ölüm'ün elini kendi eliyle kavrayıp ruha doğru kaldırdı.

"Evet, maalesef öyle."

O sırada diğer iki ruh yaklaştı, çekingen bir tavırla odaya göz gezdirdiler. Sonunda Tilly'nin annesi Victoria, dudaklarını onaylamaz bir şekilde büzerek Signa'ya baktı. *"En azından daha iyi bir arkadaş edinirseniz memnun oluruz. Adam benim zevkime göre fazla aydınlıktı."*

"Tıpkı hanımefendinin hizmetçisi gibi parlayan bir tane daha vardı," diye ekledi Tilly, entrika dolu bir sesle. *"Keşke onları getirmeyi bıraksan. Işık gözlerimi rahatsız ediyor."*

Signa gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti. "Parlayan başka biri daha mı vardı? Kimdi o?"

"Şu anda yukarıda uyuyor." Oliver bir kez daha gözlüğündeki bir türlü temizleyemediği lekeyi silmeye çalışıyordu. *"Herkesin, onun için bu kadar yaygara kopardığı kız."*

"Olması gerektiği gibi!" Victoria konuşmaya başladı. *"O hamile ve evlenmemiş! Bütün gece bunu gizlemek için planlar yaptılar. Ne kadar tatsız bir şey..."*

"Eliza'dan bahsediyorlar," diye araya girdi Signa, Victoria'nın oflayıp puflamasını duymazdan gelerek, kendisi kadar endişeli görünmeyen Ölüm'e doğru döndü.

"Onu iyileştirdin, Signa." Artık gümüş rengi olmayan bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Belki de parıltı bunun bir yan etkisidir."

"Belki de," diye yineledi ama bu sözler içine sinmemişti. "Ama ben Elaine için hiçbir şey yapmadım."

Tam o sırada gözü, Ölüm'ün arkasındaki bir şeye takıldı. Daha doğrusu bir şeyin *eksikliğine.* Goblenin bir zamanlar durduğu yere bakarken Signa'nın omurgası kaskatı kesildi. Blythe o noktada avucunu kesmişti ama döktüğü onca kana rağmen tahtada bir damla bile kan yoktu.

Signa, Blythe'ın ona gösterdiği, lekesiz bir elin parmağındaki ışık yüzüğünü düşündükçe soğuk bir dehşet kapladı içini.

"Ölüm." Signa onun adını yavaşça söyledi, kelimelerin var olmasına izin vermeden önce her birini kontrol etti. "Amity bir keresinde bana Yaşam'ın büyüsünde bir istikrar olup olmadığını sormuştu. Onu her kullandığımda mevcut olan bir şey."

Elijah'ın çalışma odasındaki asmalardan ahırdaki taya ve yine Eliza'ya kadar... *Blythe* hep oradaydı. "Ya bu parıltıya neden olan ben değilsem?" Blythe'ın elini kestiği maşayı eline aldı, ocağın yanında olduğu için rahatsız edici derecede sıcaktı ama üzerinde tek bir kan zerresi bile olmadığını gördü. Ölüm maşayı ondan aldı ve maşa, parmaklarının üzerine değdiği anda geriye doğru sarsılarak bir çınlamayla yere düşürdü.

Derisi tıslayıp tüterken elini göğsüne bastırdı, gölgeler üzerinde geziniyordu. Ölüm maşayı daha iyi görebilmek için hemen çömeldi ve uzun bir süre yüzünde hiçbir ifade olmamasına rağmen, sonunda Signa'nın o güne kadar duyduğu en neşeli kahkahayı attı ve gözyaşları, ışıldayan yanaklarından süzüldü.

"Onu bulmuşsun." Maşayı bir kez daha eline aldı. Maşa avucunda cızırdarken Ölüm güldü. Serbest kalan eliyle Signa'yı tuttu ve onu kucağına çekti. Gözyaşları Signa'nın omzuna düşerken soğuktu, sesi kar yağışı kadar yumuşaktı ve şöyle fısıldadı: "Bunca yıldan sonra onu gerçekten buldun. Görünüşe göre, Küçük Kuş, kaderin her zaman bir yolu var ve sonunda kendi kendini çözüyor."

Signa'nın bedeni inançsızlıktan uyuşmuş, zihni ise düşünceler kasırgasına dönmüştü. Bu doğru olamazdı... Ama mantıklı olan tek açıklama buydu.

Signa, Yaşam'ın anılarını görmüştü ama ona her geldiklerinde Blythe da oradaydı. Bunun farkına varmak Signa'yı o kadar rahatlattı ki söyleyecek söz bulamadı.

Vücudunun yanmasının ve bu güçlere erişmekte bu kadar zorlanmasının nedeni *buydu.* O güçler asla ona ait olmamıştı, onlar Blythe'a aitti.

Blythe, Yaşam'ın reenkarnasyonuydu.

"Ona söyleyelim mi?" Signa ne hissedeceğini bilemeden maşaya bakarken fısıldadı. Kader'i ne kadar anlayabilse de Signa yapmaya çalıştığı şey için ondan nefret ediyordu. Ama eğer Kader, Blythe'ın gerçekte kim olduğunu öğrenirse...

"Hayır." Ölüm'ün sözlerinde zerre kadar tereddüt yoktu. Signa'yı sıkıca kavradı ve arkalarında rahatsız bir şekilde kıpırdanan ruhları umursamadan şakağına bir öpücük kondurdu. "Bırak bunu kendi başlarına çözsünler. Onlarınki bizim karışmamamız gereken bir hikâye."

Signa onunla aynı fikirde olup olmadığını bilmiyordu. Bir yanı aceleyle merdivenleri çıkıp Blythe'a hemen orada söylemekten başka bir şey istemiyordu. Ama Ölüm'ün neşesi onu yerinde tutuyor, kollarında sıkıca sarıyordu.

Belki yakında Blythe'a anlatırdı. Şimdilik Ölüm'ün ne yaptığını bildiğine inanıyordu.

Signa, "Birbirlerini öldürmeye çalışabilirler," diye belirtti ancak sesinde herhangi bir itiraz yoktu.

"Bir keresinde beni öldürmeye çalıştın ve bak, bizi nereye getirdi." Ayağa kalkıp onu yanına çekerken Ölüm'ün gözleri her zamankinden daha parlaktı. "Şimdi, Küçük Kuş, neden bana bu evimizi gezdirmiyorsun?" Elini uzattı ve Signa, kalbi patlayacak kadar dolu bir şekilde elini tuttu.

SON SÖZ

BLYTHE

Everett Wakefield ve Charlotte Killinger iki ay sonra, yaz güneşi üzerlerine vururken evlendiler.

Bugünlerde mutluluk her yerdeymiş gibi görünüyordu. Blythe, Elijah onu öpmek için kendine çekerken gelinle damat arasında filizlenen mutluluğu izledi. Eliza'nın karnına bastırdığı yumuşak dokunuş ve Elijah'ın, bebeğin tekmesiyle sarsıldığında gülmesi bunu gösteriyordu. Eliza'nın çocuğuna kavuşmasına sadece haftalar kalmıştı ve Elijah, onu hiç düşünmeden aileye kabul etmişti.

Signa da bir çiçek gibi açılmıştı ve kendisini kucaklayan Ölüm'ün parmaklarının arasından parmaklarını geçirirken iç geçirdi.

Blythe artık babasına kavuştuğu ve Dük'ün katilinin Everett ya da Charlotte olmadığını bildiği için kendisinin de mutlu olması gerektiğini düşünüyordu. Ama Blythe işlerin gidişatına ne kadar minnettar olursa olsun, içinde bir yay gibi kıvrılan derin huzursuzluktan kurtulması mümkün değildi.

Signa o gece bahçede her ne yaptıysa, bu sadece Eliza ve çocuğunu etkilememişti. Blythe gördüklerini kimseye anlatmamıştı ama hayatlarının kurtulduğu o anda beyaz bir ışık denizinin

içine düşmüştü. Işığın sıcaklığı onu rahatlatmış, endişelerini hafifletmiş ve saatler gibi gelen saniyeler boyunca düşüncelerini çalmıştı. Ve o denizde kadife kahkahalar hayal etmişti. Onu kollarında döndüren, bir şekilde tanıdığı yabancı bir müzikle dans eden, yüzü olmayan bir adam. Her adımını bildiği bir müzik.

Bu çok saçmaydı ama Blythe yine de kendini anılardan kurtaramıyordu. Everett'in elini Charlotte'ın yüzüne koyuşunu izlerken anılar zihnini tırmalıyor, Blythe'a meçhul birinin ona bu şekilde sarıldığı bir zamanı hatırlatıyordu. Öpücüğünün sıcaklığının vücudunda alev alev yandığı ve kendini onun dokunuşunda boğmaktan başka bir şey istemediği bir zamanı.

Anılar, kafasındaki bu görüntülerin gerçekte ne olduğunu anlatmak için yanlış kelimeydi çünkü bu anılar ona ait değildi. Elbette Blythe âşık olduğunu unutmazdı. Özellikle de ellerini yanağında bu kadar güçlü hissettiği ya da kalçasından aşağı kayarak onu kaldıran birini... '

Kimsenin kızardığını fark etmemesini umarak aklından geçenleri uzaklaştırdı. Eğer eline bir kürek alıp bu düşünceleri kazıyabilseydi, şimdiye kadar kazırdı çünkü bu düşünceler ona ve gece yarısı fantezilerine hiç de iyi gelmiyordu. Bunun yerine dikkatini mutlu çifte verdi ve yeni evliler öpüşürken diğerleriyle birlikte onları alkışladı.

Geçtiğimiz yıl yaşanan onca şeyden sonra Wakefield malikânesi fazla güzel gelmişti. Cam kadehler ve yaldızlı pastalar fazla ışıltılıydı ve seyirciler de takım elbiseleri ve gece elbiseleriyle fazla gösterişliydi. Blythe sürekli bir şeylerin kırılmasını ya da belki de gökten ateş yağmasını bekliyordu ve bu da odaklanmasına hiç yardımcı olmuyordu. İçindeki yay daha da sıkıştı ve arkasını dönüp tedirginliğini takip etmek istedi. Sanki biri onu izliyormuş gibi hissediyordu ama bu meraklı gözlerin nereden geldiğini hissedemiyordu.

"Çok güzel bir düğün, değil mi?"

Blythe irkildi, sesin Signa'ya ait olduğunu geç fark etti. Signa'nın, kendisininkiyle keskin bir tezat oluşturan elbisesini inceledi; bu elbise o kadar buz gibi bir maviydi ki neredeyse gümüş rengine benziyordu. Elijah, Signa'nın biraz arkasında duruyordu; gülen Eliza'yla konuşurken oldukça heyecanlı görünüyordu.

"Harika bir büyükbaba olacak," diye devam etti Signa, Blythe bir şey söylemeyince, gözlerini kuzenine dikerek.

"Öyle olacak," diye onayladı Blythe, dikkatini gelin ve damada çevirerek. "Ve Charlotte'ın hiç bu kadar mutlu görünmediğine eminim."

Çift birbirlerine şefkatli kollarla sarılırken Blythe'ın göğsü kabardı. Everett'in gözlerinde yeniden bir ışık görmek güzeldi. Babasının ölümü doğal bir ölüm olarak nitelendirilmişti. İddia edilen zehrin, cesedin böylesine üst düzey bir kişiye ait olması nedeniyle aceleci bir adli tabibin yaptığı bir hatadan başka bir şey olmadığı söyleniyordu. Elbette bu bir yalandı ama Blythe kendisinin ve Signa'nın bu yalanı mezara kadar götüreceğini biliyordu.

Ya da en azından kendisi öyle yapacaktı. Signa'nın bir mezarı *olup olmayacağını* bile bilmiyordu.

"Bebek için bir isim seçildi mi?" Signa biraz daha yüksek sesle sordu ve Eliza da dâhil olmak üzere diğer Hawthorneların dikkatini çekti.

Eliza ve Byron, Elijah'ın Thorn Grove'a dönmesinden günler sonra evliliklerini ilan etmişlerdi. Aylar önce evlendiklerini iddia etmişler, haberi halktan saklamalarının nedeni olarak da Elijah'ın hapsedilmesini ve Lord Wakefield'ın ölümünü göstermişlerdi. Eliza'nın karnının belirginliği göz önüne alındığında elbette fısıltılar vardı. Ama iddia ettikleri şeyi çürütmek mümkün olmayacaktı. İkili doğum için uzun bir kır gezisine çıkmayı planlamıştı, böylece çocuğun ne zaman doğduğunu kimse bilmeyecekti.

Eliza'nın kendisi için hayal ettiği evlilik bu olmayabilirdi ama onu kurtaran da bu olmuştu. Byron'la aralarında romantizm yoktu ve Eliza'nın kızlara daha önce de söylediği gibi, Byron,

Eliza'nın sunmaya meyilli olmadığı hiçbir şeyi beklemiyordu. Percy'yi sevmişti ve tek istediği, çocuğunun yanında olmaktı.

"Erkek olursa Cyril," dedi Eliza şefkatli bir hevesle, Byron'a bakarken sırıtarak. "Kız için hâlâ karar aşamasındayız."

"Güçlü bir isim," dedi Elijah, Charlotte'ın babasını tebrik etmek için müsaade istemeden önce. Bu sırada gülümsemesi o kadar genişti ki Blythe yüzünün ikiye ayrılmasından korktu.

Byron'ın gözlerindeki heyecan da inkâr edilemezdi. Signa onu dürttü, sesi alaycıydı, "Gelmesine hazır mısın? Sanırım çocuk her an gelebilirmiş gibi hissediyorsundur."

Byron bir elini Eliza'nın küçük sırtına koydu. "Onu burada görmek içimizi rahatlatacak." Bu konuda rahat görünmeye çalıştı ama Byron için rahatlık, çatılardan bağırıyor olabileceği anlamına geliyordu.

"Doğum o kadar yakın değil." Eliza'nın sesi yumuşadı, meraklı kulakların onları dikkate almadığından emin oldu. "Korkarım bu çocuk sağ salim doğana kadar huzuru tadamayacağım."

"Doğacak." Byron'ın duruşunda bir sertlik vardı. "Artık çocuğun hayatını tehdit edecek kimse yok, Eliza. Rahat uyuyabilirsin."

Signa'nın kararan gözlerindeki ciddiyet Blythe'ın omurgasını dikleştirdi.

"Biri çocuğun ortadan kaybolmasını mı istedi?" diye sordu Signa, Eliza böylesine küstah bir soru karşısında dudaklarını büzdüğünde hiç de şaşırmamıştı. Byron bile gerilmişti.

"Amcam istedi." Eliza sesini sadece dördünün duyabileceği şekilde kısık tuttu. "Ölümünden önceki gece bana iki seçenek sundu: Ya bebekten kurtulacaktım ya da hafta sonuna kadar Sör Bennet'la nişanlanacaktım."

Byron acısını gizlemeye çalışma zahmetine girmedi. "Çocuk, bir ayağı çoktan mezarda olan birinden daha iyisini hak ediyor. Bebek bir *Hawthorne* ve öyle yetiştirilmeli."

Blythe, Signa'nın gözlerinin kendisine kaydığını hissetti ve bakışını hemen anladı. Byron aslında lanetleyici bir şey söylememişti ama Eliza'nın siyanür dozu konusunda ne kadar kararlı olduğunu hatırlayınca, insan onun ses tonuna şaşırmadan edemiyordu. Blythe bunun suçlu bir kadının saçmalıklarından başka bir şey olmadığını düşünmüştü ama Byron'ın Eliza'yı tutarkenki dokunuşundaki sahipleniciliğe bakarken, sırtından aşağıya doğru bir ter damlası süzüldü.

Eliza o gece panik içinde siyanürden kurtulduğunu iddia etmişti. Ve eğer bu doğruysa, Eliza'nın zehre ya da Lord Wakefield'a giden içkiye dokunan son kişi olmaması gerekiyordu.

Byron, Elijah'ın alkol kullanmadığını bilen birkaç kişiden biriydi. Zehri içenin Elijah değil de Lord Wakefield olmasını sağlayabilecek birkaç kişiden biriydi. Çünkü Lord Wakefield yaşasaydı, Percy'nin çocuğu ya hiç doğmayacak ya da Byron'ın bir Hawthorne olarak yetiştirmek için uygun olmadığına inandığı bir babanın gizli piçi olacaktı.

Şimdi Byron'a bakınca -gözlerindeki gurura ve dokunuşundaki sahipleniciliğe- Blythe bir şeyi fark etti: Byron bu senaryoların gerçekleşmesine asla izin vermezdi.

Blythe, kuzeninin de aynı şeyi anladığını biliyordu. İkili, gölgelik bir masaya doğru çekilirken Byron, Eliza'nın oturmasına yardım etmek için büyük özen gösteriyordu.

Percy'nin çocuğunun iyiliği için Dük'ü zehirleyen Byron'dı. Ve bu gerçek göğsünde bir tuğla gibi ağırlaşsa da yapılacak bir şey yoktu. Byron'dan bir itiraf alamayacaklardı, alsalar bile ne fark ederdi ki? Eliza'yı korumayı seçmişlerdi. Şimdi aynı şeyi Byron için de yapmak zorundaydılar.

Blythe kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, birkaç kafanın ona doğru döndüğünü fark edene kadar kadehe çarpma sesini duymadı. Bu yeni bilgi konusunda Signa'ya danışmaya fırsat bulamadı çünkü kuzeninin dikkatini kadehin çarpma sesi

çekmişti. Blythe ancak Signa'nın beti benzi attığında onun bakışlarını takip etti.

Prens Aris diğer erkekler gibi siyah giymemiş, sonbahar yosunu renginde bir frak giymişti. Kalabalığa gülümserken ve şampanyasını havaya kaldırıp diğerlerinin onu taklit etmesini beklerken tam bir prens gibi görünüyordu.

"Yeni karı kocayı tebrik etmek ve evliliklerinin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum!" Blythe'ın onu son görüşünden beri adam güzelce temizlenmişti, artık vahşi ve bitkin ya da kuduz bir köpek gibi öfkeli değildi. Altın sarısı saçları yeni tıraş edilmiş ve ayakkabıları cilalanmıştı ama Blythe'ın gözlerini ayırmakta zorlandığı şey, parmağının etrafındaki altın ışık halkasıydı. Bunu başka birinin görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

"İyi ya da kötü, bir kişiyi onurlandırmaya söz verdiniz. Zengin ya da fakir. Ölüm sizin için gelene kadar onu el üstünde tutacak ve ona sadık kalacaksınız." Kalabalığı tararken bile sesini neşeli tuttu, bakışları Blythe'ın üzerine yerleşirken dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bu takdire şayan bir bağlılık ve umarım bir gün müstakbel gelinim ve ben de sizin yarınız kadar mutlu oluruz. Öyle değil mi, Bayan Hawthorne?"

Birkaç hanım nefes nefese kalmış ve şüphesiz hâlâ kendisini, hayali Verena'nın gelecekteki prensesi ilan etmekte olan Diana'ya doğru bakmıştı. Ama sonunda, babasınınki de dâhil olmak üzere tüm gözlerin aradığı kişi Blythe'tı. Elijah bir hayalet gibi solgunlaşmıştı ve o anda Blythe'ın istediği tek şey, karşıya geçip Aris'in göz bebeklerini yerinden sökmekti. Sonra onları tekrar yuvalarına sokacaktı ki tekrar koparabilsin.

Ama yapmadı çünkü aklına daha iyi, daha acımasız bir plan gelmişti ve onun meydan okumasından kaçmayı reddediyordu. Bu, babasıyla *gerçekten* yapmak istemediği bir tartışmayı gerektirecek bir karardı ama Blythe'ın, Aris'in açtığı savaşı kazanmasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Kendi şampanya kadehini kaldırdı ve kalabalığın etrafında dönerken en parlak gülümsemesini takındı. "Siz, hepimiz için bir ilham kaynağısınız!" Sesine katmayı başardığı neşe için birileri ona ödül vermeliydi. "Parlak geleceğinize ve önünüzdeki uzun yıllara kadeh kaldıralım. Umarım Ekselansları ve ben de yakında sizin kadar mutlu oluruz." Kibar alkışlar arasında kadehi havaya kaldırdı ve içkiyi tek yudumda yuttu.

Blythe hışırdayan ağaçların arasından Ölüm'ün kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi ama bunu doğrulamak için arkasına bakmadı. Bunun yerine saçlarını savurdu. Aris, kızın babasını gördüğünde neredeyse yüksek sesle gülecekti. Elijah, Blythe'ın yanından geçip prense doğru ilerlerken kendini beğenmiş sırıtışı dudaklarından siliniyordu. Bir Tanrı bile yok sayılan bir babayla boy ölçüşemezdi ve Aris kendini toparlarken Blythe tatlı bir el sallamasıyla geçmiş olsun dileklerini iletti.

Eğer bu adam onun felaketi olacağına inanıyorsa, ona ne kadar yanıldığını gösterecekti. Bu dünyada Blythe'ı, hayatının geri kalanını *Prens* Aris Dryden'ı varlığına pişman ederek geçirmekten daha mutlu edecek bir şey yoktu.

Yine kahkahalar duyuldu. Blythe bu kez Ölüm'ün gölgelerinin Signa'yı sardığını gördü ve "İşte şimdi gösteri başlıyor," diye fısıldadığını duydu.

Kitap Kurdu

TEŞEKKÜR

Kitap yazmak tek başına yapılan bir iş olabilir ancak bir kitabı dünyaya sunmak, bir köy oluşturabilecek kadar insanın çalışmasını gerektiriyor. Neyse ki ben hayal edilebilecek en iyi köy ile çalışıyorum.

Bu kitaplara Little, Brown Books for Young Readers'da mükemmel bir yuva sağlayan Hachette Book Group'taki harika ekibe teşekkür ederim. Özel teşekkürlerim de var:

Deirdre Jones, en harika editör ve bu seriyi dünyaya taşımama yardım etmesini isteyebileceğim en iyi ortak olduğu için. Böylesine muhteşem bir beyinle çalıştığım için çok şanslıyım!

Shivani Annirood, tanıtım konusundaki hünerlerin ve bu kitapların mümkün olduğunca çok kişi tarafından görülmesine yardımcı olduğun için...

Jenny Kimura, çarpıcı tasarımların ve bu kitabın her baskısını kesinlikle nefes kesici hâle getirdiğin için...

Robin Cruise, Chandra Wohleber ve Logan Hill, kitabın mümkün olduğunca akıcı bir şekilde okunmasını sağlamak için her yazım hatasını ve anlamsız garip satırları temizledikleri için.

Stefanie Hoffman, Emilie Polster, Savannah Kennelly, Christie Michel, Victoria Stapleton, Shawn Foster, Danielle Cantarella, Sasha Illingworth, Jessica Levine, Alvina Ling, Megan Tingley, Jackie Engel, Marisa Finkelstein ve Virginia Lawther. Bu seri için yaptıklarınızdan dolayı hepinize sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Böylesine harika ve destekleyici bir ekip olduğunuz için

çok teşekkür ederim. Sizinle çalıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Hodderscape'teki editöryel gözün ve bu seriye Birleşik Krallık'ta böylesine parlak bir yuva sağladığı için Molly Powell'a teşekkür ederim.

Kate Keehan, Sophie Judge, Callie Robertson ve Matthew Everett, bu kitaptaki tüm destek ve çalışmalarınız için.

Lydia Blagden, İngiltere baskısı için isteyebileceğim en çarpıcı kapak tasarımını yaptığın için. Her baktığımda tüylerim diken diken oluyor.

Ellie Wheeldon, daha fazla mutlu olamayacağım bir sesli kitap yarattığı için.

Kristin Atherton, inanılmaz sesin ve oyunculuğunla karakterlere hayat verdiğin için. Bu proje için mükemmel bir sesli kitap anlatıcısısın ve bu hikâyeyi ve karakterlerini güzel bir şekilde yakaladın.

Tüm teşekkürlerimi Park & Fine Literary and Media'daki inanılmaz ekibe sunuyorum:

Peter Knapp, hayallerimin menajeri olduğun için. Her zaman olduğu gibi, en harika avukat ve iş ortağı olduğun için teşekkür ederim. Seninle ve bu rock yıldızı ekiple çalışmaktan büyük heyecan duymaya devam ediyorum.

Emily Sweet ve Andrea Mai, hem bana hem de bu seriye verdikleri inanılmaz destek için...

Kathryn Toolan, bana her e-posta gönderdiğinde günümü güzelleştirdiğin için... Olağanüstü olduğun ve bu seriyi dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların eline ulaştırdığın için çok teşekkür ederim.

Stuti Telidevara, her şeyin yolunda gitmesinde çok yardımcı olduğu ve çok destekleyici olduğu için...

APA olarak Debbie Deuble-Hill'e bu serinin ekranda en mükemmel şekilde yer almasını sağlamak için durmaksızın çabaladığı ve beni Los Angeles'ta cannoli yemek için yeni favori mekânımla tanıştırdığı için teşekkür ederim.

Elena Masci ve Teagan White, hem ABD'de hem de Birleşik Krallık'ta gördüğüm en güzel kapaklar için teşekkür ederim. İkiniz de *Foxglove* için gerçekten kendinizi aştınız ve muhteşem sanatınıza daha fazla âşık olamazdım.

Yuvarlak Masa arkadaşlarıma, birçok planıma katlandıkları ve bu gerçekten vahşi sektördeki en iyi destek sistemi oldukları için... Size sahip olduğum için çok minnettarım. Leydi Lancelot'un kendisi Rachel Griffin'e de özel bir teşekkür. Yayıncılarımız bizi sonsuza dek aynı yayın takviminde tutmaya devam etsinler, aksi takdirde yok olmamızdan korkuyorum.

Bri Renae, ilk okurlarımdan biri olduğun ve Ölüm'ü herkesten çok sevdiğin için...

Josh, aniden bir yerlere seyahat etme veya kendini bir zindana kapatma ihtiyacı duyan bir zombiye dönüştüğümde bile her zaman destekleyici olduğun için...

Annem ve babam, bir ömür boyu bana destek oldukları ve olduğumdan çok daha havalı ve etkileyici olduğuma inandıkları ve bunu herkesin bilmesine izin verdikleri için...

Bu seriyi dünyayla buluşturma sürecini hayal edebileceğimden çok daha keyifli hâle getiren inanılmaz sokak ekibi... Böylesine harika ve destekleyici bir grupla tanıştığım için çok şanslı ve minnettarım.

Haley Marshall, çünkü elbette bu kitap sana ithaf edildi. On yılı aşkın süredir dostluğun, kahkahaların ve her zaman her şeyin (genellikle) düşündüğüm kadar boktan olmadığını söyleyen ve bana bildiren ilk kişi olduğun için teşekkür ederim.

Tanrım, beni bu noktaya getirdiğin için...

Ve son olarak, buraya kadar gelmeyi başaran her okuyucuya. Her nazik mesajınız, yorumunuz ve bu seri için paylaştığınız her cosplay, fanart, dövme veya harika el işleri için teşekkür ederim. Hepiniz inanılmaz derecede yetenekli ve muhteşemsiniz ve okuyucularım olduğunuz için çok mutluyum. Bu kitabı benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizin desteğiniz sayesinde bir sonraki sayfa mümkün olabiliyor.

ADALYN GRACE

Entertainment Weekly tarafından "2020'nin en iyi Genç Yetişkin Fantastik Kitabı" olarak seçilen All the Stars and Teeth ve devam kitabı olan All the Tides of Fate'in, New York Times çok satan yazarıdır. Yazar olmadan önce Adalyn Tiyatrosunda dört yıl çalıştı, kâr amacı gütmeyen bir gazetede genel yayın yönetmenliği yaptı ve Nickelodeon Animation'ın popüler dizisi The Legend of Korra'da stajyer olarak hikâye anlatımı eğitimi aldı. San Diego'da yaşayan Adalyn, yazı yazmadığı günlerini, çok fazla anime izleyerek ve iki şapşal köpeğiyle video oyunları oynayarak geçiriyor.

BELLADONNA

Adalyn Grace

Bebekken öksüz kalan Signa, on dokuz yaşına kadar iyiliğinden çok ona kalacak mirası düşünen vasiler tarafından büyütülür ve bu vasilerden her biri, kötü bir sonla karşı karşıya kalır. Signa'nın son durağı, Thorn Grove'da yaşayan, hayatta kalan son akrabaları olan Hawthornelardır. Ailenin babası, çılgın partilerle ölen karısının yasını tutarken oğlu, kaybetmekte oldukları itibarlarını geri kazanmak için uğraşır. Ailenin kızı ise gizemli bir hastalığa yakalanmıştır. Evin annesinin ruhu, Signa ile iletişim kurar ve birileri tarafından zehirlenerek öldürüldüğünü iddia eder. Signa, sığındığı bu yeni ailenin büyük bir tehlikede olabileceğini fark eder ve katili yakalamak için huysuz bir seyisten yardım istemek zorunda kalır.

Ancak Signa'nın katili ortaya çıkarmak için tek şansı, ondan hiç uzaklaşamayan, büyüleyici ve tehlikeli bir gölge olan Ölüm'le ittifak yapmasıdır. Ölüm, onun hayatını cehenneme çevirmiş olsa da aralarında Signa'nın hayal edemeyeceği kadar güçlenen ve büyüyen, karşı konulamaz bağ oluşacaktır.

